
„Seria *Instrumente mortale* creează o lume de poveste în care aş fi încântată să trăiesc. Absolut minunată!”
– Stephenie Meyer, autoarea romanului *Amurg*
INSTRUMENTE MORTALE
CARTEA A PATRA
Oraşul Îngerilor Căzuţi
CASSANDRA CLARE

RĂZBOIUL DINTRE VÂNĂTORII DE UMBRE ȘI locuitorii din Lumea de Jos s-a terminat, iar Clary Fray se întoarce la New York, entuziasmată de planurile sale de viitor. Se antrenează să devină vânător de umbre și să-și folosească puterea unică.

Dar cineva ucide vânători de umbre, iscând tensiuni, ceea ce ar putea duce la izbucnirea unui al doilea război sângeros.

Când Jace începe să se îndepărteze de Clary fără să-i explice acesteia de ce o face, ea se vede nevoită să investigheze adâncurile unor mistere care, odată deslușite, îi revelează un coșmar cum nu se poate mai groaznic: ea însăși a pus în mișcare un lanț de evenimente în urma cărora i-ar putea pierde pe toți cei pe care-i iubește.

INCLUSIV PE JACE...

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A PATRA

Orașul Îngerilor Căzuți

CASSANDRA CLARE

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A PATRA

Orașul Îngerilor Căzuți

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: CARMEN BOTOȘARU
Tehnoredactare computerizată: OLIMPIA BOLOZAN

Cassandra Clare,
CITY OF FALLEN ANGELS

ISBN 978-606-93685-9-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLARE, CASSANDRA
Instrumente mortale / Cassandra Clare ; trad.: Cristina Jinga.
- Ed. a 2-a, rev. - București:
Corint Books, 2014
4 vol.
ISBN 978-606-93685-4-1
Vol. 4 : Orașul îngerilor căzuți. - ISBN 978-606-93685-9-6
I. Jinga, Cristina (trad.)
821.111(73)-31=135.1

PENTRU JOSH
„SOMMES-NOUS LES DEUX LIVRES
D'UN MÊME OUVRAGE?" [1]

[1] Suntem oare două jumătăți ale aceluiași întreg? (În lb. franceză în original.)

MULȚUMIRI

Ca întotdeauna, familia îmi oferă din inimă sprijinul necesar pentru ca romanul meu să ia ființă: soțul meu Josh, mama mea și tatăl meu, Jim Hill și Kate Connor; familia Esons; Melanie, Jonathan și Helen Lewis; Florence și Joyce. Această carte, într-o măsură chiar mai mare decât oricare alta scrisă de mine, a fost rodul muncii intense de grup, prin urmare mulțumirile mele se îndreaptă către: Delia Sherman, Holly Black, Sarah Rees Brennan, Justine Larbalestier, Elka Cloke, Robin Wasserman, cu o mențiune specială pentru Maureen Johnson, care i-a împrumutat numele ei personajului Maureen. Mulțumiri lui Wayne Miller care m-a ajutat la traducerile din latină. Mulțumiri lui Margie Longoria pentru sprijinul acordat Proiectului Book Babe: Michael Garza, proprietarul restaurantului Big Apple Deli, a primit numele după fiul ei, Michael Eliseo Joe Garza. Recunoștința mea eternă se îndreaptă către agentul meu, Barry Goldblatt; redactorul meu, Karen Wojtyla; Emily Fabre, care a făcut modificări cu mult peste termenul în care se mai puteau face modificări; Cliff Nielsen și Russell Gordon, pentru frumoasele coperte; și către echipele de la Simon and Schuster și Walter Books, pentru că au făcut posibil restul magiei. Și, în final, mulțumirile mele lui Linus și Lucy, pisicile mele, care n-au vomat pe manuscrisul meu decât o dată.

Orașul Îngerilor Căzuți a fost scris cu programul Scrivener, în San Miguel de Allende, Mexic.

PARTEA ÎNTÂI

Îngerii Nimicirii

Sunt și nenorociri care mișună în întuneric;
sunt și îngeri ai nimicirii, care zboară înfășurați
în văluri de natură imaterială și inexprimabilă;
noi nu-i putem vedea, dar le simțim forța
și ne prăbușim sub sabia lor.

— Jeremy Taylor, *O predică funerară*

1

STĂPÂNUL

— O CAFEA, TE ROG.

Chelnerița își ridică sprâncenele trasate cu dermatograf.

— Nu vrei nimic de mâncare? întrebă ea.

Tonul fusese grav, atitudinea trăda dezamăgire.

Simon Lewis n-o putea învinui; sperase probabil la un bacșiș mai bun decât cel pe care avea să-l primească pentru o singură ceașcă de cafea. Dar nu era nici vina lui că vampirii nu mâncau. Uneori, în restaurante, mai comanda totuși mâncare, doar ca să păstreze aparențele de normalitate, dar într-o seară târzie de marți, când Veselka era aproape lipsită de clienți, nu i se păruse că ar merita efortul.

— Doar cafea.

Cu o ridicare din umeri, chelnerița îi luă meniul laminat și plecă să transmită comanda. Simon se rezemă de speteaza tare a scaunului de plastic și se uită în jur. Veselka, un restaurant la intersecția dintre Ninth Street și Second Avenue, era unul dintre localurile sale preferate din Lower East Side — un vechi birt de cartier cu tapet în alb și negru, unde te lăsau să stai toată ziua, dacă îți comandai câte o cafea din

jumătate în jumătate de oră. Serveau, de asemenea, și ceea ce fusese odinioară meniul lui vegetarian preferat — colțunași și borș — dar zilele acelea se duseseră de mult.

Era jumătatea lui octombrie și tocmai împodobiseră localul pentru Halloween — o pancartă mobilă pe care scria TRICK OR BORSCHT![1] și o imitație de vampir, decupat din carton, poreclit Contele Fursecula. Odinioară, Simon și Clary găsiseră amuzante decorațiile astea ieftine de sărbătoare, dar Contele, cu imitațiile lui de colți albi și capă neagră, nu i se mai părea lui Simon chiar atât de nostim.

Simon aruncă o privire spre fereastră. Era o noapte friguroasă și vântul împrăștia frunzele peste Second Avenue ca pe niște confetti aruncate cu pumnii. Pe stradă venea o fată — o fată într-un fulgarin strâns bine în talie, cu părul lung și negru fluturând în vânt. Oamenii întorceau capul după ea. Simon se mai uitase la fete ca ea și înainte, întrebându-se într-o doară unde s-or fi ducând, cu cine s-or fi întâlnind. Nu cu tipi ca el, de asta era conștient.

Numai că fata de acum chiar asta făcea. Clopoțelul de la ușa din față a restaurantului scoase clinchete vioaie, iar Isabelle Lightwood intră. Zâmbi când îl văzu pe Simon și se îndreptă către el, scoțându-și pardesiul și așezându-l pe spătarul unui scaun înainte de a se așeza. Pe sub pardesiu purta ceea ce Clary numea „toaletă tipic Isabelle": o rochie strâmtă și scurtă de catifea, ciorapi-plasă și cizme. În carâmbul cizmei stângi avea vârât un pumnal pe care Simon știa că numai el îl putea vedea; altminteri, toți ochii din restaurant o priviră când luă loc și își scutură pletele pe spate. Indiferent ce ar fi purtat, Isabelle atrăgea atenția ca un foc de artificii.

Frumoasa Isabelle Lightwood. Când Simon o cunoscuse, își închipuise că ea n-avea să-și piardă timpul cu un tip ca el. Ceea ce se dovedise în mare parte adevărat. Lui Isabelle îi plăceau băieții cu care părinții ei nu erau de acord, iar în universul ei asta se referea la repudiații din

---

[1] Formula de Halloween este *trick or treat*, asemănătoare cu „ne dați ori nu ne dați", dar sugerând că în cazul refuzului de a le da colindătorilor dulciuri (*treat*), gazdei i se va juca o festă (*trick*); aici, *treat* e înlocuit glumeț cu *borscht* — borș.

Lumea de Jos — elfi, vârcolaci și vampiri. Faptul că ei doi se întâlniseră regulat în ultimele vreo două luni îl uluia, cu toate că relația lor se limita la întâlniri ocazionale ca aceasta de acum. Și cu toate că nu putea să nu se întrebe dacă, în caz că el n-ar fi fost niciodată transformat în vampir și întreaga lui viață n-ar fi fost radical schimbată în clipa aceea, s-ar mai fi întâlnit totuși cu el?

Ea își dădu o șuviță de păr pe după ureche, zâmbind luminos.

— Arăți bine.

Simon aruncă o privire scurtă la reflexia lui în vitrina restaurantului. Influența lui Isabelle era evidentă în schimbarea înfățișării lui, de când începuseră să se întâlnească. Ea îl obligase să renunțe la hanoracele lui în favoarea jachetelor de piele și la teniși în favoarea ghetelor de designer. Care, în paranteză fie spus, costau trei sute de dolari perechea. Încă mai purta tricourile sale caracteristice, cu inscripții — pe cel de acum scria EXISTENȚIALIȘTII O ARD DEGEABA —, dar jeanșii lui nu mai aveau găuri în genunchi și buzunare rupte. De asemenea, își lăsase părul să crească, încât acum îi cădea în ochi și-i acoperea fruntea, deși mai mult de nevoie decât pentru Isabelle.

Clary făcuse bășcălie de noua lui înfățișare, însă la drept vorbind, ea găsea din cale-afară de amuzant totul despre viața amoroasă a lui Simon. Nu-i venea să creadă că el se întâlnea cu Isabelle la modul serios. Firește, nu-i venea să creadă nici că se întâlnea, la fel de serios, cu Maia Roberts, o prietenă de-a lor care se întâmpla să fie vârcolac. Și chiar i se părea de necrezut că Simon nu-i spusese încă nici uneia dintre ele despre cealaltă.

Simon nu știa prea bine cum se întâmplase. Maiei îi plăcea să vină pe la el pe acasă și să-i folosească Xbox-ul — n-aveau așa ceva la secția de poliție abandonată unde locuia haita de vârcolaci — și abia la a treia sau a patra vizită ea se aplecase și-l sărutase la plecare. El fusese încântat și o sunase pe Clary ca s-o întrebe dacă ar fi trebuit să-i spună lui Isabelle. „Lămurește-te ce e între tine și Isabelle", îl îndemnase ea. „Apoi, spune-i."

Ăsta se dovedise a fi un sfat prost. Trecuse o lună și încă nu știa sigur ce era între el și Isabelle, așa că nu-i spusese nimic. Și cu cât

trecea mai mult timp, cu atât mai nepotrivită devenea ideea de a-i spune ceva. Până acum, îi mersese așa. Isabelle și Maia nu erau prietene apropiate și rareori se vedeau una cu alta. Din nefericire pentru el, lucrurile aveau să se schimbe. Mama lui Clary și prietenul ei de o viață, Luke, aveau să se căsătorească peste câteva săptămâni și amândouă — și Isabelle, și Maia — erau invitate la nuntă, o perspectivă care lui Simon i se părea mult mai îngrozitoare decât ideea de a fi fugărit pe străzile New Yorkului de o gloată furioasă de vânători de vampiri.

— Deci, zise Isabelle, smulgându-l din reverie. De ce aici și nu la Taki? Acolo ți-ar fi servit sânge.

La vorbele ei, Simon sări ca ars. Isabelle era oricum, numai subtilă nu. Spre norocul lui, părea să nu fi auzit nimeni, nici măcar chelnerița, care se întoarse și trânti o ceașcă de cafea în fața lui Simon, o măsură scurt din ochi pe Izzy și plecă fără a-i lua și ei comanda.

— Îmi place aici, răspunse el. Aici obișnuiam să vin cu Clary, pe vremea când lua lecții la Tisch. Au un borș grozav și blinii — sunt ca niște colțunași dulci cu brânză —, plus că e deschis toată noaptea.

Isabelle, totuși, nu-l asculta. Se uita fix peste umărul lui.

— *Ce* e aia?

Simon îi urmări privirea.

— Ăla e Contele Fursecula.

— Contele *Fursecula*?

Simon ridică din umeri.

— E o decorațiune de Halloween. Contele Fursecula e pentru copii. Cum e și Contele Șocula sau Contele din *Sesame Street*.

Zâmbi văzându-i privirea pierdută.

— Știi. Ăla de-i învață pe copii să numere.

Isabelle clătină din cap.

— E o emisiune la televizor unde copiii sunt învățați să numere de un *vampir*?

— Ai fi înțeles dac-ai fi văzut-o, mormăi Simon.

— Există o bază mitologică pentru o astfel de născocire, zise Isabelle, alunecând în tonul didactic de vânător de umbre. Unele legende susțin că vampirii sunt obsedați de numărătoare și că, dacă verși

niște boabe de orez în fața lor, ei se simt obligați să se oprească din ce făceau și să le numere până la ultimul. Nu e nimic adevărat în asta, binențeles, nu mai mult decât e în treaba cu usturoiul. Iar vampirii n-au nici o legătură cu învățatul copiilor. Vampirii sunt înfricoșători.

— Mersi, zise Simon. E o glumă, Isabelle. El e Conte. Îi place să contorizeze. Știi. „Ce a mâncat Contele azi, copii? O prăjitură cu fulgi de ciocolată, *două* prăjituri cu fulgi de ciocolată, *trei* prăjituri cu fulgi de ciocolată..."

Pătrunse o pală de aer rece până la ei când ușa restaurantului se deschise, lăsând să intre un alt client. Isabelle se înfioră și întinse mâna după eșarfa ei de mătase neagră.

— Nu e realist.

— Și ce-ai vrea? „Ce a mâncat Contele azi, copii? O săteancă neajutorată, *două* sătence neajutorate, *trei* sătence neajutorate..."

— Sst!

Isabelle își înnodă eșarfa la gât și se aplecă în față, punându-și mâna pe încheietura lui Simon. Ochii ei mari și negri erau deodată însuflețiți, în modul în care se însuflețeau doar când ea fie vâna demoni, fie se gândea la vânătoarea de demoni.

— Uită-te acolo!

Simon îi urmări privirea. Doi bărbați stăteau lângă vitrina de sticlă în care erau expuse produsele de patiserie: prăjituri cu glazură groasă, platouri de cornulețe cu diverse umpluturi și specialități daneze cu cremă. Nici unul dintre ei nu părea interesat de mâncare, totuși. Amândoi erau scunzi și numai piele și os, atât de slabi, că pomeții le ieșeau din fețele străvezii, ascuțite ca niște pumnale. Amândoi aveau părul rar, cenușiu, și ochii cenușii decolorați, și purtau haine lungi până la podea, de culoarea ardeziei, strânse în talie cu centuri.

— Ei, întrebă Isabelle, ce bănuiești tu că sunt?

Simon aruncă o privire în direcția lor. Amândoi se uitară țintă la el, cu ochii lor lipsiți de gene ca niște găvane goale.

— Arată ca niște malefici pitici de peluză.

— Sunt subjugați umani, șuieră Isabelle. Aparțin unui vampir.

— „Aparțin" în sensul de...?

Ea scoase un sunet de nerăbdare.

— Pe Înger, nu știi chiar nimic despre specia ta, nu-i așa? Măcar știi cum sunt făcuți vampirii?

— Păi, când o mămică vampir și un tătic vampir se iubesc foarte mult...

Isabelle se strâmbă la el.

— Bine, știi că vampirii *nu* au nevoie de sex ca să se reproducă, dar pariez că nu știi cum se petrec de fapt lucrurile.

— Ba știu, zise Simon. Eu îs vampir pentru că am băut niște sânge de la Raphael înainte de a muri. Băutul de sânge plus moarte egal vampir.

— Nu chiar, zise Isabelle. Tu ești vampir pentru că ai băut niște sânge de la Raphael și apoi ai fost mușcat de alți vampiri, *după care* ai murit. E obligatoriu să fii mușcat la un moment dat, în timpul procesului.

— De ce?

— Saliva vampirilor are... anumite proprietăți. Proprietăți de transformare.

— Îhh! făcu Simon.

— Nu te îhâi la mine. Tu ești ăla cu saliva magică. Vampirii îi țin pe oameni prin preajmă și se hrănesc din ei când duc lipsă de sânge — ca niște tonomate de gustări umblătoare, adăugă Izzy cu dezgust. Ai crede că sunt slăbiți fiindcă tot pierd sânge, dar saliva de vampir are de fapt proprietăți vindecătoare. Le crește numărul celulelor roșii din sânge, îi face mai puternici și mai sănătoși, îi face să trăiască mai mult. De aceea nu e împotriva Legii ca un vampir să se hrănească dintr-un om. Nu le face chiar rău. Bineînțeles, din când în când, vampirul va decide că vrea mai mult de o gustare rapidă, vrea un rob — și atunci va începe să-i hrănească pe oamenii pe care i-a mușcat cu mici cantități de sânge de vampir, doar ca să-i păstreze docili, să-i țină legați de stăpânul lor. Subjugații își venerează stăpânii și adoră să-i slujească. Tot ce-și doresc e să fie aproape de ei. Așa cum a fost și cu tine când te-ai întors la Dumont. Ai fost atras înapoi de vampirul al cărui sânge l-ai consumat.

— Raphael, zise Simon, fără intonație. Nu simt o dorință arzătoare să fiu cu el, zilele astea, dă-mi voie să-ți spun.

— Nu, îți trece când ai devenit vampir pe de-a întregul. Li se întâmplă numai subjugaților care-și venerează „părinții" și nu pot să nu li se supună. Nu înțelegi? Când te-ai întors la Dumont, clanul lui Raphael te-a secat de sânge, ai murit, iar după aceea ai devenit vampir. Dar dacă nu te secau, dacă ți-ar fi dat în schimb mai mult sânge de vampir, ai fi devenit, în cele din urmă, un subjugat.

— Toate astea sunt foarte interesante, zise Simon. Dar nu explică de ce se holbează ăștia la noi.

Isabelle se uită din nou spre cei doi.

— Se holbează la *tine*. Poate că stăpânul lor a murit și își caută un alt vampir căruia să-i aparțină. Ai putea avea animăluțe de companie, rânji ea.

— Sau, zise Simon, poate că sunt aici pentru cartofii fierți și prăjiți.

— Subjugații umani nu mănâncă mâncare. Trăiesc cu un amestec de sânge de vampir și sânge de animal. Asta îi ține într-o stare de suspensie animată. Nu sunt nemuritori, dar îmbătrânesc foarte încet.

— Din păcate, zise Simon, uitându-se la ei, nu-și pot păstra înfățișarea.

Isabelle se îndreptă în scaun.

— Și vin încoace. Bănuiesc c-o să aflăm ce vor.

Subjugații umani se mișcau ca pe rotile. Nu păreau să pășească propriu-zis, ci mai curând alunecau fără nici un zgomot. Le trebui doar câteva secunde să traverseze restaurantul; până ajunseră lângă masa lui Simon, Isabelle își scosese din carâmbul cizmei pumnalul ascuțit ca un stilet. Îl puse pe masă, unde lucea în lumina neoanelor din local. Era din argint greu, întunecat, cu niște cruci gravate cu foc pe ambele părți ale mânerului. Majoritatea armelor împotriva vampirilor păreau să aibă cruci pe ele, presupunând, gândi Simon, că majoritatea vampirilor erau creștini. Cine ar fi știut că frecventarea unei religii minoritare putea fi un lucru atât de avantajos?

— Așa este, zise Isabelle, când cei doi subjugați se opriră lângă masă, degetele ei fiind la numai câțiva centimetri de pumnal. Hei, voi doi, ia spuneți care-i treaba?

— Vânătorule de umbre, vorbi creatura din stânga șoptind șuierător. N-am știut că vei fi și tu amestecat în situația asta.

Isabelle își înălță o sprânceană delicată.

— Și care să fie problema?

Al doilea subjugat îndreptă un deget lung și cenușiu către Simon. Unghia avea vârful îngălbenit și ascuțit.

— Avem treabă cu Diurnul.

— Nu, n-aveți, zise Simon. Habar n-am cine sunteți. Nu v-am mai văzut niciodată.

— Eu sunt domnul Walker, spuse prima creatură. Lângă mine este domnul Archer. Noi îl slujim pe cel mai puternic vampir din New York City. Căpetenia celui mai mare clan din Manhattan.

— Raphael Santiago, zise Isabelle. În cazul ăsta, trebuie să știți că Simon nu face parte din nici un clan. El e agent independent.

Domnul Walker zâmbi vag.

— Stăpânul meu trăgea nădejde că situația asta ar fi putut să se schimbe.

Simon își încrucișă privirile cu Isabelle peste masă. Ea ridică din umeri.

— Nu ți-a spus ție Raphael că vrea să stai *departe* de clan?

— Poate că s-a răzgândit, sugeră Simon. Știi cum e el. Capricios. Nestatornic.

— N-am de unde să știu. Nu l-am mai văzut de atunci de când l-am amenințat că-l omor cu un candelabru. S-a ținut tare, totuși. N-a bătut în retragere.

— Fantastic, zise Simon.

Cei doi subjugați se holbară la el. Ochii lor erau de o culoare pală, cenușiu-albicioasă, ca zăpada murdară.

— Dacă Raphael mă vrea în clan, e pentru că dorește ceva de la mine. Ați putea să-mi spuneți direct ce anume.

— Nu suntem informați despre planurile stăpânului nostru, spuse domnul Archer pe un ton arogant.

— Atunci nu ține, zise Simon. N-o să merg.

— Dacă nu vrei să vii cu noi, suntem autorizați să folosim forța ca să te aducem.

Pumnalul păru să sară singur în mâna lui Isabelle sau, cel puțin, ea nu păru să se miște, și totuși îl avea în mână. Îl răsuci ușor.

— Eu n-aș face asta, în locul vostru.

Domnul Archer își dezveli dinții la ea.

— De când au devenit copiii Îngerului bodyguarzi pentru repudiații vagabonzi? Aș fi crezut că tu ești mai presus de îndeletniciri dintr-astea, Isabelle Lightwood.

— Nu sunt bodyguardul lui, zise Isabelle. Sunt *iubita* lui. Ceea ce-mi dă dreptul să vă snopesc, dacă îl supărați. Așa stau lucrurile.

Iubită? Simon era destul de surprins ca să se uite la ea buimăcit, dar ea îi privea țintă pe cei doi subjugați, cu ochii săi negri scăpărând de mânie. Pe de-o parte, el nu-și amintea ca Isabelle să se fi descris vreodată până atunci ca iubita lui. Iar pe de altă parte, era simptomatic pentru cât de ciudată devenise viața lui faptul că *ăsta* era lucrul care îl șocase cel mai tare în seara aceea și nu că tocmai fusese convocat la o întâlnire de către cel mai puternic vampir din New York.

— Stăpânul meu, zise domnul Walker, pe ceea ce-și închipuia probabil că ar fi un ton împăciuitor, vrea să-i facă o propunere Diurnului...

— Numele lui e Simon. Simon Lewis.

— Domnului Lewis. Vă pot încredința că domnul Lewis va descoperi că e cel mai bine dacă ne va însoți de bunăvoie să-l asculte pe stăpânul meu. Jur pe onoarea stăpânului meu că nu ți se va întâmpla nici un rău, Diurnule, și că dacă o să vrei să refuzi oferta stăpânului meu, vei fi liber s-o faci.

„Stăpânul meu, stăpânul meu." Domnul Walker rostea cuvintele astea cu un amestec de adorație și de teamă respectuoasă. Simon se cutremură puțin lăuntric. Cât de cumplit era să fii legat de altcineva și să nu ai, în realitate, nici un pic de voință proprie!

Isabelle clătină din cap; mimă „nu" către Simon. „Probabil că are dreptate", gândi el. Isabelle era un excelent vânător de umbre. Începuse prin a vâna demoni și repudiați care încălcau legea — vampiri hoinari,

magicieni practicanți de magie neagră, vârcolaci care își făceau de cap și mâncau pe cineva — de când împlinise doisprezece ani și era probabil mai bună la ceea ce făcea decât oricare alți vânători de umbre la vârsta ei, cu excepția fratelui său, Jace. Și a lui Sebastian, gândi Simon, care fusese mai bun decât ei doi laolaltă. Dar murise.

— Bine, zise el, o să merg.

Isabelle făcu ochii mari.

— Simon!

Ambii subjugați își frecară palmele, ca băieții răi dintr-o bandă desenată. De fapt, nu gestul în sine era atât de înfricoșător, ci faptul că îl făcuseră exact în același moment și în același fel, de parcă ar fi fost niște marionete de ale căror sfori se trăsese simultan.

— Excelent, zise domnul Archer.

Isabelle trânti cu zgomot pumnalul pe masă și se aplecă, strălucitorul ei păr negru măturând tăblia mesei.

— Simon, zise ea într-o șoaptă imperioasă, nu fi prost! N-are nici un rost să te duci cu ei. Iar Raphael e un ticălos.

— Raphael e o căpetenie de vampiri, zise Simon. Sângele lui m-a făcut pe mine vampir. El e... șeful meu sau cum îi zice?

— Părintele, creatorul, făptașul — sunt milioane de nume pentru ceea ce a făcut, zise Isabelle, zăpăcită. Și poate că sângele lui te-a făcut pe tine vampir. Dar nu te-a făcut *Diurn*.

Ochii ei se pironiră într-ai lui, peste masă. *Jace te-a făcut Diurn.* Dar asta n-ar fi spus-o niciodată cu voce tare; doar câțiva dintre ei cunoșteau adevărul, întreaga poveste din spatele a ceea ce era Jace și ceea ce, din cauza asta, era și Simon.

— Nu trebuie să faci ce spune el.

— Bineînțeles că nu, zise Simon, coborându-și vocea. Dar dacă refuz să mă duc, crezi că Raphael o s-o lase baltă? Nicicum. Ăștia vor continua să vină după mine.

Se uită pe furiș la subjugați; arătau de parcă l-ar fi aprobat, deși poate că doar i se părea.

— Or să mă sâcâie urmându-mă peste tot. Când sunt pe-afară, la școală, acasă la Clary...

— Și ce? Clary nu se poate descurca? Isabelle își ridică mâinile. Bine. Dar măcar lasă-mă să vin cu tine.

— În nici un caz, interveni domnul Archer. Nu e o chestiune care să-i privească pe vânătorii de umbre. Asta e treaba Copiilor Nopții.

— N-o să...

— Legea ne dă dreptul să ne conducem treburile discret, zise domnul Walker, bățos. Între cei din neamul nostru.

Simon se uită la ei.

— Ne lăsați puțin singuri, vă rog? zise el. Vreau să vorbesc cu Isabelle.

Urmă un moment de tăcere. În jurul lor, viața din restaurant își continua mersul. În local începuse aglomerația de noapte, de după ieșirea de la cinematograful din capătul străzii, iar chelnerițele treceau grăbite printre mese, cu platourile aburinde pentru clienți; cuplurile râdeau și vorbeau fără griji la mesele alăturate; bucătarii strigau comenzile de la unul la altul, prin spatele tejghelei. Nimeni nu se uita la ei sau nu-și dădea seama că s-ar fi petrecut ceva ciudat. Simon se obișnuise între timp cu iluzia magică, dar nu se putea opri, câteodată, când era cu Isabelle, să se simtă de parc-ar fi fost prins într-o cușcă cu pereți de sticlă, rupt de restul lumii și de cursul zilnic al treburilor ei.

— Prea bine, zise domnul Walker, făcând un pas înapoi. Dar stăpânului meu nu-i place să fie făcut s-aștepte.

Se retraseră lângă ușă, aparent neafectați de suflul de aer rece ori de câte ori cineva intra sau ieșea, încremenind acolo ca statuile. Simon se întoarse spre Isabelle.

— N-or să-mi facă nimic. Nu-mi *pot* face nici un rău. Raphael știe totul despre... — arătă stingherit spre fruntea lui — asta.

Isabelle întinse mâna peste masă și-i dădu bretonul la o parte, cu un gest mai degrabă lipsit de orice emoție decât tandru. Era încruntată. Simon se uitase și el la Pecete, de nenumărate ori, în oglindă, și știa bine cum arăta. Ca și când ar fi luat cineva o pensulă subțire și i-ar fi desenat un model simplu pe frunte, chiar deasupra ochilor, la mijloc. Forma desenului părea să se schimbe, uneori, ca imaginile mișcătoare create de nori, dar era întotdeauna clar, negru și cumva amenințător la vedere, ca un avertisment scris în altă limbă.

— Chiar... funcționează? șopti ea.

— Raphael crede că da, răspunse Simon. Și eu n-am nici un motiv să cred că nu.

O luă de încheietură și îi îndepărtă mâna de pe fața lui.

— O să fie bine, Isabelle.

Ea oftă.

— Toate simțurile mele îmi spun că nu e o idee bună.

Simon îi strânse mâna.

— Ei, haide. Ești și tu curioasă să știi ce vrea Raphael, nu-i așa?

Isabelle îi mângâie mâna și se lăsă înapoi în scaun.

— Să-mi povestești când te întorci. Să mă suni pe mine *prima*.

— Așa fac.

Simon se ridică, încheindu-se la jachetă.

— Și fă-mi un serviciu, vrei? Două servicii, de fapt.

Ea se uită la el, cu amuzament reținut.

— Care?

— Clary a zis c-o să se antreneze la Institut, în seara asta. Dac-o întâlnești, nu-i spune unde m-am dus. Și-ar face griji fără rost.

Isabelle își dădu ochii peste cap.

— Okay, bine. Și-al doilea serviciu?

Simon se aplecă și o sărută pe obraz.

— Ia-ți o porție de borș, înainte să pleci. E fantastic!

Domnul Walker și domnul Archer nu erau cei mai vorbăreți dintre însoțitori. Îl conduseră pe Simon în tăcere pe străzile din Lower East Side, ținându-se la câțiva pași înaintea lui, cu mersul lor ciudat, alunecător. Se făcuse târziu, dar trotuarele orașului erau pline de oameni — ieșind de la tura de noapte, grăbindu-se acasă la cină, cu capetele plecate, gulerele ridicate împotriva vântului tăios și rece. În Piața St. Mark erau înșiruite măsuțe pliante, unde se vindea orice, de la ciorapi ieftini și schițe în creion ale New Yorkului și până la bețișoare parfumate de santal. Frunzele se rostogoleau zgomotos pe caldarâm, ca niște oase uscate. Mirosea a fum de eșapament amestecat cu cel de lemn de santal și, insinuat printre ele, mirosul ființelor omenești — piele și sânge.

Lui Simon i se strânse stomacul. Încerca să țină la îndemână destule sticle cu sânge de animale în camera lui — avea acum un frigider mic în spatele șifonierului, unde mama lui să nu dea cu ochii de el — ca să-l împiedice să i se facă vreodată foame. Sângele era grețos. El crezuse că se va obișnui, că va începe chiar să tânjească după el, dar cu toate că-i alunga chinurile foamei, nu-i făcea nici pe departe aceeași plăcere cât îi făcuse odată ciocolata sau *burrito*-urile vegetariene ori înghețata de cafea. Rămăsese sânge.

Dar să fie flămând era mai rău. Să fie flămând însemna că putea adulmeca mirosuri pe care n-ar fi vrut să le simtă — sarea pe piele; mirosul dulce, răscopt, de sânge ieșind prin porii străinilor. Asta îl făcea să se simtă înfometat și dat peste cap și cu totul anormal. Băgându-și capul între umeri, își îndesă pumnii în buzunarele jachetei și încercă să respire pe gură.

Cotiră la dreapta pe Third Avenue și se opriră în fața unui restaurant pe a cărui firmă scria CLOISTER CAFÉ. GRĂDINA DESCHISĂ TOT TIMPUL ANULUI. Simon se uită la firmă clipind nedumerit.

— Ce căutăm aici?

— Ăsta e locul de întâlnire pe care l-a ales stăpânul nostru, răspunse domnul Walker pe un ton neutru.

— Hm! Simon era nedumerit. Aș fi crezut că stilul lui Raphael este... știți voi... să aranjeze întâlniri pe acoperișul unei catedrale nesfințite sau în adâncul vreunei cripte pline de oase. Nu mi s-a părut niciodată tipul care-ar prefera restaurante ultraelegante.

Ambii subjugați se uitară lung la el.

— E vreo problemă, Diurnule? îl întrebă, în cele din urmă, domnul Archer.

Simon se simți oarecum certat.

— Nu. Nici o problemă.

Interiorul restaurantului era întunecos, cu un bar cu tejghea de marmură de-a lungul unui perete. Nici un chelner sau ospătar nu se apropie de ei când își croiră drum prin sala mare către o ușă din fund, iar apoi, dincolo de ea, în grădină.

Multe restaurante newyorkeze au grădini cu terase; foarte puține erau deschise în acest moment al anului. Era de fapt o curte, între mai multe clădiri. Pe ziduri erau picturi murale *trompe l'oeil*, înfățișând grădini italiene pline de flori. Copacii, ale căror frunze deveniseră aurii și arămii odată cu toamna, erau împodobiți cu șiraguri de beculețe albe, iar lampioanele cu becuri infraroșii dintre mese răspândeau o lumină roșiatică. O mică fântână susura plăcut în mijlocul curții.

O singură masă era ocupată, și nu de către Raphael. O femeie zveltă, cu o pălărie cu boruri mari, stătea la o masă de lângă perete. În timp ce Simon privea nedumerit, ea ridică o mână și o flutură spre el. El se întoarse să se uite înapoi; bineînțeles, nu era nimeni. Walker și Archer se urniră din nou; uluit, Simon îi urmă, traversând curtea și oprindu-se la câțiva pași de masa la care stătea femeia.

Walker făcu o plecăciune adâncă.

— Stăpână, zise el.

Femeia zâmbi.

— Walker, răspunse ea, și Archer. Foarte bine. Vă mulțumesc că mi l-ați adus pe Simon.

— Stați puțin. Simon se uită de la femeie la cei doi subjugați și înapoi. Tu nu ești Raphael.

— Vai de mine, nu!

Femeia își scoase pălăria. O avalanșă de păr blond-argintiu, strălucitor în luminile de Crăciun, i se revărsă pe umeri. Fața îi era netedă, albă și ovală, foarte frumoasă, dominată de doi ochi enormi, de un verde-pal. Purta mănuși lungi, negre, o bluză neagră de mătase și o fustă conică, iar în jurul gâtului avea o eșarfă neagră. Era imposibil să spui ce vârstă avea — sau cel puțin ce vârstă o fi avut când fusese Preschimbată în vampir.

— Eu sunt Camille Belcourt. Încântată să te cunosc.

Îi întinse o mână înmănușată.

— Mi s-a spus că-l voi întâlni pe Raphael Santiago, zise Simon, fără să întindă și el mâna. Lucrezi pentru el?

Camille Belcourt râse ca un susur cristalin de fântână.

— De bună seamă că nu! Deși odinioară el a lucrat pentru mine.

Și Simon își aminti. „Credeam că șeful vampirilor e altcineva", îi spusese el lui Raphael odată, în Idris, și i se părea că trecuse o veșnicie de atunci.

„Camille nu s-a întors încă la noi", îi răspunsese Raphael. „Eu conduc în locul ei."

— Tu ești căpetenia vampirilor, zise Simon. A clanului din Manhattan. Se întoarse apoi către subjugați.

— M-ați păcălit. Mi-ați spus că o să mă întâlnesc cu Raphael.

— Am spus că te vei întâlni cu stăpânul nostru, zise domnul Walker. Ochii lui erau atât de distanți și de goi, atât de pustii, încât Simon se întrebă dacă avuseseră într-adevăr intenția să-l înșele sau dacă erau pur și simplu programați, ca roboții, să repete tot ce le spusese stăpâna lor să spună și nu puteau fi suspectați de abateri de la scenariu.

— Și e aici.

— Într-adevăr. Camille le aruncă un zâmbet scurt, strălucitor, subjugaților săi. Vă rog să ne lăsați singuri, Walker, Archer. Trebuie să vorbesc cu Simon între patru ochi.

Era ceva în modul în care rostise — atât numele lui cât și *între patru ochi* — care semăna cu o dezmierdare tainică.

Subjugații se înclinară și se retraseră. Când domnul Archer se întoarse să plece, Simon îi zări semnul de pe gât, o vânătaie întunecată, atât de neagră că părea pictată, cu două pete și mai închise la culoare înăuntrul ei. Punctele mai închise erau găurile din carne, cu marginile uscate, ferfenițite. Simon se simți străbătut de un fior.

— Te rog, îl pofti Camille, bătând ușurel cu palma scaunul de lângă ea. Ia loc. Vrei niște vin?

Simon se așeză, inconfortabil, pe marginea tare a scaunului de metal.

— Nu beau.

— Desigur, zise ea, plină de înțelegere. Ești abia un novice, nu-i așa? Nu-ți face prea multe griji. Cu timpul o să te înveți să consumi vin și alte băuturi. Unii dintre cei mai vechi din specia noastră pot consuma și mâncare de-a oamenilor, cu doar câteva efecte adverse.

Câteva efecte adverse? Lui Simon nu-i plăcea cum suna asta.

— O să dureze mult? întrebă el, uitându-se expres în jos, la telefonul său mobil, care îi spunea că era trecut de zece jumătate. Trebuie să ajung acasă.

Camille luă o înghițitură de vin din paharul ei.

— Trebuie? Și de ce, mă rog?

Pentru că mă așteaptă mama. Okay, în nici un caz femeia asta n-avea nevoie să știe amănuntul ăsta.

— Mi-ai întrerupt o întâlnire cu iubita, zise el. Mă întrebam ce putea fi atât de important.

— Încă mai locuiești cu mama ta, nu? zise ea, punând paharul jos. Cam ciudat, nu crezi, un vampir puternic ca tine să refuze să plece de-acasă, să se alăture unui clan?

— Deci mi-ai întrerupt întâlnirea ca să râzi de mine fiindcă încă mai locuiesc cu părinții. N-ai fi putut face asta într-o noapte când n-aveam întâlnire? Asta înseamnă majoritatea nopților, în caz că ești curioasă.

— Nu râd de tine, Simon. Își trecu limba peste buza de jos de parcă ar fi gustat vinul pe care tocmai îl băuse. Vreau să știu de ce n-ai intrat în clanul lui Raphael.

Care e totuna cu clanul tău, nu-i așa?

— Am avut puternica senzație că el nu voia să fac parte din clanul lui, zise Simon. Mi-a dat de înțeles că mă va lăsa în pace, dacă și eu îl las în pace. Așa că am plecat și l-am lăsat.

— *Serios!*

Ochii ei verzi scăpărară.

— N-am vrut niciodată să fiu vampir, zise Simon, pe jumătate mirat că îi mărturisea asta unei femei străine. Mi-am dorit o viață normală. Când am aflat că sunt Diurn, m-am gândit că aș putea avea una. Sau, cel puțin, una aproximativ normală. Pot să mă duc la școală, pot să locuiesc acasă, pot să-mi văd mama și sora...

— Câtă vreme nu mănânci niciodată în fața lor, zise Camille. Câtă vreme îți ascunzi nevoia de sânge. Nu te-ai hrănit niciodată cu sângele unui om viu, nu-i așa? Doar sânge la pungă. Rânced. De animal.

Strâmbă din nas.

Simon se gândi la Jace și își alungă rapid gândul din minte. Jace nu era chiar *uman*.

— Nu, nu m-am hrănit.

— Ai s-o faci. Iar după aceea, n-ai să mai poți uita.

Se apleacă în față, iar părul ei pal îi mângâie brațul.

— Nu-ți poți ascunde adevărata față o veșnicie.

— Care adolescent nu-și minte părinții? zise Simon. Oricum, nu văd de ce te interesează pe tine. De fapt, încă nu înțeleg de ce mă aflu aici.

Camille se aplecă spre el. Făcând asta, decolteul bluzei sale de mătase neagră se căscă larg. Dacă Simon ar mai fi fost uman, ar fi roșit.

— Mă lași să ți-o văd?

Simon își simți pur și simplu ochii bulbucându-se.

— *Ce* să-mi vezi?

Ea zâmbi.

— Pecetea, prostuțule. Pecetea Rătăcitorului.

Simon dădu să răspundă, dar închise gura la loc. *De unde știe?* Foarte puțini știau de Pecetea pe care Clary i-o pusese în Idris. Raphael îi atrăsese atenția că era un secret mortal, iar Simon îl tratase ca atare.

Dar ochii lui Camille erau verzi și neclintiți și, dintr-un motiv inexplicabil, el chiar voia să facă ceea ce ea voia să-l vadă făcând. Era ceva în modul în care se uita la el, ceva în muzicalitatea vocii ei. Își ridică mâna și își dădu bretonul la o parte, dezgolindu-și fruntea pentru inspecție.

Ochii ei se măriră, buzele i se întredeschiseră. Își trecu ușor degetele peste gât, de parcă și-ar fi verificat pulsul inexistent.

— Oh, zise ea. Ce norocos ești, Simon! Ce norocos!

— E un blestem, zise el, nu o binecuvântare. Știi asta, nu-i așa?

Ochii ei scânteiară.

— „Și Cain i-a spus Domnului: «Pedeapsa mea e mai grea decât aș putea duce...»"[1] E mai mult decât poți duce, Simon?

---

[1] Biblia, *Geneza* 4:13.

Simon se sprijini de speteaza scaunului, lăsându-și părul să-i cadă la loc pe frunte.

— Pot s-o duc.

— Dar nu vrei.

Ea își plimbă degetul înmănușat pe buza paharului de vin, cu ochii ațintiți mai departe asupra lui.

— Și dacă eu ți-aș oferi o cale să prefaci ceea ce privești ca pe-un blestem într-un avantaj?

Aș spune că în sfârșit ajungi la motivul pentru care m-ai adus aici, ceea ce e un început.

— Ascult.

— Mi-ai recunoscut numele, când ți l-am spus, zise Camille. Raphael ți-a vorbit despre mine, nu-i așa?

Avea un accent, foarte discret, pe care Simon nu-l putea identifica.

— Mi-a spus că tu erai căpetenia clanului și că el doar îl conducea cât timp erai tu plecată. Îți ținea locul... ca un vicepreședinte sau cam așa ceva.

— Ah! își mușcă ea ușor buza de jos. De fapt, nu e chiar adevărat. Mi-ar plăcea să-ți spun adevărul, Simon. Mi-ar plăcea să-ți fac o propunere. Dar mai întâi trebuie să-mi promiți ceva.

— Și anume?

— Că tot ce se va petrece între noi, în seara asta, aici, rămâne secret. Nimeni nu poate ști. Nici micuța ta prietenă roșcată, Clary. Nici una dintre iubitele tale. Nimeni din familia Lightwood. Nimeni.

Simon dădu înapoi.

— Și dacă nu vreau să promit?

— Atunci poți pleca, ești liber, zise ea. Însă așa n-o să știi niciodată ce am vrut să-ți spun. Iar asta va fi o pierdere pe care o vei regreta.

— Sunt curios, zise Simon, dar nu sunt sigur că sunt într-atât de curios.

În ochii ei sclipi o scânteie de surprindere și de amuzament, parcă și un pic de respect, gândi Simon.

— Nimic din ce am eu să-ți spun nu-i privește pe ei. N-o să le afecteze siguranța sau binele. Este secret pentru protecția mea personală.

Simon se uită la ea bănuitor. Chiar vorbea serios? Vampirii nu erau ca spiritele naturii, care nu puteau minți. Dar trebuia să recunoască: era curios.

— De acord. O să-ți păstrez secretul, doar dacă n-o să mi se pară că ceva din ce-o să-mi spui mi-ar pune prietenii în pericol. Caz în care înțelegerea pică.

Zâmbetul ei era înghețat; el își dădu seama că nu-i plăcea să nu fie crezută.

— Prea bine, zise ea. Presupun că nu prea am de ales, când am atâta nevoie de ajutorul tău.

Se aplecă peste masă, jucându-se cu degetele subțiri pe piciorul înalt al paharului său de vin.

— Până de curând am condus, fericit, clanul din Manhattan. Aveam sediul într-o veche clădire de dinainte de război în Upper West Side, nu în vizuina aia de șobolan cu numele de hotel în care-mi ține acum Santiago supușii. Santiago — Raphael, cum îi spuneți voi — era secundul meu. Cel mai loial companion — sau cel puțin așa credeam eu. Într-o noapte, am descoperit că ucisese oameni, atrăgându-i în hotelul ăla vechi din Harlemul spaniol și bându-le sângele, doar ca să se distreze. Le lăsa oasele în containerul din față. Risca prostește, încălcând Legea Acordului.

Se opri și luă o înghițitură de vin.

— Când m-am dus să-l confrunt, mi-am dat seama că le spusese celorlalți din clan că eu eram ucigașa, cea care încălcase legea. Totul fusese o înscenare. Voise să mă omoare, ca să poată lua el puterea. Am fugit, doar cu Walker și cu Archer care să mă păzească.

— Adică în tot timpul ăsta el a pretins că nu conduce decât până la întoarcerea ta?

Ea se strâmbă.

— Santiago e un mincinos desăvârșit. Își dorește să mă întorc, fără îndoială — ca să mă poată ucide și să preia de-a binelea conducerea clanului.

Simon nu-și dădea seama cum ar fi vrut ea să reacționeze. Nu era obișnuit ca femeile adulte să se uite la el cu ochii mari înlăcrimați ori să-și spună povestea vieții în fața lui.

— Îmi pare rău, zise el, în cele din urmă.

Ea ridică din umeri — un gest foarte expresiv care-l făcu să se întrebe dacă accentul ei nu era cumva franțuzesc.

— E istorie, zise ea. M-am ascuns în Londra în tot răstimpul ăsta, căutându-mi aliați, așteptând un prilej. Apoi am auzit despre tine.

Își ridică o mână.

— Nu pot să-ți spun de unde; am jurat să țin secretul. Dar în clipa în care am auzit, mi-am dat seama că tu erai ceea ce așteptam.

— Eu eram? Sunt?

Ea se aplecă și-i atinse mâna.

— Lui Raphael îi e frică de tine, Simon, și pe bună dreptate. Tu ești unul de-al lui, un vampir, dar nu poți fi nici rănit, nici ucis; nu poate ridica nici un deget împotriva ta fără să-și atragă asupra sa mânia lui Dumnezeu.

Urmară câteva momente de tăcere. Simon putea auzi zumzetul slab al beculețelor de Crăciun de deasupra capului, apa clipocind în fântâna de piatră din mijlocul curții, uruitul și vuietul înfundat al orașului. Când vorbi, glasul lui era blând.

— L-ai rostit.

— Ce anume, Simon?

— Cuvântul. Mânia lui...

Cuvântul îi astupă și îi arse gura, cum se întâmpla întotdeauna.

— Da. Dumnezeu. Ea își retrase mâna, dar ochii îi erau calzi. Sunt multe taine ale celor din specia noastră, sunt atât de multe lucruri pe care ți le pot spune, ți le pot arăta. O să înveți că nu ești damnat.

— Doamnă...

— Camille. Trebuie să-mi spui Camille.

— Tot nu înțeleg ce vrei de la mine.

— Nu?

Clătină din cap, iar părul ei strălucitor îi flutură în jurul feței.

— Vreau să mi te alături, Simon. Să mi te alături împotriva lui Santiago. O să intrăm împreună în hotelul lui plin de șobolani; în clipa în care clanul o să vadă că ești cu mine, o să-l părăsească pe el și-o să vină la mine. Cred că îmi sunt toți credincioși, dincolo de frica pe care o au

față de el. Odată ce ne vor vedea împreună, frica aceea va dispărea și vor trece de partea noastră. Nimeni nu se poate lupta cu divinitatea.

— Nu știu ce să zic, spuse Simon. În Biblie, Iacov s-a luptat corp la corp cu un înger și a câștigat.

Camille se uită la el întrebător. Simon dădu din umeri:

— Școala evreiască.

— „Și Iacov a pus locului aceluia numele Peniel; căci și-a zis: «Am văzut pe Dumnezeu în față...»"[1] După cum vezi, nu ești singurul care cunoaște scriptura voastră.

Privirea ei pătrunzătoare se dusese, acum zâmbea.

— Poate că nu-ți dai seama, Diurnule, dar atâta vreme cât porți Pecetea, ești brațul răzbunător al Cerului. Nimeni nu te poate înfrunta. Cu siguranță, nu un vampir.

— Ție ți-e frică de mine? întrebă Simon.

Aproape instantaneu regretă întrebarea. Ochii ei verzi se întunecară ca norii de furtună.

— Mie să-mi fie frică de tine?

Apoi își reveni, chipul i se îmblânzi și expresia i se însenină.

— Bineînțeles că nu, zise ea. Ești un tip inteligent. Sunt convinsă c-o să vezi înțelepciunea propunerii mele și o să mi te alături.

— Și care e, mai exact, propunerea ta? Vreau să spun, înțeleg partea cu noi doi înfruntându-l pe Raphael, dar după aceea? Pe Raphael nu-l urăsc, propriu-zis, nici nu vreau să scap de el doar ca să scap de el. M-a lăsat în pace. Exact asta mi-am dorit.

Ea își încrucișă mâinile pe masă, înaintea sa. Purta un inel de argint cu o piatră albastră, pe degetul mijlociu, peste mănușă.

— Crezi că numai asta îți dorești, Simon. Crezi că Raphael îți face un serviciu lăsându-te în pace, cum spui tu. În realitate, te exilează. În prezent, îți închipui că nu ai nevoie de ceilalți semeni ai tăi. Ești mulțumit cu prietenii pe care îi ai — oameni și vânători de umbre. Te mulțumești să-ți ascunzi sticlele cu sânge în camera ta și să-ți minți mama despre ce ești de fapt.

---

[1] Peniel înseamnă „Fața lui Dumnezeu" — Biblia, *Geneza* 32:30.

— De unde-ai...

Ea continuă, ignorându-l.

— Dar peste zece ani, când ar trebui să fii de douăzeci și șase de ani? Dar peste douăzeci de ani? Treizeci? Crezi că nu va observa nimeni că, în vreme ce ei îmbătrânesc și se schimbă, tu n-o faci?

Simon nu răspunse. Nu voia să recunoască faptul că nu se gândise atât de departe în viitor. Că nu voia să se gândească atât de departe în viitor.

— Raphael te-a învățat că toți ceilalți vampiri sunt otravă pentru tine. Dar nu e nevoie să fie așa. Veșnicia e un timp prea lung ca să-l petreci singur, fără alți semeni de-ai tăi. Alții care să înțeleagă. Te-ai împrietenit cu vânătorii de umbre, dar nu poți să fii niciodată unul dintre ei. Întotdeauna vei fi dintre ceilalți și din afară. Cu noi, ai putea fi împreună.

Când se apleacă în față, o lumină albă scăpără din inelul ei, înțepându-i ochii lui Simon.

— Noi avem mii de ani de cunoaștere pe care am putea s-o împărtășim cu tine, Simon. Ai putea învăța cum să-ți păstrezi secretul; cum să mănânci și să bei, cum să rostești numele Domnului. Raphael ți-a ascuns, din cruzime, această informație, ba chiar te-a făcut să crezi că nu există. Există. Eu te pot ajuta.

— Dacă te ajut eu primul, zise Simon.

Ea zâmbi, dezvelindu-și dinții albi și ascuțiți.

— O să ne ajutăm reciproc.

Simon se lăsă pe spate. Scaunul de fier era dur și incomod, și se simți dintr-odată obosit. Uitându-se în jos la mâinile lui, își putu vedea venele înnegrite, răsfirate ca o pânză de păianjen peste nodurile pumnului. Avea nevoie de sânge. Avea nevoie să stea de vorbă cu Clary. Avea nevoie de timp să se gândească.

— Te-am șocat, zise ea. Știu. E mult de asimilat. Mi-ar plăcea să-ți acord tot timpul de care ai nevoie ca să iei o hotărâre în privința asta și în privința mea. Dar noi nu avem prea mult timp, Simon. Cât rămân în orașul ăsta, sunt în pericol din cauza lui Raphael și a acoliților săi.

— Acoliți?

În pofida situației, Simon zâmbi. Camille păru nedumerită.

— Da, de ce?

— Nimic, doar că... „Acoliți." Sună ca și când ai spune „răufăcători" sau „complici".

Ea se uita țintă la el, fără expresie. Simon oftă.

— Scuze. Probabil că tu n-ai văzut la fel de multe filme proaste ca mine.

Camille se încruntă ușor, o linie foarte subțire apărând între sprâncenele ei.

— Mi s-a spus că o să fii puțin mai ciudat. Probabil din cauză că nu cunosc mulți vampiri din generația ta. Dar asta o să-mi prindă bine, bănuiesc, să fiu în preajma cuiva atât de... tânăr.

— Sânge proaspăt, zise Simon.

La acestea, ea zâmbi de-adevăratelea.

— Atunci ești gata? Să accepți oferta mea? Să începem să lucrăm împreună?

Simon privi în sus, la cer. Șiragurile de beculețe albe păreau să estompeze stelele.

— Uite, începu el, apreciez oferta, pe bune...

La dracu', gândi el. Trebuia să fie o cale de a spune asta fără să sune ca și când ar anunța o fată că nu mai merge cu ea la balul de absolvire. *Sunt sincer, sincer flatat că mi-ai făcut propunerea, dar...* Camille, ca și Raphael, vorbea întotdeauna oficial, formal, de parcă era personaj într-o poveste. Poate că ar merge dac-ar încerca așa. Cu voce tare, zise:

— Am nevoie de ceva timp ca să iau o decizie. Sunt sigur că înțelegi.

Foarte delicat, ea zâmbi, arătându-și doar vârfurile colților.

— Cinci zile, răspunse ea. Și nu mai mult.

Întinse mâna înmănușată către el. Ceva sclipi în palma ei. Era o mică fiolă de sticlă, de mărimea celor ce conțin eșantioane de parfum, numai că cea de față părea plină cu un praf maroniu.

— Pământ de mormânt, explică ea. Sparge asta și am să știu că mă chemi. Dacă nu mă chemi în termen de cinci zile, o să-l trimit pe Walker după răspuns.

Simon luă fiola și o strecură în buzunar.

— Și dacă răspunsul e nu?

— Atunci voi fi dezamăgită. Dar ne vom despărți prieteni.

Își împinse paharul de vin în lături.

— La revedere, Simon.

Simon se ridică. Scaunul scoase un scrâșnet metalic ca și când ar fi fost târât pe jos, prea strident. Simți c-ar trebui să mai spună ceva, dar habar n-avea ce anume. Pe moment totuși, părea să fie concediat. Hotărî că era mai bine să lase impresia unuia dintre acei ciudați vampiri moderni cu proaste maniere, decât să riște să fie atras din nou în conversație. Plecă fără să mai adauge nimic.

Îndreptându-se spre ieșirea din restaurant, o luă pe lângă Walker și Archer, care stăteau în picioare, lângă barul mare de lemn, cu umerii aduși, zgribuliți sub lungile lor haine cenușii. Simți puterea privirilor ațintite asupra lui, în timp ce trecea, și își flutură degetele spre ei — un gest cumva între un rămas-bun prietenesc și o concediere. Archer își dezgoli dinții — dinți omenești simpli — și porni trecând pe lângă el, cu pași mari, înspre grădină, cu Walker după el, ca umbra. Simon îi urmări cum se așază pe scaune în fața lui Camille; ea nu-și ridică privirile când ei se instalară, dar beculețele albe care iluminau grădina se stinseră subit — nu unul câte unul, ci toate în același timp — lăsându-l pe Simon holbându-se la un debusolant pătrat de beznă, de parcă ar fi stins cineva stelele de la buton. Până când chelnerii să observe și să iasă afară grăbiți să repare greșeala, inundând din nou grădina cu lumină palidă, Camille și subjugații ei umani dispăruseră.

Simon descuie ușa de la intrarea casei lui — una dintr-un lung șir de case identice, cu fațade de cărămidă, care mărgineau zona din Brooklyn în care locuia el — și o deschise puțin, ascultând concentrat.

Îi spusese mamei lui că ieșea să repete cu Eric și ceilalți membri ai trupei pentru o reprezentație de sâmbătă. Existase un timp când ea voia pur și simplu să-l creadă, iar momentul de față făcea parte din aceeași categorie; Elaine Lewis fusese întotdeauna un părinte relaxat, care nu impusese niciodată o oră de culcare, nici lui Simon, nici surorii lui, care nu insistase nici să-i vadă acasă devreme când aveau școală a doua zi.

Simon era obișnuit să întârzie până la ce oră voia la Clary, intrând în casă cu cheia lui și prăbușindu-se în pat și la două dimineața, comportament care nu stârnea multe observații din partea mamei sale.

Acum lucrurile stăteau altfel. Fusese plecat în Idris, țara de origine a vânătorilor de umbre, aproape două săptămâni. Dispăruse de acasă, fără nici o șansă de a invoca vreo scuză ori explicație. Magicianul Magnus Bane intervenise și aruncase o vrajă de memorie asupra mamei lui Simon, astfel încât ea nu-și amintea acum absolut deloc că el lipsise de acasă. Sau, cel puțin, n-avea nici o amintire *conștientă*. Purtarea ei se schimbase, totuși. Era bănuitoare, dădea târcoale, mereu cu ochii pe el, stăruind ca el să fie acasă la anumite ore. Ultima oară când se întorsese după o întâlnire cu Maia, îl găsise pe Eric în vestibul, stând într-un fotoliu cu fața spre ușă, cu brațele încrucișate la piept și cu o expresie de furie abia ținută în frâu.

În seara aceea, izbutise să-i audă respirația mai înainte s-o vadă. Acum nu reușea să deslușească decât sunetul slab al televizorului, venind dinspre camera de zi. Se părea că îl așteptase, probabil uitându-se la un maraton al uneia dintre dramatizările acelea cu spitalul care îi plăceau ei. Simon închise ușa în urma lui și se sprijini puțin de ea, încercând să-și adune energia de a minți.

Era destul de greu să nu mănânce împreună cu familia. Din fericire, mama lui pleca la muncă devreme și se întorcea târziu, iar Rebecca, la colegiu în New Jersey și trecând pe-acasă doar din când în când, ca să-și spele rufele, nu era prin preajmă destul de des ca să observe ceva ciudat. De regulă, mama lui era deja plecată dimineața când se trezea el, micul dejun și prânzul pe care îi plăcea să i le pregătească așteptându-l pe bufetul din bucătărie. El le arunca într-un coș de gunoi, în drum spre școală. Cu cina era mai dificil. În serile în care ea era acasă, trebuia să-și plimbe mâncarea prin farfurie, pretinzând că nu-i era foame sau că voia să-și ia mâncarea în dormitor, ca să mănânce în timp ce învăța. O dată sau de două ori se silise să înghită, doar ca s-o facă fericită, după care petrecuse ore bune în baie, asudând și vomând până la epuizare.

Ura să fie nevoit s-o mintă. Întotdeauna o invidiase pe Clary, pentru relația sufocantă cu mama ei, cel mai protector, excesiv de protector părinte pe care-l cunoscuse. Acum situația se inversase. De la moartea lui Valentine, supravegherea lui Jocelyn asupra lui Clary se relaxase până într-acolo, încât ea devenise practic un părinte normal. În același timp, ori de câte ori Simon era acasă, putea simți cum îl apasă privirea mamei lui, ca o acuzație, oriunde s-ar fi aflat.

Îndreptându-și umerii, își lăsă tașca lângă ușă și se îndreptă spre camera de zi pentru a înfrunta reproșurile. Televizorul era pornit, trâmbițând știrile. Crainicul local relata despre o poveste de interes uman — un copil găsit abandonat într-un gang din spatele unui spital din centru. Simon rămase surprins; mama lui ura știrile. Le găsea deprimante. Aruncă o privire spre canapea și surpriza i se risipi. Mama lui adormise, cu ochelarii pe măsuța de lângă ea, cu paharul pe jumătate golit, pe podea. Simon îl putea adulmeca de la distanță — probabil whiskey. Simți o strângere de inimă. Mama lui nu bea niciodată.

Simon se duse în dormitorul mamei și se întoarse cu o pătură croșetată. Mama lui dormea încă, respirând ușor și egal. Elaine Lewis era o femeie micuță și firavă ca o vrabie, cu un nimb de păr negru cârlionțat, tărcat cu fire cărunte, pe care refuza să și-l vopsească. Lucra în timpul zilei pentru o organizație nonprofit de protecție a mediului și majoritatea hainelor ei aveau modele de animale. În clipa aceea purta o rochie cu imprimeuri cu delfini și valuri și o broșă care odinioară fusese un pește viu, acum cufundat în rășină. Ochii lucioși ai acestuia păreau să se holbeze acuzator la Simon, când el se aplecă să potrivească pătura în jurul umerilor mamei sale.

Ea se mișcă necontrolat, întorcându-și capul de la el.

— Simon, șopti ea. Simon, unde ești?

Șocat, Simon dădu drumul păturii și se ridică. Poate c-ar fi trebuit s-o trezească, s-o anunțe că era în regulă. Dar ar fi urmat întrebările la care nu voia să răspundă și expresia aceea îndurerată de pe chipul ei pe care n-o putea îndura. Se întoarse și se îndreptă spre dormitor.

Se aruncase pe pat și înșfăcase telefonul de pe noptieră ca s-o sune pe Clary, mai înainte de a se gândi la ce face. Se opri un moment,

ascultând tonul. Nu-i putea povesti despre Camille; promisese să păstreze secretul privind oferta căpeteniei vampirilor și, cu toate că Simon nu se simțea chiar dator față de Camille, dacă învățase un lucru în ultimele câteva luni acela era că a-ți încălca promisiunile făcute unei creaturi supranaturale era o idee proastă. Totuși voia să-i audă vocea lui Clary, ca întotdeauna după ce avusese o zi grea. De pildă, i se putea plânge, cum făcea mereu, de viața lui amoroasă; asta părea s-o amuze la nesfârșit. Rostogolindu-se în pat, își puse perna peste cap și formă numărul lui Clary.

2

CĂDEREA

— DECI, TE-AI DISTRAT CU ISABELLE ÎN SEARA ASTA?

Clary, cu telefonul lipit de ureche, se deplasa cu grijă de pe o bârnă lungă pe alta. Bârnele erau fixate la șase metri înălțime pe grinzile acoperișului din podul Institutului, unde se afla sala de antrenament. Mersul pe bârne urmărea să te învețe cum să-ți ții echilibrul. Clary le ura. Cu frica ei de înălțime, exercițiul îi făcea rău, în pofida coardei elastice legate în jurul taliei care se presupunea că ar fi protejat-o să nu se izbească de pământ, în caz că ar fi căzut.

— I-ai spus despre Maia?

Simon scoase un sunet slab, evaziv, despre care Clary știa că însemna *nu*. Putea auzi muzică în fundal; și-l putea imagina întins pe patul lui, combina stereo mergând la volum scăzut în timp ce vorbea cu ea. Vocea îi suna cumva frântă, din pricina acelui tip de oboseală până în măduva oaselor, care ei îi spunea că tonul destins cu care vorbea nu reflecta adevărata lui dispoziție. Îl întrebase de mai multe ori de la începutul convorbirii dacă era bine, însă el îi alungase îngrijorarea.

Ea pufni.

— Te joci cu focul, Simon. Sper că știi asta.

— Nu știu. Chiar crezi că e așa de important? zise Simon, tânguitor. N-am discutat niciodată cu Isabelle — sau cu Maia — despre exclusivitate în privința întâlnirilor.

— Dă-mi voie să-ți spun eu ceva despre fete.

Clary se așeză pe bârnă, lăsându-și picioarele să atârne în aer. Ferestrele semicirculare ale podului erau deschise, iar aerul rece al nopții se revărsa înăuntru, pielea nădușită înghețându-i. Întotdeauna crezuse că vânătorii de umbre se antrenau în costumele lor trainice, ca din piele tăbăcită, dar, după cum aflase, echipamentul se purta doar în ultima fază a antrenamentului, care implica mânuirea armelor. Pentru genul de exerciții pe care le făcea ea — menite să-i sporească flexibilitatea, viteza și simțul echilibrului — purta doar un top subțire și pantaloni strânși cu șnur care-i aminteau de salopetele medicale.

— Chiar dacă n-ai purtat discuția despre exclusivitate, ele tot se vor supăra dacă află că te întâlnești și cu alta pe care ele o cunosc, dar despre care tu n-ai pomenit nimic. Este o regulă a întâlnirilor.

— Păi și eu de unde ar trebui să știu de regula asta?

— Toată lumea știe regula asta.

— Credeam că ești de partea mea.

— Sunt de partea ta!

— Și-atunci de ce nu ești mai înțelegătoare?

Clary mută telefonul la cealaltă ureche și scrută umbrele de sub ea. Unde era Jace? Plecase să mai aducă o sfoară și zisese că se întoarce în cinci minute. Bineînțeles, dacă o prindea vorbind la telefon aici, sus, avea s-o omoare. Rareori era însărcinat el cu antrenarea ei — de obicei se ocupau Maryse, Kadir sau diverși alți membri ai Conclavului newyorkez, făcând cu rândul, până ce avea să se găsească un înlocuitor pentru fostul tutore al Institutului, Hodge — dar când era el, își lua atribuțiile foarte în serios.

— Pentru că, zise ea, problemele tale nu sunt probleme adevărate. Te întâlnești cu două fete frumoase în același timp. Gândește-te și tu! Asta-i cumva... o problemă de star rock.

— Să am probleme de star rock poate fi cea mai apropiată situație la care pot ajunge vreodată de-a fi un adevărat star rock.

— Nu te-a pus nimeni să-ți numești trupa Matrița Desfrânată, prietene.

— Suntem Fibra Mileniului acum, protestă Simon.

— Uite, rezolvă asta înainte de nuntă. Dacă se gândesc amândouă c-or să vină cu tine la nuntă și acolo or să afle că te-ai întâlnit cu amândouă, or să te ucidă.

Se ridică în picioare.

— Și cu asta o să stricați nunta mamei, și-atunci o să te ucidă ea. Deci vei fi mort de două ori. Bine, de trei ori, practic...

— N-am spus niciodată vreuneia dintre ele c-o să meargă cu mine la nuntă!

Simon părea speriat.

— Da, dar ele se așteaptă s-o faci. De aceea au fetele iubiți. Ca să fie cineva care să le ducă la ceremoniile plicticoase.

Clary se duse către capătul bârnei, privind în jos, spre umbrele golului luminat de lampa-vrăjitoarei de dedesubt. Era un vechi cerc de antrenament desenat cu creta pe podea; arăta ca o țintă de trageri.

— Oricum, eu trebuie să sar acum de pe bârna asta și probabil că o să mă fac praf, având o moarte oribilă. Mai vorbim mâine.

— Am repetiție cu trupa la două, știi, da? Ne vedem acolo.

— Ne vedem.

Ea închise și vârî telefonul în sutien; hainele subțiri de antrenament nu aveau buzunare, deci ce era să facă o fată?

— Ei, ai de gând să stai cocoțată acolo toată noaptea?

Jace păși în interiorul țintei de cretă și se uită în sus, la ea. Era îmbrăcat în costumul de luptă, nu în haine de antrenament, cum era Clary, iar părul lui blond făcea un puternic contrast cu negrul. I se mai închisese la culoare puțin, de la încheierea verii, și acum era mai degrabă auriu întunecat nu deschis, ceea ce, socotea Clary, îl prindea și mai bine. O făcea absurd de fericită gândul că de acum îl cunoștea destul de bine cât să-i observe și cea mai mică schimbare în înfățișare.

— Credeam că vii tu aici, sus, strigă ea. Schimbare de plan?

— Poveste lungă. Îi zâmbi. Deci? Vrei să exersezi salturile?

Clary oftă. Exersarea salturilor implica să se arunce de pe bârnă în gol și să se folosească de coarda elastică, s-o țină în timp ce ea își făcea vânt de la pereți și se răsucea peste cap și înapoi, deprinzându-se să se rotească, să lovească și să se ferească fără să ducă grija izbitului de podele și a vânătăilor. Îl văzuse pe Jace executându-le și arătase ca un înger căzând când o făcuse, zburând prin aer, rostogolindu-se și învârtindu-se frumos, cu grație de balerin. Ea, în schimb, se chircea ca un gândac-de-cartof de îndată ce se apropia podeaua, iar faptul că mintal știa că n-o să ajungă să se lovească nu părea să schimbe ceva.

Începuse să se întrebe dacă într-adevăr conta că se născuse vânător de umbre; poate că era prea târziu pentru ea să se transforme într-unul sau, cel puțin, într-unul pe deplin funcțional. Sau poate că darul care îi făcuse pe ea și pe Jace ceea ce erau fusese cumva distribuit inegal între ei, astfel încât el primise toată grația fizică, iar ea primise... ei bine, nu prea multă.

— Haide, Clary, zise Jace. Sari!

Ea închise ochii și sări. Pentru o clipă, se simți ca rămasă în aer, suspendată, eliberată de orice contact. Apoi atracția gravitațională o luă în stăpânire și fata plonjă spre podea. Instinctiv, se făcu ghem, strângând pleoapele cu îndârjire. Coarda se întinse la maximum, apoi o smuci înapoi, zburând iarăși, înainte să cadă din nou. Când viteza oscilațiilor scăzu, deschise ochii și se trezi atârnând la capătul corzii, la vreun metru jumătate deasupra lui Jace. El zâmbea larg.

— Drăguț, zise el. O cădere la fel de grațioasă ca a unui fulg de zăpadă.

— Am țipat? întrebă ea, sincer interesată. Știi, în picaj.

El dădu din cap.

— Din fericire, nu-i nimeni acasă, altminteri ar fi presupus că te-am omorât.

— Ha! Nici măcar nu poți să m-ajungi!

Întinse un picior și se roti leneș prin aer.

Ochii lui Jace luciră.

— Pariu?

Clary cunoștea expresia asta.

— Nu, zise grăbit. Orice ai avea de gând să faci...

Dar el deja o făcuse. Când Jace se mișca repede, mișcările în sine erau aproape invizibile. Îi văzuse doar mâna îndreptându-se spre cingătoare și apoi ceva fulgerase prin aer. Auzise zgomotul materialului tăiat când coarda de deasupra capului ei fusese retezată. Eliberată, se prăbuși, prea surprinsă să mai și țipe — drept în brațele lui Jace. Forța căderii îl dărâmă și se treziră amândoi întinși pe saltelele de pe podea, Clary peste el. El zâmbea la ea.

— Ei, zise el, acum a fost mult mai bine. N-ai țipat deloc.

— N-am apucat.

Ei i se tăiase răsuflarea, și nu doar de la impactul căderii. Să fie întinsă peste Jace, să-i simtă corpul lângă al ei îi făcea mâinile să tremure și inima să-i bată mai repede. Se gândise că măcar reacția ei fizică la el — reacțiile lor unul la altul — avea să se estompeze odată ce se instala obișnuința, dar nu se întâmplase așa. Mai mult, cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât se înrăutățea — sau se îmbunătățea, își zicea ea, depinde cum puneai problema.

Se uita la ea cu ochi de aur întunecat; ea se întrebă dacă și culoarea acestora se intensificase după întâlnirea cu Raziel, Îngerul, la malul Lacului Lyn, în Idris. Nu mai putea întreba: deși toată lumea știa că Valentine invocase Îngerul și că Îngerul îl vindecase pe Jace de rănile pe care i le făcuse Valentine, nimeni în afară de Clary și de Jace nu știa că Valentine făcuse mai mult decât să-l rănească pe fiul lui adoptiv. Îl înjunghiase pe Jace drept în inimă, ca parte a ritualului de invocare — îl înjunghiase și îl ținuse până murise. Monstruozitatea acestui lucru încă o șoca pe Clary și, bănuia ea, deopotrivă și pe Jace. Se înțeleseseră să nu mai spună niciodată altcuiva că Jace *murise* de-a binelea, chiar dacă pentru scurt timp. Era secretul lor.

El ridică o mână și îi dădu la o parte părul de pe față.

— Glumesc, zise. Nu-i chiar atât de rău. O să reușești. Ar fi trebuit să-l vezi pe Alec făcând salturile la început. Cred că s-a și lovit la cap o dată.

— Sigur, spuse Clary. Dar avea probabil unsprezece ani.

Îl cercetă din ochi.

— Presupun că tu ai fost dintotdeauna extraordinar la chestia asta.

— M-am născut extraordinar.

Îi mângâie obrazul cu vârful degetelor, foarte ușor, dar îndeajuns cât s-o facă să se înfioare. Ea nu răspunse; Jace glumea, dar într-un fel era adevărat. Fusese născut să fie așa cum era.

— Până când poți să mai rămâi în seara asta?

Ea zâmbi vag.

— Am terminat cu antrenamentul?

— Mi-ar plăcea să cred că, pentru astă-seară, am terminat cu partea care e absolut necesară. Cu toate că ar mai fi câteva chestii pe care mi-ar plăcea să le exersez...

Întinse mâinile s-o tragă spre el, dar în clipa aceea ușa se deschise și Isabelle intră maiestuoasă, călcând zgomotos cu tocurile cizmelor pe podeaua de lemn tare, lustruit.

Dând cu ochii de Jace și Clary întinși pe podea, își ridică sprâncenele.

— Giugiuleală, văd. Parcă știam că trebuie să vă antrenați.

— Nimeni n-a spus că trebuie să intri fără să bați, Iz.

Jace nu se mișcase, ci doar își întorsese capul ca să se uite la Isabelle, cu un amestec de supărare și afecțiune. Clary, în schimb, se ridică iute în picioare, netezindu-și hainele mototolite.

— Este sala de antrenament. E spațiu public.

Isabelle își scoase una dintre mănușile de catifea roșu aprins.

— Tocmai mi-am cumpărat astea de la Trash and Vaudeville. De la reduceri. Nu vă plac? N-ați vrea s-aveți și voi o pereche?

Își flutură degetele în direcția lor.

— Eu știu? făcu Jace. Cred că nu mi s-ar potrivi la costumul de luptă.

Isabelle se strâmbă la el.

— Ați auzit de vânătorul de umbre mort pe care l-au găsit în Brooklyn? Corpul era ciopârțit în ultimul hal, așa că încă nu se știe cine e. Bănuiesc că acolo a plecat mama.

— Da, zise Jace, ridicându-se în capul oaselor. Întrunirea Conclavului. M-am întâlnit cu ea când ieșea.

— Nu mi-ai spus nimic despre asta, zise Clary. De-aia ai stat atâta până ai venit cu sfoara?

El dădu din cap.

— Scuze, n-am vrut să te sperii.

— Vrea să spună, interveni Isabelle, că n-a vrut să strice atmosfera romantică. Își mușcă buza. Sper că n-a fost vreun cunoscut.

— Mă îndoiesc că putea fi. Corpul a fost aruncat într-o fabrică părăsită — a stat acolo câteva zile. Dacă ar fi fost cineva pe care-l cunoșteam, i-am fi observat lipsa.

Jace își dădu părul pe după urechi. Se uita la Isabelle puțin nerăbdător, i se păru lui Clary, de parcă era agasat că adusese vorba despre asta. Ea ar fi vrut să-i fi spus mai devreme, chiar dacă le strica dispoziția. Multe dintre lucrurile pe care le făcea el, pe care le făceau ei toți, Clary știa, îi aducea frecvent în contact cu realitatea morții. Toți cei din familia Lightwood, fiecare în felul lui, încă mai sufereau de pe urma pierderii mezinului, Max, care murise pur și simplu pentru că se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Era ciudat. Jace acceptase decizia ei de a renunța la liceu și a se apuca de antrenament fără crâcnire, dar se ferea să discute cu ea primejdiile vieții de vânător de umbre.

— Mă duc să mă îmbrac, anunță ea și se îndreptă spre ușa care dădea în micul vestiar atașat sălii de antrenament.

Era foarte simplu: pereți de lemn, o oglindă, un duș și cârlige pentru haine. Prosoapele erau împăturite frumos pe o băncuță de lemn, lângă ușă. Clary făcu un duș rapid și se îmbrăcă în hainele de stradă — colanți, cizme, fustă de jeanși și un pulover nou, roz. Privindu-se în oglindă, văzu că avea colanții rupți și că părul ei roșu, ud și cârlionțat arăta ca un cuib de barză. N-avea să arate niciodată perfect aranjată cum arăta întotdeauna Isabelle, dar pe Jace părea să nu-l deranjeze.

Până să se întoarcă ea în sala de antrenament, Isabelle și Jace terminaseră cu subiectul vânătorului de umbre mort și trecuseră la ceva care pe Jace părea să-l îngrozească mai tare — întâlnirea lui Isabelle cu Simon.

— Nu pot să cred că te-a dus într-un restaurant adevărat.

Jace era în picioare acum, dând la o parte saltelele și echipamentul de antrenament, în vreme ce Isabelle stătea rezemată de un perete și se juca în neștire cu noile sale mănuși.

— Presupun că ideea lui de întâlnire cu o fată ar fi să te pună să te uiți la el cum joacă *World of Warcraft* cu prietenii lui tâmpiți.

— Eu, îi atrase atenția Clary, fac parte dintre prietenii lui tâmpiți, mulțumesc.

Jace rânji.

— Nu era chiar un restaurant. Mai degrabă o cârciumă. Cu supă roz pe care el ar fi vrut s-o încerc, zise Isabelle gânditoare. Tipul a fost foarte dulce.

Clary se simți instantaneu vinovată că nu-i spusese — ei sau lui Jace — despre Maia.

— Mi-a zis că v-ați distrat.

Privirea lui Isabelle o fulgeră. Era o calitate aparte în expresia lui Isabelle, de parcă ar fi ascuns ceva, dar dispăru mai înainte să se poată lămuri Clary că o zărise cu adevărat.

— Ai vorbit cu el?

— Da, m-a sunat acum câteva minute. Doar să mă întrebe ce mai fac, ridică din umeri Clary.

— Înțeleg, zise Isabelle, vorbind dintr-odată repezit și rece. Ei bine, cum spuneam, e foarte dulce. Dar poate puțin prea dulce. Asta poate fi plictisitor.

Își îndesă mănușile în buzunare.

— Oricum, nu e o chestie permanentă. Deocamdată, doar ne distrăm.

Vinovăția lui Clary se risipi.

— Ați vorbit vreodată despre, știi, o relație serioasă?

Isabelle păru oripilată.

— Bineînțeles că nu! Apoi căscă, întinzându-și brațele ca o pisică deasupra capului. Okay, la culcare. Ne vedem mai târziu, porumbeilor.

Plecă, lăsând un nor de parfum de iasomie în urma ei.

Jace se uită la Clary. Începuse să-și descheie cataramele costumului, legate la încheieturi și la spate, alcătuind o platoșă de protecție peste hainele sale.

— Bănuiesc că trebuie să te duci acasă?

Ea dădu din cap, fără chef. Să obțină de la mama ei aprobarea de a o lăsa să urmeze antrenamentul de vânător de umbre însemnase în

primul rând să aibă cu ea o ceartă lungă, neplăcută. Jocelyn se împotrivise din răsputeri, spunând că ea își petrecuse toată viața încercând s-o țină pe Clary departe de cultura vânătorilor de umbre, pe care ea o percepea ca periculoasă — nu doar violentă, pleda ea, dar și izolaționistă și crudă. Cu numai un an în urmă, îi atrăsese ea atenția lui Clary, hotărârea fetei de a fi antrenată ca vânător de umbre ar fi însemnat ca ea să nu mai poată niciodată să stea de vorbă cu mama ei. Clary protestase că însuși faptul că, iată, Conclavul suspendase reguli ca acestea când noul Consiliu revizuise Legile însemna că și Conclavul se mai schimbase de pe vremea când era Jocelyn fată și, oricum, Clary avea acum nevoie să știe să se apere singură.

— Sper că asta nu e doar din cauza lui Jace, spusese în cele din urmă Jocelyn. Știu cum e când ești îndrăgostit de cineva. Vrei să fii și tu unde e el și să faci ce face el, dar Clary...

— Eu nu sunt ca tine, ripostase Clary, făcând eforturi să-și țină în frâu mânia, vânătorii de umbre nu sunt cum era Cercul, iar Jace nu e ca Valentine.

— Eu n-am pomenit nimic de Valentine.

— Asta gândești, spusese Clary. Poate că Valentine l-a crescut pe Jace, dar Jace nu e deloc ca el.

— Ei bine, sper să nu, adăugase încet Jocelyn. Pentru binele tuturor.

În cele din urmă, cedase, dar cu niște condiții:

Clary n-avea să locuiască la Institut, ci împreună cu mama ei, acasă la Luke; Jocelyn avea să primească săptămânal rapoarte de la Maryse, ca să se asigure că într-adevăr Clary învăța și nu, presupunea Clary, se zgâia drăgăstos la Jace toată ziua sau mai știu eu ce altceva o mai îngrijora. Iar Clary n-avea voie să rămână peste noapte la Institut — niciodată. „Fără să rămâi peste noapte cu prietenii acolo unde locuiește iubitul tău", spusese Jocelyn foarte ferm. „Nu contează că locul acela e Institutul. Nu."

Iubitul. Încă era un șoc să audă cuvântul. Atât de multă vreme păruse o absolută imposibilitate ca Jace să fie vreodată iubitul ei, că ei doi ar fi putut vreodată fi altceva decât frate și soră... iar situația aceea fusese prea grea și prea cumplită ca să-i facă față. Ar fi fost mai bine să nu se

mai vadă deloc, niciodată, hotărâseră ei, ceea ce ar fi fost echivalent cu a muri. Și apoi, printr-o minune, fuseseră eliberați. Trecuseră deja șase săptămâni, dar Clary încă nu se obișnuise cu acest cuvânt.

— Trebuie să mă duc acasă, zise ea. E aproape unsprezece, iar mama înnebunește dacă stau aici peste ora zece.

— Bine.

Jace își dădu jos costumul, mai exact partea de sus, punându-l pe bancă. Pe dedesubt purta un tricou subțire; Clary îi putu zări Pecețile prin material, cum se vede cerneala de pe partea cealaltă a unei hârtii ude.

— Te conduc.

Institutul era cufundat în liniște când îl străbătură. În momentul acela nu aveau cazați vânători de umbre, veniți în vizită din alte orașe. Robert, tatăl lui Isabelle și al lui Alec, era în Idris, ajutând la organizarea noului Consiliu, iar cu Hodge și Max dispăruți dintre cei vii, și cu Alec plecat cu Magnus, Clary avea senzația că locatarii rămași erau ca oaspeții dintr-un hotel aproape pustiu. Își dorea să-i vadă venind mai des pe ceilalți membri ai Conclavului, dar bănuia că familiei Lightwood i se acorda un pic de timp. Timp să-l comemoreze pe Max și timp să uite.

— Ai mai primit vreo veste de la Alec și Magnus? întrebă ea. O duc bine împreună?

— Cam așa ceva. Jace scoase telefonul din buzunar și i-l întinse. Alec îmi tot trimite fotografii enervante. O mulțime de texte explicative de genul: „Mi-ar plăcea să fii aici, doar că nu chiar."

— Ei, nu poți să-l acuzi. Se presupune că e o vacanță romantică.

Derulă fotografiile din telefonul lui Jace și chicoti. Alec și Magnus stând în fața Turnului Eiffel, Alec purtând jeanși ca de obicei și Magnus, într-un pulover pescăresc cu dungi și o beretă trăsnită. În Boboli Gardens, Alec tot în jeanși, iar Magnus într-o enormă pelerină venețiană și o pălărie de gondolier. Arăta ca Fantoma de la Operă. În față la Prado, purta o jachetă de matador sclipitoare și cizme cu platformă, în vreme ce Alec apărea în fundal, hrănind calm un porumbel.

— Îți iau ăsta mai înainte de-a ajunge la partea cu India, zise Jace, luându-și telefonul. Magnus într-un sari. Niște chestii pe care nu le mai uiți niciodată.

Clary râse. Ajunseseră deja la ascensor, care își deschise ușile zăngănitoare după ce Jace îl chemă apăsând pe buton. Ea făcu un pas înăuntru, Jace o urmă. În clipa în care ascensorul porni — Clary nu credea c-o să se obișnuiască vreodată cu zvâcnirea inițială de infarct când începea coborârea —, el se mișcă spre Clary prin semiîntuneric și o trase mai aproape. Ea își puse mâinile pe pieptul lui, simțindu-i mușchii piatră pe sub tricou și bătăile inimii dedesubt. În lumina săracă, ochii lui străluceau.

— Îmi pare rău că nu pot rămâne, șopti ea.

— Să nu-ți pară.

Era o notă tăioasă, abia reținută, în glasul lui, care o surprinse.

— Jocelyn nu vrea să ajungi ca mine. N-o învinuiesc pentru asta.

— Jace, zise ea, puțin nedumerită de amărăciunea din vocea lui, ești bine?

În loc de răspuns, el o sărută, strângând-o tare în brațe. Corpul lui îl împingea pe al ei în perete, simțea răceala metalului oglinzii pe spate, mâinile lui alunecând în jurul taliei și urcând pe sub pulover. Întotdeauna îi plăcuse cum o ținea în brațe. Cu grijă, dar nu foarte blând, nu atât de blând încât să simtă vreodată că ar fi fost mai stăpân pe el decât era ea. Nici unul dintre ei nu-și putea controla ce simțeau unul pentru celălalt, iar ei îi plăcea asta, îi plăcea cum inima lui bătea cu putere lângă a ei, îi plăcea cum el murmura deasupra buzelor ei când ea îi răspundea la sărut.

Ascensorul se opri cu zgomot și ușa se deschise. Dincolo de ea, Clary putu vedea naosul pustiu al catedralei, lumina tremurătoare a candelabrului căzând în linie dreaptă, în mijlocul culoarului dintre bănci. Se agăță de Jace, bucuroasă că era foarte puțină lumină în ascensor și nu-și putea vedea în oglindă propria față dogoritoare.

— Poate mai stau, șopti ea. Doar puțin.

El nu zise nimic. Putea simți tensiunea din el și tensiunea i se transmise și ei. Era mai mult decât simpla tensiune a dorinței. Jace tremura, tot corpul lui tremura, și își îngropă fața la pieptul ei.

— Jace, zise ea.

El îi dădu drumul, brusc, și făcu un pas înapoi. Obrajii îi erau învăpăiați, ochii luceau febril.

— Nu, spuse el. Nu vreau să-i dau mamei tale încă un motiv de a nu mă plăcea. Deja crede că sunt a doua venire a tatălui meu...

Se îndepărtă mai înainte să poată Clary să spună: „Valentine n-a fost tatăl tău." Jace era de obicei foarte grijuliu să se refere la Valentine Morgenstern pe nume, niciodată ca „tatăl meu" — asta dacă vorbea totuși despre Valentine. De regulă se ținea deoparte de subiect, iar Clary nu recunoscuse niciodată de față cu Jace că mama ei se temea că el era, în secret, întocmai ca Valentine, știind că simpla aluzie l-ar fi îndurerat profund. De cele mai multe ori, Clary făcea tot ce putea să-i țină pe cei doi la distanță unul de altul.

El trecu pe lângă ea mai înainte să-i poată răspunde ceva și deschise smucit ușa liftului.

— Te iubesc, Clary, zise el, fără să se uite la ea.

Ținea privirea ațintită în gol, în biserică, spre șirurile de lumânări aprinse, auriul acestora reflectându-se în ochii lui.

— Mai mult decât..., zise, dar se întrerupse. Doamne! Mai mult decât ar trebui, probabil. Știi asta, nu-i așa?

Ea ieși din lift și se întoarse cu fața spre el. Erau mii de lucruri pe care ar fi vrut să le spună, dar el deja își mutase privirea de la ea, apăsând butonul care avea să ducă ascensorul înapoi, la etajele Institutului. Dădu să protesteze, dar ascensorul deja pornise, ușile închizându-se și zdroncănind. Se lipiră una de alta cu un clic, iar ea se uită țintă la ele o clipă; Îngerul era pictat pe suprafața lor, cu aripile întinse, cu ochii înălțați. Îngerul era pictat pe toate lucrurile.

Vocea ei răsună strident în sala goală, când vorbi.

— Și eu te iubesc.

3

ÎNȘEPTIT

— ȘTII CE-I GROZAV? ZISE ERIC, PUNÂND JOS BEȚELE DE TOBĂ. CĂ AVEM un vampir în trupa noastră. Asta e chestia care o să ne propulseze cu siguranță în top.

Kirk, coborându-și microfonul, își dădu ochii peste cap. Eric vorbea întruna despre propulsarea trupei în top și, până acum, nimic nu se materializase. Cea mai notabilă performanță a lor fusese să cânte o seară la Fabrica de Tricotaje și numai patru persoane veniseră atunci. Iar una dintre ele fusese mama lui Simon.

— Nu văd cum ne-ar putea propulsa în top, dacă n-avem voie să spunem nimănui că e vampir.

— Păcat, zise Simon.

Stătea pe una dintre boxe, lângă Clary, care era prinsă într-un schimb de mesaje pe telefon cu cineva, probabil Jace.

— Oricum nu v-ar crede nimeni, pentru că, poftim! Iată-mă! În lumina zilei.

Își ridică brațele ca să arate spre lumina soarelui ce intra prin găurile acoperișului garajului de la Eric de-acasă, locul unde se țineau de obicei repetițiile lor.

— Asta ne știrbește oarecum credibilitatea, zise Matt, dându-și părul de un roșu viu la o parte din ochi și scrutându-l pe Simon. Poate dac-ai purta niște colți falși, hm?

— N-are nevoie de colți falși, spuse Clary agasată, lăsând telefonul. Are colți adevărați. I-ați văzut și voi.

Era adevărat. Simon trebuise să-și scoată colții la vedere când le dăduse vestea băieților din trupă. La început, crezuseră că avea ceva la cap, o lovitură sau poate o criză de nebunie. După ce el le arătase colții, admiseseră că era adevărat. Ba chiar Eric recunoscuse că nici măcar nu era din cale-afară de surprins.

— Am știut dintotdeauna că vampirii există, frate, spusese el. Pentru că, știi, există oameni pe care îi cunoști și care, cum să spun, arată întotdeauna la fel, chiar atunci când au, să zicem, o sută de ani? Ca David Bowie? Asta pentru că sunt vampiri.

Simon nu mersese până într-acolo, încât să le spună că Isabelle și Clary erau vânători de umbre. Ăsta nu mai era secretul lui, ca să-l poată spună. Nici de Maia nu știau că era vârcolac. Ei credeau numai că Maia și Isabelle erau două fete care, inexplicabil, fuseseră de acord să iasă amândouă la întâlnire cu Simon. Treaba asta au pus-o pe seama a ceea ce Kirk numise „*mojo*[1] sexy de vampir". Pe Simon nu-l prea interesa cum o numeau ei, câtă vreme nu se amestecau să le spună lui Isabelle sau Maiei una despre cealaltă. Până în momentul acela, reușise să le invite, pe fiecare, la spectacole separate, ca să nu apară amândouă la același.

— Poate dacă ți-ai arăta colții pe scenă, hm? sugeră Eric. Adică, așa, doar o dată, frate. Să-i dezvelești spre mulțime.

— Dac-ar face asta, căpetenia clanului vampirilor din New York City v-ar omorî pe toți, zise Clary. Știți asta, nu?

Clătină din cap în direcția lui Simon.

— Nu pot să cred că le-ai zis că ești vampir, adăugă ea, coborându-și vocea ca numai Simon s-o poată auzi. Sunt idioți, în caz că n-ai observat.

---

[1] *Mojo*, în slang, înseamnă atracție magică, fascinație irezistibilă.

— Sunt prietenii mei, murmură Simon.

— Sunt prietenii tăi *și* sunt idioți.

— Vreau ca oamenii la care țin să știe adevărul despre mine.

— Zău? zise Clary, nu foarte blând. Deci când ai de gând să-i spui mamei tale?

Înainte ca Simon să poată răspunde, se auzi o bătaie puternică în ușa garajului și, în clipa următoare, aceasta se ridică, lăsând și mai mult soare de toamnă să pătrundă înăuntru. Simon se uită într-acolo, clipind des. Era clipire din reflex, de fapt, rămas de pe vremea când fusese om. Ochilor lui nu le lua mai mult de o fracțiune de secundă să se acomodeze la întuneric sau la lumină.

În intrarea garajului stătea un băiat, luminat din spate de soarele puternic. În mână avea o bucată de hârtie. Se uită în jos la ea, nesigur, apoi din nou către trupă.

— Bună, zise el. Aici pot găsi trupa Pata Periculoasă?

— Suntem Lemurul Dihotomic acum, zise Eric, făcând un pas înainte. Cine întreabă?

— Eu sunt Kyle, spuse băiatul, aplecându-se și intrând pe sub ușa garajului.

Când se ridică la loc, își aruncă pe spate părul șaten care-i intrase în ochi și-i întinse foaia de hârtie lui Eric.

— Am văzut că sunteți în căutare de solist vocal.

— Hoho, făcu Matt. Am pus anunțul acum, să zic, un an. Am uitat cu desăvârșire de asta.

— Mda, zise Eric. Făceam alte chestii pe vremea aia. Acum am cam renunțat la părțile vocale. Ai experiență?

Kyle — care era foarte înalt, observă Simon, deși nu deșirat — ridică din umeri.

— Nu chiar. Dar mi s-a spus că pot să cânt.

Vorbea încet, ușor tărăgănat, un accent mai mult de surfer decât de sudist.

Membrii trupei se uitară șovăind de la unul la altul. Eric se scărpină după ureche.

— Poți să ne lași o secundă, frate?

— Sigur.

Kyle se aplecă din nou și ieși din garaj, trăgând ușa înapoi după el. Simon îl putu auzi fluierând încetișor, afară. Părea să fie *She'll Be Coming Round the Mountain.* Și nu fluiera nici foarte precis, pe deasupra.

— Nu știu ce să zic, începu Eric. Nu sunt sigur că putem să folosim pe cineva nou în momentul de față. Fiindcă, adică, nu-i putem spune despre chestia cu vampirul, nu?

— Nu, răspunse Simon. Nu puteți.

— Bine, atunci. Matt ridică din umeri. Păcat! Aveam nevoie de un vocal. Kirk e nașpa. Fără supărare, Kirk.

— Du-te naibii! zise Kirk. Nu-s nașpa!

— Ba da, zise Matt. Ești nașpa rău...

— *Eu* cred, îi întrerupse Clary ridicând vocea, că ar trebui să-l lăsați să dea o probă.

Simon făcu ochii mari.

— De ce?

— Pentru că e un tip trăsnet, zise Clary, spre surprinderea lui Simon. El, unul, nu fusese prea impresionat de înfățișarea lui Kyle, dar, pe de altă parte, probabil că nu era el cel mai potrivit să judece frumusețea masculină.

— Iar trupa voastră are nevoie de niște sex-appeal.

— Mersi, zise Simon. Din partea noastră, a tuturor, mulțumim frumos.

Clary scoase un sunet de nerăbdare.

— Da, da, sunteți cu toții niște tipi foarte arătoși. Mai ales tu, Simon.

Îl bătu ușurel pe dosul mâinii.

— Dar Kyle e sexy la modul „uau!" Zic și eu. Părerea mea obiectivă de femeie este că, dacă-l luați și pe Kyle în trupa voastră, o să vă dublați numărul fanilor feminini.

— Ceea ce înseamnă c-o să avem două fane în loc de una, zise Kirk.

— Care-i aia una? zise Matt părând sincer curios.

— Prietena verișoarei lui Eric. Cum o cheamă? Cea căreia îi place de Simon. Vine la toate spectacolele noastre și le spune tuturor că e iubita lui.

Simon tresări.

— Are treisprezece ani.

— Ăsta-i *mojo*-ul tău sexy de vampir în acțiune, frate, zise Matt. Doamnele nu-ți pot rezista.

— Oh, pentru Dumnezeu, zise Clary, nu există așa ceva ca *„mojo* sexy de vampir"! Întinse un deget spre Eric: Și nici să nu încerci să spui că Mojo Sexy de Vampir sună bine ca nume de trupă, că te...

Ușa garajului se deschise din nou.

— Ăă, băieți? apăru din nou Kyle. Uite, dacă nu vreți să dau o probă, e-n regulă. Poate v-ați schimbat stilul, mă rog. Spuneți așa și am plecat.

Eric își lăsă capul într-o parte.

— Intră puțin și hai să te vedem.

Kyle păși în garaj. Simon se holbă la el, căutând să se prindă ce-o făcuse pe Clary să afirme că era sexy. Era înalt și zvelt, cu umeri largi, cu pomeți ridicați, cu plete șatene care îi cădeau în bucle pe frunte și pe umeri, și o piele arămie care nu-și pierduse încă bronzul de peste vară. Genele lungi și dese, ochii de o culoare șocantă, verde-alună, îl făceau să arate ca un star rock frumușel. Purta un tricou verde și jeanși, iar pe brațele goale avea tatuaje simetrice — nu Peceți, tatuaje obișnuite. Arătau ca niște rulouri manuscrise care i se înfășurau în jurul brațelor și dispăreau pe sub mânecile tricoului.

Okay, trebui să admită Simon. Nu era hidos.

— Știi, zise Kirk în cele din urmă, rupând tăcerea. Înțeleg. Chiar *e* foarte sexy.

Kyle clipi nedumerit și se întoarse spre Eric.

— Deci, vreți să cânt sau nu?

Eric scoase microfonul din stativ și i-l întinse.

— Haide, zise el, dă o probă.

— Știi, a fost de-a dreptul grozav, zise Clary. Eu aproape că am glumit despre includerea lui Kyle în trupă, dar chiar poate cânta.

Mergeau pe Kirk Avenue, spre casa lui Luke. Cerul se întunecase, devenind cenușiu din albastru, pregătindu-se de amurg, iar norii atârnau

jos peste East River. Clary trecea cu mâna înmănușată peste gardul cu zale de lanț care îi despărțea de malul de beton crăpat, făcând să zornăie metalul.

— Spui asta pentru că te gândești că e sexy, zise Simon.

Ea zâmbi, arătându-și gropițele.

— Nu chiar atât de sexy. Nu-i, de pildă, cel mai sexy tip pe care l-am văzut vreodată.

Care, își închipui Simon, ar fi Jace, cu toate că ea avu destulă delicatețe să n-o spună.

— Dar m-am gândit că ar fi o idee bună să-l aveți și pe el în trupă, pe bune. Dacă Eric și restul nu-i pot spune și *lui* că tu ești vampir, nu pot spune nici altcuiva. Să sperăm că asta va pune capăt ideii ăleia tâmpite.

Erau aproape de casa lui Luke; Simon o vedea pe partea cealaltă a străzii, cu ferestrele luminate deja contrastând cu seara care se lăsa. Clary se opri la o spărtură din gard.

— Mai știi când am ucis un grup de demoni raum aici?

— Tu și Jace ați ucis niște demoni raum. Eu am fost cât p-aci să vărs.

Simon își amintea, dar nu-i stătea mintea la asta; se gândea la Camille, aflată la masă în fața lui, în curtea interioară, și spunând: „Te-ai împrietenit cu vânătorii de umbre, dar nu poți să fii niciodată unul dintre ei. Întotdeauna vei fi dintre ceilalți și din afară." Se uită dintr-o parte la Clary, întrebându-se ce ar zice dacă i-ar povesti despre întâlnirea lui cu femeia vampir și despre oferta ei. Își imagină că ar fi probabil îngrozită. Faptul că lui nu i se putea face vreun rău n-o împiedica să-și facă și acum griji pentru siguranța lui.

— N-ai de ce să te temi, zise ea încet, de parcă i-ar fi citit gândurile. Acum ai Pecetea.

Se întoarse să se uite la el, încă rezemată de gard.

— A observat-o vreodată careva sau te-a întrebat cineva despre ea?

El clătină din cap.

— Mi-o acopăr cu părul, de regulă, și oricum s-a mai șters. Vezi?

Își dădu bretonul la o parte. Clary întinse mâna și-i atinse fruntea și Pecetea arcuită imprimată acolo. Ochii ei erau triști, cum fuseseră și în

ziua aceea, în Sala Acordurilor din Alicante, când îi gravase în piele cel mai vechi blestem al lumii.

— Doare?

— Nu. Nu doare.

„Iar Cain i-a zis Domnului: «Pedeapsa mea e mai grea decât pot duce.»"

— Știi că nu te învinuiesc, nu? zise Simon. Mi-ai salvat viața.

— Știu.

Ochii ei străluceau. Își coborî mâna de la fruntea lui și își trecu mănușa peste față.

— La naiba! Urăsc să plâng.

— Ei, ar fi mai bine să te obișnuiești, zise el, iar când o văzu făcând ochii mari, adăugă în grabă: Mă refer la nuntă. Când e, sâmbăta viitoare? Toată lumea plânge la nunți.

Ea pufni cu dispreț.

— Apropo, ce mai fac mama ta și Luke?

— Sunt dezgustător de îndrăgostiți. E oribil. Oricum... Îl bătu încurajator pe umăr. Ar trebui să intru. Ne vedem mâine?

El dădu din cap.

— S-a făcut. Mâine.

O urmări din priviri când ea traversă strada și urcă în fugă treptele de la intrarea casei lui Luke. *Mâine.* Se întrebă când fusese ultima oară când trecuseră mai mult de câteva zile fără s-o vadă pe Clary. Se gândi la a fi fugar și rătăcitor pe Pământ, cum spusese Camille. Cum spusese Raphael. „Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ."[1] El nu era Cain, care își ucisese fratele, dar blestemat credea că era. *Ciudat,* se gândi el, *să aștepți să pierzi totul, fără să știi dacă se va întâmpla sau nu.*

Ușa se închise în urma lui Clary. Simon se întoarse și o luă spre Kent, să ajungă la stația trenului G de pe Lorimer Street. Era aproape întuneric de acum, cerul de deasupra fiind un amestec de cenușiu și negru. Simon auzi scrâșnet de roți pe stradă, în urma lui, dar nu se

---

[1] Biblia, *Geneza* 4:10.

întoarse. Mașinile goneau pe strada asta tot timpul, în pofida crăpăturilor și găurilor din asfalt. Abia când camioneta albastră trase lângă el și frână zgomotos, se întoarse să se uite.

Șoferul camionetei scoase brusc cheile din contact, reducând motorul la tăcere, și deschise portiera. Era un bărbat — un bărbat înalt, purtând un trening cenușiu cu glugă și teniși, având gluga trasă atât de mult pe cap că îi ascundea jumătate din față. Sări de pe scaunul șoferului și Simon văzu un cuțit lung, sclipitor, în mâna lui.

Mai târziu, Simon se gândi că ar fi trebuit să fugă. El era vampir, mai rapid decât orice om. Ar fi putut întrece pe oricine. Ar fi trebuit să fugă, dar era prea surprins; rămase nemișcat în timp ce omul, cu pumnalul strălucitor în mână, veni spre el. Omul zise ceva cu voce joasă, guturală, ceva într-o limbă pe care Simon n-o recunoscu.

Simon făcu un pas înapoi.

— Uite, zise el, ducând mâna la buzunar. Poți să-mi iei portofelul...

Omul se repezi spre Simon, înfigând cuțitul în pieptul lui. Simon se holbă, nevenindu-i să creadă. Totul părea să se desfășoare foarte încet, de parcă timpul s-ar fi dilatat. Văzu cuțitul lângă pieptul lui, vârful pătrunzând prin pielea jachetei — și apoi deviind într-o parte, ca și când cineva l-ar fi apucat de braț pe atacator și i l-ar fi *smucit*. Omul țipă când fu ridicat brusc în aer ca o marionetă trasă de sfori. Simon se uită speriat în jur — cu siguranță, cineva trebuie să fi auzit sau să fi observat atacul, dar nu apăru nimeni. Omul continua să țipe, zbătându-se nebunește, în vreme ce bluza lui se sfâșia în față, ca ruptă de o mână invizibilă.

Simon se uită îngrozit. Răni uriașe apărură pe torsul bărbatului. Capul i se dădu brusc pe spate, iar sângele îi țâșni pe gură. Se opri brusc din strigat — și căzu, de parcă mâna invizibilă se deschisese, dându-i drumul. Se prăbuși la pământ și se făcu țăndări, cum se sparge sticla în mii de cioburi sclipitoare, care se împrăștiară pe caldarâm.

Simon se lăsă în genunchi. Cuțitul menit să-l ucidă se afla la mică distanță, doar să întindă mâna. Era tot ce mai rămăsese din atacatorul

lui, în afară de o grămăjoară de cristale sclipitoare, care deja începuseră să se împrăștie suflate de vântul puternic. Atinse unul cu precauție.

Era sare. Se uită în jos, la mâinile lui. Tremurau. Înțelese ce se întâmplase și de ce.

„Și Domnul i-a spus: «Așadar, tot cel ce va ucide pe Cain înșeptit va fi pedepsit.»"[1]

Vasăzică, așa arăta înșeptitul.

Abia izbuti să ajungă la canal înainte de a se apleca și a vomita sânge pe stradă.

În clipa în care Simon deschise ușa, știu că-și greșise socotelile. Se gândise că mama lui trebuia să fi adormit până la ora aceea, dar nu. Era trează, în fotoliu, cu fața spre ușa de la intrare, cu telefonul pe măsuța de alături, și văzu imediat sângele de pe jacheta lui.

Spre surprinderea lui, nu țipă, ci își duse mâna la gură.

— *Simon.*

— Nu e sângele meu, zise el repede. Am fost pe la Eric și lui Matt i-a dat sângele pe nas...

— Nu vreau să aud.

Tonul acesta aspru era rar folosit; îi amintea de modul cum îi vorbise în timpul acelor ultime luni, când tatăl lui fusese bolnav, neliniștea făcându-i vocea ca o lamă de cuțit.

— Nu mai vreau să aud alte minciuni.

Simon își lăsă cheile pe măsuța de lângă ușă.

— Mamă...

— Nu-mi spui decât minciuni. M-am săturat de ele.

— Nu-i adevărat, zise el, dar se simți rău, știind că era. Tocmai mi se întâmplă o mulțime de chestii acum.

— Știu asta.

Se ridică în picioare; întotdeauna fusese o femeie slăbuță, dar acum arăta de-a dreptul scheletică, și părul ei negru, de aceeași culoare ca al

[1] Biblia, Geneza 4:15.

lui, înspicat cu mai multe fire cărunte decât își amintea el, îi căzu în jurul feței.

— Vino cu mine, tinere. *Acum.*

Zăpăcit, Simon o urmă în micuța bucătărie galben aprins. Mama lui se opri și arătă spre bufet.

— Vrei să explici astea?

Gura lui Simon se făcu iască. Înșirate pe bufet ca o coloană de soldați erau sticlele cu sânge care fuseseră în minifrigiderul lui din șifonier. Una era pe jumătate goală, celelalte erau pline, lichidul roșu dinăuntru strălucind ca o acuzație. Îi descoperise, de asemenea, și pungile goale de sânge pe care el le spălase și le îndesase cu grijă într-o sacoșă de piață, pe care o aruncase în coșul lui de gunoi. Și acestea erau întinse pe bufet, ca o grotescă decorațiune.

— Am crezut la început că sunt sticle de vin, zise Elaine Lewis cu vocea tremurând. Apoi am găsit pungile astea. Așa c-am deschis una din sticle. E *sânge.* Nu-i așa?

Simon nu spuse nimic. Părea să fi rămas fără grai.

— Te-ai purtat atât de ciudat în ultima vreme, continuă mama lui. Pe-afară la orice oră, nu mâncai niciodată, abia dacă dormeai, ți-ai făcut prieteni pe care eu nu i-am văzut niciodată, n-am mai auzit de ei până acum. Crezi că nu-mi dau seama când mă minți? Îmi dau seama, Simon. Am crezut că poate te-ai luat de droguri.

Simon își regăsi glasul.

— Și atunci mi-ai percheziționat camera?

Mama lui roși.

— A trebuit! M-am gândit... m-am gândit că, dacă găseam droguri, aș fi putut să te ajut, să te duc la un centru de dezintoxicare, dar asta?

Făcu semn larg din mână către sticle.

— Nici măcar nu știu ce să cred despre asta. Ce se întâmplă, Simon? Ai intrat în vreo sectă?

Simon clătină din cap.

— Atunci spune-mi, zise mama lui, cu buzele tremurând. Pentru că singura explicație la care mă pot eu gândi e oribilă și bolnavă. Simon, te rog...

— Sunt vampir, zise Simon.

Habar nu avea cum o spusese sau măcar de ce. Cuvintele atârnară în aer, între ei doi, ca un gaz otrăvitor.

Genunchii mamei lui se înmuiară deodată și ea se prăbuși pe un scaun de bucătărie.

— Ce-ai spus? șopti ea.

— Sunt vampir, repetă Simon. Am devenit vampir de acum aproape două luni. Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme. N-am știut cum.

Fața lui Elaine Lewis era albă ca varul.

— Vampirii nu există, Simon.

— Ba da, există. Uite, n-am cerut eu să fiu vampir, am fost atacat. N-am avut de ales. Aș fi schimbat lucrurile, dac-aș fi putut.

Se gândi fără voie la pamfletul pe care i-l dăduse Clary cândva, demult, cel despre cum să le spui părinților că ești homosexual. Atunci păruse o analogie amuzantă; acum, nu.

— Îți închipui că ești vampir, zise mama lui Simon fără vlagă. Îți închipui că bei sânge.

— Ba chiar beau sânge, zise Simon. Beau sânge de animal.

— Dar tu ești *vegetarian.*

Mama lui părea gata să izbucnească în plâns.

— Am fost. Acum, nu. Nu mai pot să fiu. Doar sângele mă mai ține în viață.

Simon simți un nod în gât.

— N-am rănit niciodată vreun om. N-aș bea niciodată sângele cuiva. Sunt în continuare aceeași persoană. Sunt tot eu.

Mama lui părea să facă mari eforturi să se stăpânească.

— Noii tăi prieteni... sunt și ei vampiri?

Simon se gândi la Isabelle, Maia, Jace. Nu-i putea explica și despre vânători de umbre și vârcolaci. Ar fi fost prea mult.

— Nu. Dar... ei știu că eu sunt.

— Ți-au... ți-au dat droguri? Te-au făcut să iei ceva? Ceva care să-ți dea halucinații?

Părea să nu-i fi auzit răspunsul.

— Nu. Mamă, e adevărat.

— Nu e adevărat, șopti ea. *Crezi* tu că e adevărat. Oh, Doamne! Simon, îmi pare atât de rău! Ar fi trebuit să observ. O să găsesc pe cineva care să te ajute. O să găsesc pe cineva. Un doctor. Oricât ar costa...

— Nu pot să mă duc la doctor, mamă.

— Ba da, poți. Ai nevoie să mergi undeva. Un spital, poate...

El își întinse încheietura mâinii spre ea.

— Ia-mi pulsul, zise el.

Ea se uită la el, nedumerită.

— Ce?

— Pulsul, zise el. Ia-mi-l. Dacă am puls, okay. O să merg la spital cu tine. Dacă nu, va trebui să mă crezi.

Ea își șterse lacrimile de la ochi și, încet, întinse mâna spre a lui Simon. După îndelungata perioadă în care îl îngrijise pe tatăl lui Simon cât fusese bolnav, știa cum să ia pulsul la fel de bine ca o soră medicală. Își apăsă vârful degetului arătător pe încheietura lui și așteptă.

El urmări cum se schimbă la față, de la nefericire și supărare la confuzie și apoi la groază. Se ridică în picioare, lăsându-i mâna și dându-se înapoi. Ochii ei erau uriași și întunecați pe fața ei albă.

— Cine ești tu?

Simon simți că i se face rău.

— Ți-am mai spus. Sunt vampir.

— Tu nu ești fiul meu. Nu ești Simon.

Ea se cutremură:

— Ce fel de creatură vie nu are puls? Ce fel de monstru ești tu? *Ce ai făcut cu băiatul meu?*

— Eu sunt Simon...

Făcu un pas spre mama lui. Ea țipă. N-o mai auzise niciodată țipând așa și nici nu-și dorea s-o mai audă vreodată. Era înfiorător.

— Pleacă de lângă mine! zise ea cu vocea frântă. Nu te apropia! Începu apoi să șoptească:

— „Barukh ata Adonai sho'me'a t'fila..."[1]

---

[1] Binecuvântat ești Tu, Dumnezeule, care asculți rugăciunea. (În lb. ebraică în original.)

Se *ruga*, își dădu seama Simon, cu o tresărire. Era atât de speriată de el, încât se ruga să plece, să fie alungat. Și, ceea ce era mai rău, el putea s-o simtă. Numele Domnului îi strângea stomacul și îl sugruma.

Avea dreptate să se roage, gândi el, cu sufletul greu. Era un blestemat. Nu aparținea lumii. *Ce fel de creatură vie nu are puls?*

— Mamă, șopti el. Mamă, oprește-te.

Ea se uită la el, cu ochii larg căscați, buzele continuând să i se miște.

— Mamă, nu e nevoie să fii atât de supărată.

Își auzi vocea ca de la depărtare, blândă și mângâietoare, vocea unui străin. Își ținu în continuare ochii ațintiți asupra mamei lui când vorbi, prinzându-i privirea, ca o pisică prinzând un șoarece.

— Nu s-a întâmplat nimic. Ai adormit în fotoliu, în sufragerie. Ai avut un vis urât, cum că eu aș fi venit acasă și ți-aș fi spus că sunt vampir. Dar asta e o nebunie. Asta nu s-ar întâmpla niciodată.

Ea se oprise din rugat. Clipi.

— Visez, repetă ea.

— E un vis urât, zise Simon.

Se apropie de ea și îi puse o mână pe umăr. Ea nu-l respinse. Capul îi cădea în piept, ca unui copil obosit.

— Doar un vis. N-ai găsit niciodată nimic în camera mea. Nu s-a întâmplat nimic. Ai visat, atâta tot.

O luă de mână. Ea se lăsă condusă în sufragerie, unde el o așeză într-un fotoliu. Îi zâmbi când el o înveli cu o pătură și închise ochii.

Se întoarse în bucătărie și rapid, metodic, strânse sticlele și pungile de sânge într-un sac de gunoi. Îl legă la gură și îl duse în camera lui, unde se schimbă de jacheta însângerată punându-și una curată și aruncă iute câteva haine într-un rucsac. Stinse lumina și plecă, trăgând ușa după el.

Mama lui dormea deja dusă când trecu prin sufragerie. Întinse mâna și o mângâie ușor.

— O să plec pentru câteva zile, șopti el. Dar nu-ți face griji. Nu aștepta să mă întorc. Crezi că sunt într-o excursie cu școala. Nu e nevoie să dai telefoane. Totul e bine.

Își retrase mâna. În penumbră, mama lui arăta deopotrivă mai bătrână și mai tânără decât o știa el. Era cât un copil, ghemuită sub pătură, dar pe chipul ei se vedeau riduri noi pe care el nu-și amintea să le fi avut mai înainte.

— Mamă, șopti el.

Îi atinse mâna și ea tresări. Nevrând s-o trezească, el își retrase iute degetele și se îndreptă fără zgomot spre ușă, luându-și din mers cheile de pe masă.

În Institut era liniște. Era întotdeauna liniște, în ultima vreme. Jace își luase obiceiul să lase fereastra deschisă noaptea, ca să poată auzi zgomotul traficului, ocazionalele vaiete ale sirenelor de ambulanțe și țipătul claxoanelor de pe York Avenue. Putea auzi și lucruri pe care mundanii nu le auzeau, iar sunetele acestea se filtrau prin noapte și pătrundeau în visele lui — vâjâitul aerului străbătut de o motocicletă aeriană de vampir, bătaia de aripi a unei zâne, urletul îndepărtat al lupilor în nopțile cu lună plină.

Acum era doar pe jumătate plină, răspândind doar atâta lumină cât să-i fie lui de ajuns să citească, așa cum era tolănit pe pat. Avea cutia tatălui său deschisă în fața lui și se uita prin ea. Una dintre stelele tatălui său, un cuțit de vânătoare cu plăsele de argint, pe mânerul căruia erau gravate inițialele VDU, și — cel mai interesant pentru Jace — un teanc de scrisori.

În ultimele șase săptămâni se apucase să le citească, aproape câte o scrisoare în fiecare seară, încercând să-l înțeleagă pe omul care fusese tatăl lui biologic. O imagine începuse să se înfiripe treptat, a unui tânăr gânditor, cu părinți autoritari, care fusese atras de Valentine și de Cerc pentru că i se păruse că ei i-ar oferi o oportunitate să se remarce în lume. Continuase să-i scrie lui Amatis și după divorțul lor, lucru de care ea nu pomenise. În acele scrisori, ieșirea de sub vraja lui Valentine și dezgustul lui pentru activitățile Cercului erau clare, deși foarte rar, aproape deloc, pomenea despre mama lui Jace, Céline. Lucrurile se legau — Amatis n-ar fi vrut să audă despre înlocuitoarea ei — și totuși Jace nu se putea opri să nu-l urască nițel pe tatăl lui pentru asta. Dacă

nu ținuse la mama lui Jace, de ce se mai căsătorise cu ea? Dacă urâse Cercul atât de mult, de ce nu-l părăsise? Valentine poate că fusese nebun, dar cel puțin rămăsese fidel principiilor lui.

Și apoi, bineînțeles, Jace se simțea și mai rău pentru că-l prefera pe Valentine adevăratului său tată. Ce fel de persoană era el, cu o asemenea preferință?

O bătaie în ușă îl smulse din autoînvinuiri; se ridică în picioare și se duse să răspundă, așteptându-se să dea cu ochii de Isabelle, venită ori să împrumute ceva, ori să i se plângă de ceva.

Dar nu era Isabelle. Era Clary.

Nu era îmbrăcată cum se îmbrăca de obicei. Avea un maiou negru foarte decoltat, pe deasupra o bluză albă, legată la poale și-n rest descheiată, și o fustă scurtă, destul de scurtă cât să-i lase picioarele la vedere până la jumătatea coapselor. Avea părul roșu-aprins împletit în codițe, cârlionții desprinși din ele lipiți de adânciturile tâmplelor, de parcă ar fi plouat ușor afară. Ea îi zâmbi când îl văzu, arcuindu-și sprâncenele. Gene fine, de culoarea aramei, îi conturau ochii verzi.

— Nu vrei să mă lași să intru?

El se uită în lungul holului. Nu mai era nimeni acolo, slavă Domnului. Luând-o pe Clary de braț, o trase înăuntru și închise ușa. Sprijinindu-se de ea, zise:

— Ce cauți aici? S-a întâmplat ceva?

— Totul e bine.

Își aruncă pantofii din picioare și se așeză pe marginea patului. Fusta i se ridică mai mult când se lăsă pe spate, rezemându-se în mâini, dezvelind vederii și mai mult din coapse. Ceea ce nu era un ajutor miraculos pentru concentrarea lui Jace.

— Mi-a fost dor de tine. Iar mama și Luke dorm. N-or să observe c-am șters-o.

— N-ar trebui să fii aici.

Cuvintele sunară ca un fel de geamăt. Nu-i plăcea deloc să le spună, dar trebuia să o facă, din motive pe care ea nici nu le bănuia. Și, spera el, nici nu avea să le bănuiască vreodată.

— Păi, dacă vrei să plec, plec.

Se ridică în picioare. Ochii ei erau de un verde strălucitor. Făcu un pas spre el.

— Dar am bătut tot drumul până aici. Ai putea măcar să mă săruți de la revedere.

El întinse mâinile spre ea, o luă în brațe și o sărută. Sunt unele lucruri pe care trebuie să le faci chiar dacă nu sunt o idee bună. Ea se plie în brațele lui ca o mătase delicată. El își strecură degetele în părul ei și-i despleti codițele, până când pletele îi căzură peste umeri, cum îi plăcea lui. Jace își aminti că asta voise să facă de prima oară când o văzuse și își alungase ideea ca pe o sminteală. Ea era o mundană, ar fi fost o străină, n-ar fi avut nici un rost s-o dorească pe ea. Și apoi o sărutase prima oară, în seră, iar asta îl înnebunise aproape. Coborâseră împreună și fuseseră întrerupți de Simon, și niciodată nu avusese atâta poftă de a ucide pe cineva cum îi venise să-l ucidă în momentul ăla pe Simon, deși știa, rațional, că Simon nu greșise cu nimic. Dar ceea ce simțea el n-avea nimic de-a face cu intelectul, iar când își închipuise că ea o să-l părăsească pentru Simon, gândul îl îmbolnăvise și îl îngrozise cum nici un demon nu reușise vreodată.

Și apoi Valentine le spusese că erau frate și soră, iar Jace își dăduse seama că existau lucruri mai rele, infinit mai rele decât acela ca ea să-l părăsească pentru altcineva — și acestea erau să știe că modul în care o iubea el era cumva cosmic greșit; și ceea ce păruse cel mai pur și mai ireproșabil lucru din viața lui fusese deodată pângărit fără speranță. Își amintea că tatăl lui îi spusese că, atunci când îngerii cădeau, se cufundau într-o durere nespusă, pentru că odată văzuseră fața lui Dumnezeu, iar acum n-aveau s-o mai vadă niciodată. Iar el se gândise că știa ce simțeau.

Asta nu-l făcuse s-o vrea mai puțin; doar îi preschimbase dorința într-o tortură. Uneori, umbra acelei torturi se lăsa peste amintirile lui chiar și atunci când o săruta, cum se întâmpla acum, și îl făcea s-o strângă mai tare lângă el. Ea scoase un sunet de surpriză, dar nu protestă, nici măcar când o ridică în brațe și o duse până la pat.

Se prăbușiră pe el amândoi, mototolind câteva scrisori, Jace dând dintr-o mișcare cutia jos ca să facă loc pentru ei. Inima îi bătea cu putere, gata să-i spargă pieptul. Nu mai fuseseră niciodată până atunci împreună în pat, nu așa. Fusese noaptea aceea în camera ei, în Idris, dar aproape că nu se atinseseră. Jocelyn avea grijă să nu-i lase niciodată pe vreunul dintre ei să petreacă noaptea acolo unde locuia celălalt. Nu-i plăcea prea mult de el, bănuia Jace, și n-o prea putea învinovăți. Se îndoia că el însuși s-ar fi plăcut mai mult, dacă ar fi fost în locul ei.

— Te iubesc, șopti Clary.

Ea îi dăduse cămașa jos și își plimba vârful degetelor pe cicatricele de pe spatele lui, și pe cicatricea în formă de stea de pe umăr, care era geamăna celei pe care o avea ea, o amintire sacră a îngerului al cărui sânge curgea prin venele amândurora.

— Nu vreau să te pierd niciodată.

El își strecură o mână în jos să-i deznoade bluza. Cealaltă mână, înfiptă în saltea, atinse metalul rece al cuțitului de vânătoare; trebuie să se fi răsturnat în pat cu restul conținutului cutiei.

— Asta n-o să se întâmple niciodată.

Ea se uită la el cu ochi luminoși.

— Cum poți fi atât de sigur?

Mâna lui se strânse pe mânerul cuțitului. Lumina lunii care pătrundea pe fereastră alunecă pe lamă, când îl ridică.

— Sunt sigur, zise el și repezi pumnalul în jos.

Lama trecu prin carnea ei ca prin hârtie și, în timp ce gura ei se deschise într-un „O" speriat și sângele inundă pieptarul bluzei sale albe, el gândi: *Dumnezeule mare, nu din nou!*

Trezirea din coșmar a fost ca trecerea prin sticla unei ferestre. Cioburile sale ascuțite părură să-l sfâșie pe Jace în clipa în care se smulse, eliberându-se, și se ridică în capul oaselor, chinuindu-se să respire. Se rostogoli jos din pat, vrând instinctiv să scape, și se izbi de podeaua de piatră, în patru labe. Aerul rece intra pe fereastra deschisă făcându-l să tremure, dar îndepărtându-i și ultimele tentacule ale visului, încă agățate de el.

Se uită la mâinile lui. Nu erau mânjite de sânge. Patul era răscolit, cearșafurile și păturile strânse ghem de la zbuciumul și răsucirile lui, însă cutia cu lucrurile tatălui său era încă pe noptieră, unde o lăsase înainte să se culce.

În primele dăți când avusese coșmarul se ridicase și vomitase. Acum avea grijă să nu mai mănânce cu patru ore înainte de a se duce la culcare, în schimb corpul i se răzbuna chinuindu-l cu spasme de greață și febră. Un spasm îl apucă și acum și-l făcu să se chircească la podea, gâfâind și icnind în gol până-și veni în fire.

Și când în sfârșit criza se termină, își apăsă fruntea de piatra rece a podelei. Năduşeala i se răcea pe corp, bluza îi era lipită de piele, și se întrebă, nu într-o doară, dacă visele lui aveau să-l ucidă, până la urmă. Încercase totul ca să le oprească — somnifere și poțiuni, rune de somn și rune de liniștire și de vindecare. Nimic nu mersese. Visele se strecurau ca otrava în mintea lui și nu putea face nimic să le pună capăt.

Chiar și în timpul orelor de veghe, i se părea greu să se uite la Clary. Ea fusese în stare întotdeauna să vadă prin el ca nimeni altcineva și nu-și putea decât închipui ce ar fi gândit dacă ar fi știut ce visa el. Se rostogoli într-o rână și se uită la cutia de pe noptieră, în care se reflecta lumina lunii. Și se gândi la Valentine. Valentine care torturase și întemnițase singura femeie pe care o iubise vreodată, care îl învățase pe fiul lui — pe amândoi fiii lui — că a iubi ceva înseamnă a-l distruge pentru totdeauna.

Mintea i se învârtea nebunește și el repeta, mereu și mereu, niște cuvinte. Deveniseră un soi de litanie pentru el și, ca orice litanie, cuvintele începuseră să-și piardă înțelesul individual.

Eu nu sunt ca Valentine. Nu vreau să fiu ca el. N-o să fiu ca el. N-o să fiu.

Îl revedea pe Sebastian — de fapt, Jonathan —, fratele lui, cum ar veni, rânjind la el printr-un hățiș de păr alb-argintiu, în ochii lui negri strălucind o veselie nemiloasă. Și revedea propriul său pumnal intrând în Jonathan și ieșind, și trupul lui Jonathan rostogolindu-se către râul de mai jos, sângele amestecându-se cu algele și ierburile de pe mal.

Eu nu sunt ca Valentine.

Nu-i păruse rău să-l ucidă pe Jonathan. Dacă i s-ar fi dat șansa, ar fi făcut-o din nou.

Nu vreau să fiu ca el.

Desigur, nu era normal să ucizi pe cineva — să-ți ucizi propriul frate vitreg — și să nu simți nimic în legătură cu asta.

N-o să fiu ca el.

Dar tatăl lui îl învățase că a ucide fără milă era o virtute, și poate că n-ai cum să uiți niciodată ce te-au învățat părinții. Indiferent cât de mult ai vrea.

N-o să fiu ca el.

Poate că oamenii nu se schimbau cu adevărat niciodată.

N-o să fiu.

4

ARTA CELOR OPT MEMBRE

AICI SUNT PĂSTRATE CU SFINȚENIE DORUL MARILOR INIMI ȘI NOBILELE LUCRURI CARE SE ÎNALȚĂ DEASUPRA SORȚII SCHIMBĂTOARE, CUVÂNTUL MAGIC CE NAȘTE MINUNI ÎNARIPATE, COMORILE ÎNȚELEPCIUNII FĂRĂ MOARTE.

Cuvintele erau cioplite în piatră deasupra ușilor de la intrarea în Biblioteca Publică Brooklyn, din Grand Army Plaza. Simon stătea pe treptele intrării, uitându-se în sus, la fațadă. Inscripția sclipea pe piatră, cu litere poleite întunecat, fiecare cuvânt fulgerând într-o fracțiune de viață când reflecta farurile mașinilor în trecere.

Biblioteca fusese întotdeauna unul dintre locurile lui favorite când era copil. Exista o intrare separată pentru copii, după colț, iar el se întâlnise acolo cu Clary în fiecare sâmbătă, ani de-a rândul. Își alegeau câte un teanc de cărți și se îndreptau spre Grădina Botanică de alături, unde puteau citi cu orele, întinși pe iarbă, zgomotul traficului auzindu-se în depărtare ca un huruit continuu și înfundat.

Cum ajunsese aici în seara asta nu prea știa. Se îndepărtase de casă cât de repede putuse, dar își dăduse seama că n-avea unde se duce. Nu

avea curaj să se ducă la Clary — ar fi fost îngrozită de fapta lui și i-ar fi cerut să se întoarcă să îndrepte situația. Eric și ceilalți băieți n-ar fi înțeles. Jace nu-l plăcea și, de altfel, nu putea intra în Institut. Era o biserică și motivul pentru care nefilimii locuiau acolo era în primul rând tocmai acela că ținea creaturile ca el la distanță. În cele din urmă îi venise în minte pe cine *ar fi putut* să sune, dar gândul îi era destul de neplăcut cât să-i ia un timp să-și adune curajul ca s-o facă într-adevăr.

Auzi motocicleta înainte s-o vadă, vuietul puternic al motorului acoperind zgomotele traficului scăzut din Grand Army Plaza. Motocicleta se înclină când trecu de intersecție și se sui pe caldarâm, apoi se ridică pe roata din spate și țâșni în sus pe trepte. Simon se feri din drum când ateriză cu ușurință lângă el și Raphael dădu drumul mânerelor.

Motorul amuți instantaneu. Motocicletele vampirilor mergeau cu spirite demonice și răspundeau ca niște animale de companie la dorințele proprietarilor. Simon le găsea înfiorătoare.

— Ai vrut să mă vezi, Diurnule?

Raphael, elegant ca întotdeauna, într-o jachetă neagră și jeanși ce păreau scumpi, descălecă și sprijini motocicleta de balustrada scărilor bibliotecii.

— Ar fi bine să merite, adăugă el. N-am bătut drumul până în Brooklyn pentru vreun fleac. Raphael Santiago nu are ce căuta în alte cartiere.

— Oh, bine. Ai început să vorbești despre tine la persoana a treia. Ăsta nu e un semn de megalomanie iminentă sau altceva?

Raphael ridică din umeri.

— Poți fie să-mi spui ce vrei să-mi spui, fie plec. De tine depinde. Se uită la ceas. Ai treizeci de secunde.

— I-am spus mamei că sunt vampir.

Raphael își ridică sprâncenele. Erau foarte subțiri și foarte negre. În momente mai puțin generoase, Simon se întrebase uneori dacă și le încondeia.

— Și ce s-a întâmplat?

— M-a numit monstru și a încercat să se roage să mă alunge.

Amintirea îl făcu pe Simon să simtă gustul amar al sângelui vechi venindu-i pe gât.

— Și după aia?

— Și după aia nu știu sigur ce s-a petrecut. M-am trezit că îi vorbesc cu o voce de-a dreptul ciudată, mângâietoare, spunându-i că nu s-a întâmplat nimic și că totul a fost doar un vis.

— Și ea te-a crezut.

— M-a crezut, recunoscu Simon, ezitant.

— Bineînțeles că te-a crezut, zise Raphael. Pentru că ești vampir. Asta e una dintre puterile pe care le avem. *Encanto.* Vrăjirea. Puterea de convingere, ai putea să-i spui. Poți convinge mundanii de aproape orice, dacă înveți s-o folosești cum trebuie.

— Dar n-am vrut s-o folosesc asupra ei. E mama mea. E vreo cale de a i-o risipi... vreo cale de-a o drege?

— S-o dregi ca să te urască din nou? Păi, nu te crede un monstru? Asta e o definiție foarte ciudată pentru a drege ceva.

— Lasă asta, zise Simon. Există vreo cale?

— Nu, răspunse Raphael vesel. Nu există. Ai fi știut toate astea, bineînțeles, dacă nu ți-ai fi disprețuit semenii atât de mult.

— E perfect. Poartă-te de parcă *eu* te-am respins *pe tine.* Nu c-ai fi încercat tu să mă omori sau ceva de genul.

Raphael ridică din umeri.

— Aia a fost politică. Nimic personal.

Se rezemă cu spatele de balustradă și își încrucișă brațele la piept. Purta mănuși negre de motociclist. Simon trebui să admită că arăta foarte bine.

— Te rog, spune-mi că nu m-ai făcut să vin până aici doar ca să-mi relatezi o poveste plicticoasă despre sora ta.

— Mama mea, îl corectă Simon.

Raphael flutură din mână.

— Mă rog. Una intre femeile din viața ta te-a respins. N-o să fie ultima oară, ți-o garantez. De ce mă bați pe mine la cap cu asta?

— Voiam să știu dacă aș putea veni să stau la Dumont, zise Simon, rostind cuvintele foarte repede ca să nu se poată răzgândi la jumătatea frazei.

Nici nu-i venea să creadă ce-i ceruse. Amintirile lui despre hotelul vampirilor erau amintiri despre sânge, groază și suferință. Dar era un posibil adăpost, un loc în care să stea, unde să nu-l caute nimeni și astfel să nu fie nevoit să se ducă acasă. Doar era vampir. Era stupid să se teamă de un hotel plin de *alți* vampiri.

— Nu am unde să mă duc în altă parte.

Lui Raphael îi sclipiră ochii.

— Aha, zise el, cu un ușor triumf nu foarte pe placul lui Simon. Acum tu vrei ceva de la mine.

— Cam așa ceva. Deși e înfiorător că ești atât de entuziasmat de asta, Raphael.

Raphael pufni.

— Dacă vii să stai la Dumont, n-o să mi te adresezi cu Raphael, ci cu Stăpâne, Sire sau Mare Conducător.

Simon se împotrivi.

— Și Camille?

Raphael tresări.

— Ce vrei să spui?

— Întotdeauna mi-ai spus că nu ești tu căpetenia vampirilor, zise Simon cu blândețe. Apoi, în Idris, mi-ai spus că e cineva pe nume Camille. Ai spus că nu se întorsese încă la New York. Dar presupun că, atunci când se va întoarce, *ea* va fi stăpâna sau cum îi mai ziceți.

Privirea lui Raphael se întunecă.

— Nu-mi place unde bați cu întrebările astea, Diurnule.

— Am dreptul să știu unele lucruri.

— Nu, zise Raphael. Nu ai. Vii la mine, întrebând dacă poți să stai în hotelul meu pentru că n-ai unde în altă parte să te duci. Nu pentru că vrei să fii împreună cu semenii tăi. Ne eviți.

— Ceea ce, așa cum am subliniat deja, are legătură cu momentul când ai încercat să mă omori.

— Dumont nu e nici pe departe un cămin pentru vampirii ezitanți, continuă Raphael. Tu trăiești printre oameni, umbli la lumina zilei, cânți în formația ta stupidă — da, să nu crezi că nu știu despre asta. Prin toate astea, dovedești că nu accepți ceea ce ești de fapt. Și atâta vreme cât asta e adevărat, nu ești bine-venit la Dumont.

Simon se gândi la Camille spunând: „În clipa în care ai lui or să vadă că tu ești cu mine, o să-l părăsească pe el și or să vină la mine. Cred că îmi sunt credincioși, cu toată frica pe care o au de el. Odată ce ne vor vedea împreună, frica aceea va dispărea și vor trece de partea noastră."

— Știi, zise el, am primit și alte oferte.

Raphael se uită la el ca la un nebun.

— Oferte pentru ce?

— Doar... oferte, zise Simon cu voce firavă.

— Ești un dezastru la treburile astea politice, Simon Lewis. Îți sugerez să nu mai încerci a doua oară.

— Bine, zise Simon. Am venit aici să-ți spun ceva, dar acum n-o să-ți mai spun.

— Presupun că, în plus, o să arunci și cadoul de ziua mea pe care mi-l cumpăraseși, zise Raphael. Totul e așa de tragic!

Își luă din nou motocicleta și o încălecă, în timp ce motorul tura, readus la viață. Scântei roșii zburară din țeava de eșapament.

— Dacă mă mai deranjezi altădată, Diurnule, ar fi mai bine să fie pentru un motiv serios. Altminteri nu te mai iert.

Și cu asta, motocicleta țâșni înainte și se ridică. Simon își lungi gâtul să se uite cum Raphael, ca îngerul după care fusese numit, se înălța la cer lăsând o dâră de foc în urma lui.

Clary stătea cu caietul de schițe pe genunchi și rodea capătul creionului, gânditoare. Îl desenase pe Jace de zeci de ori — bănuia că era versiunea ei pentru apucătura majorității fetelor de a scrie despre iubiții lor în jurnale —, însă niciodată nu părea în stare să-l redea *exact*. În primul rând că era aproape imposibil să-l facă să stea nemișcat, de aceea se

gândise că acum, când dormea, ar fi fost perfect — dar tot nu ieșea cum voia ea. Pur și simplu nu semăna cu *el*.

Își trânti caietul pe pătură oftând de exasperare și, ridicându-și genunchii, se uită în jos la el. Nu se așteptase să adoarmă. Veniseră în Central Park să mănânce de prânz și să facă un antrenament în aer liber, cât mai era vreme bună. Făcuseră *unul* dintre lucrurile pe care și le propuseseră. Cutiile cu mâncare de la Taki erau risipite în iarbă, pe lângă pătură. Jace nu mâncase mult, ciugulise sporadic din cutia cu paste și susan, după care o lăsase deoparte și se aruncase pe pătură, privind în sus, la cer. Clary stătuse și se uitase la el, la modul în care norii se reflectau în ochii lui limpezi, la conturul mușchilor de pe brațele lui încrucișate sub cap, la fâșia perfectă de piele dezgolită între tivul tricoului și betelia jeanșilor. Voise să întindă mâna și să-și plimbe degetele peste abdomenul lui plat și tare ca piatra; în loc de asta, își mutase privirile, scotocind după caietul de schițe. Când se întorsese, cu creionul în mână, ochii lui erau închiși, iar respirația, ușoară și egală.

Era acum la a treia încercare de a-i face portretul și tot nu izbutise o schiță care s-o mulțumească. Uitându-se iarăși la el, se întrebă de ce naiba nu putea să-l deseneze. Lumina era perfectă, o lumină arămie dulce, de octombrie, care-i poleia pal părul și pielea deja aurii. Pleoapele lui închise erau franjurate cu aur de o nuanță mai închisă decât a părului. Una dintre mâini era sprijinită relaxat de piept, cealaltă stătea deschisă, pe lângă corp. Chipul îi era destins și vulnerabil în somn, mai blând și mai puțin colțuros decât atunci când era treaz. Probabil asta era problema. El era atât de rar destins și vulnerabil, încât era greu să-i mai surprinzi trăsăturile. Părea... necunoscut.

Exact în clipa aceea el se mișcă. Începuse să gâfâie ușor în somn, ochii mișcându-se cu iuțeală pe sub pleoapele închise. Mâinile îi zvâcniră, încleștându-se de piept și se ridică în capul oaselor, atât de brusc că aproape o răsturnă pe Clary. Deschise imediat ochii. Pentru o clipă, arătă pur și simplu năuc; pălise îngrozitor de tare.

— Jace? nu-și putu ascunde Clary surprinderea.

Ochii lui se fixară asupra ei; în clipa următoare, o trase spre el fără nici urmă din blândețea lui obișnuită; o ridică în poală și o sărută

sălbatic, împletindu-și degetele în părul ei. Clary îi putea simți bătăile inimii în dreptul inimii ei și obrajii i se învăpăiară. Erau într-un parc public, se gândi ea, iar lumea probabil se holba la ei.

— Uau, zise el, trăgându-se înapoi, arcuindu-și buzele într-un zâmbet. Scuze. Probabil că nu te așteptai la asta.

— A fost o surpriză plăcută. Vocea ei suna pierită și gâtuită chiar și-n urechile ei. *Ce* ai visat?

— Pe tine. Își răsuci pe deget o șuviță din părul ei. Întotdeauna te visez pe tine.

În continuare în poala lui, călare peste picioarele lui, Clary spuse:

— Oh, zău? Pentru că mi s-a părut că aveai un coșmar.

El își lăsă capul pe spate, ca să se uite la ea.

— Uneori visez c-ai plecat, zise el. Mă tot întreb când o să-ți dai seama cât de bine ai face dacă m-ai părăsi.

Ea îi atinse fața cu vârful degetelor, plimbându-le delicat peste pomeții lui și în jos, pe linia gurii. Jace nu spunea niciodată altcuiva lucruri din astea, numai ei. Alec și Isabelle știau — căci crescuseră împreună și îl iubeau — că pe sub armura protectoare de umor și prefăcută aroganță, cioburile tăioase ale amintirilor și ale copilăriei încă îl mai sfârtecau. Dar ea era singura față de care spunea lucrurile cu voce tare. Clătină din cap; părul îi căzu peste frunte și îl dădu la o parte, nerăbdătoare.

— Mi-ar plăcea să pot spune lucrurile așa cum le spui tu, zise ea. Tot ce spui tu, vorbele pe care le alegi, sunt perfecte! Întotdeauna găsești citatul potrivit sau cuvântul cel mai bun de spus ca să mă faci să cred că mă iubești. Dacă nu te pot convinge că n-o să te părăsesc niciodată...

El o prinse de mână.

— Mai spune o dată.

— N-o să te părăsesc niciodată, zise ea.

— Indiferent ce se întâmplă sau ce fac eu?

— N-aș renunța niciodată la tine, zise ea. Niciodată. Ceea ce simt pentru tine... Se poticni în cuvinte. E cel mai important lucru pe care l-am simțit vreodată.

La dracu, gândi ea. Asta sunase absolut idiot. Dar Jace nu părea să fie de aceeași părere; zâmbi gânditor și zise:

— *L'amor che move il sole e l'altre stelle.*

— Asta-i în latină?

— Italiană. Dante.

Ea își plimbă degetele peste buzele lui, iar el se cutremură.

— Nu știu italiană, zise ea, foarte încet.

— Înseamnă, zise el, că dragostea e cea mai puternică forță din lume. Că dragostea poate face orice.

Ea își trase mâna dintr-a lui, conștientă că el o urmărea printre pleoapele întredeschise. Își prinse mâinile la ceafă, se aplecă spre el și-i atinse buzele cu ale ei — nu un sărut, de data asta, doar o atingere ușoară a buzelor. A fost destul; simți cum pulsul lui o ia la goană și el se aplecă încercând să-i prindă gura cu a lui, dar ea scutură din cap, răsfirându-și părul în jurul lor, ca o perdea care să-i ascundă de ochii tuturor altcuiva din parc.

— Dacă ești obosit, ne putem întoarce la Institut, zise ea, aproape șoptit. Tragem un pui de somn. N-am mai dormit împreună în același pat de când... din Idris.

Privirile li se încrucișară și ea știu că el își amintea același lucru ca și ea. Lumina palidă care se strecura înăuntru pe fereastra micului dormitor de oaspeți al lui Amatis, disperarea din glasul lui. Vreau doar să stau lângă tine și să mă trezesc lângă tine, doar o dată, doar o singură dată în viața mea. Toată noaptea aceea, stând culcați unul lângă altul, numai mâinile atingându-li-se. Se atinseseră mult mai mult după acea noapte, dar niciodată nu mai petrecuseră noaptea împreună. El înțelese, de asemenea, că ea îi oferea mai mult decât un pui de somn într-unul dintre dormitoarele nefolosite ale Institutului. Era sigură că el îi putea citi asta în ochi — chiar dacă nici ea însăși nu știa exact *cât* de mult îi oferise. Dar nu conta. Jace nu i-ar fi cerut niciodată ceva ce ea n-ar fi vrut să dea.

— Aș vrea.

Văpaia pe care i-o văzu în ochi, tonul răgușit al vocii lui îi spuseră că nu mințea.

— Dar... nu putem.

O apucă ferm de încheieturi și i le trase în jos, ținându-i mâinile între ei doi, ca pe o barieră.

Clary făcu ochii mari.

— De ce nu?

El trase adânc aer în piept.

— Am venit aici să ne antrenăm și ar trebui să ne antrenăm. Dacă pierdem pur și simplu timpul în care se presupune că ne antrenăm, făcând dragoste, ei n-or să mă mai lase să te ajut deloc să te antrenezi.

— Nu era vorba c-or să angajeze pe altcineva să mă antreneze full-time *oricum*?

— Ba da, zise el, ridicându-se în picioare și săltând-o și pe ea, odată cu el, și mă tem că dacă-ți iei obiceiul să faci dragoste cu instructorii tăi, o să sfârșești făcând dragoste și cu el.

— Nu fi discriminator! Poate îmi vor găsi o femeie ca instructor.

— În cazul ăsta, ai permisiunea mea să faci dragoste cu ea, cu condiția să pot privi și eu.

— Drăguț! rânji Clary, aplecându-se să strângă pătura pe care o aduseseră să stea. Îți faci griji doar că or să angajeze drept instructor un bărbat și că va fi mai atrăgător decât tine.

Jace își arcui sprâncenele.

— Mai atrăgător decât *mine*?

— S-ar putea întâmpla, zise Clary. Știi, teoretic.

— Teoretic, planeta ar putea crăpa pe din două, lăsându-mă pe mine pe o parte și pe tine pe cealaltă, despărțiți pentru totdeauna și în mod tragic, dar eu nu mă îngrijorez nici pentru asta. Unele lucruri, zise Jace cu obișnuitul său zâmbet șmecher, sunt pur și simplu prea improbabile ca să le iei în considerare.

Întinse mâna; ea i-o luă și traversară împreună pajiștea, îndreptându-se către un pâlc de copaci de la marginea lui East Meadow de care numai vânătorii de umbre păreau să știe. Clary suspecta că era protejat cu iluzie magică, de vreme ce ea și Jace se antrenau acolo destul de des și totuși nimeni nu-i întrerupsese vreodată, în afară de Isabelle și Maryse.

Central Park toamna era o explozie de culori. Copacii care mărgineau luminișul se îmbrăcaseră în cele mai strălucitoare culori ale lor și înconjurau verdele pajiștii în orbitoare nuanțe de auriu, roșu, arămiu și portocaliu-roșcat. Era o zi minunată pentru o plimbare romantică prin parc și săruturi pe unul dintre podurile de piatră. Dar *asta* n-avea să se întâmple. Evident, în ceea ce-l privea pe Jace, parcul era doar o anexă în aer liber a sălii de antrenament de la Institut, iar ei se aflau acolo pentru a o trece pe Clary prin diverse exerciții implicând orientare pe teren, tehnici de scăpare, evitare și ucis creaturi cu mâinile goale.

În mod normal, ea ar fi fost încântată să învețe cum să ucidă creaturi cu mâinile goale. Dar era totuși ceva ce nu-i dădea pace în legătură cu Jace. Nu se putea descotorosi de senzația că era ceva foarte rău. Dacă măcar ar fi existat o rună, gândi ea, care să-l fi făcut să-i spună ce simțea cu adevărat. Însă ea n-ar fi creat niciodată o astfel de rună, se grăbi să-și atragă ea atenția. Ar fi fost imoral să-și folosească puterea pentru a încerca să controleze pe altcineva. Și, de altfel, de când crease runa de legare în Idris, puterea ei intrase cumva în hibernare. Nu simțise nici o dorință de a desena rune vechi, nici nu avusese vreo viziune de rune noi de creat. Maryse îi spusese că vor încerca să cheme un specialist în rune care s-o pregătească, odată ce antrenamentele ei aveau să înceapă serios, dar până în acel moment promisiunea nu se materializase. Nu că i-ar fi părut rău, de fapt. Trebuia să admită că nu era sigură că ar fi regretat cu adevărat dacă puterea ei ar fi dispărut pentru totdeauna.

— Or să fie ocazii când te întâlnești cu un demon și nu ai o armă de luptă, spunea Jace, pe când treceau pe sub un șir de copaci încărcați cu frunze ce atârnau până jos și ale căror culori parcurgeau tot spectrul de la verde la auriu strălucitor.

— În clipa aceea, n-ai voie să intri în panică. Mai întâi, trebuie să-ți amintești că orice poate fi o armă. O creangă de copac, un pumn de monede — fac niște noduri de degete excelente —, un pantof, orice. Și, în al doilea rând, ține minte că *tu* ești o armă. Teoretic, când vei termina cu antrenamentul, vei fi în stare să faci o spărtură în zid cu o lovitură de picior sau să dobori un elan cu un singur pumn.

— N-aș da niciodată într-un clan, zise Clary. Sunt pe cale de dispariție.

Jace zâmbi ușor și se răsuci s-o privească în față. Ajunseseră la luminiș, o pajiște mică, defrișată, în mijlocul unui crâng. Erau rune scrijelite în trunchiurile copacilor care îi înconjurau, marcându-l ca pe un loc al vânătorilor de umbre.

— Există un stil vechi de luptă numit muay thai, zise el. Ai auzit de el?

Ea clătină din cap. Soarele era strălucitor și puternic, iar ea aproape că se încinsese în pantalonii de trening și jacheta călduroasă. Jace își scoase jacheta și se întoarse înapoi la ea, flexându-și mâinile subțiri de pianist. Ochii lui erau auriu intens în lumina toamnei. Peceți pentru viteză, agilitate și putere se înșiruiau ca niște vene de la încheieturile mâinilor lui în sus pe brațe și peste umflătura fiecărui biceps, dispărând sub mânecile tricoului. Ea se întrebă de ce-și bătuse capul să se însemneze de parcă ea ar fi fost un vrăjmaș cu care avea să se confrunte.

— Am auzit un zvon că noul instructor pe care o să-l avem săptămâna viitoare este maestru în muay thai, zise el. Și în sambo, lethwei, tomoi, krav maga, jiu-jitsu și încă una pe care, sincer, nu-mi amintesc cum se numește, dar implică uciderea oamenilor cu niște bețișoare sau cam așa ceva. *Punctul meu de vedere* este că nu e obișnuit să lucreze cu cineva de vârsta ta care să fie atât de lipsit de experiență ca tine, așa că dacă noi te învățăm înainte câteva lucruri de bază, sper ca asta să-l facă un pic mai îngăduitor față de tine.

Întinse mâinile și le puse pe șoldurile ei.

— Acum, întoarce-te cu fața la mine.

Clary ascultă comanda. Stând așa față în față, capul ei ajungea până sub bărbia lui. Își sprijini ușor mâinile pe bicepșii lui.

— Muay thai mai este numită și „arta celor opt membre". Asta pentru că nu-ți folosești doar pumnii și picioarele ca elemente cu care să lovești, dar și genunchii și coatele. Mai întâi, o să vrei să-ți tragi adversarul aproape, apoi să-l bumbăcești cu fiecare dintre elementele tale de lovit până când el cade la pământ.

— Și asta merge și cu demonii? își înălță Clary sprâncenele.

— Cu cei mai mici. Jace se dădu mai aproape de ea. Okay. Întinde mâna și apucă-mă de ceafă.

Era posibil la limită să facă precum o instruise el, fără să se ridice pe vârfuri. Nu pentru prima oară, Clary blestemă faptul că era atât de scundă.

— Acum ridică și cealaltă mână și fă același lucru, astfel încât mâinile tale să formeze un cerc închis în spatele cefei mele.

Ea îi dădu ascultare. Ceafa lui era încălzită de soare și părul lui moale îi gâdila degetele. Trupurile le erau lipite unul de celălalt; ea simțea inelul pe care-l purta atârnat de un lănțișor la gât apăsat între ei ca o pietricică strânsă între palme.

— Într-o luptă adevărată, ai să faci mișcarea asta mult mai rapid, zise el.

Cel puțin dacă nu i se părea ei, vocea lui era un pic nesigură.

— Acum, priza asta în care mă ții îți oferă controlul. O să folosești acest control ca să te salți înainte și să adaugi avânt pentru lovitura cu genunchiul de jos în sus...

— Măi să fie, zise o voce plăcută, amuzată. Numai șase săptămâni și deja sunteți unul la gâtul celuilalt? Ce iute dispare dragostea muritorilor!

Dându-i drumul lui Jace, Clary se răsuci în loc, deși știa deja cine era. Regina Curții Elfilor stătea la umbră, între doi copaci. Dacă n-ar fi știut că era acolo, Clary se întrebă dacă ar mai fi putut s-o vadă, chiar și cu ajutorul Vederii. Regina purta o rochie verde ca iarba, iar părul ei, revărsat pe umeri, era ca frunzișul care începe să-și schimbe culoarea. Era la fel de frumoasă și de solemnă ca un anotimp pe moarte. Clary nu avusese niciodată încredere în ea.

— Ce căutați aici? întrebă Jace, cu ochii mijiți. Ăsta e un loc al vânătorilor de umbre.

— Iar eu am vești care-i privesc pe vânătorii de umbre.

Când Regina păși grațioasă în luminiș, soarele se lansă printre copaci și îi făcu să scânteieze cununa de bobițe mici și aurii pe care o purta pe cap. Clary se întreba câteodată dacă Regina își plănuia dinainte aceste intrări spectaculoase și dacă da, cum.

— S-a mai produs o moarte.

— Ce moarte?

— Încă unul dintre voi. Un nefilim mort.

Existase o neîndoielnică ușurare în modul în care Regina rostise vorbele.

— Cadavrul a fost găsit azi-dimineață sub Podul de Stejar. După cum știți, parcul este domeniul meu. Un asasinat uman nu e de interesul meu, dar moartea n-a părut să fie una de origini mundane. Cadavrul a fost adus la Curte ca să fie examinat de medicii mei. Ei au declarat că muritorul ucis era unul dintre ai voștri.

Clary se uită repede la Jace, amintindu-și veștile de acum două zile despre vânătorul de umbre mort. Își dădu seama că Jace se gândea la același lucru; pălise.

— Unde e cadavrul? întrebă el.

— Îți faci griji pentru ospitalitatea mea? Este la păstrare la Curtea mea și te asigur că le acordăm rămășițelor sale pământești tot respectul pe care l-am acorda și unui vânător de umbre în viață. Acum, că unul din neamul meu are un loc în Consiliu alături de voi și de ai voștri, nu te poți îndoi de buna noastră credință.

— Ca întotdeauna, buna-credință și Doamna mea merg mână în mână.

Sarcasmul din vocea lui Jace era explicit, dar Regina se mulțumi să zâmbească. Îi plăcea de Jace, Clary avusese dintotdeauna impresia asta, în modul acela în care spiritelor naturii le plac lucrurile frumoase pentru că sunt frumoase. Nu credea însă că Regina o plăcea pe ea, iar sentimentul era reciproc.

— Și de ce ne transmiteți nouă mesajul, și nu lui Maryse? Tradiția prevede...

— Oh, tradiția! Regina desființă convenția cu o fluturare din mână. Voi erați aici. Mi s-a părut mai rapid.

Jace o măsură iarăși cu privirea și își deschise telefonul celular. Îi făcu semn lui Clary să rămână pe loc și se îndepărtă câțiva pași. Ea îl auzi spunând: „Maryse?" când i se răspunse apelului, apoi vocea lui fu acoperită de strigătele copiilor de pe terenul de joacă din apropiere.

Cu o senzație de spaimă înghețată, se uită din nou la Regină. N-o mai văzuse pe Stăpâna Curții Luminii de la ultima sa noapte petrecută în Idris, iar atunci Clary nu fusese chiar politicoasă cu ea. Se îndoia că Regina uitase sau o iertase pentru afrontul acela. *Chiar ai refuza un favor de la Regina Curții Elfilor Luminii?*

— Am auzit că Meliorn a obținut un loc în Consiliu, zise Clary acum. Trebuie să fii încântată de asta.

— Adevărat. Regina se uită la ea cu amuzament. Sunt suficient de mulțumită.

— Deci, zise Clary. Fără pică, atunci?

Zâmbetul Reginei îngheță la colțuri, ca gheața tivind marginile unui lac.

— Presupun că te referi la oferta mea, pe care ai declinat-o atât de grosolan, zise ea. După cum știi, obiectivul meu a fost atins în pofida refuzului tău; pierderea, cred că toată lumea ar fi de acord, a fost a ta.

— N-am vrut târgul tău! Clary încercă să-și păstreze vocea tăioasă, dar dădu greș. Oamenii nu pot face totdeauna ce vrei tu, să știi.

— Nu-ți lua libertatea să-mi faci mie morală, copilă.

Ochii Reginei îl urmăreau pe Jace, care se plimba în sus și-n jos la marginea pâlcului de copaci, cu telefonul la ureche.

— E frumos, zise ea. Înțeleg de ce-l iubești. Dar te-ai întrebat vreodată ce-l atrage pe el la tine?

Clary nu răspunse; nu părea să fie nimic de spus.

— Sângele ceresc vă leagă, zise Regina. Sângele vorbește sângelui pe sub piele. Dar dragostea și sângele nu sunt același lucru.

— Ghicitori! izbucni Clary, mânioasă. Măcar te gândești la ceva când vorbești așa?

— El este legat de tine, zise Regina. Dar te iubește oare?

Clary simți că o mănâncă palmele. Ardea de poftă să încerce pe Regină unele dintre noile figuri de luptă pe care le învățase, dar știa cât de nechibzuită ar fi fost tentativa.

— Da, mă iubește.

— Și te dorește? Pentru că dragostea și dorința nu sunt mereu tot una.

— Nu-i treaba ta, i-o reteză Clary, dar putu vedea că ochii Reginei o țintuiau la fel de ascuțit ca niște ace.

— Tu îl vrei cum n-ai mai vrut niciodată altceva pe lume. Dar el simte oare la fel?

Vocea domoală a Reginei era necruțătoare.

— El ar putea avea orice sau pe oricine ar vrea. Te întrebi de ce te alege pe tine? Te întrebi dacă regretă? S-a schimbat față de tine?

Clary simți lacrimi în ochi.

— Nu, nu s-a schimbat.

Dar se gândi la fața lui din ascensor, în seara aceea, și la modul în care îi spusese să se ducă acasă când ea se oferise să rămână.

— Mi-ai spus că nu vrei să faci o învoială cu mine, pentru că eu nu aș fi putut să-ți dau ție nimic. Ai spus că nu exista nimic pe lume care să-ți lipsească.

Ochii Reginei sclipiră.

— Când îți imaginezi viața fără el, mai simți tot așa?

De ce îmi faci asta? ar fi vrut Clary să strige, dar nu spuse nimic, că Regina Elfilor privi dincolo de ea și zâmbi, zicând:

— Șterge-ți lacrimile, că se întoarce. N-o să te ajute cu nimic dacă o să te vadă plângând.

Clary se șterse grăbită la ochi cu dosul mâinii și se întoarse; Jace venea spre ele, încruntat.

— Maryse e pe drum spre Curte, zise el. Unde a plecat Regina?

Clary se uită la el, surprinsă.

— E-aici..., începu ea, întorcând capul, și se opri.

Jace avea dreptate. Regina dispăruse și numai un vârtej de frunze de la picioarele lui Clary mai indica locul în care stătuse.

Simon, cu jacheta vârâtă sub cap, stătea întins pe spate, zgâindu-se la tavanul plin de găuri al garajului lui Eric, cu un sentiment de soartă nemiloasă. Rucsacul lui de pânză era la picioare, telefonul lipit de ureche. În clipa aceea, familiaritatea vocii lui Clary de la capătul celălalt al firului era singurul lucru care-l mai ținea să nu se demoralizeze complet.

— Simon, îmi pare atât de rău!

Își dădea seama că ea era undeva în oraș. În fundal, auzea vuietul puternic al traficului, acoperindu-i vocea.

— Ești pe bune în *garajul* lui Eric? El știe că ești acolo?

— Nu, răspunse Simon. Nu e nimeni acasă, pentru moment, și eu aveam cheia garajului. Mi s-a părut un loc în care aș putea merge. Tu unde ești, apropo?

— În oraș.

Pentru locuitorii din Brooklyn, Manhattan era întotdeauna „orașul". Nu exista nici o altă metropolă.

— M-am antrenat cu Jace, dar pe urmă el a trebuit să se întoarcă la Institut pentru nu știu ce treburi de Conclav. Eu sunt pe drum spre Luke, acum.

O mașină claxonă puternic în fundal.

— Ascultă, vrei să stai la noi? Ai putea dormi pe canapeaua lui Luke.

Simon șovăi. Avea amintiri frumoase despre casa lui Luke. În toți anii de când o știa pe Clary, Luke locuise în aceeași casă veche și dărăpănată, dar primitoare, deasupra librăriei. Clary avea o cheie, iar ea și Simon petrecuseră o mulțime de ceasuri plăcute acolo, citind cărți pe care le „împrumutau" din librăria de la parter sau uitându-se la televizor, la filme vechi.

Lucrurile se schimbaseră acum, totuși.

— Poate că mama ar reuși să stea de vorbă cu mama ta, zise Clary, părând îngrijorată de tăcerea lui. S-o facă să înțeleagă.

— S-o facă să înțeleagă că sunt *vampir*? Clary, eu cred că înțelege asta, într-un mod foarte straniu. Asta nu înseamnă c-o să accepte sau că va fi vreodată împăcată cu asta.

— Păi, nici nu poți continua s-o faci să uite, Simon, zise Clary. N-o să țină la nesfârșit.

— De ce nu?

Știa că era nerezonabil, dar stând întins pe podeaua de piatră, înconjurat de mirosul de benzină și de șoaptele păianjenilor țesându-și pânzele prin colțurile garajului, simțindu-se mai singur ca niciodată, rezonabilul părea foarte îndepărtat.

— Pentru că atunci toată relația ta cu ea e o minciună. Nu te poți întoarce niciodată acasă...

— Și ce? o întrerupse Simon aspru. Asta face parte din blestem, nu? „Fugar și rătăcitor vei fi tu pe Pământ."

În pofida vâjâitului traficului și a zăngăniturilor din fundal, auzi cum Clary își ține subit respirația.

— Crezi c-ar trebui să-i povestesc și despre asta? zise el. Cum ai pus tu Semnul lui Cain pe mine? Cum, practic, sunt un blestem umblător? Crezi c-o să vrea *asta* în casa ei?

Zgomotele de fundal amuțiră; Clary trebuie să se fi adăpostit într-o intrare. O putea auzi cum se lupta să-ți țină lacrimile în frâu, când îi spuse:

— Simon, îmi pare atât de rău! *Știi* că îmi pare rău...

— Nu e vina ta.

Se simți deodată obosit până-n măduva oaselor. *Bravo, îngrozește-ți mama și apoi fă-o pe cea mai bună prietenă a ta să plângă. O zi de sărbătoare pentru tine, Simon.*

— Uite, în mod clar n-ar trebui să fiu prin preajma oamenilor în momentele astea. O să stau pur și simplu aici și-o să rezolv cu Eric când se întoarce.

Ea pufni înăbușit în râs-printre-lacrimi.

— Ce, adică Eric nu intră în categoria „oameni"?

— O să te caut mai târziu, zise el și șovăi. Te sun mâine, bine?

— Ne *vedem* mâine. Ai promis că vii la proba de la croitorie cu mine, ai uitat?

— Uau, făcu el. Înseamnă că într-adevăr te iubesc.

— Știu, zise ea. Și eu te iubesc.

Simon închise telefonul și rămase pe spate, ținându-l la piept. *Ce ciudat,* gândi el. Acum putea să-i spună lui Clary „te iubesc", când ani de-a rândul se căznise să spună cuvintele astea și nu fusese în stare să le scoată pe gură. Iar acum, când nu le mai spunea cu aceeași semnificație, îi era ușor.

Uneori se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi existat niciodată un Jace Wayland. Dacă Clary n-ar fi aflat niciodată că era vânător de

umbre. Dar alungă repede gândul — n-are rost, n-o lua pe calea asta. Nu poți schimba trecutul. Poți doar să privești înainte. Nu că ar fi avut habar ce presupunea „înainte". N-avea cum să rămână în garajul lui Eric o veșnicie. Chiar și în dispoziția actuală, trebuia să admită că era un loc mizerabil de locuit. Nu-i era frig — nu mai simțea nici frigul, nici căldura în vreun mod real —, dar podeaua era dură și era greu de dormit. Ar fi vrut să-și poată micșora simțurile. Asurzitorul zgomot al traficului de afară îl împiedica să se odihnească, deopotrivă cu neplăcuta duhoare de benzină. Dar cel mai rău îl rodea grija de ce trebuia să facă mai departe.

Își aruncase cea mai mare parte a proviziei de sânge și îndesase restul în rucsac; mai avea destul pentru câteva zile, după care avea să fie în dificultate. Eric, oriunde ar fi fost, cu siguranță că l-ar fi lăsat pe Simon să stea în casă, dacă voia, dar asta i-ar fi putut face pe părinții lui Eric s-o sune pe mama lui Simon. Și de vreme ce ea credea că el era într-o excursie cu școala, treaba asta n-avea să-l ajute deloc.

Zile, gândi el. La atât se reducea timpul lui disponibil. Înainte să rămână fără sânge, înainte ca mama lui să înceapă să se întrebe unde era și să sune la școală, căutându-l. Înainte să înceapă să-și amintească. El era acum vampir. Se presupunea că are timp o veșnicie. Dar el avea zile.

Fusese atât de atent! Încercase atât de mult să aibă ceea ce considera el a fi o viață normală — școală, prieteni, casa lui, camera lui. Fusese greu, dar așa *era* viața. Alte opțiuni păreau atât de deprimante și de singuratice, încât nu suportase să se gândească la ele. Și cu toate acestea, vocea lui Camille îi răsuna în minte. *Dar peste zece ani, când ar trebui să fii de douăzeci și șase de ani? Dar peste douăzeci de ani? Treizeci? Crezi că nu va observa nimeni că, în vreme ce ei îmbătrânesc și se schimbă, tu n-o faci?*

Situația pe care și-o crease pentru el însuși, pe care o mulase cu atâta grijă în tiparul vieții lui de dinainte, nu fusese niciodată permanentă, își zicea el acum, simțind un gol în piept. N-ar fi putut fi niciodată. Se agățase de umbre și amintiri. Se gândi din nou la Camille, la oferta ei. Parcă suna mai bine acum decât înainte. O ofertă de comunitate, chiar dacă nu era comunitatea pe care o voia el. Mai avea puțin, doar trei

zile, până când ea o să vină după răspuns. Și ce avea să-i spună el atunci? Crezuse că știe, dar acum nu mai era atât de sigur.

Un scrâșnet îi întrerupse reveria. Ușa garajului zornăi ridicându-se, lumina orbitoare săgetând interiorul întunecat. Simon se ridică în capul oaselor, cu tot trupul dintr-odată în alertă.

— Eric?

— No. Sunt eu. Kyle.

— Kyle? zise Simon pierdut, înainte să-și amintească — tipul pe care se învoiseră să-l ia în trupă ca vocal. Simon aproape că se răsturnă din nou pe spate, pe podea. Oh, corect. Nici unul dintre ceilalți băieți nu e aici acum, asta dacă speraseși să fie o repetiție...

— E-n regulă. Nu de-asta am venit.

Kyle intră în garaj, clipind să-și obișnuiască ochii cu întunericul, cu mâinile în buzunarele de la spate ale jeanșilor.

— Tu ești... cum îi zice, basistul, da?

Simon se ridică în picioare, scuturându-și praful de garaj de pe haine.

— Eu sunt Simon.

Kyle se uită în jur, încruntându-se, perplex.

— Mi-am lăsat cheile aici, ieri, cred. Le-am căutat peste tot. Hei, uite-le!

Se aplecă pe după platforma tobelor și ieși o secundă mai târziu, zornăind triumfător în mână o legătură de chei. Arăta cam tot cum arătase și cu o zi în urmă. Avea un tricou albastru, astăzi, pe sub o jachetă de piele, și un medalion de aur cu sfântul protector strălucindu-i la gât. Părul lui șaten-închis era mai ciufulit ca niciodată.

— Deci, zise Kyle, rezemându-se de una dintre boxe. Ai dormit aici sau cum? Pe podea?

Simon dădu din cap.

— Am fost dat afară din casă.

Nu era chiar adevărul, dar numai atât avu chef să spună.

Kyle dădu din cap, cu înțelegere.

— Mama ți-a găsit ascunzătoarea cu rezervele de iarbă, hm? Asta-i nasol.

— Nu. Nu... rezervele de iarbă. Simon ridică din umeri. Am avut o divergență de opinii despre stilul meu de viață.

— Aha, a aflat despre cele două iubite ale tale? rânji Kyle.

Arăta bine, trebui să admită Simon, dar spre deosebire de Jace, care părea să știe exact cât de bine arăta, Kyle părea un tip care nu se mai pieptănase de vreo câteva săptămâni, probabil. Avea ceva deschis, prietenos ca un cățeluș, care îl făcea totuși atrăgător.

— Mda, mi-a zis Kirk despre asta. Bravo ție, prietene!

Simon clătină din cap.

— N-a fost asta.

Se lăsă o scurtă tăcere între ei. Apoi:

— Păi... nici eu nu mai locuiesc acasă, zise Kyle. Am plecat acum vreo doi ani.

Își petrecu brațele în jurul corpului, ținând capul în jos.

— N-am mai vorbit cu ai mei de atunci. Vreau să spun, o duc bine de unul singur, dar... te înțeleg.

— Tatuajele tale, zise Simon, atingându-și ușor propriile brațe. Ce înseamnă?

Kyle își întinse brațele la vedere.

— *Shaantih shaantih shaantih,* zise el. Sunt mantre din *Upanishade.* Sanscrită. Rugăciuni pentru pace.

În mod normal, Simon ar fi considerat că să te tatuezi în sanscrită era cam pretențios. Dar în momentul acela, nu i se păru așa.

— *Shalom,* zise el.

Kyle se uită nedumerit la el.

— Ce?

— Înseamnă *pace,* zise Simon. În ebraică. Mă gândeam doar că sună oarecum asemănător.

Kyle îl privi lung. Părea să cântărească ceva în minte. În cele din urmă, zise:

— O să-ți sune probabil a nebunie...

— Mm, mă îndoiesc. Definiția mea pentru nebunie a devenit foarte flexibilă în ultimele câteva luni.

— ...dar am un apartament. În Alphabet City. Iar colegul meu tocmai s-a mutat. Sunt două dormitoare, deci poți să vii în locul lui. E un pat acolo și tot ce trebuie.

Simon șovăi. Pe de-o parte, nu-l cunoștea deloc pe Kyle și, să se mute în apartamentul unui tip complet străin părea o mutare prostească de proporții. Kyle s-ar fi putut dovedi că e un ucigaș în serie, în pofida tatuajelor de pace. Pe de altă parte, nu-l cunoștea deloc pe Kyle, ceea ce însemna că nimeni nu putea veni să-l caute acolo. *Și ce conta dacă se dovedea a fi un ucigaș în serie?* se gândi el, cu amărăciune. Asta ar fi fost mai rău pentru Kyle decât pentru el, așa cum fusese pentru tâlharul de seara trecută.

— Știi, zise el, cred c-am să-ți accept propunerea, dacă e okay.

Kyle dădu din cap.

— Camionul meu e în față, dacă vrei să vii în oraș cu mine.

Simon se aplecă să-și ia rucsacul de pânză și se ridică, punându-și-l pe umăr. Își vârî telefonul în buzunar și își deschise brațele larg, arătând că era gata.

— Să mergem.

5

IAD PENTRU IAD

APARTAMENTUL LUI KYLE S-A DOVEDIT A FI O SURPRIZĂ PLĂCUTĂ. Simon se așteptase la o locuință mizeră într-un imobil de apartamente ieftine de pe Avenue D, cu gândaci de bucătărie plimbându-se pe pereți și un pat făcut dintr-o saltea de burete și cutii de lapte. În realitate, era curat, avea două dormitoare, un mic living, ticsit de rafturi cu cărți și o mulțime de fotografii pe pereți cu locuri faimoase de surfing. E adevărat că aparent Kyle cultiva marijuana pe scara de incendiu, dar nu puteai să le ai pe toate.

Camera lui Simon era, practic, o cutie goală. Cine locuise acolo înainte nu lăsase nimic în urmă decât o saltea japoneză. Pereții erau goi, podeaua era goală și exista o singură fereastră, prin care Simon putea vedea firma de neon a restaurantului chinezesc de vizavi.

— Îți place? îl întrebă Kyle, rămânând în ușă, cu ochii lui ca aluna larg deschiși și prietenoși.

— E grozav, răspunse Simon, sincer. Exact ce-aveam nevoie.

Cel mai scump obiect din apartament era televizorul cu ecran plat din living. Se trântiră amândoi pe salteaua japoneză și se uitară la

emisiunile tâmpite de la TV, în timp ce lumina zilei scăpăta afară. Kyle era mișto, decise Simon. Nu te bătea la cap, nu era băgăcios, nu punea întrebări. Părea să nu vrea nimic pe cameră decât să participe și Simon cu banii pentru mâncare. Era doar un tip prietenos. Simon se întrebă dacă nu uitase cum erau oamenii obișnuiți.

După ce Kyle plecă la lucru, în tura de noapte, Simon se duse în camera lui, se prăbuși pe saltea și ascultă traficul de pe Avenue B.

Amintirea feței mamei lui nu-i dăduse pace de când plecase: modul în care se uitase la el, cu scârbă și frică, de parcă ar fi fost un intrus în casa ei. Chiar dacă nu avea nevoie să respire, gândul la expresia aceea încă îi contracta dureros pieptul. Dar acum...

Când era copil, îi plăcea întotdeauna să călătorească, pentru că a fi într-un loc nou însemna să fie departe de toate problemele lui. Chiar și aici, la doar un fluviu distanță de Brooklyn, amintirile care îl corodaseră ca acidul — moartea tâlharului, reacția mamei lui când aflase adevărul despre ce era el — păreau încețoșate și îndepărtate.

Poate că acesta era secretul, gândi el. Să fii mereu pe drum. Ca un rechin. Să te duci acolo unde nimeni nu te poate găsi. „Fugar și rătăcitor vei fi tu pe Pământ."

Dar era valabil numai dacă nu exista nimeni de care să-ți pese că-l lași în urma ta.

Dormi agitat toată noaptea. Tendința lui firească era să doarmă în timpul zilei, în pofida puterilor sale de Diurn, și se luptă continuu cu neastâmpărul și visele, până se trezi, târziu, când soarele se revărsa din plin pe fereastră. După ce se îmbrăcă în haine curate din rucsacul lui, ieși din dormitor și-l găsi pe Kyle în bucătărie, prăjind șuncă și ouă într-o tigaie de teflon.

— Bună, colegul de cameră, îl salută Kyle vesel. Vrei micul dejun?

Vederea mâncării îl făcu pe Simon să simtă vag greață.

— Nu, mersi. O să iau totuși niște cafea.

Se cocoță pe unul dintre scaunele ușor asimetrice de bar.

Kyle împinse o cană ciobită pe tejgheaua bufetului până la el.

— Micul dejun e cea mai importantă masă a zilei, frate. Chiar dacă e aproape prânzul.

Simon își puse palmele în jurul cănii, simțind fierbințeala cum i se strecoară prin pielea rece. Încerca să găsească un subiect de conversație — unul care să nu fie cât de puțin mânca el.

— Deci, că nu te-am întrebat ieri, cu ce te ocupi?

Kyle culese o bucățică de șuncă din tigaie și o gustă. Simon observă că medalionul de aur de la gâtul lui avea gravat un model de frunze și cuvintele „Beati Bellicosi". „Beati", Simon știa, era un cuvânt care avea legătură cu sfinții; Kyle era probabil catolic.

— Curierat pe bicicletă, zise el, mestecând. E grozav. Trebuie să merg cu bicicleta prin tot orașul, să văd totul, să vorbesc cu toată lumea. Mult mai bine decât la școală.

— Ai renunțat?

— Mi-am luat examenul echivalent de bac. Prefer școala vieții.

Simon ar fi zis că declarația lui Kyle suna ridicol, dacă n-ar fi fost faptul că spusese „școala vieții" la fel cum spunea toate celelalte lucruri — cu absolută sinceritate.

— Și tu? Vreun plan?

Oh, știi tu. Să rătăcesc prin lume, să provoc moarte și distrugere oamenilor nevinovați. Poate să beau niște sânge. Să trăiesc veșnic, dar să nu mă distrez niciodată. Chestiile obișnuite.

— Deocamdată improvizez.

— Vrei să spui că nu vrei să fii muzician? întrebă Kyle.

Spre ușurarea lui Simon, îi sună telefonul înainte să fie nevoie să mai răspundă și la asta. Îl scoase din buzunar și se uită pe ecran. Era Maia.

— Bună, o salută el. Ce faci?

— O să fii și tu la croitorie pentru proba rochiei lui Clary în după-amiaza asta? întrebă ea, vocea fiindu-i bruiată de pârâituri.

Suna probabil de la tabăra haitei din Chinatown, unde semnalul nu era grozav.

— Ea mi-a spus c-o să te roage s-o însoțești.

— Ce? Oh, bine. Da. O să fiu acolo.

Clary îi ceruse lui Simon s-o însoțească la proba rochiei de domnișoară de onoare, ca după aceea să poată cumpăra niște benzi

desenate și să se poată și ea simți, după cum se exprimase, „o fată mai puțin preocupată de zorzoane de fete".

— Păi, atunci o să vin și eu. Trebuie să-i transmit lui Luke un mesaj de la haită și, de altfel, mi se pare că nu te-am mai văzut de secole.

— Știu. Îmi pare foarte rău...

— E-n regulă, zise ea liniștită. Dar va trebui să-mi spui, în cele din urmă, ce o să porți la nuntă, pentru că altminteri n-o să ne potrivim.

Închise, lăsându-l pe Simon uitându-se lung la telefon. Clary avusese dreptate. Nunta era Ziua Z, iar el era jalnic de nepregătit pentru bătălie.

— Una dintre iubitele tale? întrebă Kyle, curios. Păpușa aia cu părul roșu din garaj era una dintre ele? Pentru că era chiar drăguță.

— Nu. Aceea era Clary, cea mai bună prietenă a mea. Simon vârî telefonul în buzunar. Și are iubit. Adică, are pe bune, pe bune, *pe bune* un iubit. Bomba nucleară a iubiților. Crede-mă, când îți spun.

Kyle rânji.

— Întrebam și eu așa... Lăsă tigaia, acum goală, în chiuvetă. Deci, tu ai două fete. Cum arată?

— Sunt foarte, foarte... diferite.

Într-un fel, gândi Simon, erau chiar opuse. Maia era calmă și cu picioarele pe pământ; Isabelle trăia la intensitate maximă. Maia era o lumină neșovăitoare în întuneric; Isabelle era o stea învăpăiată, învârtindu-se rapid prin spațiu.

— Vreau să spun, amândouă sunt grozave. Frumoase și deștepte...

— Și nu știu una de cealaltă? Kyle se rezemă de bufet. Adică, deloc?

Simon se trezi explicându-i cum, atunci când se întorsese din Idris (deși nu-i spuse pe nume), amândouă începuseră să-l sune, cerându-i să iasă împreună. Și pentru că el le plăcea pe amândouă, se dusese. Și cumva lucrurile începuseră să devină accidental romantice cu fiecare dintre ele, dar nu găsise nici o ocazie să îi explice vreuneia dintre ele că el se întâlnea și cu altcineva. Și, cum-necum, lucrurile căpătaseră amploare și el ajunsese în situația de față, fără să vrea s-o rănească pe nici una dintre ele și neștiind nici cum să continue.

— Păi, dacă mă întrebi pe mine, zise Kyle, întorcându-se ca să-și verse restul de cafea în chiuvetă, ar trebui să alegi una dintre ele și să nu mai umbli cu fofârlica. Zic și eu.

Cum era cu spatele la Simon, acesta nu-i putu vedea fața și, pentru o clipă, se întrebă dacă era într-adevăr nervos. Vocea lui sunase neobișnuit de înțepată. Dar când Kyle se întoarse, expresia îi era la fel de deschisă și de prietenoasă ca întotdeauna. Simon își zise că i s-o fi părut.

— Știu, zise el. Ai dreptate.

Aruncă o privire spre dormitor.

— Uite, ești sigur că e-n regulă dacă stau și eu aici? Pot s-o șterg oricând...

— E-n regulă. Poți să stai cât ai nevoie.

Kyle deschise un sertar al bufetului și scormoni până găsi ce căuta — o pereche de chei de rezervă pe un inel elastic.

— Ține o pereche de chei pentru tine. Ești absolut bine-venit aici, okay? Eu trebuie să plec la muncă, dar tu poți să rămâi, dacă vrei. Să joci Halo sau ce vrei tu. O să te găsesc când mă întorc?

Simon ridică din umeri.

— Probabil că nu. Trebuie să ajung la o probă la croitorie, pe la trei.

— Mișto, zise Kyle, trecându-și bareta unei tăști ca de poștaș peste umăr și îndreptându-se spre ușă. Pune-le să-ți facă ceva pe roșu. E neîndoielnic culoarea ta.

— Ei? zise Clary, ieșind din cabina de probă. Ce părere ai?

Făcu o piruetă experimentală. Simon, cocoțat pe unul dintre incomodele scaune albe de la magazinul Karyn cu articole de nuntă, se foi în loc, tresări și zise:

— Arăți drăguț.

Arăta mai mult decât drăguț. Clary era singura domnișoară de onoare a mamei sale, așa că i se îngăduise să-și aleagă ce rochie voia. Ea alesese una foarte simplă, din mătase arămie, cu breteluțe subțiri, care îi venea bine pe trupul minion. Singura bijuterie era inelul Morgenstern, pe care-l purta pe un lănțișor la gât; lanțul foarte simplu de argint îi scotea în evidență linia claviculelor și arcuirea gâtului.

Nu cu foarte multe luni în urmă, s-o vadă pe Clary gătită pentru o nuntă ar fi iscat în Simon un amalgam de sentimente: disperare neagră (ea n-avea să-l iubească niciodată) și entuziasm nebun (sau poate că da, dacă el și-ar fi putut aduna curajul să-i spună ce simțea). Acum, îl făcea doar să se simtă puțin melancolic.

— Drăguț? repetă Clary. Asta-i tot? Fir-ar!

Se întoarse spre Maia:

— *Tu* ce crezi?

Maia se dăduse bătută cu scaunele incomode și stătea pe podea, cu spatele sprijinit de peretele împodobit cu diademe și voaluri lungi, transparente. Ținea DS-ul lui Simon în echilibru pe un genunchi și părea cel puțin în parte absorbită de a juca Grand Theft Auto.

— Nu mă întreba pe mine, zise ea. Urăsc rochiile. Aș purta jeanși la nuntă, dacă aș putea.

Asta era adevărat. Simon o văzuse foarte rar pe Maia în altceva decât în jeanși și tricouri. Din punctul ăsta de vedere, era la polul opus lui Isabelle, care purta rochii și tocuri chiar și în cele mai nepotrivite ocazii. (Deși, de când o văzuse o dată executând un demon vermis pe tocurile înalte și subțiri ale unor cizme, era mai puțin înclinat să-și facă griji din pricina asta.)

Clopoțelul de la ușa magazinului scoase un clinchet și intră Jocelyn, urmată de Luke. Amândoi aveau cești aburinde cu cafea, iar Jocelyn se uita la Luke cu obrajii îmbujorați și ochi strălucitori. Simon își aminti cum spusese Clary despre ei că erau dezgustător de îndrăgostiți. El, unul, nu găsea c-ar fi ceva dezgustător, deși asta probabil fiindcă nu erau părinții *lui*. Amândoi păreau atât de fericiți, iar el își zise că, de fapt, asta era mai curând frumos.

Jocelyn făcu ochii mari când o văzu pe Clary.

— Scumpo, arăți splendid!

— Da, e normal să spui așa. Ești mama mea, zise Clary, totuși zâmbi larg. Hei, cafeaua aia e neagră, din întâmplare?

— Da. Socotește-o ofrandă de ne-cerem-iertare-că-am-întârziat, zise Luke, întinzându-i o ceașcă. Am fost reținuți. O problemă oarecare de catering.

Dădu din cap spre Simon și Maia:

— Salut, băieți!

Maia își înclină capul. Luke era căpetenia haitei de lupi a locului, din care făcea parte și Maia. Deși o dezvățase de obiceiul de a-l numi „stăpâne" sau „sire", rămăsese respectuoasă în prezența lui.

— Ți-am adus un mesaj de la haită, zise ea, lăsând consola jocului deoparte. Au întrebări despre petrecerea din Ironworks...

În timp ce Maia și Luke se adânciră în discuția despre petrecerea pe care haita de lupi o dădea în onoarea căsătoriei lupului lor alfa, proprietara magazinului de articole de nuntă, o femeie înaltă care citise reviste în spatele tejghelei cât timp vorbiseră adolescenții, își dădu seama că tocmai veniseră adulții care aveau *să plătească* într-adevăr pentru rochii și se grăbi să le iasă în întâmpinare.

— Tocmai am primit rochia dumneavoastră, în spate, și arată minunat, turui ea, luând-o pe mama lui Clary de braț și conducând-o spre partea din spate a magazinului. Hai s-o probați!

Fiindcă Luke se luase după ele, ea întinse un deget amenințător spre el:

— *Dumneavoastră* rămâneți aici.

Luke, urmărindu-și din priviri logodnica dispărând printre două uși batante albe, pictate cu clopoței de nuntă, arăta nedumerit.

— Mundanii cred că nu trebuie să vezi mireasa în rochia de nuntă înainte de ceremonie, îi aminti Clary. Aduce ghinion. Probabil crede că e ciudat și că ai însoțit-o la probă.

— Dar Jocelyn voia să-mi ceară părerea... Luke se opri și clătină din cap. Ah, bine. Obiceiurile mundanilor sunt atât de ciudate!

Se lăsă să cadă într-un scaun și se chirci când una dintre rozetele sculptate îl înghionti în spinare.

— Au!

— Dar cum e cu nunțile vânătorilor de umbre? întrebă Maia, curioasă. Au și ei obiceiuri proprii?

— Au, zise Luke încet, dar asta n-o să fie o ceremonie clasică de vânători de umbre. Acelea în mod special nu prevăd nici o situație în care participanții să nu fie vânători de umbre.

— Serios? Maia păru șocată. N-am știut asta.

— O parte din ceremonia de nuntă a vânătorilor de umbre implică trasarea de rune permanente pe trupurile participanților, zise Luke. Vocea lui era liniștită, dar ochii lui păreau triști. Rune de dragoste și de devotament. Dar, bineînțeles, non-vânătorii de umbre nu pot purta runele Îngerului, așa că Jocelyn și cu mine vom schimba verighete.

— Asta-i nasol, declară Maia.

Auzind-o, Luke zâmbi.

— Nu chiar. Să mă căsătoresc cu Jocelyn este tot ce mi-am dorit vreodată și nu sunt chiar atât de preocupat de detalii. De altfel, lucrurile se schimbă. Membrii noului Consiliu au făcut mari progrese spre a convinge Conclavul să tolereze acest tip de...

— Clary! se auzi vocea lui Jocelyn, strigând din spatele magazinului. Poți să vii o secundă?

— Imediat! răspunse Clary, dând pe gât ce-i mai rămăsese din cafea. Ho-paa! Sună a urgență vestimentară.

— Păi, mult noroc! Maia se ridică în picioare și lăsă DS-ul la Simon în poală, aplecându-se să-l sărute pe obraz. Eu trebuie să plec. Mă întâlnesc cu niște prieteni la Hunter's Moon.

Mirosea plăcut, a vanilie. Pe sub parfum, ca întotdeauna, Simon putu simți mirosul sărat al sângelui, amestecat cu un iz pătrunzător, de lămâie, specific vârcolacilor. Sângele fiecărui tip de repudiați mirosea altfel — spiritele naturii miroseau a flori moarte, magicienii a chibrituri arse și ceilalți vampiri a metal.

Clary îl întrebase odată a ce miroseau vânătorii de umbre. „A lumina soarelui", răspunsese el.

— Ne vedem mai târziu, baby.

Maia se ridică, îi mai ciufuli o dată părul lui Simon și plecă. În clipa în care ușa se închise în urma ei, Clary îl țintui cu o privire pătrunzătoare.

— Trebuie să faci ordine în viața ta amoroasă până sâmbăta viitoare, zise ea. Vorbesc serios, Simon. Dacă nu le spui tu, o fac eu.

Luke păru uluit.

— Ce să spună, cui să spună?

Clary clătină din cap spre Simon.

— Te joci cu focul, Lewis.

Cu această sentință, făcu o piruetă și plecă, ținându-și poalele rochiei de mătase în mers. Simon fu amuzat să observe că pe sub rochie purta tenişi verzi.

— În mod cert, zise Luke, se întâmplă ceva de care eu n-am habar.

Simon se uită la el.

— Câteodată și eu cred că ăsta e mottoul vieții mele.

Luke își înălță sprâncenele.

— S-a întâmplat ceva?

Simon șovăi. Cu siguranță, nu putea să-i povestească lui Luke despre viața lui amoroasă — Luke și Maia erau în aceeași haită, iar haitele de vârcolaci erau mult mai loiale decât găștile de stradă. L-ar fi pus pe Luke într-o poziție foarte stingheritoare. Era adevărat, totuși, că Luke era de asemenea o resursă. Ca lider al haitei din Manhattan, avea acces la tot soiul de informații și era versat în politicile Lumii de Jos.

— Ai auzit de o femeie vampir pe nume Camille?

Luke scoase un fluierat ușor.

— Știu cine e. Sunt surprins că știi și tu.

— Ei bine, acum ea e căpetenia vampirilor clanului din New York. Și știu și eu *ceva* despre ei, zise Simon, puțin cam înțepat.

— Nu mi-am dat seama de asta. Am crezut că voiai să duci o viață ca de om, cât mai mult timp cu putință.

Luke nu îl judeca, ci doar era curios.

— Ei, pe la vremea când eu am preluat haita din centru de la liderul de dinainte, ea îl numise pe Raphael la conducere. Nu cred că a știut cineva unde anume s-a dus. Dar ea e un soi de legendă. O femeie vampir foarte bătrână, din câte am înțeles. Celebră prin cruzime și viclenie. Le-ar putea da de furcă spiritelor naturii.

— Ai văzut-o vreodată?

Luke clătină din cap.

— Nu cred, nu. De ce te interesează?

— Raphael mi-a pomenit despre ea, zise Simon vag.

Luke își încreți fruntea.

— L-ai văzut pe Raphael de curând?

Înainte ca Simon să poată răspunde, clopoțelul de la intrarea în magazin răsună din nou și, spre surprinderea lui Simon, apăru Jace. Clary nu pomenise că avea să vină și el.

Adevărul e, își dădu el seama, că în ultima vreme Clary nu pomenise deloc de Jace.

Jace se uită de la Luke la Simon. Arăta de parcă era ușor surprins să-i vadă pe Luke și pe Simon acolo, deși ar fi fost greu de spus. Deși Simon își imagina că Jace își folosea toată seria de expresii faciale când era singur cu Clary, cea obișnuită în prezența altor persoane era o nesuferită mască impenetrabilă. Simon îi zisese odată lui Isabelle: „Arată de parcă s-ar gândi la ceva profund și plin de semnificație, dar dacă-l întrebi la ce, îți va trage un pumn în bot." „Atunci nu-l întreba", replicase Isabelle, de parc-ar fi considerat că Simon era ridicol. „Nu spune nimeni că voi doi trebuie să fiți prieteni."

— Clary e aici? întrebă Jace, închizând ușa în urma lui.

Părea obosit. Avea cearcăne și nu-și bătuse capul să-și mai ia și jacheta, în pofida vântului aspru de toamnă. Deși frigul nu-l mai afecta prea mult pe Simon, uitându-se la Jace, doar în jeanși și în tricou, îl lua cu fiori.

— O ajută pe Jocelyn, îi explică Luke. Dar ești bine-venit să aștepți aici cu noi.

Jace se uită în jur, jenat, la pereții pe care erau atârnate vălurile, evantaiele și trenele brodate cu perle sidefate.

— Totul e... atât de alb!

— Bineînțeles că e alb, zise Simon. E o nuntă.

— Albul, pentru vânătorii de umbre, e culoarea de înmormântare, îi explică Luke. Dar pentru mundani, Jace, e culoarea nunților. Miresele se îmbracă în alb, care simbolizează puritatea.

— Parcă Jocelyn zicea că rochia ei nu e albă, zise Simon.

— Păi, zise Jace, bănuiesc că ocazia aia a scăpat-o.

Luke se înecă în ceașca de cafea. Mai înainte de a putea spune — sau face — ceva, Clary veni înapoi în încăpere. Părul ei era acum strâns cu agrafe strălucitoare și doar câteva bucle atârnau liber.

— Nu știu ce să zic, începu ea, apropiindu-se de ei. Karyn a vârât mâinile în părul meu și m-a pieptănat așa, dar nu sunt sigură în privința sclipiciului...

Se întrerupse când îl văzu pe Jace. Era foarte clar după expresia ei că nici ea nu-l așteptase. Buzele i se deschiseră de surpriză, dar nu zise nimic. Jace, în schimb, se uita lung la ea și, pentru prima dată în viața lui, Simon putea citi pe chipul lui Jace ca într-o carte deschisă. Era de parcă pentru Jace pierise orice altceva de pe lume în afară de el și Clary și o privea cu o neascunsă și arzătoare dorință, care-l făcea pe Simon să se simtă stânjenit, ca și când ar fi inoportunat cumva un moment de intimitate.

Jace își drese glasul.

— Arăți minunat.

— Jace. Clary era mai cu seamă buimăcită. E totul în regulă? Parcă ai spus că nu poți să vii din cauza întrunirii Conclavului.

— Chiar așa, zise Luke, am auzit despre cadavrul vânătorului de umbre din parc. Vreo veste?

Jace clătină din cap, continuând să se uite la Clary.

— Nu. Nu era dintre membrii Conclavului din New York, dar în afară de asta nu s-a putut afla cine e. Nici unul dintre cadavre n-a fost identificat. Frații Tăcuți le examinează acum.

— Asta-i bine. Frații își vor da seama cine sunt, zise Luke.

Jace nu răspunse. Încă se uita la Clary și era cea mai ciudată privire, gândi Simon — genul de privire pe care ai putea-o adresa cuiva pe care îl iubești dar pe care nu l-ai avea în vecii vecilor. Își închipuise că Jace simțise cândva asta pentru Clary, dar acum?

— Jace? zise Clary, făcând un pas spre el.

El își smulse cu greu ochii de la ea.

— Jacheta pe care ai împrumutat-o de la mine ieri, în parc, zise el. O mai ai?

Acum arătând și mai nedumerită, Clary făcu semn către locul unde se afla obiectul vestimentar în chestiune, o foarte obișnuită jachetă cafenie de piele întoarsă, atârnând pe speteaza unuia dintre scaune.

— E acolo. Voiam să ți-o aduc după...

— Bine, zise Jace, luând-o și îmbrăcând-o repede, de parcă ar fi fost deodată foarte grăbit, acum nu mai e nevoie.

— Jace, zise Luke pe tonul liniștitor pe care știa el să-l folosească, noi o să mergem să mâncăm în Park Slope, după probă. Dacă vrei să ne însoțești, ești bine-venit.

— Nu, zise Jace, încheindu-și fermoarul jachetei. Am antrenament în după-amiaza asta. Ar fi mai bine s-o iau din loc.

— Antrenament? repetă Clary. Dar ne-am antrenat ieri.

— Unii dintre noi trebuie să se antreneze zilnic, Clary.

Jace nu părea supărat, dar exista o notă aspră în tonul lui, iar Clary roși.

— Ne vedem mai târziu, adăugă el fără să se uite la ea și practic se năpusti spre ușă.

Când aceasta se închise în urma lui, Clary duse mâna la pieptănătură și își smulse nervoasă agrafele din păr. Pletele îi căzură în cascadă în jurul umerilor.

— Clary, zise Luke cu blândețe, ridicându-se în picioare. Ce faci?

— Părul meu...

Își smulse cu putere și ultima agrafă. Ochii îi străluceau, iar Simon își dădu seama că făcea eforturi să nu plângă.

— Nu vreau să-l port așa. Arată stupid.

— Ba nu!

Luke luă agrafele de la ea și le așeză pe una dintre măsuțele albe.

— Uite, nunțile îi fac pe bărbați să fie nervoși, okay? Asta nu are nici o importanță.

— Corect. Clary se strădui să zâmbească.

Aproape că reuși, dar Simon era sigur că nu-l credea pe Luke. Nu prea putea s-o învinuiască. După ce văzuse expresia de pe fața lui Jace, nici Simon nu-l mai credea pe Luke.

De la depărtare, restaurantul Fifth Avenue era luminat ca o stea pe fundalul amurgului albastru. Simon mergea alături de Clary de-a lungul clădirilor de pe bulevard, Jocelyn și Luke la câțiva pași înaintea lor. Clary se schimbase de rochie și era îmbrăcată din nou în jeanși, cu o

eșarfă albă, groasă, înfășurată la gât. Din când în când, ridica mâna și învârtea inelul pe lănțișorul de la gâtul ei, un gest nervos despre care Simon se întreba dacă măcar își dădea seama că-l face.

Când părăsiseră magazinul cu articole de nuntă, o întrebase dacă știa ce are Jace, dar ea evitase răspunsul. Ridicase din umeri și abandonase subiectul, întrebându-l ce se petrecea cu el, dacă mai vorbise cu mama lui și dacă mai voia să stea la Eric. Când el îi spuse că aranjase să stea la Kyle, ea rămase surprinsă.

— Dar abia dacă-l cunoști, zise ea. Ar putea fi un criminal în serie.

— M-am gândit și eu la asta. I-am percheziționat apartamentul, dar dacă are un congelator plin cu brațe de oameni, eu nu l-am văzut încă. Oricum, pare destul de sincer.

— Și cum e apartamentul lui?

— Drăguț, pentru Alphabet City. Ar trebui să vii și tu pe-acolo, mai târziu.

— Nu în seara asta, zise Clary, puțin absentă. Se juca din nou cu inelul. Poate mâine?

Te duci să-l vezi pe Jace? gândi Simon, dar nu insistă. Dacă ea nu voia să vorbească despre asta, n-avea de gând s-o silească el.

— Am ajuns.

Deschise ușa restaurantului pentru ea și simțiră o pală de aer cald mirosind a *souvlaki.*

Găsiră un separeu lângă unul dintre marile televizoare cu ecran plat înșirate pe pereți. Se așezară cu toții la masă, Jocelyn și Luke sporovăind cu însuflețire despre planurile de nuntă. Haita lui Luke se părea că se simțise jignită că nu fusese invitată la ceremonie — chiar dacă lista invitaților era scurtă — și stăruia să organizeze propria celebrare într-o fabrică renovată din Queens. Clary asculta, fără să spună nimic; veni chelnerița, întinzându-le meniurile laminate atât de țepene că puteau fi folosite ca arme. Simon și-l așeză pe al lui pe masă și se uită fără țintă pe fereastră. Pe partea cealaltă a străzii era o sală de gimnastică și putea vedea oamenii, prin pereții de sticlă ai fațadei, alergând pe banda rulantă, ridicând haltere pentru mușchii brațelor, cu căștile pe urechi. *Atâta alergătură care nu duce la nimic,* gândi el. *Povestea vieții mele.*

Încercă să se silească să-și alunge gândurile negre și aproape că izbuti. Aceasta era una dintre cele mai familiare scene din viața lui, gândi el — o masă dintr-un separeu din colț, într-un restaurant, la care stau el, Clary și familia ei. Luke făcuse totdeauna parte din familie, chiar și atunci când nu era vorba de căsătorie cu mama lui Clary. Simon ar fi trebuit să se simtă acasă. Se strădui să zâmbească, dar tocmai atunci își dădu seama că mama lui Clary îl întrebase ceva, iar el n-o auzise. Toată lumea de la masă se uita la el, așteptând.

— Scuze, zise el. N-am... Ce spuneai?

Jocelyn zâmbi răbdătoare.

— Clary mi-a spus că v-ați luat pe cineva nou în trupă?

Simon înțelese că încerca doar să fie politicoasă. Ei bine, politicoasă în modul în care sunt părinții când se prefac că iau în serios hobby-urile tale. Totuși, ea venise de câteva ori la spectacolele lor, doar ca să ajute să fie mai mulți în sală. Ținea la el; întotdeauna ținuse. Într-un colțișor foarte întunecos, ascuns bine, din mintea lui, Simon bănuia că ea știuse dintotdeauna ce simțea el pentru Clary și se întrebă dacă nu și-ar fi dorit ca fiica ei să fi făcut altă alegere, în caz că ar fi fost un lucru pe care să-l poată influența. Știa că ea nu-l plăcea din toată inima pe Jace. Era clar chiar și din modul în care îi rostea numele.

— Mda, zise el. Kyle. E un tip cam ciudat, dar foarte drăguț.

Invitat de Luke să dea mai multe detalii despre ciudățenia lui Kyle, Simon le povesti despre apartamentul lui — având grijă să ocolească amănuntul că era acum și apartamentul lui —, despre munca sa de curier pe bicicletă și despre antica și prăpădita lui camionetă.

— Și crește niște plante ciudate pe balcon, adăugă el. Nu canabis — am verificat. Au un soi de frunze argintii...

Luke se încruntă, dar mai înainte de a spune ceva, sosi chelnerița, aducând o carafă mare, de argint, cu cafea. Era tânără, cu părul decolorat, palid, strâns în două cozi împletite. Când se aplecă să-i umple lui Simon ceașca de cafea, una dintre codițele ei îi atinse brațul. Sânge omenesc, cel mai dulce miros dintre toate. Simți o familiară strângere de stomac. Răceala i se răspândi în tot corpul. Îi era foame și tot ce avea, acasă la Kyle, era niște sânge la temperatura camerei care deja

începuse să se coaguleze — o perspectivă îngrețoșătoare, chiar și pentru un vampir.

„Nu te-ai hrănit niciodată cu sângele unui om viu, nu-i așa? Ai s-o faci. Iar după aceea, n-ai să mai poți uita."

Închise ochii. Când îi deschise din nou, chelnerița plecase, iar Clary se uita la el curioasă, peste masă.

— E totul în regulă?

— Da.

Își închise palma în jurul ceștii de cafea. Tremura. Deasupra lor, televizorul încă trâmbița știrile serii.

— Uh, exclamă Clary, privind în sus, la ecran. Auzi asta?

Simon îi urmări privirea. Crainicul avea acea expresie pe care tind să o aibă crainicii de știri când relatează despre ceva deosebit de macabru.

— Nimeni nu s-a prezentat să identifice un nou-născut găsit abandonat într-un gang din spatele spitalului Beth Israel, în urmă cu câteva zile, zicea el. Nou-născutul este alb, cântărește trei kilograme și este sănătos. A fost descoperit într-un scaun de mașină pentru copii, în spatele unui container de gunoi de pe gang, continuă crainicul. Cel mai tulburător, un bilet scris de mână, prins de scutecul copilului, implora autoritățile spitalului să eutanasieze copilul, pentru că „eu nu am tăria s-o fac cu mâna mea". Poliția spune că se pare că mama copilului era alienată mintal și susține că există „indicii promițătoare". Oricine deține informații despre acest copil este rugat să sune la Serviciul de Prevenire a Crimelor, la numărul...

— E oribil, zise Clary, întorcându-se cu spatele la televizor, cutremurându-se. Nu pot să înțeleg cum își abandonează oamenii copiii ca pe niște gunoaie...

— Jocelyn, zise Luke, cu vocea plină de îngrijorare.

Simon se uită spre mama lui Clary. Era albă ca hârtia și arăta gata să vomite. Își împinse brusc farfuria la o parte și se ridică de la masă, alergând spre toaletă. O clipă mai târziu, Luke își lăsă șervetul pe masă și se duse după ea.

— Oh, rahat! Clary își duse mâna la gură. Nu pot să cred c-am spus asta. Sunt atât de proastă!

Simon era perplex.

— Ce se întâmplă?

Clary se lăsă abătută pe banchetă.

— S-a gândit la Sebastian, zise ea. Vreau să spun, la Jonathan. Mama mea. Presupun că-ți mai amintești de el.

Era sarcastică. Nici unul dintre ei n-avea cum să-l uite pe Sebastian, al cărui nume adevărat era Jonathan și care îi omorâse pe Hodge și pe Max și aproape izbutise, ajutându-l pe Valentine, să câștige un război care s-ar fi lăsat cu nimicirea tuturor vânătorilor de umbre. Jonathan, cu ochii negri pătrunzători și un zâmbet ascuțit ca un brici. Jonathan, al cărui sânge avea gustul acidului de baterie, când îl mușcase Simon o dată. Nu că ar fi regretat gestul.

— Dar mama ta nu l-a abandonat, zise Simon. A continuat să-l crească deși știa că era ceva cumplit de anormal cu el.

— L-a urât totuși, zise Clary. Nu cred c-a trecut vreodată peste asta. Imaginează-ți, să-ți urăști propriul copil! Obișnuia să scoată din dulap o cutie în care avea lucrușoare de copil de la el și plângea deasupra ei în fiecare an de ziua ei. Cred că plângea după fiul pe care l-ar fi putut avea — știi, dacă Valentine n-ar fi făcut ce-a făcut.

— Iar tu ai fi avut un frate, zise Simon. Adică, unul adevărat. Nu un ucigaș psihopat.

Părând gata să plângă, Clary își împinse farfuria în lături.

— Acum mi-e rău, zise ea. Știi senzația aia când ți-e foame, dar nu poți să mănânci?

Simon se uită în sală după chelnerița oxigenată, care se apleca peste tejgheaua restaurantului.

— Mda, zise el. Știu.

Luke se întoarse la masă, în cele din urmă, dar numai ca să le spună lui Clary și lui Simon că o ducea pe Jocelyn acasă. Le lăsă niște bani, cu care plătiră consumația, după care ieșiră fără țintă din restaurant și porniră spre magazinul Galaxy Comics, de pe Seventh Avenue. Nici unul dintre ei nu se putea concentra îndeajuns ca să se bucure de plimbare totuși, așa că se despărțiră, cu promisiunea de a se vedea a doua zi.

Simon luă metroul până în centru, cu gluga trasă pe cap și iPod-ul pornit, spărgându-i timpanele. Muzica fusese întotdeauna metoda lui de a-și tăia conexiunea cu lumea exterioară. Când ieși din metrou pe Second Avenue și se îndreptă spre Houston, începu să se cearnă o ploaie ușoară și stomacul lui să se revolte.

O scurtă pe First Street, care era aproape pustie, o fâșie de întuneric între luminile strălucitoare de pe First Avenue și Avenue A. Din pricina iPod-ului pornit, nu-i auzi venind în urma lui decât atunci când aproape îl ajunseră. Primul semn că era ceva în neregulă a fost o umbră care se lungea pe trotuar, depășind-o pe a lui. O altă umbră i se alătură, aceasta venind de pe partea cealaltă. Se întoarse...

Și văzu doi oameni în spatele lui. Amândoi erau îmbrăcați exact ca tâlharul care îl atacase cu două seri în urmă, treninguri cenușii, glugile cenușii trase mult peste față. Erau destul de aproape cât să-l atingă.

Simon făcu un salt înapoi, cu o forță care îl surprinse și pe el. Din cauză că puterea sa de vampir era atât de nouă, încă mai avea capacitatea de a-l uimi. Când, o secundă mai târziu, se trezi pe veranda unei case de gresie, la câțiva metri distanță de atacatori, rămase atât de uluit să se vadă acolo, că încremeni.

Hoții înaintară spre el. Vorbeau în aceeași limbă guturală ca și primul hoț — care, începu să bănuiască Simon, nu fusese deloc un hoț. Hoții, din câte știa el, nu lucrau în găști și era greu de crezut că primul hoț ar fi avut prieteni criminali care se hotărâseră să se răzbune pe el pentru uciderea camaradului lor. În mod limpede, aici era altceva la mijloc.

Ajunseră la verandă, închizându-i calea pe trepte. Simon smulse căștile iPod-ului de la urechi și ridică repede mâinile sus.

— Uite, zise el, nu știu despre ce e vorba, dar... serios, e mai bine să mă lăsați în pace.

Cei doi se uitară pur și simplu la el. Sau cel puțin crezu el că se uitau la el. Pe sub umbrele glugilor era cu neputință să le vadă fețele.

— Am senzația că vă trimite cineva după mine, zise el. Dar asta e o misiune sinucigașă. Serios. Nu știu cu cât vă plătește, dar nu e de ajuns.

Unul dintre hoții în trening râse. Celălalt băgă mâna în buzunar și scoase ceva. Ceva care luci negru în lumina felinarelor de stradă.

Un pistol.

— Ei, omule, zise Simon. Pe bune, chiar nu vrei să faci asta. Nu glumesc.

Făcu un pas înapoi, urcând încă o treaptă. Poate dacă ar fi urcat destul, ar fi putut să sară peste ei sau pe lângă ei. Orice, numai să nu-i lase să-l atace. În caz contrar, nu credea că va putea îndura ce avea să urmeze. Nu și de data asta.

Omul cu pistolul îl ridică. Se auzi un clic, când îi trase piedica.

Simon își mușcă buza. În panica sa, îi ieșiseră colții. Durerea îl săgetă prin tot corpul când colții i se înfipseră în piele.

— *Nu...*

Un obiect întunecat pică din cer. La început, Simon crezu că probabil căzuse ceva de la una din ferestrele superioare — un aparat de aer condiționat care se desprinsese sau sacul de gunoi al cuiva prea leneș ca să-l ducă până jos. Dar obiectul căzător, văzu el, era o persoană — căzând cu direcție, intenție și grație. Persoana ateriză pe bandit, doborându-l la pământ. Pistolul îi scăpă din mână, iar el țipă subțire, înalt.

Al doilea bandit se aplecă și înșfăcă pistolul. Înainte ca Simon să poată reacționa, îl ridică și apăsă pe trăgaci. O flamă fulgeră la vârful țevii.

Și pistolul se dezintegră. Se dezintegră el și se dezintegră și banditul odată cu el, prea rapid ca măcar să țipe. Intenționase să-l ucidă iute pe Simon, dar și mai iute moartea îl luase pe el în schimb. Se sparse ca sticla, arătând precum cioburile colorate mișcătoare dintr-un caleidoscop. Se auzise doar o explozie slabă — zgomotul aerului în mișcare — și apoi nimic, doar o ușoară ploaie de sare căzând pe caldarâm.

Lui Simon i se tulbură vederea și se lăsă pe trepte, jos. Își dădea seama că-i țiuie urechile. Atunci, cineva îl apucă de încheieturi cu bruschețe și-l zgâlțâi cu putere.

— Simon. Simon!

Își ridică privirile. Persoana care-l înșfăcase și-l zgâlțâia era Jace. Celălalt băiat nu era în costumul de luptă, ci purta încă jeanșii și jacheta

pe care o luase înapoi de la Clary. Era răvășit, cu hainele și fața mânjite de murdărie și funingine. Părul îi era ud de ploaie.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Jace.

Simon se uită în sus și-n jos pe stradă. Era încă pustie. Asfaltul lucea, negru și ud și gol. Al doilea hoț nu se vedea.

— Tu, zise el, puțin amețit. Tu ai sărit pe hoți...

— Ăia nu erau hoți. Te-au urmărit de când ai ieșit de la metrou. I-a trimis cineva pe băieții ăștia.

Jace vorbea cu o siguranță absolută.

— Celălalt, zise Simon. Ce s-a întâmplat cu el?

— A dispărut pur și simplu! Jace pocni din degete. A văzut ce s-a întâmplat cu prietenul lui și n-a mai fost, a dispărut cât ai clipi. Nu știu ce erau, exact. Nu demoni, dar nici oameni.

— Mda, am dedus și eu chestia asta, mersi.

Jace se uită mai atent la el.

— Ce... ce s-a întâmplat cu hoțul... a fost de la tine, nu? De la Pecetea ta, de aici. Arătă cu degetul spre fruntea lui. Am văzut-o strălucind alb și-apoi tipul ăla pur și simplu... s-a dizolvat.

Simon nu răspunse.

— Am văzut multe, spuse Jace și de data asta nu era nici urmă de sarcasm în vocea lui sau de zeflemea. Dar n-am mai văzut niciodată așa ceva.

— N-am făcut-o eu, zise Simon, încet. Eu n-am făcut nimic.

— N-a fost nevoie să faci, zise Jace și ochii lui aurii ardeau pe fața mânjită de funingine. „Căci scris este: «A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti», zice Domnul."[1]

---

[1] Biblia, Romani 12:19.

6

TREZIREA DIN MORȚI

CAMERA LUI JACE ERA LA FEL DE ORDONATĂ CA ÎNTOTDEAUNA — patul făcut perfect, cărțile din rafturi aranjate în ordine alfabetică, caietele și manualele strânse cu grijă în teanc, pe birou. Până și armele lui erau atârnate pe perete în ordinea mărimii, de la o spadă masivă, cu lama lată, la o pereche de pumnale micuțe.

Clary, stând în prag, își înăbuși un oftat. Cu ordinea n-avea nimic. Era obișnuită cu ea. Se gândise întotdeauna că era modul lui Jace de a-și manifesta controlul asupra elementelor unei vieți care, altminteri, ar fi părut covârșită de haos. Trăise atâta timp fără să știe cine — sau măcar ce — era de fapt, încât ea nu-i putea purta pică pentru atenta ordonare alfabetică a volumelor din colecția sa de poezii.

Totuși putea — și o făcu — să-i poarte pică pentru faptul că nu era acolo. Dacă nu se întorsese acasă după ce plecase de la magazinul cu articole de nuntă, *unde* se dusese? Uitându-se prin cameră, o cuprinse o senzație de ireal. Nu era cu putință ca vreunul dintre aceste lucruri să se petreacă aievea, nu-i așa? Știa cum au loc rupturile de relații din ce auzise de la celelalte fete când se plângeau din cauza asta. Mai întâi,

respingerea, refuzul treptat de a răspunde la mesaje sau la apeluri telefonice. Mesajele vagi spunând că nu era nimic grav, doar că persoana cealaltă își dorea un pic de libertate. Apoi discursul cu: „Nu e vina ta, ci a mea." Apoi partea cu plânsul.

Nu se gândise vreodată că vreuna dintre aceste etape ar putea fi valabilă și pentru ea și Jace. Ceea ce era între ei nu era obișnuit și nu i se puteau aplica regulile obișnuite privind relațiile și despărțirile. Ei aparțineau total unul altuia și aveau să aparțină întotdeauna, și asta era.

Dar poate că toată lumea simțise la fel? Până în clipa în care își dăduseră seama că erau ca toți ceilalți și tot ce crezuseră că era real se spulberase.

Ceva care sclipea ca argintul în capătul celălalt al camerei îi atrase atenția. Era cutia pe care Amatis i-o dăduse lui Jace, cu delicatele desene de păsări pe margini. Știa că el începuse să studieze conținutul, citind scrisorile metodic, cercetând biletele și fotografiile. Ei nu-i vorbise prea mult despre ele, iar ea nu voise să pară curioasă. Sentimentele lui pentru tatăl său biologic erau ceva cu care trebuia să ajungă singur la un acord.

Totuși, acum se trezi atrasă de cutia aceea. Își aminti cum el stătuse pe treptele Sălii Acordurilor în Idris, ținând cutia în poală. „De parcă aș putea să nu te mai iubesc", spusese el. Atinse capacul cutiei, iar degetele ei găsiră încuietoarea, care se deschise cu ușurință. Înăuntru erau risipite hârtii, fotografii vechi. Scoase una afară și se uită lung la ea, fascinată. În fotografie erau două persoane, o femeie tânără și un bărbat tânăr. Ea recunoscu imediat femeia ca fiind sora lui Luke, Amatis. Privea la tânărul bărbat de alături cu toată fericirea primei iubiri. El era frumos, înalt și blond, deși ochii lui erau albaștri, nu aurii, iar trăsăturile mai puțin ascuțite decât ale lui Jace... și cu toate astea, știind cine era — tatăl lui Jace —, fu de ajuns să simtă o strângere de inimă.

Lăsă repede jos fotografiile lui Stephen Herondale și aproape că se tăie la un deget în lama subțire a unui cuțit de vânătoare, pus de-a curmezișul în cutie. Pe mânerul lui erau gravate păsări. Lama era pătată de rugină sau de ceva ce arăta ca rugina. Probabil că nu fusese curățată

cum se cuvine. Închise repede cutia și se întoarse să plece, cu povara vinovăției apăsându-i umerii.

Se gândi totuși să-i lase un bilet, dar, hotărând că e mai bine să aștepte până ce-l va putea vedea pe Jace în persoană, ieși din cameră și o luă pe culoar către ascensor. Bătuse la ușa lui Isabelle mai devreme, dar nici ea nu părea să fie acasă. Chiar și torțele cu lampa-vrăjitoarei de pe holuri păreau să lumineze mai slab ca de obicei. Simțindu-se din cale-afară de abătută, Clary întinse mâna spre buton să cheme liftul — și în clipa aceea își dădu seama că era deja aprins. Cineva urca de la parterul Institutului.

Jace, se gândi ea imediat, cu pulsul accelerat. *Dar bineînțeles că s-ar putea să nu fie el,* își spuse apoi. *Ar putea fi Izzy, sau Maryse, sau...*

— Luke? zise ea surprinsă, când ușile ascensorului se deschiseră. Ce cauți aici?

— Și eu aș putea să te întreb același lucru.

Ieși din ascensor, trăgând ușa glisantă în urma lui. Purta o jachetă de flanelă căptușită cu lână, închisă cu fermoar, pe care Jocelyn încercase să-l convingă s-o arunce încă de când începuseră să se întâlnească. Era mai degrabă simpatic, gândi Clary, că aproape nimic nu părea să se schimbe la Luke, indiferent ce s-ar fi întâmplat în viața lui. Îi plăcea ce-i plăcea și cu asta basta. Chiar dacă era o haină veche și ponosită.

— Numai că am impresia că pot ghici și singur. Deci, e aici?

— Jace? Nu. Clary ridică din umeri, încercând să pară nepăsătoare. E-n regulă. O să-l văd mâine.

Luke șovăi.

— Clary...

— Lucian.

Vocea rece care se auzi din spatele lor era a lui Maryse.

— Mulțumesc c-ai venit atât de repede.

El se întoarse spre ea.

— Maryse.

Maryse Lightwood stătea în prag, cu mâna sprijinită ușor de tocul ușii. Purta mănuși, cenușiu-deschis, care se asortau la costumul cenușiu ajustat pe corp. Clary se întrebă dacă Maryse purtase vreodată jeanși.

N-o văzuse niciodată pe mama lui Isabelle și a lui Alec îmbrăcată în altceva decât în costumele de luptă.

— Clary, zise ea, nu mi-am dat seama că erai aici.

Clary simți cum roșește. Maryse nu părea deranjată că ea tot venea pe la Institut, dar, pe de altă parte, Maryse nu recunoscuse niciodată cu adevărat relația lui Clary cu Jace. N-o puteai însă învinui. Maryse încă se lupta să treacă peste moartea lui Max, care se întâmplase cu numai șase săptămâni în urmă, și se lupta singură, fiindcă Robert Lightwood era în Idris. Avea lucruri mai importante pe cap decât viața amoroasă a lui Jace.

— Tocmai plecam, zise Clary.

— Te conduc cu mașina până acasă după ce termin aici, zise Luke, punând o mână pe umărul ei. Maryse, e vreo problemă dacă stă și Clary cât vorbim? Pentru că aș prefera să rămână aici.

Maryse clătină din cap.

— Nici o problemă, bănuiesc.

Oftă, trecându-și mâinile prin păr.

— Crede-mă, mi-aș fi dorit să nu fiu nevoită să te deranjez. Știu că o să te căsătorești peste o săptămână — felicitări, apropo. Nu cred că ți-am mai spus asta înainte.

— N-ai spus, zise Luke, dar apreciez oricum. Mulțumesc.

— Doar șase săptămâni, schiță Maryse un zâmbet. O curte de-a dreptul intempestivă.

Mâna lui Luke se încordase pe umărul lui Clary, singurul semn al iritării lui.

— Presupun că nu m-ai chemat până aici ca să mă feliciți pentru căsătoria mea, nu-i așa?

Maryse clătină din cap. Arăta foarte obosită, gândi Clary, iar în părul ei negru, prins în vârful capului, se vedeau șuvițe cărunte, care nu fuseseră acolo înainte.

— Nu. Bănuiesc că ai auzit de cadavrele pe care le-am tot găsit în ultima săptămână?

— Vânătorii de umbre morți, da.

— Am mai găsit unul în seara asta. Vârât într-un container de lângă Columbus Park. Teritoriul haitei tale.

Sprâncenele lui Luke se înălțară.

— Da, dar celelalte...

— Primul cadavru a fost găsit în Greenpoint. Teritoriul magicienilor. Al doilea, plutind într-un lac din Central Park. Domeniul spiritelor naturii. Acum avem teritoriul vârcolacilor.

Își aținti privirea asupra lui Luke.

— Ce-ți spune asta?

— Cineva care nu e foarte mulțumit de noile Acorduri încearcă să asmută repudiații unii împotriva celorlalți, răspunse Luke. Îți garantez că haita mea n-are nimic de-a face cu asta. Nu știu cine este în spatele tărășeniei, dar e o încercare foarte stângace, dacă mă întrebi pe mine. Sper să poată vedea și Conclavul dincolo de înscenarea asta.

— Mai e ceva, continuă Maryse. Am identificat primele două cadavre. A luat un timp, de vreme ce primul a fost ars devenind aproape de nerecunoscut, iar al doilea era într-o stare avansată de descompunere. Poți ghici cine au fost?

— Maryse...

— Anson Pangborn, zise ea, și Charles Freeman. Nici unul, aș putea adăuga, de care să mai fi auzit de la moartea lui Valentine...

— Dar asta nu se poate, interveni Clary. Luke l-a ucis pe Pangborn, atunci, în august... la Renwick.

— L-a ucis pe Emil Pangborn, zise Maryse. Anson era fratele mai mic al lui Emil. Amândoi au fost în Cerc.

— La fel și Freeman, zise Luke. Deci cineva ucide nu doar vânători de umbre, ci foști membri ai Cercului? Și le lasă corpurile în teritoriile repudiaților? Clătină din cap. Cineva parcă ar încerca să-i stârnească pe membrii mai... recalcitranți ai Conclavului. Să-i facă să revizuiască noile Acorduri, probabil. Ar fi trebuit să ne așteptăm la asta.

— Cred că da, zise Maryse. M-am întâlnit deja cu Regina Elfilor Luminii și i-am trimis un mesaj lui Magnus. Oriunde o fi umblând.

Își rostogoli ochii în cap; Maryse și Robert păreau să fi acceptat relația lui Alec cu Magnus cu o surprinzătoare bunăvoință, dar Clary își dădu seama că Maryse, cel puțin, n-o luase în serios.

— M-am gândit totuși că, probabil..., oftă ea. Am fost atât de obosită, în ultima vreme. Simt că abia mai pot gândi cum trebuie. Am sperat că aveți voi vreo idee cine ar putea face una ca asta, vreo idee care mie nu mi-a trecut prin minte.

Luke clătină din cap.

— Cineva care are un dinte împotriva noului sistem. Dar ar putea fi oricine. Presupun că nu există nici o dovadă pe corpuri?

Maryse oftă.

— Nimic convingător. Bine-ar fi dacă morții ar putea vorbi, nu-i așa, Lucian?

A fost ca și când Maryse ar fi tras o perdea peste ochii lui Clary; totul s-a întunecat, în afară de un singur simbol, suspendat ca o firmă luminoasă pe cerul nopții.

Se părea că puterea ei nu dispăruse totuși.

— Ce-ar fi dacă..., zise ea încet, ridicându-și ochii să se uite la Maryse. Ce-ar fi dacă ar putea?

Uitându-se la el în oglinda din baia micului apartament al lui Kyle, Simon nu se putu abține să nu se întrebe de unde venise treaba cu vampirii care nu sunt capabili să se vadă în oglinzi. El era capabil să se vadă foarte bine în luciul pătat al acesteia — păr șaten zbârlit, ochi căprui mari, piele albă, imaculată. Își ștersese cu buretele sângele de pe buza mușcată, deși pielea i se vindecase deja.

Știa că, teoretic vorbind, devenind vampir era și mai atrăgător. Isabelle îi explicase că mișcările îi deveniseră mai grațioase și că, dacă înainte păruse șleampăt, acum arăta cumva atrăgător, deși dezordonat, de parcă tocmai se dăduse jos din pat. „Din patul *altcuiva*", subliniase ea, ceea ce, îi spusese el, pricepuse și singur deja, mulțumesc.

Când se uită la el totuși, nu văzu nimic din toate astea. Albeața tenului său fără pori, ca întotdeauna, îl tulbura, ca și venele întunecate ce se zăreau ca o pânză de păianjen pe la tâmple, dovada faptului că nu se hrănise azi. Arăta nenatural și deloc ca el însuși. Probabil că toată chestia cu neputința de a te vedea în oglindă odată ce-ai devenit vampir era

o metaforă pentru dorința lăuntrică. Poate că se referea doar la faptul că nu te mai recunoșteai pe tine cel vechi în imaginea reflectată.

Odată curățat, se întoarse în living, unde Jace, tolănit pe canapea, citea *Stăpânul Inelelor*, exemplarul ferfenițit al lui Kyle. Puse cartea pe măsuța de cafea când intră Simon. Părul lui părea proaspăt udat, de parcă își dăduse cu apă pe față la chiuveta din bucătărie.

— Cred că înțeleg de ce-ți place aici, zise el, făcând un gest larg către colecția lui Kyle de postere cu filme și de cărți științifico-fantastice. E un strat fin de tâmpenie pe aproape toate lucrurile.

— Mersi. Apreciez.

Simon îi aruncă lui Jace o privire de reproș. De aproape, sub lumina strălucitoare a becului fără abajur din tavan, Jace părea... bolnav. Umbrele pe care Simon le observase sub ochii lui mai devreme erau mai pronunțate ca niciodată, iar pielea îi părea întinsă la maximum pe oasele feței. Mâna îi tremură puțin când își înlătură bretonul, cu un gest caracteristic.

Simon scutură din cap, parcă pentru a se limpezi. De când îl cunoștea el pe Jace într-atât de bine, încât să poată fi în stare să identifice care dintre gesturile lui erau caracteristice? Că doar nu erau prieteni.

— Arăți groaznic, zise el.

Jace clipi surprins.

— Pare un moment nepotrivit să începem un concurs de insulte, dar dacă insiști, aș putea să mă gândesc și să găsesc ceva valabil.

— Nu, vorbesc serios. Nu arăți bine.

— Asta de la un tip care are tot atâta sex-appeal cât are un pinguin. Uite, înțeleg c-ai putea fi invidios că bunul Dumnezeu n-a folosit, când te-a șlefuit, aceeași mână măiastră, dar ăsta nu-i un motiv să...

— *Nu încerc să te insult,* se răsti Simon. Sincer, arăți *bolnav.* Când ai mâncat ultima oară?

Jace păru să se gândească.

— Ieri?

— Ai mâncat ceva ieri? Ești sigur?

Jace dădu din umeri.

— Ei bine, n-aș putea jura pe un teanc de Biblii. Cred c-a fost ieri totuși.

Simon cercetase mai devreme conținutul frigiderului lui Kyle, când făcuse înconjurul casei, și nu găsise cine știe ce. O limetă veche și stafidită, niște cutii de apă minerală, vreo jumătate de kilogram de carne tocată și, inexplicabil, un singur Pop-Tart în congelator. Își luă cheile de pe bufetul din bucătărie.

— Vino, zise el. E un supermarket la colț. Hai să luăm ceva de mâncare.

Jace păru gata să obiecteze, dar după o clipă ridică din umeri.

— Bine, hai, zise el, pe tonul cuiva căruia nu prea îi pasă unde mergeau sau ce făceau acolo.

Afară, pe treptele de la intrare, Simon încuie ușa în urma lor cu cheile pe care încă învăța să le folosească, în vreme ce Jace examina lista numelor din dreptul butoanelor de sonerie ale celorlalte apartamente.

— Ăsta e al vostru, hm? întrebă el, arătând spre 3 A. Cum de scrie numai „Kyle"? N-are și-un nume de familie?

— Kyle vrea să devină star rock, zise Simon, începând să coboare. Cred că merge pe chestia cu un singur nume. Ca Rihanna.

Jace îl urmă, ridicându-și ușor umerii împotriva vântului, deși nu făcu nici un gest să-și închidă fermoarul jachetei de piele întoarsă pe care și-o luase înapoi de la Clary, mai devreme în ziua aceea.

— N-am idee despre ce vorbești.

— Sunt sigur că nu.

Când dădură colțul spre Avenue B, Simon se uită la Jace dintr-o parte.

— Deci, zise el, mă *urmăreai*? Sau e doar o uimitoare coincidență că s-a întâmplat să fii pe acoperișul clădirii pe lângă care mergeam eu când am fost atacat?

Jace se opri la colț, așteptând să se schimbe culoarea semaforului. Aparent, chiar și vânătorii de umbre trebuia să asculte de legile traficului.

— Te urmăream.

— Asta e partea în care tu îmi spui că ești în secret îndrăgostit de mine? *Mojo*-ul vampirului lovește din nou.

— Nu există așa ceva, *mojo* de vampir, zise Jace, repetând aproape straniu comentariul lui Clary de mai devreme. Și o urmărisem pe Clary, dar s-a urcat într-un taxi și eu nu pot urmări un taxi. Așa că am luat-o înapoi pe unde venisem și te-am urmărit pe tine, în schimb. Mai mult ca să am ceva de făcut.

— Ai urmărit-o pe Clary? repetă Simon. Îți dau o indicație prețioasă: majorității fetelor nu le place să fie urmărite.

— Și-a uitat telefonul în buzunarul jachetei mele, zise Jace, bătându-se cu palma peste partea dreaptă, unde, probabil, era ascuns telefonul. M-am gândit că dacă îmi pot da seama unde se ducea, i l-aș fi putut lăsa într-un loc unde să-l găsească.

— Sau, zise Simon, puteai s-o suni acasă și să-i spui că ai telefonul ei, iar ea ar fi putut să vină și să-l ia de la tine.

Jace nu răspunse. Se făcu verde și traversară strada către supermarketul C-Town. Era încă deschis. *Piețele din Manhattan nu se închid niciodată,* gândi Simon, ceea ce era o schimbare în bine față de Brooklyn. Manhattanul era un loc bun în care să fii vampir. Puteai să-ți faci toate cumpărăturile la miezul nopții și să nu considere nimeni că e ciudat.

— O eviți pe Clary, observă Simon. Nu-mi închipui c-ai vrea să-mi spui mie de ce.

— Nu, n-aș vrea, zise Jace. Doar socotește-te norocos că te urmăream, altminteri...

— Altminteri ce? Încă un hoț ar fi fost mort? Simon își putu auzi amărăciunea din glas. Ai văzut ce s-a întâmplat.

— Da. Și am văzut și expresia de pe fața ta când s-a întâmplat. Tonul lui Jace era neutru. N-a fost prima oară când ai văzut întâmplându-se asta, nu-i așa?

Simon se trezi povestindu-i lui Jace despre individul în trening care îl atacase în Williamsburg și cum presupusese el că fusese un hoț.

— După ce-a murit, s-a prefăcut în sare, sfârși el. Întocmai ca și al doilea tip. Bănuiesc că e o chestie biblică. Stâlpi de sare. Ca nevasta lui Lot.

Ajunseseră la supermarket; Jace împinse ușa, iar Simon îl urmă înăuntru, apucând un coș miniatural argintiu din șirul de lângă ușa de

la intrare. Începu să-l împingă pe unul dintre culoarele de trecere, iar Jace îl urmă, evident pierdut în gânduri.

— Deci bănuiesc că întrebarea e: ai idee cine ar vrea să te ucidă? zise Jace.

Simon ridică din umeri. Vederea multitudinii de produse alimentare în jurul lui îi făcea stomacul să tresalte, amintindu-i cât de foame îi era, deși de nimic din ceea ce era de vânzare acolo.

— Poate Raphael. Pare să mă urască. Și să mă vrea mort înainte...

— Nu e Raphael, zise Jace.

— Cum poți fi atât de sigur?

— Pentru că Raphael știe de Pecete și n-ar fi într-atât de stupid să te atace așa, direct. Știe exact ce s-ar întâmpla. Cine te urmărește cunoaște destule despre tine ca să știe unde te-ai putea afla, dar nu știe despre Pecete.

— Atunci ar putea fi oricine.

— Exact, zise Jace și rânji.

Pentru o clipă, aproape că arătă din nou ca el însuși.

Simon clătină din cap:

— Auzi, tu știi ce vrei să mănânci sau doar vrei să împing eu căruțul ăsta în sus și-n jos pe culoare numai fiindcă asta te amuză?

— Și asta, zise Jace, dar și că nu sunt tocmai familiarizat cu ce e de vânzare în magazinele alimentare mundane. De regulă, gătește Maryse sau comandăm ceva de la catering.

Ridică din umeri și luă un fruct, la întâmplare.

— Ăsta ce-i?

— Un fruct de mango.

Simon se uită uimit la Jace. Uneori chiar părea că vânătorii de umbre erau de pe altă planetă.

— Nu cred că am mai văzut vreodată unul care să nu fi fost deja tăiat, cugetă Jace. Îmi place mango.

Simon apucă fructul și-l aruncă în căruț.

— Perfect. Ce altceva îți mai place?

Jace chibzui un moment.

— Supa de roșii, zise, în cele din urmă.

— Supa de roșii? Vrei supă de roșii și un mango la cină?

Jace ridică din umeri.

— Nu prea-mi bat capul cu mâncarea.

— Bine. Mă rog. Stai aici. Mă întorc repede.

Vânătorii de umbre, bombăni Simon încetișor pentru sine, în timp ce cotea pe un culoar ticsit de supe la cutie. Erau ca un bizar amalgam de milionari — oameni care nu trebuiseră niciodată să se gândească la părțile neînsemnate ale vieților lor, ca de pildă cum să-ți cumperi de mâncare sau cum să folosești cartelele de acces la metrou — și de soldați, cu rigida lor autodisciplină și antrenamentul constant. Poate că era mai ușor pentru ei, trecând prin viață cu ochelari de cal, își zise el, în timp ce alegea o cutie de supă de pe raft. Poate că asta te ajuta să te concentrezi asupra imaginii de ansamblu — ceea ce, când sarcina ta e esențialmente să ferești lumea de rău, era o imagine destul de mare, într-adevăr.

Simțea aproape înțelegere compătimitoare pentru Jace, când se apropie de culoarul unde îl lăsase — apoi se opri. Jace se sprijinea de căruț, învârtind ceva în mâini. De la distanța aceea, Simon nu putea vedea ce anume era și nu putea nici să se apropie, pentru că două adolescente îi blocau calea, stând în mijlocul culoarului, chicotind și strângându-se una într-alta ca să șușotească, după obiceiul fetelor. Evident erau îmbrăcate să treacă drept tinere de douăzeci și unu de ani, cu tocuri înalte și fuste mini, sutiene *push-up* și nici o jachetă care să le protejeze de frig.

Miroseau a gloss de buze. A gloss de buze, a pudră de talc pentru nou-născuți și a sânge.

Putea auzi ce-și spuneau, desigur, în pofida faptului că șopteau. Vorbeau despre Jace, cât se sexy era, fiecare incitând-o pe cealaltă să se ducă la el și să intre în vorbă. Discutară o grămadă și despre părul lui, și despre mușchii lui abdominali, deși cum reușeau să vadă mușchii ăia prin tricou, Simon n-avea idee. *Alta acuma!* gândi el. *E ridicol.* Se pregătea să spună „Mă scuzați" când una dintre ele, cea mai înaltă și mai brunetă dintre cele două, se desprinse și se apropie agale de Jace, bâțâindu-se nițel pe tocurile foarte înalte. Jace ridică imediat ochii când ea se apropie, privind-o precaut, iar Simon intră deodată în panică la gândul că

poate Jace avea s-o confunde cu vreun vampir sau alt soi de sucub și o s-o termine dintr-o mișcare cu vreunul dintre pumnalele lui de seraf și apoi aveau să fie amândoi arestați.

Nu fusese nevoie să se îngrijoreze. Jace doar își arcui o sprânceană. Fata îi spuse ceva dintr-o suflare; el ridică din umeri; ea îi puse ceva în palmă și apoi o zbughi înapoi la prietena ei. Amândouă ieșiră din magazin, legănându-și șoldurile și chicotind.

Simon se duse la Jace și lăsă cutia cu supă să cadă în cărut.

— Deci despre ce-a fost vorba?

— Cred, zise Jace, că m-a întrebat dacă îmi poate atinge mangoul.

— *A zis* ea asta?

Jace ridică din umeri.

— Da, și apoi mi-a dat numărul ei de telefon.

Îi arătă lui Simon bucățica de hârtie, cu o expresie de indiferență plictisită, după care o aruncă în cărut.

— Acum putem să mergem?

— N-ai s-o suni, nu?

Jace se uită la el de parcă-și pierduse mințile.

— Uită c-am zis asta, spuse Simon. Genul ăsta de lucruri ți se întâmplă tot timpul, nu-i așa? Fetele pur și simplu vin la tine?

— Numai când nu sunt protejat de iluzie magică.

— Da, pentru că atunci când ești, fetele nu te pot vedea, pentru că ești *invizibil.* Simon clătină din cap. Ești un pericol public. N-ar trebui să ai voie să umbli singur pe stradă.

— Invidia e așa o emoție urâtă, Lewis!

Jace rânji, afișând unul din acele zâmbete șmecherești care în mod normal l-ar fi făcut pe Simon să vrea să-l pocnească. Totuși nu și de data asta. Tocmai își dăduse seama ce era acel obiect cu care se jucase Jace, întorcându-l la nesfârșit în mâini, de parcă ar fi fost ceva prețios sau ceva periculos sau ambele. Era telefonul lui Clary.

— Tot nu sunt sigur că e o idee bună, zise Luke.

Clary, cu brațele încrucișate la piept, împotriva frigului din Orașul Tăcut, se uită piezis la el.

— Poate că ar fi trebuit să spui asta *înainte* de a fi ajuns aici.

— Sunt foarte sigur că am spus-o. De mai multe ori.

Vocea lui Luke stârni ecoul printre pilonii de piatră care se ridicau în jurul lor, tărcați cu fâșii de piatră semiprețioasă — onix negru, jad verde, carneol trandafiriu și lapislazuli albastru. În torțele prinse în suporți de piloni ardeau argintiu pietre de lampa-vrăjitoarei, luminând mausoleele care se înșirau pe fiecare perete într-un alb orbitor, aproape dureros de privit.

Puține se schimbaseră în Orașul Tăcut de când fusese Clary aici ultima oară. Încă părea nepământean și straniu, deși acum runele șerpuitoare care se întindeau pe podele în spirale sculptate și în modele cioplite în piatră îi tachinau mintea cu frânturi din înțelesul lor, în loc să-i fie absolut de neînțeles. Maryse îi lăsase pe ea și pe Luke acolo, în această anticameră, în clipa când sosiseră, preferând să meargă ea înainte și să discute cu Frații Tăcuți. Nu exista nici o garanție că aveau să-i lase pe toți trei înăuntru să vadă cadavrele, o avertizase ea pe Clary. Nefilimii morți erau proprietatea gardienilor Orașului Oaselor și nimeni altcineva nu avea vreun drept asupra lor.

Nu că ar mai fi rămas prea mulți gardieni. Valentine îi ucisese aproape pe toți când căutase Sabia Mortală, lăsându-i în viață doar pe cei câțiva care nu fuseseră în Orașul Tăcut în momentul acela. De atunci, noi membri se adăugaseră ordinului lor, dar Clary se îndoia că ar fi fost mai mult de zece sau cincisprezece Frați Tăcuți rămași pe lume.

Ropotul puternic al tocurilor lui Maryse pe podeaua de piatră îi anunțară întoarcerea mai înainte să-și facă apariția, cu un Frate Tăcut, în robă, pe urmele sale.

— Aici erați, zise ea, ca și când Clary și Luke nu s-ar fi aflat exact acolo unde îi lăsase. Acesta este Fratele Zaharia. Frate Zaharia, ea este fata despre care v-am vorbit.

Fratele Tăcut își împinse foarte puțin înapoi gluga de pe față. Clary își stăpâni o tresărire de surpriză. Nu arăta ca Fratele Jeremiah, cu ochii goi și gura cusută. Ochii Fratelui Zaharia erau închiși, fiecare dintre pomeții lui ridicați purtând cicatricea unei singure rune negre. Dar gura

nu-i era cusută, iar ei i se păru că, de asemenea, nici capul nu-i era ras. Era greu de spus, pe sub glugă, dacă ceea ce vedea era umbră sau păr negru.

Simți vocea lui atingându-i mintea. *Crezi cu adevărat că poți face lucrul ăsta, fiică a lui Valentine?*

Ea își simți obrajii roșind. Ura să i se aducă aminte a cui fiică era.

— Cu siguranță că ați auzit despre celelalte lucruri pe care le-a făcut ea, zise Luke. Runa ei de legare ne-a ajutat să punem capăt Războiului Mortal.

Fratele Zaharia își trase gluga, ascunzându-și fața. *Veniți cu mine la Osuar.*

Clary se uită la Luke, sperând într-o înclinare a capului încurajatoare, dar el privea drept înainte și se juca în neștire cu ochelarii în mână, așa cum făcea când era neliniștit. Cu un oftat, ea porni după Maryse și Fratele Zaharia. Acesta se mișca la fel de fără zgomot precum ceața, în vreme ce tocurile lui Maryse sunau ca pocnetele de armă pe pardoseala de marmură. Clary se întrebă dacă propensiunea lui Isabelle pentru încălțări nepotrivite era genetică.

Urmară o cale șerpuită printre coloane, trecând de marea piață a Stelelor Vorbitoare, unde Frații Tăcuți îi spuseseră prima oară lui Clary despre Magnus Bane. Dincolo de piață era o intrare boltită, prevăzută cu o pereche de uși imense de fier. În suprafața lor fuseseră gravate rune pe care Clary le desluși ca fiind rune de moarte și de pace. Deasupra ușilor era o inscripție în latină care o făcu să-și dorească să fi avut notițele cu ea. Era în urmă cu latina, la modul jalnic, pentru un vânător de umbre; majoritatea lor o vorbeau ca pe a doua limbă.

Tacant Colloquia. Effugiat risus. Hic locus est ubi mors gaudet succurrere vitae.

— „Să înceteze conversația. Să înceteze râsul", citi Luke cu voce tare. „Aici e locul unde morții îi place să-i învețe pe cei vii."

Fratele Zaharia puse o mână pe ușă. *Cel ucis cel mai recent a fost pregătit pentru voi. Sunteți gata?*

Clary își înghiți nodul din gât, întrebându-se în ce anume se băgase.

— Eu sunt gata.

Ușile se deschiseră larg, iar ei intrară unul după altul. Era o încăpere mare, fără ferestre, cu pereți din marmură albă, netedă. Nu aveau nici

o podoabă, în afară de cârligele în care atârnau instrumente argintii de disecție: strălucitoare scalpele, obiecte care semănau cu ciocanele, fierăstraie de oase și dilatatoare de coaste. Iar pe lângă acestea, pe rafturi se aflau instrumente încă și mai ciudate: dispozitive masive ca niște tirbușoane, fâșii de material ca șmirghelul și borcane cu lichide multicolore, inclusiv unul verde pe a cărui etichetă scria „Acid" și care într-adevăr părea să fumege.

Mijlocul încăperii era ocupat de un șir de mese înalte de marmură. Majoritatea erau goale. Trei erau ocupate și pe două din acestea trei Clary putu vedea că se afla câte un corp omenesc ascuns de un cearșaf alb. Pe a treia masă zăcea un cadavru de pe care cearșaful fusese tras în jos până sub cutia toracică. Dezbrăcat de la brâu în sus, era clar un bărbat și la fel de clar un vânător de umbre. Pielea palidă îi fusese tatuată peste tot cu Peceți. Ochii îi fuseseră legați cu mătase albă, după obiceiul vânătorilor de umbre.

Clary înghiți ca să-și înăbușe greața ce i se ridicase în gât și se dădu mai aproape de cadavru. Luke veni cu ea, ținând protector mâinile pe umerii ei; Maryse stătea în partea cealaltă a mesei, urmărind totul cu ochii ei de un albastru neobișnuit, la fel ca ai lui Alec.

Clary își scoase stela din buzunar. Putu simți răceala marmurei prin bluză, când se aplecă deasupra mortului. De aproape, putea vedea detaliile — că părul lui fusese castaniu-roșcat și gâtlejul îi fusese spintecat în fâșii cu margini netede, ca de o gheară uriașă.

Fratele Zaharia întinse mâna și dădu la o parte eșarfa de mătase de pe ochii mortului. Dedesubt, pleoapele erau închise. *Poți să începi.*

Clary trase adânc aer în piept și lipi vârful stelei de pielea brațului vânătorului de umbre mort. Runa pe care o vizualizase mai devreme, în antreul Institutului, îi reveni în minte cu aceeași claritate ca literele numelui ei. Începu să deseneze.

Liniile Pecetii negre ieșiră în spirală din vârful stelei sale, cam la fel cum se întâmpla de obicei — dar mâna i se părea grea, stela însăși se mișca încet, de parcă ar fi scris în noroi și nu pe piele. Era ca și cum unealta era derutată și aluneca pe suprafața pielii moarte, căutând spiritul viu al vânătorului de umbre care nu mai era acolo. Stomacul lui

Clary începu să se răscolească în timp ce desena, iar când termină și își retrase stela, nădușise și îi era rău.

Pentru un moment destul de lung, nu se întâmplă nimic. Apoi, cu o îngrozitoare bruschețe, ochii vânătorului de umbre se deschiseră. Erau albaștri, iar albul globilor era bălțat cu pete roșii de sânge.

Maryse lăsă să-i scape o lungă exclamație. Era limpede că nu crezuse pe de-a întregul că runa avea să funcționeze.

— Pe Înger!

O respirație horcăită veni dinspre omul mort, zgomotul pe care-l face cineva cu gâtul tăiat, când încearcă să respire. Fâșiile de piele ale gâtului său spintecat fluturau ca operculele unui pește. Pieptul i se ridică și din gură îi ieși un cuvânt.

— *Doare.*

Luke înjură și aruncă o privire spre Zaharia, dar Fratele Tăcut era impasibil.

Maryse se dădu mai aproape de masă, cu ochii deodată pătrunzători, aproape ca de prădător.

— Vânătorule de umbre, zise ea. Cine ești? Îți poruncesc să-ți spui numele.

Capul omului se zvârcoli dintr-o parte într-alta. Mâinile i se ridicară și căzură convulsiv.

— *Durerea... Fă să înceteze durerea.*

Clary fu gata să scape stela din mână. Era mult mai cumplit decât își imaginase. Se uită spre Luke, care se dăduse înapoi de lângă masă, cu ochii holbați de groază.

— Vânătorule de umbre! tonul lui Maryse era impetuos. Cine ți-a făcut asta?

— *Te rog...*

Luke se răsuci pe călcâie, cu spatele la Clary. Păru să scotocească printre instrumentele Fraților Tăcuți. Clary rămase încremenită, în timp ce Maryse ridică deodată mâna îmbrăcată în mănușa cenușie și o încleștă pe umărul cadavrului, înfigându-și degetele adânc în carnea lui.

— În numele Îngerului, îți poruncesc să-mi răspunzi!

Vânătorul de umbre scoase un sunet înecat.

— *Repudiat... vampir...*

— Care vampir? întrebă Maryse.

— *Camille. Vechea...*

Cuvintele i-au fost deodată înecate de un jet de sânge negru închegat care-i ieși pe gură.

Maryse tresări și își retrase iute mâna. În clipa aceea, reapăru Luke cu borcanul de acid verde pe care Clary îl observase mai devreme. Dintr-o singură mișcare, îi smulse capacul și aruncă acidul peste Pecetea de pe brațul cadavrului, desființând-o. Cadavrul scoase un singur țipăt când carnea sfârâi — apoi se prăbuși din nou pe masă, cu ochii nemișcați privind în gol, ceea ce îl însuflețise pentru acea scurtă perioadă de timp dispărând, evident.

Luke puse borcanul de acid gol pe masă.

— Maryse, vocea lui sună aproape a reproș. Nu așa ne tratăm noi morții.

— Eu voi decide cum îi tratăm pe morții *noștri*, repudiatule. Maryse era palidă, cu pete roșii pe obraji. Avem un nume acum. Camille. Probabil că vom putea preveni mai multe morți.

— Sunt și lucruri mai rele decât moartea.

Luke întinse o mână după Clary, fără să se uite la ea.

— Vino, Clary. Cred că e timpul să plecăm.

— Deci sincer, habar n-ai cine altcineva ar vrea să te omoare? întrebă Jace, nu pentru prima oară.

Trecuseră prin listă de mai multe ori, iar Simon se săturase să tot răspundă la aceleași întrebări, mereu și mereu. Ca să nu mai spunem de faptul că-l suspecta pe Jace că era doar parțial atent. Mâncase deja supa pe care o cumpărase Simon — rece, cu lingura direct din cutie, ceea ce Simon nu se putu abține să nu considere dezgustător —, iar după aceea se rezemase de fereastră, cu draperia trasă puțin în lături, ca să poată vedea traficul de pe Avenue B și ferestrele puternic luminate ale apartamentelor de vizavi. Prin ele, Simon putea vedea oamenii mâncând la cină, uitându-se la televizor și stând de vorbă în jurul meselor.

Lucrurile obișnuite pe care le făceau oamenii obișnuiți. Îl făceau să se simtă ciudat de gol pe dinăuntru.

— Spre deosebire de cazul tău, zise Simon, într-adevăr nu sunt prea mulți oameni care să nu mă înghită.

Jace îi ignoră remarca.

— Mai e ceva ce nu-mi spui.

Simon oftă. Nu voise să spună nimic despre oferta lui Camille, dar având de-a face cu cineva care încerca să-l omoare, oricât de ineficient, poate că păstrarea secretului nu mai era chiar o prioritate. Îi explică ceea ce se întâmplase la acea întâlnire cu vampirul femeie, în vreme ce Jace îl privea cu o expresie concentrată.

Când termină, Jace zise:

— Interesant, dar nici ea nu cred că poate fi cea care încearcă să te ucidă. Știe despre Pecetea ta, în primul rând. Și nu sunt sigur că are chef să fie prinsă încălcând Acordurile în felul ăsta. Când repudiații sunt atât de bătrâni ca ea, de regulă știu cum să stea departe de necazuri.

Puse cutia de supă jos.

— Am putea ieși din nou pe-afară, sugeră el. Să vedem dacă încearcă să atace a treia oară. Dacă am prinde pe unul dintre ei, poate că am...

— Nu, zise Simon. De ce încerci totdeauna să te expui ca să fii ucis?

— E meseria mea.

— E *riscul* meseriei tale. Cel puțin, la majoritatea vânătorilor de umbre. Dar la tine pare să fie intenționat.

Jace ridică din umeri.

— Tata spunea întotdeauna...

Se opri scurt și fața i se înăspri.

— Scuze. Vreau să spun, Valentine. Pe Înger! De fiecare dată când îl numesc așa, simt că parcă-l trădez pe tatăl meu adevărat.

În pofida voinței lui, Simon simți simpatie pentru Jace.

— Uite, dacă ai crezut că el a fost tatăl tău timp de, cât, șaisprezece ani? Asta nu dispare pur și simplu într-o zi. Și apoi nu l-ai întâlnit niciodată pe omul care a fost tatăl tău adevărat. Iar el e mort. Deci n-ai

cum să-l trădezi, de fapt. Încearcă să te gândești la tine ca la cineva care o vreme a avut doi tați.

— Nu poți avea doi tați.

— Ba sunt sigur că da, zise Simon. Cine spune că nu poți? Ți-am putea cumpăra una din cărțile alea pentru copiii mici. *Timmy are doi tați.* Numai că nu cred că au într-adevăr vreuna numită *Timmy are doi tați și unul dintre ei e malefic.* Partea asta va trebui s-o lucrezi tu singur, în întregime.

Jace își rostogoli ochii în cap.

— Fascinant, zise el. Știi toate cuvintele astea, iar ele sunt toate englezești, dar când le înșirui în propoziții nu creează nici un înțeles.

Trase ușor de draperie.

— Nu mă aștept să înțelegi.

— Tata a murit, zise Simon.

Jace se întoarse și se uită la el.

— Cum?

— Mi-am închipuit că nu știai, zise Simon. Vreau să spun, nu că ar fi urmat să *întrebi* sau că ești deosebit de interesat de ceva legat de mine. Deci, da. Tata a murit. Chiar avem lucrul ăsta în comun.

Dintr-odată epuizat, se lăsă pe spate în canapea. I se făcu rău, amețit și obosit — o oboseală profundă care părea să i se fi infiltrat în oase. Jace, în schimb, părea să posede o energie neobosită pe care Simon o găsea un pic tulburătoare. Nu-i fusese ușor nici să-l privească mâncând supa aceea de roșii. Era mult prea asemănătoare cu sângele, ca să se simtă în largul lui.

Jace îl măsură din priviri.

— Cât a trecut de când... ai mâncat? Arăți destul de rău.

Simon oftă. Bănuiesc că nu mai putea zice nimic, după ce-l sâcâise pe Jace să mănânce ceva.

— Stai puțin, zise. Mă întorc imediat.

Smulgându-se anevoie de pe canapea, se duse în dormitorul lui și luă ultima sticlă de sânge de sub pat. Încercă să nu se uite la el — sângele coagulat era o priveliște dezgustătoare. Scutură sticla cu putere întorcându-se în living, unde Jace încă se mai uita pe fereastră.

Sprijinindu-se de bufetul din bucătărie, Simon scoase dopul sticlei de sânge și luă o înghițitură zdravănă. De regulă nu-i plăcea să-și bea nutrientul în fața altora, dar acesta era Jace și lui nu-i păsa ce gândea Jace. De altfel, nu era ca și când Jace nu l-ar mai fi văzut până atunci bând sânge. Bine măcar că nu era Kyle acasă. Asta ar fi fost mai greu de explicat noului său coleg de apartament. Nimănui nu-i plăcea un tip care ținea sânge în frigider.

Doi Jace îl studiau — unul, adevăratul Jace, celălalt, reflexia lui în sticla ferestrei.

— Nu poți să continui să nu mănânci, știi.

Simon ridică din umeri.

— Mănânc acum.

— Da, zise Jace, dar ești vampir. Sângele nu e mâncare pentru tine. Sângele e... sânge.

— Ce revelație!

Simon se aruncă în fotoliul din fața televizorului; fusese cândva de pluș auriu pal, dar acum se tocise până la cenușiul urzelii.

— Mai ai multe cugetări profunde ca asta? Sângele e sânge? Un toaster e un toaster? Un Gelatinous Cube[1] e un Gelatinous Cube?

Jace ridică din umeri.

— Bine. Ignoră-mi sfatul. O să-ți pară rău mai târziu.

Înainte ca Simon să apuce să-i răspundă, auzi ușa de la intrare deschizându-se cu zgomot. Aruncă o privire ca un pumnal spre Jace.

— Ăsta e colegul de apartament. Kyle. Fii drăguț.

Jace zâmbi fermecător.

— Eu sunt întotdeauna drăguț.

Simon nu mai avu timp să-i răspundă la asta cum și-ar fi dorit, căci în clipa următoare, Kyle dădu buzna în cameră, arătând entuziasmat, cu ochi strălucitori și plin de energie.

---

[1] Monstru din jocul *Dungeons & Dragons*, sub forma unui cub de gelatină, care se târăște pe culoarele temnițelor, absorbind totul în calea sa, digerând tot ce e organic și secretând materie necomestibilă în urma lui. Contactul cu el provoacă un șoc electric paralizant, după care cubul își va digera victima.

— Frate, am fost prin tot orașul azi, zise el. Aproape că m-am rătăcit, dar știi cum se zice: Bronx e sus, Battery jos...

Se uită la Jace, realizând cu întârziere că mai era cineva în cameră.

— Oh, bună. Nu știam că ai un prieten pe la tine.

Întinse mâna.

— Eu sunt Kyle.

Jace nu-i răspunse la fel. Spre surprinderea lui Simon, Jace se încordase din cap până-n picioare, ochii lui galben-deschis se îngustaseră și întreg corpul afișa atenția aceea maximă de vânător de umbre care părea să-l transforme dintr-un adolescent obișnuit într-un luptător mult mai în vârstă.

— Interesant, zise el. Știi, Simon n-a precizat niciodată că noul lui coleg de apartament este vârcolac.

Clary și Luke tăcură aproape tot drumul cu mașina înapoi spre Brooklyn. Clary se uita afară, pe geam, la cum Chinatown aluneca pe lângă ei, iar apoi la Williamsburg Bridge, iluminat ca un șirag de diamante pe cerul nopții. În depărtare, dincolo de apele negre ale râului, putea vedea Renwickul, luminat ca întotdeauna. Părea din nou o ruină, cu ferestre goale și negre căscându-se ca niște orbite într-un craniu. Vocea vânătorului de umbre mort îi răsuna în minte:

„Durerea... Fă să înceteze durerea."

Se înfioră și își strânse mai tare jacheta în jurul umerilor. Luke îi aruncă o privire scurtă, dar nu zise nimic. Abia când parcă mașina în fața casei și opri motorul se întoarse și vorbi.

— Clary, zise, ce ai făcut acum...

— A fost greșit, spuse ea. Știu că a fost greșit. Am fost și eu acolo.

Își șterse fața cu mâneca.

— Dă-i drumul, țipă la mine.

Luke privi înainte, prin parbriz.

— N-o să țip la tine. N-ai știut ce avea să se întâmple. Drace, până și eu am crezut c-o să funcționeze. Nu te-aș mai fi susținut, dacă n-aș fi crezut.

Clary înțelese că asta ar fi trebuit s-o facă să se simtă mai bine, dar nu reuși.

— Dacă n-ai fi aruncat acidul pe rună...

— Dar am făcut-o.

— N-am știut nici măcar că se putea face asta. Să distrugi o rună așa.

— Dacă o desfigurezi îndeajuns, poți să-i micșorezi sau să-i anulezi puterea. Uneori, în bătălie, inamicul o să încerce să ardă sau să taie bucăți din pielea unui vânător de umbre doar ca să-l deposedeze de puterea runelor sale.

Luke părea absent.

Clary își simți buzele zvâcnind și le strânse tare, ca să nu-i mai tremure. Uneori uita părțile cele mai coșmarești ale existenței de vânător de umbre — *Viața asta de cicatrice și omoruri*, cum spusese Hodge cândva.

— Ei bine, zise ea, n-am s-o mai fac a doua oară.

— N-ai să mai faci *ce* a doua oară? N-ai să mai creezi o rună anume? N-am nici o îndoială că n-ai s-o mai faci, dar nu sunt sigur că asta îndreaptă lucrurile.

Luke bătea darabana pe volan.

— Ai o abilitate, Clary. O abilitate grozavă. Dar n-ai absolut nici o idee ce înseamnă. Ești total nepregătită. Nu știi aproape nimic despre istoria runelor sau ce au însemnat ele pentru nefilimi de-a lungul secolelor. Nu poți să deosebești o rună menită să facă bine de una menită să facă rău.

— Ai fost destul de fericit să mă lași să-mi folosesc puterea când a fost vorba de runa de legare, zise ea mânioasă. Atunci nu mi-ai mai spus să nu creez rune.

— Nu-ți spun nici acum să nu-ți mai folosești puterea. De fapt, cred că problema e că o folosești atât de rar. Nu e ca și când ți-ai folosi puterea ca să-ți schimbi culoarea ojei de pe unghii sau să faci metroul să vină când vrei tu. O folosești doar în momentele ocazionale de viață și de moarte.

— Runele îmi vin în minte numai în acele momente.

— Asta poate pentru că n-ai fost încă învățată cum să-ți faci puterea *să lucreze*. Gândește-te la Magnus; puterea lui e o parte din el. Tu pari

să te gândești la a ta ca separată de tine. Ceva care ți se întâmplă. Nu-i așa. Este o unealtă pe care ai nevoie să înveți s-o folosești.

— Jace spunea că Maryse vrea să angajeze un expert în rune care să lucreze cu mine, dar nu s-a întâmplat nimic deocamdată.

— Da, zise Luke, îmi închipui că Maryse are alte probleme în minte.

Scoase cheia din contact și rămase tăcut un moment.

— Să pierzi un copil așa cum l-a pierdut ea pe Max, zise el. Nici nu-mi pot imagina. Ar trebui să fiu mai îngăduitor cu purtarea ei. Dacă ți s-ar fi întâmplat ție ceva, aș fi...

Vocea i se stinse.

— Aș vrea ca Robert să se întoarcă din Idris, zise Clary. Nu văd de ce trebuie să treacă singură prin toate astea. Trebuie să fie groaznic.

— Multe căsătorii se destramă când moare un copil. Soții nu se pot opri să nu se învinuiască fiecare pe el însuși sau pe celălalt. Îmi închipui că Robert e plecat tocmai din cauză că are nevoie de intimitate — sau că Maryse are nevoie.

— Dar se iubesc unul pe celălalt, zise Clary, înspăimântată. Nu asta înseamnă dragostea? Că se presupune că vei fi acolo pentru celălalt, ca să aibă unde se întoarce, indiferent ce s-ar întâmpla?

Luke privi spre râu, la apele întunecate curgând încet în lumina lunii de toamnă.

— Uneori, Clary, zise el, dragostea pur și simplu nu e de ajuns.

7

PRAETOR LUPUS

STICLA ALUNECĂ DIN MÂNA LUI SIMON ȘI SE IZBI DE PODEA, FĂCÂNDU-SE țăndări, cioburile zburând în toate direcțiile.

— Kyle e vârcolac?

— Bineînțeles că e vârcolac, tâmpitule, zise Jace. Se uită la Kyle. Nu ești?

Kyle nu zise nimic. Buna dispoziție și relaxarea dispărură de pe fața lui. Ochii săi ca aluna erau duri și impenetrabili precum sticla.

— Cine întreabă?

Jace se dădu jos de pe pervazul ferestrei. Nu era nimic fățiș ostil în purtarea sa și cu toate acestea totul la el sugera o amenințare clară. Mâinile îi erau desfăcute pe lângă corp, dar Simon își aminti modul în care îl mai văzuse, înainte, pe Jace trecând imediat la acțiune, fără să ezite nici o clipă între gând și faptă.

— Jace Lightwood, zise el. De la Institutul Lightwood. Cărei haite i-ai jurat credință?

— Iisuse, zise Kyle. Ești vânător de umbre? Se uită la Simon. Și fata aia mișto cu părul roșu care era cu tine în garaj... e și ea vânător de umbre, nu-i așa?

Luat prin surprindere, Simon dădu din cap.

— Știi, unii oameni cred că vânătorii de umbre sunt doar un mit. Ca mumiile sau djinnii. Kyle rânji spre Jace. Poți îndeplini dorințe?

Faptul că tocmai spusese despre Clary că era „mișto" părea să nu-l fi făcut îndrăgit lui Jace, a cărui față se crispase alarmant.

— Depinde, zise el. Îți dorești să fii pocnit în meclă?

— Măi să fie, zise Kyle. Și eu care credeam că sunteți toți entuziasmați de Acorduri zilele astea...

— Acordurile se aplică vampirilor și licantropilor cu alianțe clare, îl întrerupse Jace. Spune-mi cărei haite îi ești jurat sau va trebui să trag concluzia că ești vagabond.

— Gata, destul, zise Simon. Încetați amândoi să vă mai purtați de parc-ați fi gata să vă luați la bătaie. Se uită la Kyle. Ar fi trebuit să-mi spui că ești vârcolac.

— N-am observat să-mi fi spus despre tine că ești vampir. Poate m-am gândit că nu era treaba ta.

Tot trupul lui Simon tresări surprins.

— Ce? Aruncă o privire în jos, la sticla spartă și la sângele de pe podea. Eu n-am... eu nu...

— Nu-ți bate capul, spuse Jace liniștit. El poate simți că ești vampir. La fel cum și tu vei fi în stare să-i simți pe vârcolaci și pe ceilalți repudiați când o să capeți mai multă experiență. A știut ce ești de când te-a întâlnit. Nu-i așa?

Își încrucișă privirea cu cea de gheață a ochilor căprui ai lui Kyle. Kyle nu răspunse.

— Și chestia aia pe care o cultivă pe balcon, apropo? E mărul-lupului[1]. Acum știi.

Simon își încrucișă brațele și se uită mânios la Kyle.

— Deci ce dracu' e asta? Un soi de atragere în capcană? De ce mi-ai cerut să vin să locuiesc la tine? Vârcolacii urăsc vampirii.

— Eu, nu. Însă nu prea mă dau în vânt după cei de soiul ăstora! zise Kyle și arătă cu degetul spre Jace. Se cred mai buni decât oricine altcineva.

---

[1] Plantă otrăvitoare, dar folosită în medicină pentru tratarea depresiei.

— Nu, zise Jace. *Eu* cred că *sunt* mai bun decât oricine altcineva. O părere care a fost întărită de o vastă demonstrație.

Kyle se uită la Simon.

— Întotdeauna vorbește așa?

— Da.

— Și e ceva care-i poate închide gura? În afară de a-i da o mamă de bătaie, bineînțeles.

Jace înaintă de la fereastră.

— Mi-ar face o deosebită plăcere să încerci.

Simon sări între ei.

— N-am să vă las să vă bateți.

— Și ce-ai de gând să faci în privința asta, dacă... Oh!

Privirea lui Jace întârzie pe fruntea lui Simon și Jace rânji, forțat.

— Deci practic mă amenințí c-o să mă prefaci în ceva pe care poți să-l presari pe floricelele tale de porumb dacă nu fac ce spui tu?

Kyle arăta pierdut.

— Despre ce...

— Cred că ar trebui ca voi doi să stați de vorbă, îl întrerupse Simon. Deci Kyle e vârcolac. Eu sunt vampir. Iar tu nu ești tocmai băiatul cumsecade de vizavi, adăugă el către Jace. Zic să ne dăm seama ce se întâmplă și să începem de aici.

— Idioțenia ta încrezătoare n-are limite, zise Jace, dar se așeză pe pervazul ferestrei, încrucișându-și brațele.

După o clipă se așeză și Kyle, pe canapea. Amândoi se uitau fioros unul la altul. *Totuși,* gândi Simon. *Progresăm.*

— Bine, zise Kyle. Sunt vârcolac. Nu fac parte dintr-o haită, dar *am* o alianță. Ați auzit de Praetor Lupus?

— Am auzit de lupus, zise Simon. Nu-i un fel de boală?

Jace îi aruncă o privire ucigătoare.

— „Lupus" înseamnă „lup", explică el. Iar pretorienii erau o forță militară de elită la romani. Așa că bănuiesc că traducerea e „Gardienii Lupi". Ridică din umeri. Am dat peste mențiuni despre ei, dar sunt o organizație destul de secretoasă.

— Că vânătorii de umbre n-or fi! zise Kyle.

— Avem motive întemeiate.

— La fel și noi.

Kyle se aplecă în față. Mușchii brațelor sale se umflară când își propti coatele de genunchi.

— Sunt două feluri de vârcolaci, explică el. Cei care se nasc vârcolaci, din părinți vârcolaci, și cei care se trezesc infectați cu licantropia în urma unei mușcături.

Simon se uită la el surprins. Nu s-ar fi așteptat ca un curier pe bicicletă și pierde-vară cum era Kyle să știe cuvântul „licantropie", cu atât mai puțin să-l folosească. Dar acesta de acum era un Kyle foarte diferit — concentrat, hotărât și direct.

— Pentru aceia dintre noi care am fost transformați printr-o mușcătură, cei câțiva ani de la început sunt esențiali. Malformația demonică ce provoacă licantropia stârnește o serie întreagă de alte schimbări — valuri de agresiune de nestăpânit, incapacitatea de a controla furia, mânie suicidară și disperare. Haita te poate ajuta în privința asta, dar mulți dintre cei proaspăt infectați nu sunt destul de norocoși să dea peste o haită cu care să se înțeleagă. Și-atunci rămân de capul lor, încercând să se descurce cu toate simptomele astea copleșitoare, iar mulți dintre ei devin violenți — împotriva altora sau a lor înșiși. Există o rată ridicată de suicid și o rată ridicată de violență domestică.

Se uită la Simon și continuă:

— Același lucru e valabil și pentru vampiri, numai că poate fi mult mai rău. Un novice orfan nu are literalmente nici o idee despre ce i se întâmplă. Fără o îndrumare, nu știe cum să se hrănească în siguranță, nici măcar cum să se ferească de lumina soarelui. Aici intrăm noi în scenă.

— Și faceți ce? întrebă Simon.

— Luăm urma repudiaților „orfani" — vampiri și vârcolaci care tocmai au fost Preschimbați și încă nu știu ce sunt. Uneori chiar și magicieni — unii dintre ei nu-și dau seama ce sunt ani de-a rândul. Noi intervenim, încercăm să-i aducem într-o haită sau un clan, încercăm să-i ajutăm să-și controleze puterile.

— Bunii samariteni, nu-i așa? zise Jace și ochii lui sclipiră.

— De fapt, chiar suntem. Kyle îi răspunse încercând să-ți mențină tonul neutru. Intervenim înainte ca noul repudiat să poată deveni violent și să facă rău, lui sau altora. Știu ce mi s-ar fi întâmplat mie dacă n-ar fi fost Gardienii. Am făcut lucruri rele. Chiar rele.

— Cât de rele? întrebă Jace. Ilegal de rele?

— Taci, Jace, zise Simon. Ia o pauză, okay? Încetează pentru o secundă să fii vânător de umbre.

Se întoarse spre Kyle:

— Bun, și atunci cum ai ajuns să vii la audiție pentru trupa mea de rahat?

— Nu mi-am dat seama că știai și tu că e de rahat.

— Lasă, răspunde la întrebare.

— Am primit un raport despre un nou vampir — un Diurn, care trăiește de unul singur, neafiliat vreunui clan. Secretul tău nu e atât de secret precum crezi. Vampirii novici fără un clan care să-i ajute pot deveni foarte periculoși. Am fost trimis să stau cu ochii pe tine.

— Deci, ceea ce spui, zise Simon, este că nu doar că nu vrei să mă mut de aici acum, că știu că ești vârcolac, dar că nici n-o să mă lași să mă mut?

— Exact, zise Kyle. Vreau să spun, poți să te muți, dar o să vin după tine.

— Nu e nevoie, zise Jace. Pot eu să stau cu ochii pe Simon, mulțumesc. El e repudiatul *meu* neofit de care să-mi bat joc și cu care să mă dau autoritar, nu al tău.

— Gura! strigă Simon. Amândoi. Nici unul dintre voi nu era prin preajmă când a încercat cineva să mă ucidă azi...

— Eu am fost, zise Jace. Știi, în cele din urmă.

Ochii lui Kyle străluciră ca ai unui lup în noapte.

— Cineva a încercat să te ucidă? Ce s-a întâmplat?

Privirea lui Simon o întâlni pe a lui Jace. Se înțeleseseră tacit să nu pomenească de Pecetea lui Cain.

— Acum două zile și azi, am fost urmărit și atacat de niște tipi în treninguri cenușii.

— Oameni?

— Nu suntem siguri.

— Și n-ai nici o idee ce voiau de la tine?

— În mod cert mă voiau mort, zise Simon. În afară de asta, chiar nu știu, nu.

— Avem niște indicii, zise Jace. O să facem cercetări.

Kyle clătină din cap.

— Bine. Indiferent ce nu-mi spuneți, tot o să aflu, până la urmă. Se ridică în picioare. Iar acum, sunt frânt. Mă duc la culcare. Ne vedem dimineață, îi spuse lui Simon. Tu..., se întoarse el spre Jace, ei bine, cred c-o să te mai întâlnesc. Ești primul vânător de umbre pe care l-am cunoscut.

— Ce păcat, zise Jace, de vreme ce toți cei pe care o să-i mai cunoști de acum încolo vor fi o teribilă dezamăgire.

Kyle își dădu ochii peste cap și plecă, trântind ușa dormitorului după el.

Simon se uită la Jace.

— Nu te întorci la Institut, nu-i așa?

Jace clătină din cap.

— Ai nevoie de protecție. Nu poți să știi când ar putea cineva încerca din nou să te ucidă.

— Chestia asta a ta cu evitatul lui Clary chiar a luat o întorsătură dramatică, zise Simon, ridicându-se în picioare. Te mai duci vreodată acasă?

Jace se uită la el.

— Dar tu?

Simon se duse în bucătărie, luă o mătură și adună cioburile sticlei sparte. Fusese ultima lui sticlă. Aruncă cioburile la gunoi și trecu pe lângă Jace, intrând în micul lui dormitor, unde își dădu jos jacheta și pantofii și se aruncă pe saltea.

În clipa următoare, Jace intră în cameră. Se uită în jur, cu sprâncenele ridicate și cu o mască de amuzament pe față.

— Da' ce bârlog ți-ai tras aici. Minimalist. Îmi place.

Simon se răsuci într-o rână și se uită la Jace, nevenindu-i să creadă.

— Te rog, spune-mi că nu plănuiești să stai într-adevăr în *camera* mea.

Jace se cocoță pe pervazul ferestrei și se uită în jos, la el.

— Tu chiar nu pricepi chestia asta cu bodyguardul, nu?

— Nici nu mi-a trecut prin gând că mă placi într-atât, zise Simon. Asta e una dintre chestiile alea cu: *ține-ți prietenii aproape și dușmanii și mai aproape?*

— Parcă știam că era: ține-ți prietenii aproape ca să ai pe cineva să conducă mașina când te furișezi acasă la dușmanul tău, noaptea, și vomiți în cutia lui poștală.

— Sunt foarte sigur că nu e așa. Și chestia asta cu protejarea mea este nu atât înduioșătoare, cât înfiorătoare, asta ca să știi. Sunt *bine.* Ai văzut ce se întâmplă dacă încearcă cineva să-mi facă rău.

— Da, am văzut, zise Jace. Dar în cele din urmă persoana care încearcă să te ucidă o să-și dea seama de Pecetea lui Cain. Și atunci fie o să renunțe, fie o să găsească o altă cale de a ajunge la tine.

Se sprijini de tocul ferestrei.

— Și de-asta sunt eu aici.

În pofida exasperării lui, Simon nu găsi nici o fisură în acest argument sau cel puțin nici una îndeajuns de mare cu care să-și bată capul. Se răsuci înapoi pe burtă și își puse brațele peste cap. În câteva minute, adormi.

Mergea prin deșert, pe nisipul arzător, pe oase albindu-se la soare. Nu-i mai fusese niciodată atât de sete. Când înghițea, își simțea gura căptușită cu nisip, iar gâtlejul plin de cuțite.

Bâzâitul strident al telefonului celular îl trezi pe Simon. Se rostogoli pe o parte și întinse mâna, obosit, după jachetă. Până când scoase telefonul din buzunar, acesta se opri din sunat.

Îl deschise să vadă cine îl sunase. Luke.

La dracu'! Pariez că mama a sunat după mine acasă la Clary, gândi el, ridicându-se în capul oaselor. Mintea îi era încă neclară de somn și îi luă un moment să-și aducă aminte că atunci când adormise în camera asta nu era singur.

Se uită repede spre fereastră. Jace era tot acolo, dar în mod clar adormise — în capul oaselor, cu capul sprijinit de sticla ferestrei. Lumina albastră palidă a zorilor se strecura pe lângă el. Arăta foarte tânăr așa,

gândi Simon. Nici batjocură în expresie, nici defensivă sau sarcasm. Era aproape posibil să-ți imaginezi ce văzuse Clary la el.

Se vedea clar că nu-și luase atribuțiile de bodyguard chiar atât de în serios, dar asta fusese evident de la bun început. Simon se întrebă, nu pentru prima oară, ce naiba se petrecuse între Clary și Jace.

Telefonul începu să bâzâie iar. Sărind în picioare, Simon ieși lipăind afară, în living, apăsând pe butonul de recepție înainte ca apelul să intre din nou pe *voice mail*.

— Luke?

— Îmi pare rău să te trezesc, Simon.

Luke era, ca întotdeauna, neabătut de politicos.

— Eram treaz, oricum, minți Simon.

— Am nevoie să vii să te întâlnești cu mine în Washington Square Park, peste o jumătate de oră, zise Luke. La fântână.

Acum Simon era serios îngrijorat.

— E totul în regulă? Clary e bine?

— E bine. Nu are legătură cu ea.

Se auzi un huruit în fundal. Simon ghici că Luke pornise motorul camionetei.

— Vino în parc. Și nu aduce pe nimeni cu tine.

Închise.

Zgomotul camionetei lui Luke ieșind de pe alee o trezi pe Clary din niște vise tulburătoare. Se ridică în capul oaselor și tresări. Lănțișorul de la gât i se prinsese în păr în timpul somnului și îl scoase, peste cap, desfăcându-l cu grijă din încurcătură.

Lăsă să-i cadă inelul în palmă, lanțul curgând în jurul lui. Micul cerc de argint, gravat cu modelul său de stele, păru să-i facă cu ochiul, în batjocură. Își aminti când i-l dăduse Jace, înfășurat în biletul pe care îl lăsase în urmă când plecase în urmărirea lui Jonathan. „Mai presus de toate celelalte, nu pot îndura gândul că acest inel s-ar pierde pentru totdeauna, gând la fel de dureros ca și acela de a te părăsi pe tine pentru totdeauna."

Asta se petrecuse în urmă cu aproape două luni. Ea fusese sigură că el o iubea, atât de sigură încât Regina Elfilor Luminii nu fusese în stare

s-o ispitească. Și cum ar fi putut să existe altceva pe care să și-l dorească, de vreme ce îl avea pe Jace?

Dar poate că niciodată nu ai cu adevărat pe cineva, gândi ea acum. Poate că, indiferent cât de mult i-ai iubi, ei îți pot scăpa printre degete ca apa, și nu poți face nimic în privința asta. Înțelegea de ce oamenii vorbeau despre inimi „zdrobite"; simțea că a ei era făcută din sticlă spartă și, când respira, cioburile erau ca niște mici pumnale în pieptul ei. „Imaginează-ți viața fără el", spusese Regina Elfilor...

Telefonul sună și, pentru moment, Clary se simți ușurată că în sfârșit ceva, orice, intervenise în nefericirea ei. Al doilea gând al său a fost *Jace.* Poate că nu reușise s-o prindă la telefonul mobil și o suna acasă. Lăsă inelul pe noptieră și întinse mâna să ridice receptorul din furcă. Se pregătea să rostească un salut când își dădu seama că mama ei deja răspunsese.

— Alo?

Mama ei părea îngrijorată și surprinzător de trează atât de devreme, dimineața. Vocea de la celălalt capăt al firului era necunoscută, cu un ușor accent.

— Sunt Catarina, de la spitalul Beth Israel. O caut pe Jocelyn.

Clary înlemni. Spitalul? Se întâmplase ceva, poate lui Luke? Ieșise cu mașina de pe alee teribil de grăbit...

— Eu sunt Jocelyn.

Mama ei nu părea speriată, ci mai degrabă că aștepta telefonul.

— Mulțumesc că m-ai sunat atât de curând.

— Desigur. Am fost bucuroasă să aud despre tine. Nu vezi prea des oameni revenindu-și dintr-un blestem ca acela de care ai suferit.

Ah, da, gândi Clary. Mama ei fusese internată la Beth Israel, în comă de la efectele poțiunii pe care o luase ca să-l împiedice pe Valentine s-o interogheze.

— Și oricine e prieten cu Magnus Bane e prieten și cu mine.

Jocelyn era crispată:

— S-a înțeles mesajul meu? Știi de ce am sunat?

— Voiai să afli despre copil, zise femeia de la celălalt capăt al liniei.

Clary știa că ar fi trebuit să închidă, dar nu putea. Ce copil? Ce se întâmpla?

— Cel care a fost abandonat.

Vocea lui Jocelyn se auzi înecată:

— D-da. M-am gândit...

— Îmi pare rău să îți spun, dar a murit. A murit noaptea trecută.

Pentru o clipă, Jocelyn nu zise nimic. Clary simți prin telefon șocul mamei sale.

— A murit? Cum?

— Nu sunt sigură c-am înțeles nici eu. Aseară a venit preotul ca să boteze copilul și...

— Oh, Doamne! Vocea lui Jocelyn tremura. Pot să... aș putea, te rog, să trec pe-acolo să văd cadavrul?

Urmă o lungă tăcere. În cele din urmă, asistenta spuse:

— Nu știu ce să zic. Cadavrul e la morgă acum, așteaptă transferul la cabinetul medicului legist.

— Catarina, cred că știu eu ce s-a întâmplat cu băiatul. Jocelyn avea răsuflarea tăiată. Și dacă aș putea să confirm, poate c-aș reuși să împiedic să se întâmple din nou.

— Jocelyn...

— Vin la spital, zise mama lui Clary și închise telefonul.

Clary se uită lung la receptor înainte de a închide și ea. Se dădu jos din pat, își trecu rapid peria prin păr, își îmbrăcă jeanșii și un pulover, și ieși pe ușa dormitorului exact la timp cât s-o prindă pe mama ei în living, scriind grăbită un bilet pe blocul de foi deschis de lângă telefon. Când intră Clary, își ridică privirea și tresări, vinovată.

— Mă grăbeam să ies, zise ea. Au apărut câteva chestii de ultim moment înainte de nuntă și...

— Nu te osteni să mă minți, zise Clary fără preambul. Am ascultat la telefon și știu exact unde te duci.

Jocelyn păli. Încet, puse creionul jos.

— Clary...

— Trebuie să încetezi să mă mai protejezi, zise Clary. Pariez că nu i-ai spus nimic nici lui Luke despre sunatul la spital.

Jocelyn își dădu părul pe spate, cu nervozitate.

— Pare nedrept față de el. Cu nunta care se apropie și toate celelalte...

— Corect. Nunta. Aveți o nuntă. Și de ce, mă rog? Pentru că *vă căsătoriți*. Nu crezi că e timpul să începi să ai încredere în Luke? Și în mine?

— Dar am încredere în tine, zise încet Jocelyn.

— În cazul ăsta, n-o să te deranjeze că vin și eu cu tine la spital.

— Clary, nu cred că...

— Știu ce crezi. Crezi că asta este exact ce i s-a întâmplat lui Sebastian — adică Jonathan. Crezi că poate e cineva care le face copiilor ce i-a făcut Valentine fratelui meu.

Vocea lui Jocelyn tremură ușor.

— Valentine a murit. Dar mai sunt și alții care au fost în Cerc și care n-au fost prinși niciodată.

Și nu s-a găsit niciodată corpul lui Jonathan. Asta era ceva la care lui Clary nu-i plăcea să se gândească. Pe de altă parte, Isabelle fusese acolo și susținuse întotdeauna cu tărie că Jace îi retezase șira spinării lui Jonathan cu lama unui pumnal și că Jonathan, drept rezultat, murise de-a binelea, mai presus de îndoială. Coborâse până la apă și verificase personal, spusese ea. Nu fusese nici urmă de puls, nici o bătaie de inimă.

— Mamă, zise Clary, a fost *fratele meu*. Am dreptul să vin cu tine.

Foarte încet, Jocelyn dădu din cap.

— Ai dreptate. Presupun că ai.

Întinse mâna după geantă, care atârna în cuierul de lângă ușă.

— Atunci, hai să mergem, și ia-ți și haina. Prognoza meteo zice că s-ar putea să plouă.

Dimineața devreme, Washington Square Park era aproape pustiu. Aerul era foarte rece și clar, frunzele acopereau deja caldarâmul într-un strat gros de roșu, auriu și verde întunecat. Simon le răscoli în mers, îndreptându-se către arcada de piatră din capătul nordic al parcului.

Era puțină animație în jur — doi oameni ai străzii dormind pe bănci, înfășurați în saci de dormit sau pături destrămate, și câțiva indivizi în salopete verzi de la salubrizare, golind coșurile de gunoi. Mai era

un tip care împingea un cărucior prin parc, vânzând gogoși, cafea și chifle gata feliate. Iar în mijlocul parcului, lângă marea fântână circulară, era Luke. Purta o jachetă de vânt verde, încheiată cu fermoar, și când îl văzu pe Simon îi făcu cu mâna.

Simon îi răspunse la fel, puțin șovăielnic. Încă nu era sigur că nu dăduse de vreun necaz. Expresia lui Luke, când Simon se apropie, îi întări presimțirile rele. Luke arăta obosit și mai mult decât stresat. Privirea lui, când se opri asupra lui Simon, era plină de îngrijorare.

— Simon, zise el. Mulțumesc c-ai venit.

— Desigur.

Lui Simon nu-i era frig, dar își vârî oricum mâinile în buzunarele jachetei, doar ca să facă ceva.

— Care-i necazul?

— N-am spus nimic de vreun necaz.

— Nu m-ai fi adus aici în zorii zilei dacă n-ar fi fost nimic rău, îi atrase atenția Simon. Dacă nu e vorba despre Clary, atunci...?

— Ieri, la magazinul de articole de nuntă, zise Luke, m-ai întrebat despre cineva. Camille.

Un stol de păsări se ridică în zbor, croncănind, din copacii din apropiere. Simon își aminti de o poezioară pe care mama lui obișnuia să i-o recite, despre coțofene. Trebuia să le numeri și să spui: *Una pentru tristețe, două pentru petrecere, trei pentru o nuntă, patru pentru o naștere; cinci pentru argint, șase pentru aurul curat, șapte pentru un secret ce n-a fost niciodată divulgat.*

— Așa e, zise Simon.

Deja pierduse șirul în numărarea păsărilor. Șapte, bănui el. Un secret ce n-a fost niciodată divulgat. Oricare-o fi acela.

— Ai auzit despre vânătorii de umbre care au fost găsiți uciși prin oraș în ultima săptămână, zise Luke. Nu-i așa?

Simon dădu încet din cap. Avea o presimțire rea despre unde avea să ducă asta.

— Se pare că ea, Camille, e responsabilă, zise Luke. Mi-am amintit fără să vreau că m-ai întrebat despre ea. Auzindu-i numele de două ori într-o singură zi, după atâția ani în care n-am auzit nimic despre ea... mi s-a părut cam mare coincidența.

— Mai sunt și coincidențe.

— Câteodată, zise Luke, dar rareori sunt cel mai probabil răspuns. În seara asta, Maryse o să-l convoace pe Raphael ca să-l interogheze despre rolul lui Camille în aceste crime. Dacă se află că tu știai ceva despre Camille — că ai luat contact cu ea — nu vreau să fii luat prin surprindere, Simon.

— Atunci suntem doi care vrem același lucru.

Capul lui Simon începu din nou să zvâcnească. Oare era cu putință ca vampirii să aibă dureri de cap? Nu-și amintea ultima oară când suferise de o migrenă, înainte de evenimentele din ultimele câteva zile.

— M-am întâlnit cu ea, zise, acum vreo patru zile. Am crezut că eram chemat de Raphael, dar s-a dovedit să fie Camille. S-a oferit să încheie un târg cu mine. Dacă veneam să lucrez pentru ea, m-ar fi făcut al doilea vampir ca importanță din oraș.

— De ce n-ai vrut să lucrezi pentru ea?

Tonul lui Luke era neutru.

— Știe despre Pecetea mea, zise Simon. A spus că Raphael a trădat-o și că ea m-ar putea folosi ca să ia din nou controlul asupra clanului. Am avut sentimentul că nu-l iubea în mod deosebit pe Raphael.

— Asta-i foarte ciudat, zise Luke. Povestea pe care am auzit-o era că ea și-a luat liber pe termen nedefinit de la conducerea clanului în urmă cu vreun an și l-a numit pe Raphael succesorul ei temporar. Dacă ea l-a ales să conducă în locul ei, de ce s-ar întoarce împotriva lui?

Simon ridică din umeri.

— Nu știu. Îți spun doar ce mi-a zis.

— De ce nu ne-ai pomenit despre ea, Simon? zise Luke, foarte liniștit.

— Ea mi-a cerut să nu spun. Simon își dădu seama ce prostesc suna asta. N-am mai întâlnit niciodată un vampir ca ea, adăugă el. Doar pe Raphael și pe ceilalți din Dumont. E greu de explicat cum era. Tot ce spunea ea, chiar voiai să crezi. Tot ce îți cerea să faci, chiar voiai să faci. Am vrut să-i plac, chiar dacă știam că doar mă îmbrobodește.

Omul care vindea gogoși și cafea trecea din nou pe lângă ei. Luke cumpără cafea și o chiflă și se așeză pe marginea fântânii. După un moment, se așeză și Simon alături.

— Cel care mi-a dat numele lui Camille a numit-o „cea veche", zise Luke. Este, cred eu, unul dintre cei mai bătrâni vampiri de pe lumea asta. Îmi închipui că i-ar face pe cei mai mulți oameni să se simtă foarte mici.

— Pe mine m-a făcut să mă simt ca un gândac, zise Simon. Mi-a promis că, dacă în cinci zile nu mă hotărăsc să lucrez pentru ea, nu mă va mai deranja niciodată. Așa că i-am spus că mă mai gândesc la propunere.

— Și te-ai gândit?

— Dacă ucide vânători de umbre, nu vreau să am nimic de-a face cu ea, zise Simon. Asta pot să-ți garantez.

— Sunt sigur că Maryse va fi ușurată să afle asta.

— Acum ești sarcastic.

— Nu sunt, zise Luke, arătând foarte serios.

În momente ca astea, Simon putea să lase deoparte amintirile sale despre Luke — tatăl vitreg, cum ar veni, al lui Clary, tipul care era întotdeauna prin preajmă, care era întotdeauna gata să te ducă acasă cu mașina de la școală sau să-ți împrumute zece dolari pentru o carte sau un bilet la film — și își amintea că Luke era conducătorul celei mai mari haite de lupi din oraș, că era cineva de care, în momente cruciale, întreg Conclavul asculta.

— Uiți cine ești, Simon. Uiți puterea pe care o ai.

— Aș vrea eu să pot uita, zise Simon, cu amărăciune. Aș vrea eu ca, dacă tot n-o folosesc, să dispară pur și simplu.

Luke clătină din cap.

— Puterea e un magnet. Îi atrage pe cei care o doresc. Camille este unul dintre ei, dar vor mai fi și alții. Am avut noroc, într-un fel, că a durat atât de mult.

Se uită la Simon.

— Crezi că dacă te cheamă din nou, ai putea să-mi trimiți și mie vorbă, sau Conclavului, și să ne spui unde s-o găsim?

— Da, zise Simon încet. Mi-a spus cum s-o contactez. Dar asta nu înseamnă că ar apărea imediat dacă aș sufla într-un fluier magic. Ultima oară când a vrut să-mi vorbească, și-a pus pionii să mă surprindă și apoi să mă aducă la ea. Așadar, cu lume în jurul meu când încerc s-o contactez n-o să meargă. Altfel, o să-i prinzi pe subjugații ei, dar nu pe ea.

— Hmm. Luke chibzuia. Va trebui să ne gândim la ceva isteț, atunci.

— Ar fi bine să vă gândiți mai repede. Ea mi-a zis că îmi dă cinci zile, deci asta înseamnă că până mâine așteaptă un semn de la mine.

— Îmi închipui că așteaptă, zise Luke. De fapt, pe asta mizez.

Simon deschise cu precauție ușa de la intrarea în apartamentul lui Kyle.

— Alo! strigă el, înaintând în vestibul și atârnându-și jacheta în cui. E cineva acasă?

Nu-i răspunse nimeni, dar Simon auzi din living familiarele *poc-bang-trosc*, sunetele unui joc video în desfășurare. Se îndreptă într-acolo, ținând în fața lui ca pe o ofrandă de pace punga albă cu chifle pe care o cumpărase din Bagel Zone, de pe Avenue A.

— Am adus micul dejun...

Vocea i se stinse. Nu prea știa ce se așteptase să se întâmple când bodyguarzii săi autodesemnați își dăduseră seama că se furișase afară din apartament prin spatele lor. Cu siguranță, fusese rostit ceva de genul: „Mai încearcă asta o dată și-o să te omor." Și, cu siguranță, nu se gândise la Kyle și Jace stând pe canapea unul lângă altul și arătând, pentru oricine i-ar fi privit, ca fiind mai nou cei mai buni prieteni. Kyle avea un *controller* de joc video în mâini, iar Jace stătea cu coatele pe genunchi, aplecat în față, privind concentrat ecranul. Abia de observară că Simon intrase.

— Tipul ăla din colț se uită complet în altă parte, observă Jace, arătând către ecran. O lovitură cu piciorul din piruetă l-ar scoate din funcțiune.

— Nu pot lovi cu piciorul în jocul ăsta. Pot doar să-i împușc. Vezi? Kyle apăsă niște butoane.

— Asta-i o prostie. Jace ridică ochii și păru că abia atunci îl vede pe Simon. Constat că te-ai întors de la întâlnirea de la micul dejun, zise el, fără ca tonul său să arate că-l întâmpină cine știe ce prietenos. Pariez că te-ai gândit că ai fost foarte deștept când ai șters-o așa, pe furiș.

— Mediu deștept, recunoscu Simon. O încrucișare între George Clooney în *Ocean's Eleven* și tipii ăia de la *MythBusters*, dar, știi, ceva mai chipeș.

— Sunt întotdeauna atât de bucuros când habar n-am despre ce trăncănești tu în gol, zise Jace. Mă umple cu un sentiment de pace și o stare generală de bine.

Kyle abandonă jocul, lăsând ecranul înghețat pe o imagine de închidere înfățișând o enormă armă aruncătoare de săgeți.

— O să iau o chiflă.

Simon îi aruncă una, iar Kyle se îndreptă spre bucătărie — separată de living de un bar lung — ca să prăjească feliile de chiflă și să le ungă cu unt. Jace se uită la punga albă și flutură din mână.

— Nu, mersi.

Simon se așeză pe măsuța de cafea.

— Ar trebui să mănânci ceva.

— Uite cine vorbește.

— Nu mai am sânge, în clipa de față, zise Simon. Doar dacă nu-mi oferi tu.

— Nu, mersi. Noi am mai fost pe drumul ăsta o dată și cred că o ducem mai bine dacă rămânem prieteni.

Tonul lui Jace era la fel de nepăsător sarcastic ca întotdeauna, dar, privit de la distanța aceea, Simon putea vedea cât de palid era și ce cearcăne cenușiu-închis avea. Oasele feței păreau mai proeminente decât înainte.

— Pe bune, zise Simon, împingând punga pe masă către Jace. Ar trebui să mănânci ceva. Nu glumesc.

Jace aruncă o privire spre punga cu mâncare și se înfioră. Pleoapele îi erau albăstrii de epuizare.

— Numai gândul și-mi provoacă silă, ca să fiu cinstit.

— Ai adormit, azi-noapte, zise Simon. Când ar fi trebuit să mă păzești. Știu că treaba asta cu bodyguardul e mai mult o glumă pentru tine, și totuși. De când n-ai mai dormit?

— Adică, noaptea? Jace socoti. Două săptămâni. Poate trei.

Simon rămase cu gura căscată.

— De ce? Vreau să zic, ce se întâmplă?

Jace zâmbi vag.

— „Aș putea fi închis într-o coajă de nucă și totuși să mă socotesc un rege al spațiului nemărginit, de n-aș avea visele rele."[1]

— De fapt chiar o știu pe-asta. *Hamlet.* Deci spui că nu poți să dormi pentru că ai *coșmaruri*?

— Vampire, zise Jace, cu o certitudine ostenită, n-ai tu idee.

— Hei!

Kyle se întorsese; ocoli pe după bar și se aruncă în fotoliul gloduros. Mușcă din chiflă.

— Care-i treaba?

— Am fost să mă întâlnesc cu Luke, zise Simon și le explică ce se întâmplase, nevăzând nici un motiv să mai țină secretul.

Lăsă deoparte orice mențiune despre faptul că motivul pentru care Camille îl voia pe el nu era doar că era Diurn, dar și că avea Pecetea lui Cain. Când sfârși, Kyle dădu din cap:

— Luke Garroway, căpetenia haitei din centru. Am auzit de el. E o personalitate.

— Adevăratul lui nume nu e Garroway, zise Jace. Înainte, a fost vânător de umbre.

— Da, am auzit și asta. Iar acum are cea mai importantă contribuție la treaba cu noile Acorduri.

Kyle aruncă o privire spre Simon.

— Ai cunoștințe printre oamenii importanți.

— Oamenii importanți înseamnă numai necazuri, zise Simon. Camille, de pildă.

---

[1] Shakespeare, *Hamlet*, Actul 2, Scena 2.

— Odată ce Luke o să-i spună lui Maryse ce se întâmplă, o să aibă Conclavul grijă de ea, zise Jace. Există protocoale în privința repudiaților răuvoitori.

La acestea, Kyle îi aruncă o căutătură piezișă, dar Jace nu păru să remarce.

— Ți-am spus deja că nu cred că ea e cea care încearcă să te omoare, Simon. Ea știe... Jace se opri brusc. Are destulă minte ca să n-o facă.

— Și, de altfel, vrea să te folosească, spuse Kyle.

— Bună observație, zise Jace. Nimeni n-ar irosi o resursă valoroasă.

Simon se uită de la unul la altul și apoi clătină din cap.

— Când ați devenit voi atât de buni tovarăși? Aseară n-auzeam decât „Eu sunt cel mai bun războinic!" și „Ba nu, *eu* sunt cel mai bun războinic!" Iar azi jucați *Halo* și vă dați unul altuia puncte pentru idei bune.

— Ne-am dat seama că avem ceva în comun, spuse Jace. Ne enervezi pe amândoi.

— Pe linia asta, am și eu o părere, zise Simon, și nu cred c-o să-i placă vreunuia dintre voi, totuși.

Kyle își ridică sprâncenele.

— Ia s-auzim.

— Problema cu voi doi supraveghindu-mă tot timpul, zise Simon, e că dacă o faceți, tipii care încearcă să mă ucidă n-or să mai încerce, iar dacă n-or să mai încerce, atunci n-o să aflăm cine sunt și, în plus, va trebui să mă urmăriți chiar tot timpul. Și bănuiesc că aveți și alte treburi de făcut. Mă rog, adăugă el în direcția lui Jace, probabil că *tu* nu.

— Deci? întrebă Kyle. Ce propui?

— Să-i ademenim să iasă iar la atac. Să încercăm să prindem unul dintre ei și să aflăm cine i-a trimis.

— Dacă-mi aduc bine aminte, zise Jace, ideea asta am avut-o eu deunăzi și nu ți-a plăcut deloc.

— Eram obosit, zise Simon. Dar între timp m-am mai gândit. Și, până acum, în experiențele mele cu răufăcătorii, ei n-au șters-o doar fiindcă tu i-ai ignorat. Mai degrabă continuă să vină în diverse chipuri.

Deci fie îi fac eu pe tipii ăștia să vină la mine, fie o să aștept la nesfârșit să mă mai atace o dată.

— De acord, zise Jace, deși Kyle încă părea neconvins. Deci vrei să ieși pe-afară și să te plimbi de colo-colo până se arată ei?

— M-am gândit că aș putea să le ușurez misiunea. Să mă arăt într-un loc unde toată lumea știe că ar trebui să fiu.

— Adică...? întrebă Kyle.

Simon arătă spre fluturașul lipit de frigider. FIBRA MILENIULUI, 16 OCTOMBRIE, BARUL ALTO, BROOKLYN, 9 P.M.

— Mă refer la spectacol. De ce nu?

Durerea de cap era încă persistentă, cu forțe depline; încercă s-o ignore și să nu se gândească la cât de epuizat era sau cum avea să facă față spectacolului. Trebuia să mai facă rost de sânge cumva. Trebuia.

Ochii lui Jace străluciră.

— Știi, asta e o idee foarte bună, vampire.

— Vrei să te atace *pe scenă*? întrebă Kyle.

— O să fac să pară un spectacol incendiar, zise Simon, cu o bravadă exagerată față de cum se simțea.

Ideea de a fi atacat încă o dată era aproape mai mult decât putea suporta, chiar dacă nu de frică pentru siguranța proprie. Nu era sigur că putea urmări din nou cum Pecetea lui Cain avea să-și facă efectul.

Jace clătină din cap.

— N-or să atace în public. Or să aștepte până după spectacol. Iar noi o să fim acolo să ne ocupăm de ei.

Kyle clătină din cap.

— Nu știu...

Mai continuară o vreme discuția asta, Jace și Simon susținând una, iar Kyle alta. Simon se simțea puțin vinovat. Dacă ar fi știut și Kyle despre Pecete, ar fi fost mult mai ușor de convins. În cele din urmă, cedă sub presiune și, fără tragere de inimă, încuviință ceea ce continua să sublinieze că este „un plan prostesc".

— Dar, zise în cele din urmă, ridicându-se în picioare și scuturându-și firimiturile de chiflă de pe bluză, aprob asta numai pentru că

îmi dau seama că voi doi o veți face indiferent dacă eu sunt sau nu de acord. Așa că e mai bine să fiu și eu acolo.

Se uită la Simon:

— Cine s-ar fi gândit că va fi atât de greu să te protejăm de tine însuți?

— Ți-aș fi putut spune eu asta, zise Jace, în timp ce Kyle își luă în grabă o jachetă și se îndreptă spre ușă.

Trebuia să se ducă la muncă, le explică el. Se părea că el chiar era curier pe bicicletă; Praetor Lupus, în pofida faptului că avea un nume impresionant, nu plătea atât de bine. Ușa se închise în urma lui, iar Jace se întoarse spre Simon.

— Deci, spectacolul e la nouă, hm? Ce facem toată ziua până atunci?

— Facem? Simon se uită la el nevenindu-i să creadă. Tu nu te mai duci *niciodată* acasă?

— Ce-i, deja te-ai plictisit de compania mea?

— Dă-mi voie să te întreb ceva, zise Simon. Mă găsești un tip fascinant pe lângă care să stai?

— Ce spuneai? făcu Jace. Scuze, cred c-am ațipit o clipă. Zi mai departe, continuă cu lucrurile acelea hipnotizante pe care le spuneai.

— Încetează, zise Simon. Încetează o secundă cu sarcasmul! Nu mănânci, nu dormi. Și știi ce nu mai faci? Clary. Nu știu ce se întâmplă între tine și ea, pentru că, sincer, ea nu mi-a spus nici un cuvânt. Presupun că nici nu vrea să vorbească. Dar este foarte clar că v-ați certat. Iar dacă ai de gând s-o rupi cu ea...

— *S-o rup cu ea?* Jace se holbă la Simon. Te-ai țicnit?

— Dacă o mai eviți mult, zise Simon, o s-o rupă ea cu tine.

Jace sări în picioare. Calmul și nepăsarea îi dispăruseră; acum era încordat tot, ca o pisică în căutare de pradă. Se duse la fereastră și trase cu nervozitate de draperie; lumina dimineții târzii pătrunse prin deschizătură, decolorându-i irisurile ochilor.

— Am niște motive ca să mă port așa, spuse el, în cele din urmă.

— Grozav, zise Simon. Și Clary le cunoaște?

Jace nu răspunse.

— Tot ce face este să te iubească și să aibă încredere în tine, adăugă Simon. Îi ești dator...

— Sunt lucruri mai importante decât onestitatea, zise Jace. Crezi că-mi place s-o fac să sufere? Crezi că-mi place să știu că o supăr, că poate o fac chiar să mă urască? De ce crezi că sunt *aici*?

Se uită la Simon cu un soi de furie sumbră.

— Nu pot fi cu ea, zise. Și dacă nu pot fi cu ea, nu mai contează unde sunt. Aș putea fi foarte bine cu tine, pentru că dacă știe că te protejez pe tine, măcar asta ar putea s-o facă fericită.

— Adică încerci s-o faci fericită în ciuda faptului că motivul pentru care ea e nefericită în primul rând ești tu, zise Simon, fără menajamente. Pare o contradicție, nu crezi?

— Dragostea e o contradicție, zise Jace și se întoarse din nou spre fereastră.

8

Incursiune în întuneric

Clary uitase cât de nesuferit îi era mirosul de spital până ce intrară pe ușile din față ale lui Beth Israel. Sterilizantul, metalul, cafeaua trezită, și nu îndeajuns înălbitor pentru a acoperi duhoarea de boală și suferință. Amintirea suferinței mamei sale, a lui Jocelyn zăcând inconștientă și inertă în cuibul ei de tuburi și fire, o lovi ca o palmă peste față și Clary își ținu brusc respirația, încercând să nu simtă mirosul.

— Ți-e bine?

Jocelyn își trase gluga de pe cap și se uită la Clary, cu ochii ei verzi îngrijorați. Clary dădu din cap, strângându-și umerii în jachetă și privind în jur.

Holul central era tot numai marmură rece, metal și plastic. Exista un birou mare de informații în spatele căruia mai multe femei, probabil asistente, se vânturau de colo-colo; indicatoare arătau calea spre Urgențe, Radiografii, Chirurgie oncologică, Pediatrie și așa mai departe. Probabil că ar fi putut găsi bufetul cu cafea și-n somn; de acolo îi adusese lui Luke destule pahare cu cafea călâie cât să poată umple lacul de acumulare din Central Park.

— Mă scuzați.

O asistentă slabă împingând scaunul cu rotile al unui bătrân trecu pe lângă ele, aproape călcând cu rotilele peste vârful picioarelor lui Clary. Iar Clary se uită lung după ea... fusese ceva... un tremur al aerului...

— Nu căsca gura, Clary, zise Jocelyn cu voce joasă.

Își trecu brațul pe după umerii lui Clary, întorcând-o către ușile ce duceau spre sala de așteptare din laboratorul unde se recolta sânge. Clary se putu vedea lângă mama ei, reflectate amândouă în oglinda întunecată a ușilor. Deși încă era mai scundă cu o palmă și jumătate decât mama ei, într-adevăr arătau la fel, nu-i așa? În trecut, întotdeauna tăgăduia când lumea spunea asta. Jocelyn era frumoasă, ea nu era. Dar forma ochilor și a gurii era aceeași, ca și părul roșu, verdele ochilor și mâinile fine. Cum de moștenise atât de puțin din trăsăturile lui Valentine, se întreba Clary, când fratele ei le moștenise pe toate? El avusese același păr blond-deschis al tatălui lor și ochii surprinzător de negri. Deși, se gândi ea, dacă se uita mai bine, putea vedea ceva de la Valentine în linia încăpățânată a maxilarului...

— Jocelyn.

Amândouă se întoarseră. Asistenta care împinsese scaunul cu rotile al bătrânului stătea acum în fața lor. Era zveltă, tânără, cu pielea întunecată și ochii negri — iar atunci, în timp ce Clary se uita la ea, iluzia magică dispăru. Rămase tot o femeie zveltă, tânără la înfățișare, dar acum pielea ei era bleumarin, iar părul, răsucit în vârful capului într-un coc, era alb ca neaua. Albastrul pielii sale contrasta șocant cu uniforma roz pal.

— Clary, zise Jocelyn, ea e Catarina Loss. A avut grijă de mine cât am stat aici. Este, de asemenea, o prietenă de-a lui Magnus.

— Ești magician.

Cuvintele ieșiră din gura lui Clary mai înainte de a le fi putut opri.

— *Ssst!*

Femeia-magician păru îngrozită. Se uită mânioasă la Jocelyn.

— Nu-mi amintesc să-mi fi spus că vii și cu fiica ta. E doar o puștoaică.

— Clarissa se poate comporta cum se cuvine. Jocelyn se uită încruntată la Clary: Nu?

Clary dădu din cap. Mai văzuse magicieni și înainte, în afară de Magnus, în bătălia din Idris. Toți magicienii aveau niște trăsături care îi arătau că nu sunt oameni, învățase ea, precum ochii de pisică ai lui Magnus. Unii aveau aripi sau degetele de la picioare palmate sau degete cu gheare. Dar să aibă pielea în întregime albastră era ceva greu de ascuns cu lentile de contact sau cu jachete lălâi. Catarina Loss trebuia să se fi ascuns sub iluzie magică în fiecare zi, pur și simplu ca să poată ieși din casă… și mai ales ca să lucreze într-un spital mundan.

Asistenta arătă nervos cu degetul spre lifturi.

— Haideți. Veniți cu mine. Hai să terminăm repede.

Clary și Jocelyn se grăbiră după ea spre zona lifturilor și intrară în cel dintâi ale cărui uși se deschiseră. Când ușile se închiseră cu un ușor zgomot în urma lor, Catarina apăsă pe un buton marcat simplu *M*. În metalul de dedesubt era o fantă indicând faptul că la etajul *M* puteai ajunge numai cu o cheie de acces, dar când ea atinse butonul, o scânteie albastră sări din degetul ei și butonul se aprinse. Liftul porni să coboare.

Catarina clătină din cap.

— Dacă n-ai fi fost o prietenă de-a lui Magnus Bane, Jocelyn Fairchild…

— Fray, zise Jocelyn. Acum mă numesc Jocelyn Fray.

— Ai renunțat la numele de vânător de umbre? Catarina zâmbi afectat; buzele ei erau șocant de roșii pe fundalul tenului albastru. Dar tu, micuțo? O să fii vânător de umbre ca tatăl tău?

Clary încercă să-și ascundă enervarea.

— Nu, zise ea. O să fiu vânător de umbre, dar n-o să fiu ca tatăl meu. Iar numele meu e Clarissa, dar îmi poți spune Clary.

Liftul se opri; ușile glisară, deschizându-se. Ochii albaștri ai femeii-magician se opriră un moment asupra lui Clary.

— Oh, am auzit de numele tău, zise ea. Clarissa Morgenstern. Fetița care a oprit un mare război.

— Așa cred. Clary ieși din lift după Catarina, mama ei urmându-le îndeaproape. Ai fost acolo? Nu-mi amintesc să te fi văzut.

— Catarina a fost aici, zise Jocelyn, aproape gâfâind, fiindcă se grăbea să se țină după ele.

Străbătură un culoar fără nici un semn distinctiv; nu existau nici ferestre, nici uși de-a lungul lui. Pereții erau vopsiți într-un verde pal grețos.

— Ea l-a ajutat pe Magnus să folosească marea Carte Albă ca să mă trezească. Apoi a rămas aici ca s-o păzească, în vreme ce el s-a întors în Idris.

— Să păzească o carte? se miră Clary.

— E o carte foarte importantă, zise Catarina, papucii ei cu talpă de cauciuc lipăind pe podea în timp ce mergea grăbită.

— Mi s-a părut că era un război foarte important, mormăi Clary cu voce scăzută.

Ajunseră în sfârșit la o ușă. Avea un geam pătrat mat și cuvântul „morgă" scris pe el cu litere mari, negre. Catarina, cu mâna pe clanță, se întoarse cu o expresie de amuzament pe față și se uită țintă la Clary.

— Am învățat foarte devreme în viața mea că am un dar al vindecării, zise ea. Ăsta e genul de magie pe care-l fac eu. Deci lucrez aici, la acest spital, pe un salariu de mizerie și fac tot ce pot ca să-i vindec pe mundanii care ar țipa dacă ar ști cum arăt în realitate. Aș putea face avere vânzându-mi abilitățile vânătorilor de umbre și mundanilor proști care-și închipuie că știu ce e magia, dar n-o fac. Lucrez aici. Așa că nu mă lua pe mine de sus, roșcățico. Nu-mi ești cu nimic superioară, doar pentru că ești faimoasă.

Obrajii lui Clary se aprinseră. Niciodată nu se gândise la ea că era faimoasă.

— Ai dreptate, zise. Îmi cer iertare.

Ochii albaștri ai femeii se îndreptară fulgerător spre Jocelyn, care arăta palidă și încordată.

— Ești gata?

Jocelyn dădu din cap și se uită la Clary, care dădu și ea din cap. Catarina deschise ușa și ele o urmară în morgă.

Primul lucru care o izbi pe Clary a fost frigul. Încăperea era înghețată și fata își încheie repede fermoarul jachetei. Al doilea a fost

mirosul, izul înțepător al produselor de dezinfectat peste duhoarea dulceagă a putreziciunii. Lumina gălbuie inunda încăperea de la lămpile fluorescente de deasupra. Două mese mari, goale, de examinare, se aflau în mijloc; existau și o chiuvetă și un raft metalic cu un cântar pentru organe. De-a lungul unuia dintre pereți era un grup de compartimente de oțel, ca seifurile depozitelor dintr-o bancă, dar mult mai mari. Catarina traversă camera până la unul dintre acestea, apucă de mâner și trase; ieși alunecând pe rotile. Înăuntru, întins pe o placă de metal, era cadavrul unui nou-născut.

Jocelyn scoase un sunet gutural. În clipa următoare, se duse în fugă lângă Catarina; Clary o urmă, mai încet. Mai văzuse morți și înainte — văzuse trupul neînsuflețit al lui Max Lightwood, pe care îl cunoscuse. Avea doar nouă ani. Dar un nou-născut...

Jocelyn își duse mâna la gură. Ochii ei erau larg deschiși și întunecați, ațintiți asupra copilului. Clary privi în jos. La prima vedere, copilul — un băiețel — arăta normal. Avea toate cele zece degete de la picioare. Dar privit mai de aproape — privindu-l în modul în care trebuia să se uite când voia să vadă dincolo de o iluzie magică —, descoperi că degetele de la mâini nu erau deloc degete, ci niște gheare, întoarse înăuntru, cu vârfurile ascuțite. Pielea îi era cenușie, iar ochii, larg deschiși și ficși, erau în întregime negri — nu doar irisurile, dar și albul globilor.

Jocelyn șopti:

— Așa erau și ochii lui Jonathan când s-a născut — ca două tunele de beznă. S-au schimbat mai târziu, arătând mai omenești, dar *îmi amintesc*...

Și, cutremurându-se, se întoarse cu spatele și fugi din sală, ușa morgii închizându-se singură în urma ei.

Clary se uită la Catarina, care arăta impasibilă.

— Doctorii nu și-au dat seama? întrebă ea. Vreau să spun, ochii lui... și mâinile astea...

Catarina clătină din cap.

— Ei nu văd ceea ce nu vor să vadă, zise ea și ridică din umeri. Aici e un soi de magie pe care n-am mai întâlnit-o până acum. Magie demonică. O chestie malefică.

Scoase ceva din buzunar. Era o mostră de material textil, într-un săculeț de plastic cu autoînchidere.

— Asta e o bucățică din scutecul în care era înfășat când l-au adus. Duhnește a magie demonică. Dă-i-l mamei tale. Poate îl arată Fraților Tăcuți, să vadă dacă nu cumva reușesc să scoată ceva de la el. Să descopere cine a făcut asta.

Amorțită, Clary îl luă. Când îl atinse cu mâinile, o rună se ridică în fața ochilor ei — o matrice de linii și spirale, șoapta unei imagini care dispăru de îndată ce strecură punguța în buzunarul hainei sale.

Inima îi bătea cu putere, totuși. *Asta n-o să ajungă la Frații Tăcuți,* gândi ea. *Nu până ce n-am să văd eu ce îi face runa.*

— O să vorbești cu Magnus? întrebă Catarina. Să-i spui că i-am arătat mamei tale ceea ce a vrut să vadă.

Clary dădu din cap mecanic, ca o păpușă. Dintr-odată, tot ce voia era să iasă de acolo, afară din camera cu lumină galbenă, departe de mirosul de moarte și de micul cadavru pângărit, zăcând nemișcat pe placa lui. Se gândi la mama ei, cum în fiecare an de ziua lui Jonathan scotea cutia cu amintiri și plângea deasupra șuviței lui de păr, plângea după fiul pe care ar fi trebuit să-l aibă, înlocuit cu o *creatură* ca aceasta. *Nu cred că asta a vrut să vadă,* gândi Clary. *Cred că de fapt a sperat imposibilul.* Dar:

— Sigur, o să-i spun, a fost tot ce-a răspuns.

Barul Alto era bomba hipiotă tipică pe care v-ați imagina-o, aflată parțial sub pasajul aerian al trenului Expres Brooklyn–Queens, în Greenpoint. Dar avea o seară a tuturor vârstelor în fiecare sâmbătă, iar Eric era prieten cu proprietarul, așa că dădea voie trupei lui Simon să cânte aproape în orice sâmbătă ar fi vrut, în ciuda faptului că băieții îi tot schimbau numele și nu te puteai baza că spectacolele lor aveau să atragă mulțimea.

Kyle și ceilalți membri ai trupei erau deja pe scenă, montându-și echipamentul și făcând ultimele verificări. Aveau să interpreteze una dintre seriile lor de piese mai vechi, cu Kyle solist vocal; el învățase versurile rapid și băieții se simțeau destul de încrezători în succes. Simon

se învoise să nu urce pe scenă până ce nu avea să înceapă spectacolul, ceea ce părea să-i mai fi ușurat din stres lui Kyle. Acum, Simon trăgea cu ochiul de după cortina de catifea prăfuită din spatele scenei, încercând să vadă cine ar putea fi în public.

Interiorul barului fusese cândva decorat cu stil, cu pereții și tavanul din foițe de metal, rămășițe ale unei vechi cârciumi unde se serveau băuturi ilegale în timpul Prohibiției, și sticlă jivrată art deco în spatele barului. Era mult mai mizerabil acum decât fusese când se deschisese, cu pete permanente de fum pe pereți. Podeaua era acoperită cu rumeguș, care se adunase cocoloașe în urma berilor vărsate sau și mai rău.

La capitolul aspecte pozitive, mesele care se înșiruiau la pereți erau aproape toate ocupate. Simon o văzu pe Isabelle stând singură la o masă, îmbrăcată într-o rochie scurtă de plasă, argintie, care arăta ca o cămașă de zale, și cizmele ei de călcat demonii în picioare. Părul îi era pieptănat la spate într-un coc dezordonat, prins cu bețișoare de argint. Simon știa că fiecare dintre acele bețișoare era ascuțit ca briciul, capabil să taie prin metal sau os. Rujul ei era roșu viu, ca sângele proaspăt.

Adună-te, își spuse Simon. *Nu te mai gândi la sânge.*

Alte câteva mese erau ocupate de ceilalți prieteni ai băieților din trupă. Blythe și Kate, iubitele lui Kirk și respectiv a lui Matt, erau împreună la o masă, împărțind un platou cu nachos. Diversele iubite ale lui Eric erau răspândite la mese în jurul sălii, în plus veniseră și majoritatea prietenilor săi de la școală, ceea ce făcea ca localul să pară mult mai plin. Deoparte, singură, la o masă dintr-un colț, stătea Maureen, singura admiratoare a lui Simon — o fată plăpândă, blondă, care arăta de vreo doisprezece ani, dar susținea că are șaisprezece. Simon își închipuia că, de fapt, avea vreo paisprezece. Văzându-l scoțând capul de după cortină, ea îi zâmbi și îi făcu viguros cu mâna.

Simon își trase imediat capul înapoi, ca o broască țestoasă, închizând smucit cortina.

— Hei, zise Jace, care stătea pe o boxă răsturnată, uitându-se la telefonul lui mobil, vrei să vezi o poză cu Alec și Magnus în Berlin?

— Nu țin neapărat, zise Simon.

— Magnus poartă *lederhosen*[1].

— Și totuși, nu.

Jace vârî telefonul în buzunar și se uită întrebător la Simon.

— Te simți bine?

— Da, zise Simon.

Dar nu se simțea deloc bine. Era năuc, amețit și încordat, lucru pe care-l pusese pe seama îngrijorării pentru ce avea să se întâmple în seara aceea. Și nu-l ajuta nici faptul că nu se hrănise; trebuia să rezolve problema asta, și cât mai curând. Își dori să fi fost și Clary acolo, dar știa că n-ar fi putut veni. Avea niște treburi pentru nuntă de care trebuia să vadă și îi spusese cu mult timp în urmă că nu va putea să vină. Îi comunicase asta și lui Jace, înainte să ajungă aici. Jace păruse deopotrivă nefericit, ușurat și dezamăgit, toate deodată, ceea ce era impresionant.

— Hei, hei, zise Kyle, vârând capul prin cortină. Suntem gata să începem. Se uită mai atent la Simon. Ești sigur că vrei să faci asta?

Simon se uită la Kyle, apoi la Jace.

— Știți că sunteți îmbrăcați la fel?

Ei se uitară în jos la ei înșiși, apoi unul la celălalt. Amândoi purtau jeanși și tricouri negre cu mânecă lungă. Jace trase de marginile tricoului său, cu o ușoară infatuare.

— Am împrumutat ăsta de la Kyle. Tricoul meu era foarte jegos.

— Uau, acum vă purtați hainele unul altuia. Asta e, cum să zic, chestie de cei mai buni prieteni.

— Te simți lăsat pe-afară? zise Kyle. Presupun că vrei să împrumuți și tu un tricou negru de la mine.

Simon nu dădu glas evidenței, și anume că nimic din ce li s-ar fi potrivit lui Kyle sau lui Jace nu s-ar fi potrivit și pe copul lui slăbănog.

— Câtă vreme ne purtăm fiecare chiloții lui.

— Văd că am picat într-un moment fascinant al conversației! Eric își vârâse capul printre jumătățile cortinei. Haideți! E timpul să începem.

---

[1] Pantaloni scurți de piele, cu bretele, specific bavarezi. (În lb. germană în original.)

Când Kyle și Simon porniră spre scenă, Jace se ridică în picioare. Chiar sub marginea tricoului său împrumutat, Simon putu zări sclipirea unui pumnal.

— Multă baftă, acolo sus, zise Jace cu un rânjet vicios. Eu o să stau aici, și să sperăm c-o să am baftă cu altcineva.

Raphael ar fi trebuit să vină în amurg, dar îi făcu să aștepte aproape trei ceasuri după ora stabilită, înainte ca proiecția sa să apară în biblioteca Institutului.

Diplomație de vampir, gândi Luke, rece. Căpetenia clanului vampirilor din New York venea, dacă trebuia, când îl chemau vânătorii de umbre; dar nu putea fi convocat și nu avea să fie punctual. Luke își petrecuse ultimele câteva ore omorându-și timpul citind din câteva cărți din bibliotecă; Maryse nu arătase chef de conversație și își petrecuse cea mai mare parte a timpului stând la fereastră, bând vin roșu dintr-un pahar de cristal și privind la traficul de pe York Avenue.

Ea se întoarse spre cameră când apăru Raphael, ca un desen cu cretă albă pe fundalul negru. Mai întâi, deveniră vizibile paloarea feței și a mâinilor lui, apoi întunecimea hainelor și a părului său. În cele din urmă, imaginea se umplu, și deveni o proiecție cu aspect solid. Se uită la Maryse, care se grăbea spre el, și zise:

— M-ai chemat, vânătorule de umbre?

Apoi se întoarse, măsurându-l cu privirea pe Luke.

— Și omul-lup e aici, după câte văd. Am fost chemat la un soi de Consiliu?

— Nu chiar. Maryse își lăsă paharul pe birou. Ai auzit despre recentele ucideri, Raphael? Vânătorii de umbre morți pe care i-am găsit?

Raphael își ridică expresiv sprâncenele.

— Am auzit. Nu m-am gândit să le bag în seamă. N-au nici o legătură cu clanul meu.

— Un cadavru găsit pe teritoriul magicienilor, unul pe teritoriul vârcolacilor, unul pe teritoriul spiritelor naturii, zise Luke. Îmi închipui că următorul va fi al vostru. Pare să fie o încercare clară de a stârni

discordia printre repudiați. Sunt aici cu bună-credință, ca să-ți arăt că nu cred că tu ești responsabil, Raphael.

— Ce ușurare, zise Raphael, dar încruntat, cu ochi atenți. De ce ar fi fost suspiciunea că aș fi?

— Unul dintre morți a fost capabil să ne spună cine l-a atacat, zise Maryse, cu prudență. Înainte să... moară... ne-a înștiințat că persoana responsabilă a fost Camille.

— Camille.

Raphael își stăpâni vocea, dar expresia lui, înainte de a fi înfrânată sub masca nepăsării, arătă o stupoare pasageră.

— Dar nu e cu putință.

— De ce nu e cu putință, Raphael? întrebă Luke. Ea este căpetenia clanului tău. Este foarte puternică și faimos de crudă. Și pare să fi dispărut. N-a apărut la Idris să lupte alături de voi în război. Nu și-a dat niciodată acceptul pentru noile Acorduri. Nici un vânător de umbre n-a văzut-o sau n-a auzit despre ea de mai multe luni... până acum.

Raphael nu spuse nimic.

— Se întâmplă ceva, zise Maryse. Noi am vrut să-ți dăm șansa să ne explici, înainte să raportăm Conclavului implicarea lui Camille. O demonstrație de bună-credință.

— Da, zise Raphael. Da, cu siguranță este o demonstrație.

— Raphael, zise Luke, nu fără blândețe. Nu trebuie s-o protejezi. Dacă ții la ea...

— Să țin la ea? Raphael se întoarse într-o parte și scuipă, deși era o proiecție, asta mai mult pentru impresie. O urăsc. O disprețuiesc. În fiecare seară când mă trezesc, îi doresc moartea.

— Oh, zise Maryse cu delicatețe. Atunci, probabil...

— Ea ne-a condus ani de-a rândul, zise Raphael. Ea a fost căpetenia clanului când am fost eu făcut vampir, ceea ce s-a întâmplat în urmă cu cincizeci de ani. Înainte de asta, a venit la noi din Londra. Era o străină în oraș, dar destul de nemiloasă cât să se ridice la conducerea clanului din Manhattan în numai câteva luni. Anul trecut, eu am devenit adjunctul ei la conducere. Apoi, în urmă cu vreo câteva luni, am descoperit că ucisese oameni. Îi ucisese să se distreze și le băuse sângele.

încălcând Legea. Se întâmplă uneori. Vampirii devin sălbatici și nu se poate face nimic ca să fie opriți. Dar ca asta să i se întâmple căpeteniei unui clan... căpeteniile se presupune că nu se coboară la asta.

Rămase nemișcat, privind ceva înlăuntrul său, pierdut în amintiri.

— Noi nu suntem ca lupii, sălbaticii ăia. Noi nu ne ucidem liderul, ca să găsim un altul. Un vampir să ridice mâna împotriva altui vampir e cea mai rea dintre crime, chiar dacă vampirul ăla a încălcat Legea. Iar Camille are mulți aliați, mulți partizani. N-aș fi putut risca s-o elimin. În schimb, m-am dus la ea și i-am spus că trebuia să ne părăsească, să iasă din clan, altminteri mă voi duce la Conclav. N-aș fi vrut să fac asta, bineînțeles, pentru că știam că, dacă fapta s-ar fi descoperit, ar fi atras mânia asupra întregului clan. Am fi fost puși sub semnul întrebării, am fi fost cercetați. Am fi fost făcuți de rușine și umiliți în fața celorlalte clanuri.

Maryse scoase un sunet de nerăbdare.

— Sunt lucruri mai importante decât pierderea reputației.

— Când ești vampir, asta poate însemna diferența dintre viață și moarte. Vocea lui Raphael se frânse. Am mizat pe faptul că o să mă creadă că mă duc la Conclav, și m-a crezut. A fost de acord să plece. Am trimis-o departe, dar treaba asta a avut drept consecință un impas. Nu puteam să-i iau locul, fiindcă nu abdicase. Nu puteam să explic plecarea ei, fără a nu dezvălui ceea ce făcuse. A trebuit să o prezint ca pe o lungă absență, o nevoie de a călători. Dorul de ducă nu e neobișnuit la cei din specia noastră; ne mai apucă, din când în când. Atunci când trăiești veșnic, să stai într-un singur loc poate ajunge să semene cu o sumbră închisoare, după mulți, mulți ani.

— Și cât timp ai crezut că o să țină șarada? întrebă Luke.

— Cât mai mult cu putință, zise Raphael. Până acum, se pare.

Își mută privirea de la ei, către fereastră și noaptea înstelată de afară.

Luke se sprijini de unul dintre corpurile de bibliotecă. Observă ușor amuzat că părea să se afle în secțiunea despre metamorfoze, ticsită cu volume despre oameni-lup, șerpi naga, vulpi kitsune și sirene selkie.

— Poate că ai vrea să știi că și ea spune aproape aceeași poveste despre tine, zise el, fără a pomeni cui îi vorbise ea.

— Credeam că a părăsit orașul.

— Probabil că a făcut-o, dar s-a întors, zise Maryse. Și nu mai e mulțumită cu sângele de om, după câte se pare.

— Nu știu ce-aș putea să vă spun, zise Raphael. Eu încercam să-mi protejez clanul. Dacă Legea trebuie să mă pedepsească, atunci o să accept pedeapsa.

— Nu suntem interesați să te pedepsim pe tine, Raphael, zise Luke. Cel puțin, dacă nu refuzi să cooperezi.

Raphael se întoarse spre el, cu ochii lui negri învăpăiați.

— Să cooperez la ce?

— Am vrea s-o prindem pe Camille de vie, zise Maryse. Vrem s-o interogăm. Trebuie să știm de ce a ucis vânători de umbre — și, în special, pe acești vânători de umbre.

— Dacă sperați sincer să izbutiți asta, atunci nădăjduiesc să aveți un plan isteț, zise Raphael cu un amestec de amuzament și dispreț în voce. Camille e vicleană chiar și pentru cei din specia noastră, iar noi suntem cu adevărat foarte vicleni.

— Am un plan, zise Luke. Care-l implică pe Diurn, pe Simon Lewis.

Raphael se strâmbă.

— Nu-mi place de el, zise. Aș prefera să nu mă implic într-un plan care se bazează pe participarea lui.

— Atunci, zise Luke, nu e prea rău pentru tine.

Proastă, gândi Clary. *Proastă am fost să nu-mi iau o umbrelă.* Ploaia ușoară — despre care mama ei îi spusese de dimineață că avea să vină — se transformase într-una cu găleata până să ajungă ea la barul Alto, pe Lorimeer Street. Își făcu loc printre cei care fumau afară pe trotuar și intră recunoscătoare la căldură, în bar.

Fibra Mileniului era deja pe scenă, băieții dezlănțuiți la instrumentele lor, iar Kyle, în față, mârâind sexy într-un microfon. Clary simți o satisfacție de moment. Era în mare parte datorită influenței sale faptul că îl primiseră pe Kyle, iar acesta în mod clar îi făcea să fie mândri.

Aruncă o privire prin sală, sperând s-o vadă fie pe Maia, fie pe Isabelle. Știa că n-ar fi avut cum să fie amândouă, de vreme ce Simon

avea grijă să le invite pe rând la spectacolele lor. Privirea îi căzu pe o siluetă zveltă cu păr negru și se îndreptă spre masa aceea, dar se opri la jumătatea drumului. Nu era Isabelle, ci o femeie mult mai în vârstă, cu fața machiată și ochii puternic încondeiați cu dermatograf. Purta un costum deux-pièces și citea un ziar, părând că ignoră muzica.

— Clary! Aici!

Clary se întoarse și o văzu pe adevărata Isabelle, stând la o masă în apropiere de scenă. Purta o rochie ce strălucea ca un far argintiu; Clary navigă până la ea și se lăsă să cadă în scaunul de vizavi de Izzy.

— Te-a prins ploaia, după câte văd, zise Isabelle.

Clary își dădu părul ud de pe față, cu un zâmbet jalnic.

— Pariezi contra Mamei Naturii, pierzi.

Isabelle își ridică sprâncenele negre.

— Înțelesesem că n-ai să vii în seara asta. Simon spunea că ai nu știu ce bla-bla de nuntă de rezolvat.

Isabelle nu era impresionată de nunți sau de oricare dintre stratagemele dragostei romantice, din câte își putea da seama Clary.

— Mama nu s-a simțit bine, zise Clary. A hotărât să lase pentru altă dată.

Asta era adevărat, până la un punct. Când se întorseseră acasă de la spital, Jocelyn se dusese în camera ei și închisese ușa. Clary, simțindu-se neajutorată și frustrată, o auzise prin ușă plângând încetișor, dar mama ei refuzase s-o lase să intre sau să vorbească. În cele din urmă, se întorsese și Luke, iar Clary, cu recunoștință, îl lăsase pe el să aibă grijă de mama ei și ieșise din casă, să se plimbe prin oraș înainte de a veni să vadă trupa lui Simon. Întotdeauna încerca să fie prezentă la spectacolele lui, dacă putea, și, de altfel, vorbind cu el s-ar fi simțit mai bine.

— Hm.

Isabelle nu stărui cu întrebările. Uneori, totala ei lipsă de interes pentru problemele altora era de-a dreptul o ușurare.

— Ei bine, sunt sigură că Simon va fi bucuros că ai venit.

Clary aruncă o privire spre scenă.

— Cum a mers show-ul până acum?

— Bine. Isabelle molfăia gânditoare din paiul ei. Noul solist vocal pe care-l au acum e foarte atrăgător. E singur? Mi-ar plăcea să-l călăresc prin oraș ca pe un ponei rău, neascultător...

— Isabelle!

— Ce? Isabelle se uită spre ea și ridică din umeri. Oh, nu contează. Simon și cu mine nu suntem chiar un cuplu. Ți-am mai spus asta.

E adevărat, gândi Clary, că Simon nu avea nici o scuză să intervină în această situație. Dar era totuși prietenul ei. Se pregătea să spună ceva în apărarea lui, când aruncă din nou o privire spre scenă — și ceva îi atrase atenția. O siluetă cunoscută ieși pe ușa din spatele scenei. L-ar fi recunoscut oriunde, oricând, oricât de întuneric ar fi fost în încăpere sau oricât de neașteptată ar fi fost apariția lui.

Jace. Era îmbrăcat ca un mundan: jeanși, un tricou negru, mulat, care îi lăsa să se vadă mișcările mușchilor supli de la umeri și de pe spate. Părul îi lucea în luminile scenei. Priviri furișe îl urmăriră când se duse la perete și se rezemă de el, uitându-se concentrat în partea din față a sălii. Clary își simți inima bătând mai tare. Parcă era o veșnicie de când nu-l mai văzuse, deși știa că nu trecuse decât o zi. Și totuși, deja, privindu-l, i se părea că urmărește pe cineva îndepărtat, un străin. Și până la urmă ce căuta el aici? Lui nu-i plăcea de Simon! Nu venise niciodată până atunci la vreunul dintre spectacolele trupei.

— Clary!

Glasul lui Isabelle suna acuzator. Clary se întoarse și văzu că, din greșeală, răsturnase paharul lui Isabelle, iar apa se scursese pe frumoasa rochie a celeilalte fete.

Isabelle, luând un șervețel, se uită la ea încruntată.

— Vorbește cu el și gata, zise ea. Știu că vrei.

— Iartă-mă, zise Clary.

Isabelle făcu un gest alungând-o.

— Du-te!

Clary se ridică în picioare, netezindu-și rochia. Dacă ar fi știut că Jace urma să fie aici, s-ar fi îmbrăcat altfel decât în colanți roșii, cizme și rochia ei roz aprins Betsey Johnson vintage, pe care o găsise atârnată în șifonierul de rezervă al lui Luke. Cândva, socotise că nasturii verzi

în formă de floare care se înșirau de sus până jos erau de modă veche și mișto, dar acum se simțea pur și simplu mult mai nepusă la punct și mai nesofisticată decât Isabelle.

Își croi drum prin sala aglomerată acum de clienți care fie dansau, fie stăteau pe loc, bând bere și legănându-se ușor în ritmul muzicii. Nu se putu opri să nu-și amintească de prima oară când îl văzuse pe Jace. Fusese într-un club, iar ea îl privise traversând sala, îi privise părul strălucitor și linia arogantă a umerilor. Se gândise că era frumos, dar nu într-un mod în care să se fi potrivit cu ea. Nu era genul de băiat cu care ți-ai fi putut da întâlniri, gândise ea. El exista aparte de lumea aceea.

Acum, el n-o observă decât în clipa când se opri în fața lui. De aproape, putu vedea cât de obosit arăta, de parcă n-ar mai fi dormit de zile în șir. Fața îi era străvezie de epuizare, oasele ascuțite păreau să străpungă pielea. Stătea rezemat de perete, cu degetele trecute prin băierile jeanșilor, cu ochii lui aurii foarte atenți.

— Jace, zise ea.

El tresări și se întoarse să se uite la ea. Pentru o clipă, ochii i se luminară, cum se întâmpla totdeauna când o vedea, iar ea simți o speranță nebunească ridicându-i-se în piept.

Aproape instantaneu, lumina se stinse din ei și din obraji îi pieri și ultimul strop de culoare.

— Am crezut... Simon a zis că nu vii.

Un val de amețeală trecu peste ea și Clary întinse o mână să se sprijine de perete.

— Deci tu ai venit numai pentru că ai crezut că n-am să fiu și eu aici?

El clătină din cap.

— Eu...

— Ai cumva în plan să mai vorbești vreodată cu mine?

Clary simți cum vocea i se ridică și făcu un efort supraomenesc să și-o țină în frâu. Mâinile îi erau strânse acum pe lângă corp, unghiile intrându-i adânc în podul palmelor.

— Dacă ai de gând s-o rupi cu mine, ai putea măcar să-mi spui, nu să nu mai vorbești cu mine și să mă lași să descopăr asta singură.

— De ce naibii mă tot întreabă lumea dacă am de gând s-o rup cu tine? Mai întâi Simon, iar acum...

— Ai vorbit cu *Simon* despre noi? Clary clătină din cap. De ce? De ce nu ai vorbit cu mine?

— Pentru că nu pot să vorbesc cu tine, zise Jace. Nu pot să vorbesc cu tine, nu pot să fiu cu tine, nici măcar nu pot să mă uit la tine.

Clary trase aer în piept; parcă inspirase acid de baterie.

— Ce?

El păru să-și dea seama ce spusese și căzu într-o tăcere înspăimântată. Pentru un moment, se uitară pur și simplu unul la altul. Apoi Clary se răsuci și o luă la fugă prin mulțime, croindu-și drum prin ploaia de coate, ghionturi și oameni sporovăind, fără să vadă nimic, ci doar grăbindu-se să ajungă la ușă cât putea de repede.

— Iar acum, zbieră Eric în microfon, o să cântăm o piesă nouă — una pe care tocmai am compus-o. Și pe care o dedic iubitei mele. Suntem împreună de trei săptămâni și, la dracu', dragostea noastră e adevărată. O să fim împreună pentru totdeauna, iubito. Piesa de azi se cheamă *Te bat ca pe-o tobă.*

Când începu muzica, din public izbucniră râsete și aplauze, deși Simon nu era sigur că Eric își dăduse seama că ei crezuseră că glumea, ceea ce nu făcea. Eric era întotdeauna îndrăgostit de orice fată cu care începea să-și dea întâlniri și scria întotdeauna câte un cântec nepotrivit despre asta. În mod normal, lui Simon nu i-ar fi păsat, dar chiar sperase că aveau să iasă de pe scenă după cântecul de dinainte. Se simțea mai rău ca niciodată — amețit, lipicios și îngrețoșat de sudoare, în gură având un gust metalic, ca de sânge coclit.

Muzica explodă în jurul lui, ca niște unghii bătând în timpanele lui. Degetele îi alunecau și-i scăpau pe corzi în timp ce cânta și îl văzu pe Kyle uitându-se întrebător la el. Se străduia să se concentreze, dar era ca și cum ar fi încercat să pornească o mașină cu bateria moartă. Doar un huruit gol în capul lui, dar nici o scânteie.

Se uită în sală, căutând-o — deși nici măcar nu era sigur de ce — pe Isabelle, însă nu reuși să vadă decât o mare de fețe albe întoarse spre el

și își aduse aminte de prima noapte în Hotel Dumont și de fețele vampirilor întoarse spre el, ca niște flori albe de hârtie desfăcându-și petalele pe un fundal de beznă adâncă. Un val de amețeală dureroasă îl cuprinse. Se clătină și degetele îi căzură pe lângă chitară. Pământul de sub tălpile lui începuse să se miște. Ceilalți membri ai trupei, absorbiți de muzică, nu părură să observe. Simon își smulse breteaua chitarei de pe umăr și trecu pe lângă Matt spre cortina din spatele scenei, intrând prin ea la timp cât să cadă în genunchi și să verse.

Nu vărsă nimic. Stomacul lui era la fel de gol ca un puț. Se ridică și se rezemă de perete, apăsându-și pe față palmele înghețate. De săptămâni întregi nu mai simțise nici frigul, nici căldura, dar acum avea febră și era speriat. Ce se întâmpla cu el?

Își aminti ce-i spusese Jace: „Ești vampir. Sângele nu e mâncare pentru tine. Sângele e... sânge." Să fi fost din cauză că nu mâncase? Dar nu simțise cu adevărat nici foame, nici sete. Îi era atât de rău, de parc-ar fi fost gata să moară. Poate că fusese otrăvit. Poate că Pecetea lui Cain nu-l proteja și împotriva otrăvirii.

Se îndreptă încet către ușa de incendiu, care ducea afară, în stradă, în spatele clubului. Poate că aerul rece de afară avea să-i limpezească creierii. Poate că nu era decât de la epuizare și de la nervi.

— Simon?

O voce subțire, ca un ciripit de pasăre. Simon se uită în jos cu groază și văzu că Maureen stătea chiar lângă el. Arăta chiar și mai micuță de aproape — oscioare firave ca de pasăre și mult păr blond pal, care cădea în cascadă pe umerii ei de sub o cipilică tricotată roz. Purta cotiere tărcate în culorile curcubeului și un tricou alb cu mânecă scurtă, pe care era imprimată o prăjitură cu cremă și căpșuni. Simon gemu lăuntric.

— Chiar nu e un moment potrivit, Mo, zise el.

— Voiam doar să-ți fac o poză cu telefonul, spuse ea, dându-și emoționată părul pe după urechi. Ca să le-o pot arăta prietenelor, bine?

— Bine.

Îi bubuia capul. Era de-a dreptul ridicol. Că doar nu era copleșit de fani. Maureen era literalmente singurul fan al trupei lor și el știa lucrul

ăsta și, pe deasupra, mai era și prietena verișoarei mai mici a lui Eric. Își zise că probabil nu-și putea permite s-o alunge și pe ea.

— Dă-i bătaie. Fă-mi poza.

Ea ridică telefonul și apăsă pe buton, apoi se încruntă.

— Acu, una cu amândoi?

Făcu sfioasă un pas, lipindu-se de el. Îi putea mirosi gloss-ul de căpșuni de pe buze și, pe sub acesta, mirosul sărat de transpirație și cel și mai sărat de sânge omenesc. Ea se uită la el, ținând telefonul ridicat cu mâna liberă, și zâmbi. Avea strungăreață; pe gât, o venă albastră. Îi pulsa de fiecare dată când respira.

— Zâmbește, zise ea.

Două junghiuri de durere îl săgetară pe Simon când colții îi ieșiră și i se înfipseră în buză. O auzi pe Maureen exclamând, iar telefonul îi zbură cât colo când o apucă și o întoarse către el, iar caninii îi pătrunseră în gâtul ei.

Sângele îi țâșni în gură, gustul lui fiind neasemuit. Parcă i-ar fi lipsit aerul și acum în sfârșit respira, inspirând adânc oxigen curat, răcoritor, iar Maureen se zbătea și îl împingea, însă el abia observa. Nu observă nici măcar când ea deveni moale, greutatea trupului ei fără vlagă trăgându-l la podea, astfel încât ajunse să stea deasupra ei, cu mâinile pe umerii ei, încleștând și descleștând degetele în timp ce bea.

„Nu te-ai hrănit niciodată cu sângele unui om viu, nu-i așa?" spusese Camille. „Ai s-o faci. Iar după aceea, n-ai să mai poți uita."

9

DIN RĂU ÎN MAI RĂU

CLARY AJUNSE LA UȘĂ ȘI SE NĂPUSTI ÎN ÎNTUNERIC, PRIN PLOAIE. Turna acum cu găleata și, cât ai clipi, o făcu fleașcă. Înecându-se sub ploaie și lacrimi, țâșni pe lângă camioneta galbenă cunoscută a lui Eric, ploaia curgând ca o pânză de pe capota ei în canal; se pregătea să traverseze strada în goană în pofida semaforului roșu, când o mână o prinse de braț și o răsuci în loc.

Era Jace. Era la fel de ud ca și ea, ploaia lipindu-i părul blond de cap și tricoul de trup ca o vopsea neagră.

— Clary, nu m-ai auzit când te-am strigat?

— Dă-mi drumul!

Vocea îi tremura.

— Nu. Nu până nu stai de vorbă cu mine.

Se uită în jur, în sus și-n jos pe stradă, care era pustie, stropii de ploaie explodând pe caldarâm ca niște flori deschizându-se instantaneu.

— Vino!

Ținând-o mai departe strâns de braț, mai mult o târî decât o conduse pe după camionetă, într-un gang îngust care separa barul Alto de

celelalte clădiri. Ferestre aflate sus, mult deasupra capetelor lor, lăsau să iasă sunetele înăbușite ale muzicii care încă se mai cânta înăuntru. Gangul cu ziduri de cărămidă era în mod clar un loc de gunoi pentru obiectele vechi, inutilizabile, din echipamentul muzical. Amplificatoare stricate și microfoane vechi zăceau aruncate pe jos, deopotrivă cu sticle de bere sparte și chiștoace.

Clary își smulse brațul din strânsoarea lui Jace și se întoarse cu fața la el.

— Dacă ai de gând să-ți ceri iertare, nu te osteni. Își dădu părul ud, îngreunat de ploaie, la o parte de pe față. Nu vreau s-aud.

— Voiam să-ți spun că încercam să-l ajut pe Simon, zise el, apa scurgându-i-se din gene pe obraji, ca lacrimile. Am fost la el acasă în ultimele...

— Și nu puteai să-mi spui și mie? Nu puteai să-mi trimiți un mesaj de un rând, doar ca să știu unde ești? Oh, stai! Nu puteai, pentru că încă mai ai nenorocitul meu de telefon la tine. Dă-mi-l înapoi.

Fără un cuvânt, el scoase telefonul din buzunarul jeanșilor și i-l întinse. Părea în bună stare. Ea îl îndesă în tașca ei mai înainte să i-l strice ploaia. Jace îi urmări mișcările, arătând de parcă ea l-ar fi pălmuit. Asta o înfuria și mai tare. Ce drept avea el să se simtă rănit?

— Cred, zise el fără grabă, că m-am gândit că modul în care puteam fi cel mai aproape de tine era să fiu cu Simon. Păzindu-l pe el. Am avut cumva ideea stupidă că tu aveai să-ți dai seama c-o făceam pentru tine și aveai să mă ierți...

Toată furia lui Clary răbufni la suprafață ca un torent fierbinte, de neoprit.

— Eu habar n-am nici măcar *pentru ce* anume te-aștepți să te iert, strigă ea. Ar trebui să te iert pentru că nu mă mai iubești? Pentru că dacă asta vrei, Jace Lightwood, poți să treci direct la...

Făcu un pas înapoi, la întâmplare, și aproape căzu, împiedicându-se de o boxă abandonată. Geanta îi alunecă la pământ când întinse o mână să se redreseze, dar Jace era deja acolo. Se repezi în față s-o prindă și continuă să înainteze, până când spatele ei lovi zidul gangului, și brațele lui erau încolăcite în jurul ei, și el o săruta nebunește.

Știa că ar fi trebuit să-l împingă în lături; mintea îi spunea că era un lucru de bun-simț de făcut, dar nici o altă parte din ea nu ținea cont de ce era de bun-simț. Nu când Jace o săruta ca și cum ar fi crezut că putea să ajungă și-n iad pentru asta, dar tot ar fi meritat.

Își înfipse degetele în umerii lui, în materialul ud al tricoului, simțind rezistența mușchilor de dedesubt, și îi răspunse la sărut cu toată disperarea ultimelor câteva zile, cu tot chinul acela de a nu fi știut unde era sau ce gândea el, toată senzația aceea că o parte din inima ei îi fusese smulsă din piept și că n-avea să mai aibă niciodată destul aer.

— Spune-mi, zise ea printre săruturi, cu fețele lor ude alunecând una pe lângă cealaltă. Spune-mi ce se întâmplă... Oh! exclamă ea, când el se retrase de lângă ea, dar numai pentru a-și coborî mâinile și a le pune în jurul mijlocului ei.

O ridică și o sui pe boxa stricată, aducând-o astfel la aceeași înălțime. Apoi își lipi palmele de o parte și de alta a capului ei și se aplecă, astfel încât trupurile lor aproape că se atingeau — dar nu chiar. Era înnebunitor. Ea simțea dogoarea febrilă care ieșea din el; mâinile ei erau încă pe umerii lui, dar nu era de ajuns. Îl voia înfășurat în jurul ei, ținând-o strâns.

— D-de ce, șopti ea, nu poți să vorbești cu mine? De ce nu poți să te uiți la mine?

El își lăsă capul în jos ca să se uite în ochii ei. Ochii lui, înconjurați de genele întunecate de apa de ploaie, erau imposibil de aurii.

— Pentru că te iubesc.

Ea nu mai rezistă. Își luă mâinile de pe umerii lui, își trecu degetele prin găicile jeanșilor lui și îl trase spre ea. El o lăsă, fără să opună nici o rezistență, cu palmele lipite pe zid, curbându-și trupul spre al ei până când erau lipiți strâns peste tot — piepturi, coapse, picioare — ca piesele de puzzle. Mâinile lui alunecară în jos spre talia ei și o sărută, lung și lent, făcând-o să se înfioare.

Îl împinse.

— Asta n-are nici un sens.

— Nici asta nu are, zise el, dar nu-mi pasă. M-am săturat să încerc să mă prefac că pot trăi fără tine. Nu înțelegi asta? Nu poți să vezi că mă omoară?

Ea se uită la el. Vedea că era adevărat ce-i spusese, vedea asta în ochii lui pe care-i cunoștea la fel de bine ca pe-ai ei înseși, în umbrele vineții de sub ochii lui, în pulsul zvâcnindu-i pe gât. Dorința ei de răspunsuri se luptă cu o parte mai primară a creierului ei și pierdu.

— Sărută-mă atunci, șopti ea.

Iar el își apăsă gura pe a ei, inimile lor bătând la unison prin straturile subțiri ale țesăturilor care îi separau. Și ea se cufundă în senzația asta, în a-l simți pe el sărutând-o, în ploaie, scurgându-i-se de pe gene, a mâinilor lui alunecând liber peste țesătura udă și boțită a rochiei sale, devenită subțire și lipicioasă de la ploaie. Era aproape ca și cum ar fi avut mâinile lui pe pielea goală, pe piept, pe coapse, pe pântece; atunci el îi ridică marginea rochiei și o apucă de picioare, apăsând-o și mai tare cu spatele de zid, în vreme ce ea și le înfășură în jurul șoldurilor lui.

El scoase un sunet de surpriză, adânc din gâtlej, și își înfipse degetele în materialul subțire al colanților ei. Cum era de așteptat, aceștia se rupseră, iar degetele lui ude se aflară deodată pe pielea goală a picioarelor ei. Ca să nu fie mai prejos, ea își strecură mâinile pe sub marginea tricoului lui ud și își lăsă degetele să exploreze pe dedesubt: pielea întinsă, fierbinte, de pe coastele lui, valurile abdomenului, cicatricele de pe spate, unghiul oaselor șoldurilor de deasupra beteliei jeanșilor. Acesta era un teritoriu încă necunoscut pentru ea, dar pe el părea să-l înnebunească: gemea ușor pe gura ei, sărutând-o mai tare și mai tare, de parcă niciodată n-ar fi fost de ajuns, nu tocmai de ajuns...

Și un groaznic zdroncănit explodă în urechile lui Clary, spulberându-i visul de sărut și ploaie. Tresărind, îl împinse pe Jace, destul de puternic cât el să-i dea drumul, iar ea căzu de pe boxă și ateriză șovăielnic pe picioare, îndreptându-și în grabă rochia. Inima îi bătea în piept ca un berbece și se simțea amețită.

— La dracu'!

Isabelle, stând la intrarea în gang, cu părul ei ud ca o pelerină în jurul umerilor, dădu cu piciorul într-un tomberon din calea ei și se uită fioros.

— Oh, pentru Dumnezeu, zise ea. Sunteți incredibili voi doi. De ce? Ce-i rău cu dormitoarele? Și cu intimitatea?

Clary se uită la Jace. Era complet murat, apa curgând de pe el șiroaie, părul lui blond, lipit de cap, fiind aproape argintiu în lumina slabă a felinarelor de stradă îndepărtate. Doar uitându-se la el, Clary simți că vrea să-l atingă din nou, cu sau fără Isabelle de față, cu o dorință aproape dureroasă. El se uita fix la Izzy, cu expresia cuiva care a fost trezit brusc din somn — buimăceală, mânie și revenire treptată la realitate.

— Îl căutam pe Simon, zise Isabelle defensiv, văzându-i privirea lui Jace. A fugit de pe scenă și habar n-am unde s-a dus.

Muzica se oprise, își dădu seama Clary, la un moment dat; nu observase când.

— Oricum, evident nu-i aici. Întoarceți-vă la ce făceați. Ce rost are să ratezi un zid perfect de cărămizi când trebuie să înghesui pe cineva în el — asta zic eu mereu.

Și plecă înapoi spre bar, pășind cu hotărâre.

Clary se uită la Jace. În oricare alt moment ar fi râs împreună de iritarea lui Isabelle, dar nu era nici urmă de umor în expresia lui, iar ea pricepu imediat că orice fusese între ei — orice înflorise din acea temporară pierdere a controlului — dispăruse acum. În gură avea gust de sânge și nu era sigură dacă ea își mușcase buza sau el.

— Jace..., făcu ea un pas spre el.

— Nu, zise el, cu glas foarte aspru. Nu pot.

Și în clipa următoare plecă, alergând atât de repede cum numai el putea, o pată tremurătoare care dispăru în depărtare mai înainte ca ea să poată măcar să tragă aer în piept ca să-l cheme înapoi.

— *Simon!*

Vocea mânioasă explodă în urechile lui Simon. I-ar fi dat drumul lui Maureen atunci — sau așa își spuse în sinea lui —, dar nu mai avu ocazia. Mâini puternice îl apucară de brațe, smulgându-l de deasupra ei. Era ridicat în picioare de un Kyle cu fața albă ca varul, încă ciufulit și nădușit de după piesa pe care tocmai o terminaseră de cântat.

— Ce dracu', Simon. Ce dracu'...

— N-am vrut! exclamă Simon.

Vocea îi suna pierit chiar și în propriile-i urechi; colții îi erau tot ieșiți și nu învățase încă să vorbească în timp ce avea drăciile astea lungi. Pe după Kyle, pe podea, o putu vedea pe Maureen, zăcând grămadă, absolut nemișcată.

— S-a întâmplat pur și simplu...

— Ți-am spus. Ți-am spus doar!

Vocea lui Kyle se ridică și acesta îl împinse tare pe Simon. Simon se împletici înapoi, cu fruntea arzând, când o mână invizibilă păru să-l ridice pe Kyle de la pământ și să-l izbească puternic de zidul din spatele lui. Se lovi de el și alunecă la pământ, aterizând ghemuit în felul lupilor, pe palme și în genunchi. Se ridică în picioare clătinându-se și cu ochii holbați.

— Iisuse Hristoase. Simon...

Dar Simon îngenunchease lângă Maureen, cu mâinile pe ea, pipăindu-i înnebunit gâtul ca să-i simtă pulsul. Când îl percepu tremurând în vârful degetelor lui, slab dar constant, aproape că izbucni în plâns de ușurare.

— Pleacă de lângă ea!

Kyle, încordat, păru gata să sară la Simon.

— Ridică-te și dă-te la o parte!

Simon se ridică, fără tragere de inimă, în fața lui Kyle, cu trupul inert al lui Maureen între ei. Lumina pătrundea ca o lance prin deschiderea cortinei care ducea spre scenă; îi putea auzi pe ceilalți membri ai trupei pe scenă, vorbind unul cu altul, începând să strângă. În orice clipă puteau veni acolo, în spate.

— Ce-ai făcut adineauri..., zise Kyle. M-ai... împins? Pentru că nu te-am văzut mișcându-te.

— N-am vrut, zise din nou Simon, jalnic.

Părea să fie tot ce zicea el, zilele astea.

Kyle clătină din cap, fluturându-și părul.

— Pleacă de-aici! Du-te și așteaptă la mașină. Mă ocup eu de ea.

Se apleacă și o luă pe Maureen în brațe. Părea micuță, pe lângă trupul lui masiv, ca o păpușă. El îl țintui pe Simon cu o privire furioasă.

— Du-te! Și sper să te simți al dracului de prost.

Simon plecă. Se duse spre ușa de incendiu și o deschise cu umărul. Nici o alarmă nu porni; alarma se stricase de câteva luni. Ușa se închise singură în urma lui, iar el se sprijini de zidul din spatele clubului, căci fiecare părticică din corpul lui începuse să tremure.

Clubul, în spate, dădea într-o străduță îngustă, printre depozite de marfă. Peste drum era un teren viran blocat cu un gard de sârmă, lăsat. Smocuri urâte de iarbă crescuseră printre crăpăturile din caldarâm. Ploaia curgea șiroaie, udând gunoiul ce acoperea străduța, purtând cutiile goale de bere plutitoare către canalele de scurgere care funcționau la debit maxim.

Lui Simon i se păru cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată. Întreaga noapte părea să fi explodat în lumini prismatice. Gardul era o cămașă de zale din strălucitoare sârme argintii și fiecare picătură de ploaie, o lacrimă de platină.

Sper să te simți al dracului de prost, zisese Kyle. Dar era mult mai rău. Se simțea fantastic, viu cum nu mai fusese niciodată înainte. Sângele omenesc era în mod cert hrana perfectă, ideală pentru vampiri. Valuri de energie îi străbăteau trupul ca un curent electric. Durerea de cap și cea din stomac trecuseră. Ar fi putut alerga și zece mii de kilometri.

Era minunat.

— Hei, tu! Te simți bine?

Vocea care-i vorbise era politicoasă, dar amuzată.

Simon se întoarse și văzu o femeie într-un trenci lung și negru, cu o umbrelă galben aprins deschisă deasupra capului. În foarte noua lui vedere prismatică, femeia arăta ca floarea-soarelui, strălucitoare. Femeia însăși era frumoasă — deși lui totul i se părea frumos în clipa aceea —, cu păr lucios, negru, și o gură conturată cu ruj roșu. Își aminti vag că o văzuse stând la o masă, în timpul spectacolului trupei.

Dădu din cap, neavând încredere că putea vorbi. Trebuie să fi arătat tare zdruncinat, dacă niște oameni complet străini veneau să-l întrebe de starea lui.

— Arăți de parcă te-ai fi lovit la cap, acolo, zise ea, arătând către fruntea lui. Ai o vânătaie urâtă. Ești sigur că nu e nevoie să chem pe cineva să te ajute?

El își duse repede mâna să-și tragă bretonul peste frunte, ascunzându-și Pecetea.

— Sunt bine. Nu-i nimic.

— Okay. Dacă zici tu.

Suna puțin a îndoială. Băgă mâna în buzunar, scoase un cartonaș și i-l întinse. Pe el era trecut numele ei, Satrina Kendall. Sub nume era un titlu, IMPRESAR DE TRUPE, cu litere mari de tipar, un număr de telefon și o adresă.

— Asta-s eu, zise ea. Mi-a plăcut ce-ați făcut voi pe scenă, băieți. Dacă sunteți interesați să obțineți un succes ceva mai mare, dați-mi un telefon.

Și, cu acestea, se întoarse și plecă degajată, lăsându-l pe Simon uitându-se lung după ea. Cu siguranță, se gândi el, noaptea asta nu putea deveni mai bizară de atât.

Clătinând din cap — o mișcare prin care scutură picături de ploaie în toate direcțiile —, o luă prin bălți după colț, unde era parcată camioneta. Ușa barului era deschisă și oamenii curgeau afară. Totul arăta încă nenatural de strălucitor, gândi Simon, dar vederea lui prismatică începuse să se estompeze puțin. Scena din fața lui arăta obișnuit — barul golindu-se, ușile din lături deschise, iar camioneta cu ușile din spate deschise, fiind deja încărcată cu echipamentul lor, de către Matt, Kirk și diverși prieteni de-ai lor. Când Simon se apropie, văzu că Isabelle stătea sprijinită de o latură a camionetei, cu un picior ridicat, tocul cizmei sale fiind proptit în aripa bășicată de ploaie a mașinii. Ar fi putut ajuta la strâns, firește — Isabelle era mai puternică decât oricine din trupă, probabil cu excepția lui Kyle —, dar în mod clar nu putea fi deranjată. Simon nu s-ar fi așteptat la altceva.

Ea își ridică ochii, când el se apropie. Nu mai ploua atât de tare, dar se vedea că ea stătea afară de ceva vreme; părul fiind ca o cortină grea, udă, pe spatele ei.

— Hai salut, zise ea, desprinzându-se de lângă mașină și venind spre el. Unde ai fost? Ai fugit de pe scenă...

— Da, zise el. Nu mă simțeam bine. Iertare.

— Fie, dacă ți-ai revenit acum.

Își încolăci brațele în jurul lui și-i zâmbi, uitându-se în ochii lui. El simți un nou val de ușurare că nu avusese nici o dorință imperioasă de a o mușca. Apoi un alt val, de vinovăție, amintindu-și de ce.

— Nu l-ai văzut pe Jace pe nicăieri? întrebă el.

Ea își rostogoli ochii.

— Am dat peste el și Clary făcând dragoste, zise ea. Dar acum au plecat — acasă, sper. Ăștia doi sunt exemplul ideal pentru „luați-vă o cameră".

— Nu credeam că o să vină și Clary, zise Simon, deși nu i se părea foarte ciudat; presupuse că întâlnirea pentru detaliile tortului fusese anulată sau ceva de genul ăsta.

N-avea nici măcar energia să fie supărat pentru cât de dezastruos se dovedise a fi Jace ca bodyguard. Știa doar că Jace nu luase foarte în serios chestia cu siguranța persoanei lui. Spera ca Jace și Clary să-și fi rezolvat problema, oricare-ar fi fost ea.

— Mă rog, Isabelle zâmbi. De vreme ce n-am rămas decât noi, vrei să mergem undeva și...

O voce — o voce foarte cunoscută — vorbi din umbrele de la marginea conului de lumină aruncat de cel mai apropiat felinar de stradă.

— Simon?

Oh, nu, nu acum. Nu tocmai acum.

Se întoarse încet. Brațul lui Isabelle era încă lejer încolăcit pe după mijlocul lui, deși el știa că n-avea să mai stea mult acolo. Nu dacă persoana care vorbise era cine credea el.

Era.

Maia intră în lumină și rămăsese uitându-se la el, cu o expresie de îndoială surprinsă pe față. Părul ei, de obicei creț, era lipit de cap de ploaie, ochii ei ca ambra erau larg deschiși, jeanșii și jacheta de denim îi erau fleașcă. În mâna stângă ținea o bucată de hârtie făcută sul.

Simon își dădu vag seama că, în spatele lui, membrii trupei își încetiniseră mișcările și căscau gura fățiș. Brațul lui Isabelle alunecă de pe talia lui.

— Simon? zise ea. Ce se întâmplă?

— Mi-ai spus că o să fii ocupat, zise Maia, uitându-se la Simon. Apoi cineva a vârât asta pe sub ușa secției, azi-dimineață.

Aruncă sulul de hârtie; se putea recunoaște imediat că era unul dintre fluturașii ce anunțau spectacolul trupei, în seara aceea.

Isabelle se uita de la Simon la Maia, începând să priceapă ce se petrecea.

— Stai puțin, zise ea. Voi doi *sunteți împreună*?

Maia își ridică bărbia.

— Dar voi?

— Da, răspunse Isabelle. De câteva săptămâni.

Maia își miji ochii.

— Și noi la fel. Suntem împreună de prin septembrie.

— Nu pot să cred, zise Isabelle.

Și arăta ca și când sincer nu putea să creadă una ca asta.

— Simon? Se întoarse către el, cu mâinile în șolduri. Ai vreo explicație?

Băieții, care în sfârșit înghesuiseră tot echipamentul în camionetă — tobele îngrămădite pe bancheta din spate, iar chitarele și basurile în portbagaj —, rămăseseră în spatele mașinii, holbându-se. Eric își duse mâinile la gură, imitând un megafon.

— Doamnelor, doamnelor, intonă el. Nu-i nevoie să vă bateți. E destul Simon cât să ajungă pentru toată lumea.

Isabelle se răsuci și-i aruncă o privire lui Eric, atât de înspăimântătoare, încât el amuți instantaneu. Ușile din spate ale camionetei se trântiră, închizându-se, și mașina plecă. *Trădătorilor*, gândi Simon, deși, ca să fie cinstit, probabil își ziseseră că el, ca să se întoarcă acasă, își va găsi un loc în mașina lui Kyle, parcată după colț. Presupunând că va mai trăi.

— Ești de necrezut, Simon, zise Maia.

Și ea stătea, ca și Isabelle, cu mâinile în șolduri, într-o poziție identică.

— Ce-a fost în mintea ta? Cum ai putut minți așa?

— N-am mințit, protestă Simon. Nu ne-am spus niciodată că suntem doar unul cu celălalt!

Se întoarse spre Isabelle:

— Nici noi nu ne-am spus! Și știu că tu te întâlneai și cu alte persoane...

— Nu cu persoane *cunoscute* de tine, zise Isabelle, usturător. Nu cu *prietenii* tăi. Cum te-ai fi simțit dac-ai fi aflat că mă întâlnesc cu Eric?

— Stupefiat, pe bune, zise Simon. El chiar nu e genul tău.

— Nu asta-i problema, Simon.

Maia venise mai aproape de Isabelle și se uitau amândouă la el, ca un zid neclintit de mânie feminină. Din bar ieșiseră și ultimele persoane și, în afară de ei trei, strada era pustie. El se întrebă ce șanse ar fi avut dacă ar fi rupt-o la fugă și hotărî că nu prea multe. Vârcolacii erau rapizi, iar Isabelle era un vânător de vampiri bine antrenat.

— Îmi pare sincer rău, zise Simon.

Beția sângelui pe care-l băuse începuse să-i treacă, din fericire. Se simțea mai puțin amețit de copleșitoarea senzație, dar mai panicat. Colac peste pupăză, mintea i se întorcea continuu la Maureen și la ceea ce îi făcuse, întrebându-se dacă era bine. *Te rog, îngăduie să fie bine.*

— Ar fi trebuit să vă spun, fetelor. Doar că... mie chiar îmi place de amândouă și n-am vrut să vă rănesc nici uneia sentimentele.

În clipa în care îi ieșiră pe gură aceste cuvinte, își dădu seama cât de stupid sunau. Doar un alt tip nesimțit cerându-și scuze pentru purtarea lui nesimțită. Simon nu se gândise niciodată la el astfel. El era un tip de treabă, genul de băiat care trecea neobservat, sărit cu privirea pentru băiatul rău și sexy sau pentru tipul de artist torturat. Era genul de băiat preocupat de ale lui, căruia nu i s-ar părea nimic nelalocul său dacă s-ar întâlni cu două fete în același timp, fără să *mintă* neapărat despre ceea ce face, dar nici spunând adevărul.

— Uau, zise el, mai mult pentru sine. Sunt un nemernic *uriaș*.

— Asta e probabil primul lucru adevărat pe care l-ai spus de când am ajuns eu aici, zise Maia.

— Amin, conchise Isabelle. Deși dacă mă întrebi pe mine, e prea puțin, prea târziu...

Ușa laterală a barului se deschise și cineva ieși afară. Era Kyle. Simon simți un val de ușurare. Kyle arăta serios, dar nu atât de serios cât se gândea Simon că ar fi arătat dacă lui Maureen i s-ar fi întâmplat ceva cumplit.

Începu să coboare treptele spre el. Ploaia era acum doar o burniță fină. Maia și Isabelle erau cu spatele la el; se uitau încruntate la Simon, cu mânia focalizată ca un laser.

— Sper că nu te aștepți ca vreuna dintre noi să mai vorbească vreodată cu tine, zise Isabelle. Și cred c-am să port o discuție cu Clary — o discuție foarte, foarte serioasă despre cum își alege ea prietenii.

— Kyle, zise Simon, incapabil să-și ascundă ușurarea din glas când Kyle ajunse destul de aproape ca să-l audă. Mm, Maureen... e...

Habar n-avea cum să întrebe ce voia să întrebe fără ca Maia și Isabelle să afle ce se întâmplase, dar după cum s-a dovedit, nu mai conta, fiindcă nu reuși să dea glas și restului de cuvinte. Maia și Isabelle se întoarseră; Isabelle părea plictisită, iar Maia surprinsă, în mod clar întrebându-se cine mai era și Kyle.

De îndată ce Maia îl văzu în realitate pe Kyle, fața ei se schimbă; ochii i se deschiseră mari, sângele pierindu-i din obraji. Iar Kyle, la rândul lui, se holba la ea cu expresia cuiva care se trezise dintr-un coșmar doar ca să descopere că era real și continua. Buzele i se mișcară, modelând cuvinte, dar nici un sunet nu-i ieși din gură.

— Hei, zise Isabelle, uitându-se de la unul la celălalt. Voi doi... vă cunoașteți?

Buzele Maiei se întredeschiseră. Se uita mai departe țintă la Kyle. Simon avu răgaz doar să-și spună în minte că la el niciodată nu se uitase cu o intensitate asemănătoare, când ea șopti:

— *Jordan*...

Și făcu un salt spre Kyle, scoțându-și ghearele ascuțite și înfigându-le în gâtul lui.

PARTEA A DOUA

Pentru fiecare viață

Nimic nu e gratuit. Pentru toate există o plată.
Pentru fiecare câștig într-o parte, se plătește într-o alta.
Pentru fiecare viață, o moarte. Chiar și muzica ta, pe care
noi am ascultat-o de atâtea ori, trebuia să fie plătită.
Soția ta a fost plata pentru muzica ta.
Iadul este acum mulțumit.

— Ted Hughes, *Oasele tigrului*

10

RIVERSIDE, 232

SIMON STĂTEA ÎN FOTOLIUL DIN LIVINGUL LUI KYLE ȘI SE UITA LA imaginea blocată pe ecranul televizorului din colțul camerei. Se dăduse pauză la jocul pe care Kyle îl jucase cu Jace, iar imaginea rămasă era aceea a unui tunel subteran neplăcut la aspect, cu o grămadă de cadavre căzute la pământ și câteva bălți de sânge înfățișate foarte realist. Era tulburătoare, dar Simon n-avea destulă energie și nici dorință să se ostenească să închidă jocul. Imaginile care se derulaseră în capul lui toată noaptea fuseseră și mai rele.

Lumina care pătrundea în cameră pe fereastră se intensificase de la lumina apoasă a răsăritului la aceea palidă a începutului de dimineață, dar Simon abia dacă observase. Continua să vadă trupul inert al lui Maureen pe pământ, părul ei blond mânjit de sânge. Pe el însuși ieșind împleticindu-se afară, în noapte, sângele ei cântând prin venele lui. Și apoi Maia repezindu-se la Kyle, sfâșiindu-l cu ghearele. Kyle stătuse pur și simplu, fără să ridice un deget ca să se apere. Ar fi lăsat-o probabil să-l ucidă, dacă n-ar fi intervenit Isabelle, trăgând-o pe Maia la o parte și rostogolindu-se cu ea pe caldarâm, ținând-o țintuită acolo până

când furia ei se dizolvase în plâns. Simon încercase să se ducă la ea, dar Isabelle îl împiedicase cu o privire mânioasă, cu brațul în jurul celeilalte fete, cu mâna sus ca să-l prevină să stea deoparte.

— Pleacă de-aici, zisese ea. Și ia-l și pe el cu tine. Nu știu ce i-a făcut Maiei, dar trebuie să fi fost ceva foarte rău.

Și fusese, într-adevăr. Simon cunoștea numele acela, Jordan. Mai fusese pomenit și înainte, când o întrebase pe ea cum se transformase în vârcolac. Fostul ei iubit i-o făcuse, spusese ea. I-o făcuse printr-un atac sălbatic și plin de cruzime, după care fugise, lăsând-o să se descurce singură cu urmările.

Numele lui era Jordan.

De-asta avea Kyle doar un singur nume scris pe ușă, la sonerie. Pentru că era numele lui de familie. Numele întreg trebuie să fi fost Jordan Kyle, realizase Simon. Iar el fusese prost, incredibil de prost, să nu fi dedus asta dinainte. Nu că ar mai fi avut nevoie de vreun motiv în plus ca să se urască, în momentul acela.

Kyle — sau, mai exact, Jordan — era vârcolac; se vindeca repede. Până să-l apuce Simon, nu foarte blând, de picioare și să-l ducă la mașina lui, crestăturile adânci din gâtul său și de sub zdrențele bluzei lui sfâșiate se închiseseră și făcuseră coajă. Simon luase cheile de la el și condusese mașina înapoi în Manhattan, tăcând mai tot drumul, Jordan zăcând aproape nemișcat pe locul pasagerului, uitându-se în jos la mâinile lui însângerate.

— Maureen e bine, zisese în cele din urmă, când mașina intrase pe Williamsburg Bridge. Arăta mai grav decât era de fapt. Nu te pricepi încă să te hrănești din oameni, prin urmare n-a pierdut prea mult sânge. Am urcat-o într-un taxi. Nu-și mai amintește nimic. Crede c-a leșinat în fața ta și e foarte stânjenită din cauza asta.

Simon știa că s-ar fi cuvenit să-i mulțumească lui Jordan, dar nu găsea puterea s-o facă.

— Tu ești Jordan, zisese el, fostul iubit al Maiei. Cel care a transformat-o în vârcolac.

Erau acum pe Kenmare; Simon întoarse spre nord, luând-o pe Bowery, cu hotelurile sale ieftine și magazinele de corpuri de iluminat.

— Da, răspunsese Jordan, într-un târziu. Kyle e numele meu de familie. Am început să-l folosesc doar pe acesta când m-am alăturat celor din Praetor.

— Te-ar fi omorât, dacă ar fi lăsat-o Isabelle.

— Are tot dreptul să mă omoare, dacă vrea ea, zisese Jordan și tăcuse. Nu mai spusese nimic nici când Simon găsise loc de parcare și apoi își târșâiseră amândoi picioarele pe scări, până în apartament. Se dusese în camera lui fără ca măcar să-și scoată jacheta plină de sânge și trântise ușa.

Simon își împachetase lucrurile în rucsac și era gata să plece din apartament, când ezitase. Nu mai știa de ce, nici măcar cum, dar în loc să iasă, își trântise rucsacul lângă ușă și se întorsese să se așeze în fotoliu, unde rămăsese toată noaptea.

Ar fi vrut s-o poată suna pe Clary, dar era prea devreme și, de altfel, Isabelle spusese că ea și Jace plecaseră împreună și gândul de a întrerupe vreun moment special de-al lor nu era îmbietor. Se întrebă ce mai făcea oare mama lui. Dacă l-ar fi putut vedea noaptea trecută cu Maureen, ar fi rămas încredințată că era întru totul monstrul care-l acuzase că este.

Poate chiar era.

Ridică ochii când ușa lui Jordan se deschise, iar Jordan își făcu apariția. Era desculț, îmbrăcat în aceiași jeanși și tricou pe care le purtase și cu o zi în urmă. Cicatricele de pe gâtul lui se retrăseseră, rămânând doar niște linii roșii. El se uită la Simon. Ochii lui de culoarea alunei, de regulă atât de luminoși și veseli, erau întunecați și mohorâți.

— M-am gândit că o să pleci, zise el.

— Am fost gata s-o fac, zise Simon. Dar apoi mi-a trecut prin minte că ar trebui să-ți dau o șansă să-mi explici.

— Nu e nimic de explicat.

Jordan se duse în bucătărie și scotoci printr-un sertar, până scoase un filtru de cafea.

— Orice a zis Maia despre mine, sunt sigur că este adevărul.

— A spus că ai lovit-o, zise Simon.

Jordan, în bucătărie, rămase nemișcat. Se uita în jos, la filtru, de parcă n-ar mai fi știut sigur la ce folosea.

— A spus că voi doi ați ieșit împreună timp de mai multe luni și că totul era minunat, continuă Simon. Apoi, tu ai devenit violent și gelos. Iar când ea ți-a reproșat asta, ai lovit-o. Ea a rupt relația cu tine, iar apoi, când se întorcea într-o seară acasă, a fost atacată, aproape omorâtă. Iar tu... tu ai fugit din oraș. Nici o scuză, nici o explicație.

Jordan puse filtrul pe bufet.

— Cum a ajuns ea aici? Cum a găsit haita lui Luke Garroway?

Simon clătină din cap.

— A urcat într-un tren de New York și le-a luat urma. Maia e o supraviețuitoare. Nu s-a lăsat doborâtă de ceea ce i-ai făcut tu. Alții, mulți, ar fi cedat.

— De-asta ai rămas? întrebă Jordan. Ca să-mi spui că sunt un ticălos? Pentru că știam deja asta.

— Am rămas, zise Simon, din pricina a ceea ce am făcut eu noaptea trecută. Dac-aș fi aflat despre tine ieri, aș fi plecat. Dar după tot ce i-am făcut lui Maureen... Își mușcă buzele. Am crezut că pot controla ce mi se întâmplă și n-am reușit, și am rănit pe cineva care nu merita asta. De aceea am rămas.

— Pentru că dacă eu nu sunt un monstru, atunci nici tu nu ești un monstru.

— Pentru că vreau să știu cum să merg mai departe, acum, și poate că tu îmi poți spune. Simon se aplecă în față. Pentru că tu ai fost un tip bun cu mine de când te-am cunoscut. Nu te-am văzut niciodată fiind rău sau enervându-te. Și apoi m-am gândit la Gardienii Lupi, și cum ai zis tu că li te-ai alăturat pentru că făcuseși lucruri rele. Și m-am gândit că Maia a fost probabil lucrul rău pe care îl făcuseși și pe care încercaseși să-l compensezi.

— Am încercat, zise Jordan. Ea este.

Clary stătea la biroul ei din mica odaie de oaspeți din casa lui Luke, cu peticul de pânză pe care-l luase de la morga spitalului Beth Israel întins înaintea ei. Îl fixase pe laturi cu niște creioane și își trecea mâna

cu stela pe deasupra lui, încercând să-și amintească runa care-i apăruse în spital.

Era greu să se concentreze. Se tot gândea la Jace, la noaptea trecută. Unde s-o fi dus. De ce era nefericit. Nu-și dăduse seama până când nu-l văzuse că și el suferea la fel de mult ca și ea, și avea inima la fel de sfâșiată. Voia să-l sune, dar își interzisese să facă asta, de mai multe ori de când ajunsese acasă. Dacă el avea să-i spună care era problema, trebuia s-o facă fără să i se ceară. Îl cunoștea destul de bine ca să știe că așa era.

Închise ochii și încercă să se forțeze să-și imagineze runa. Nu era una pe care o născocise ea, de asta era foarte sigură. Era una care într-adevăr exista dinainte, deși nu era sigură dacă o văzuse în Cartea Gri. Forma ei îi vorbea mai puțin de transpunere, cât de revelație, de arătat forma a ceva ascuns sub pământ, suflând praful la o parte de pe ea încet, ca să citească inscripția de dedesubt...

Stela îi zvâcni între degete, iar ea deschise ochii și descoperi, spre surprinderea ei, că reușise să traseze un mic contur pe marginea țesăturii. Arăta aproape ca o pată de cerneală, cu fire ciudate care se îndreptau în toate direcțiile, și ea se încruntă, întrebându-se dacă-și pierduse îndemânarea. Dar țesătura începu să tremure, ca aerul deasupra asfaltului încins. Ea se uită la cuvintele apărute pe țesătură de parcă o mână invizibilă le-ar fi scris:

Proprietatea Bisericii lui Talto. Riverside, 232.

O cuprinse un val de entuziasm. Era un indiciu, un indiciu real. Și îl găsise ea singură, fără nici un ajutor de la altcineva.

Riverside, 232. Asta era în Upper West Side, se gândi ea, lângă Riverside Park, chiar peste apă de New Jersey. Nu era deloc un drum lung. Biserica lui Talto. Clary puse stela jos, încruntându-se de îngrijorare. Indiferent ce-o fi fost, suna a vești rele. Își împinse grăbită scaunul până la vechiul computer al lui Luke și deschise internetul. N-ar fi putut spune că a fost surprinsă când, tastând „Biserica lui Talto", n-a obținut nici un rezultat inteligibil. Orice fusese scris acolo, în colțul țesăturii, fusese în *purgatică,* sau *cthoniană,* sau vreo altă limbă demonică.

De un lucru era sigură: indiferent ce era Biserica lui Talto, era secret și probabil rău. Dacă era implicată în transformarea nou-născuților în

creaturi cu gheare în loc de mâini, nu era vorba de nici un fel de religie adevărată. Clary se întrebă dacă mama care lăsase copilul lângă spital era membră a acelei biserici și dacă știa în ce se vârâse înainte de a fi născut copilul.

Simți că-i e deodată foarte frig când întinse mâna spre telefon... dar se opri cu el în mână. Se pregătise s-o sune pe mama ei, dar nu putea vorbi cu Jocelyn despre asta. Jocelyn abia se oprise din plâns și fusese de acord să iasă pe afară, cu Luke, ca să se uite la verighete. Și în vreme ce Clary credea că mama ei era destul de puternică să facă față oricărui adevăr care avea să iasă la iveală, fără îndoială că o să intre în și mai mare necaz cu Conclavul pentru faptul că dusese investigațiile mai departe fără să-i informeze și pe ei.

Luke. Dar Luke era cu mama ei. Nu-l putea suna.

Maryse, probabil. Numai ideea de a o suna i se părea străină și intimidantă. În plus, Clary — chiar fără să vrea să admită în sinea ei că ăsta ar fi fost un factor — știa că, dacă Maryse ar fi lăsat Conclavul să se ocupe de treaba asta, ea, Clary, ar fi fost dată la o parte. Trimisă pe banca de rezerve ale unui mister care i se părea foarte personal. Ca să nu mai pomenim că ar fi fost ca și cum ar fi trădat-o pe mama sa Conclavului.

Dar să înceapă să alerge pe fir de una singură, fără să știe ce găsește... Ei bine, avea pregătire, dar nu *atâta* pregătire. Și știa că avea tendința de a acționa mai întâi, și-abia pe urmă de a gândi. Fără tragere de inimă, trase telefonul spre ea, șovăi un moment — și trimise un mesaj rapid: RIVERSIDE, 232. TREBUIE SĂ NE ÎNTÂLNIM IMEDIAT. E IMPORTANT. Apăsă butonul de trimitere și așteptă un moment până ce ecranul se lumină, zumzăind, anunțând astfel că a primit un mesaj de răspuns: OK.

Suspinând ușurată, Clary puse telefonul jos și se duse să-și ia armele.

— Am iubit-o pe Maia, zise Jordan.

Stătea pe canapea acum, după ce reușise în sfârșit să-și facă o cafea, deși nu băuse nici o gură din ea. Ținea cana în mâini, învârtind-o în neștire, în timp ce vorbea.

— Trebuie să știi asta înainte de a-ți mai spune orice altceva. Amândoi eram din același orășel, o posomorâtă gaură de iad, din New

Jersey, iar ea suferea nesfârșite mizerii, pentru că tatăl ei era negru și mama albă. Mai avea și un frate, care era total psihopat. Nu știu dacă ți-a spus despre el, Daniel.

— Nu prea multe, zise Simon.

— Cu toate astea laolaltă, viața ei era un iad, dar nu voia să se lase copleșită. Am întâlnit-o într-un magazin de muzică, cumpărând discuri vechi. Vinil, da. Am intrat în vorbă și mi-am dat seama că era, practic, cea mai grozavă tipă de pe o rază de mai mulți kilometri. Și frumoasă, pe deasupra. Și scumpă.

Ochii lui Jordan erau pierduți în depărtări.

— Am ieșit împreună și a fost fantastic. Eram complet îndrăgostiți. Așa cum ți se întâmplă când ai șaisprezece ani. Apoi eu am fost mușcat. M-am bătut, într-o noapte, la un club. Obișnuiam să intru des în încăierări. Eram obișnuit să primesc pumni și lovituri de picioare, dar să fiu mușcat? Am crezut că tipul care-o făcuse era nebun, dar nu mai conta. M-am dus la spital, am fost cusut, am uitat de episod. La vreo trei săptămâni după aceea, a început să se manifeste. Valuri de furie incontrolabilă și de mânie. Vederea mi se întuneca pur și simplu, iar eu nu mai știam ce se întâmplă. Am dat cu pumnul în fereastra de la bucătărie pentru că se înțepenise un sertar. Eram nebun de gelozie în privința Maiei, convins că se uita după alți băieți, convins... nici măcar nu știu ce era în mintea mea. Știu doar că a izbucnit la suprafață. Am lovit-o. Vreau să spun că nu-mi amintesc s-o fi făcut, dar am făcut-o. Iar ea n-a mai vrut să mă vadă...

Vocea i se înecă. Luă o înghițitură de cafea; părea bolnav, gândi Simon. Probabil că nu spusese de prea multe ori povestea asta. Sau niciodată.

— După vreo două nopți, m-am dus la o petrecere și era și ea acolo. Dansa cu un alt băiat. Îl săruta de parc-ar fi vrut să-mi demonstreze că între noi se terminase totul. Și-a ales prost noaptea în care s-o facă, nu că ar fi avut cum să știe ea asta. Era cea dintâi lună plină de când fusesem mușcat.

Încheieturile degetelor i se albiseră de cât de tare strângea cana în mână.

— Prima oară când m-am preschimbat. Transformarea îmi alerga prin tot corpul și-mi făcea bucăți oasele și pielea. Eram în agonie și nu doar din pricina asta. O voiam pe ea, voiam să se întoarcă la mine, voiam să-i explic, dar nu puteam decât să urlu. Am luat-o la goană pe străzi și, deodată, am văzut-o traversând parcul din apropiere de casa ei. Se ducea acasă...

— Și ai atacat-o, zise Simon. Ai mușcat-o.

— Da.

Jordan se uita în gol, adâncit în trecut.

— Când m-am trezit, în dimineața următoare, am știu ce făcusem. Am încercat să ajung la ea acasă, să-i explic. Pe la jumătatea drumului, un individ solid mi-a tăiat calea și m-a ținut pe loc. Știa cine eram, știa totul despre mine. Mi-a explicat că era membru Praetor Lupus și că îmi fusese repartizat. Nu era deloc încântat că ajunsese prea târziu, că deja mușcasem pe cineva. Nu mi-a dat voie să mă apropii de ea. A spus că asta n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. A făgăduit că o să aibă grijă Gardienii Lupi de ea. Mi-a mai spus că, din pricină că mușcasem deja un om, ceea ce era strict interzis, singura cale de a scăpa de pedeapsă era să mă alătur Gardienilor și să învăț cum să mă controlez... N-aș fi făcut-o. L-aș fi scuipat pe tip și aș fi acceptat orice pedeapsă ar fi vrut ei să-mi aplice. Mă uram atât de mult! Dar când mi-a explicat că, așa, voi fi în stare să ajut și alții ca mine, poate chiar să împiedic să se repete ce se întâmplase între mine și Maia, atunci am văzut o lumină în întuneric, departe în viitor. Ca și când poate ar mai fi fost o șansă de a îndrepta răul făcut.

— Okay, zise Simon, încet. Dar nu e cumva cam stranie coincidența că ai sfârșit prin a-mi fi repartizat mie? Un tip care se întâlnea cu fata pe care odinioară ai mușcat-o tu și ai transformat-o într-un vârcolac?

— Nu-i nici o coincidență, zise Jordan. Dosarul tău era unul dintr-un teanc mai mare ce mi-a fost înmânat. Te-am ales pe tine tocmai din pricină că Maia era menționată în însemnări. Un vârcolac se întâlnea cu un vampir. Știi, e mare chestie! A fost prima oară când mi-am dat seama că devenise și ea vârcolac după ce eu... după tot ce-i făcusem.

— N-ai verificat niciodată înainte, să afli? Asta pare un pic cam...

— Am încercat. Gardienii n-au fost de acord, dar eu am făcut tot ce-am putut ca să aflu ce se întâmplase cu ea. Am descoperit că fugise de acasă, dar oricum avusese o viață mizerabilă, deci asta nu-mi spunea nimic. Și nu există vreo arhivă națională a tuturor vârcolacilor în care s-o fi putut căuta. Eu pur și simplu... speram că nu se Preschimbase.

— Deci ai acceptat rolul pe lângă mine din cauza Maiei?

Jordan roși.

— M-am gândit că poate, dacă fac cunoștință cu tine, aș putea afla ce s-a întâmplat cu ea. Dacă era bine.

— De-asta m-ai certat că jucam la dublu cu ea, zise Simon, amintindu-și. Erai, de fapt, protector.

Jordan îi aruncă o privire piezișă pe deasupra cănii de cafea.

— Da, păi, era un joc necinstit.

— Tu ești cel care i-ai strecurat fluturașul cu spectacolul trupei pe sub ușă. Nu-i așa? Simon dădu din cap: Deci intervenția în viața mea amoroasă face parte din atribuțiile tale sau a fost doar nota ta personală?

— Eu am nenorocit-o o dată, zise Jordan. Nu voiam s-o văd nenorocită și de altcineva.

— Și nu ți-a trecut prin minte că, dacă apare la spectacolul nostru, o să încerce să-ți pocească mutra? Dacă n-ar fi întârziat, poate ți-ar fi făcut-o chiar atunci când erai pe scenă. Ar fi fost un supliment grozav pentru public.

— N-am știut, zise Jordan. Nu mi-am închipuit că mă urăște atât de tare. Adică, eu nu-l urăsc pe tipul care m-a Preschimbat pe mine; cumva înțeleg că poate n-a fost stăpân pe el însuși.

— Da, zise Simon, dar nu l-ai *iubit* niciodată pe tipul ăla. N-ai avut niciodată vreo relație cu el. Maia te-a iubit. Crede că ai mușcat-o, apoi te-ai dat la fund și nu te-ai mai gândit niciodată la ea. O să te urască tot atât de mult cât te-a iubit odinioară.

Înainte ca Jordan să-i poată răspunde, sună cineva la ușă — nu soneria care s-ar fi auzit dacă ar fi fost cineva la parter, la ușa de la intrarea

în imobil, ci aceea de la care se putea suna doar dacă vizitatorul stătea pe hol, în fața ușii apartamentului. Băieții schimbară o privire nedumerită.

— Aștepți pe cineva? întrebă Simon.

Jordan clătină din cap și lăsă jos cana de cafea. Amândoi merseră în micul vestibul. Jordan îi făcu semn lui Simon să stea în spatele lui, apoi deschise larg ușa.

Nu era nimeni. În schimb, pe preșul din fața ușii era o bucată de hârtie împăturită, peste care, ca să nu zboare de la curent, fusese pus ceva ce arăta a pietroi solid. Jordan se aplecă să scoată biletul de sub piatră și se ridică apoi, încruntat.

— E pentru tine, zise el, întinzându-i-l lui Simon.

Uluit, Simon deschise biletul. La mijlocul foii, cu litere copilărești, desenate cu șablonul, era următorul mesaj:

SIMON LEWIS. O AVEM PE IUBITA TA. TREBUIE SĂ VII ÎN RIVERSIDE 232 ASTĂZI. SĂ FII ACOLO ÎNAINTE DE A SE ÎNTUNECA SAU DACĂ NU, O SĂ-I TĂIEM GÂTUL.

— E o glumă, zise Simon, holbându-se pierit la hârtie. Asta trebuie să fie.

Fără vreun cuvânt, Jordan îl apucă de braț pe Simon și-l conduse în living. Dându-i drumul, scotoci prin jur după telefonul fără fir, până-l găsi.

— Sun-o, spuse el, trântindu-i telefonul în piept lui Simon. Sun-o pe Maia și vezi dacă e în siguranță.

— Dar s-ar putea să nu fie ea.

Simon se uită la telefon în vreme ce întreaga grozăvie a situației îi zumzăia prin creier ca un duh rău agitându-se pe lângă o casă, rugându-se să fie lăsat înăuntru. *Concentrează-te,* își spuse el. *Nu intra în panică.*

— Ar putea fi Isabelle.

— Oh, Doamne! mârâi Jordan la el. Mai ai și alte iubite? Trebuie să facem o listă cu persoane de sunat?

Simon îi smulse telefonul și se întoarse cu spatele, formând grăbit numărul.

Maia răspunse după al doilea apel.

— Alo?

— Maia... sunt Simon.

Tonul prietenos dispăru.

— Ah! Ce vrei?

— Voiam doar să verific dacă ești bine, zise el.

— Sunt bine, zise ea înțepat. Ce a fost între noi nu era foarte serios. Nu sunt fericită, dar o să supraviețuiesc. Totuși, tu tot un nemernic ești.

— Nu, zise Simon. Vreau să spun, voiam să verific dacă ești *bine.*

— Te referi la treaba cu Jordan?

El îi simți mânia greu stăpânită când îi rosti numele.

— Așa este. Voi doi ați plecat împreună, nu-i așa? Sunteți prieteni sau cam așa ceva, nu? Ei bine, poți să-i spui să stea departe de mine. De fapt, asta e valabil pentru amândoi.

Închise. Tonul zumzăi în receptor ca o albină furioasă.

Simon se uită la Jordan.

— E bine. Ne urăște pe amândoi, dar altceva nu părea să fie în neregulă.

— Bine, zise Jordan. Sun-o pe Isabelle.

A trebuit să încerce de două ori, până când Izzy să răspundă; Simon era cât pe-aci să intre în panică, dar apoi auzi vocea ei, aparent distrată și enervată.

— Oricine ai fi, ar fi bine să ai un motiv întemeiat ca să mă suni.

Ușurarea i se răspândi prin vene.

— Isabelle, sunt Simon.

— Oh, pentru Dumnezeu! *Ce* vrei?

— Voiam doar să mă asigur că ești bine...

— Ah, ce, se presupune c-aș fi devastată pentru că tu ești un escroc, mincinos cu două fețe, pui de...

— Nu.

Faza asta deja începea să-l calce pe nervi.

— Vreau să spun, ești în regulă? N-ai fost răpită sau ceva de genul ăsta?

Urmă o lungă tăcere.

— Simon, zise Isabelle în cele din urmă. Pe cuvânt, foarte serios, asta e cea mai stupidă scuză pentru un telefon plângăcios și prefăcut, pe care am auzit-o vreodată în viața mea. Ce-i cu tine?

— Nu știu, zise Simon și închise, mai înainte să-i trântească ea telefonul în nas.

Îi întinse aparatul lui Jordan.

— Și ea e bine.

— Nu pricep. Jordan arăta uluit. Cine ar lansa o astfel de amenințare, dacă nu se bazează pe nimic? Vreau să spun, e atât de ușor de verificat și de aflat că e o minciună!

— Înseamnă că mă cred prost, începu Simon, dar se opri și o idee înfricoșătoare îi trecu prin minte.

Smulse înapoi telefonul de la Jordan și începu să formeze un număr, cu degete amorțite.

— Cine e? întrebă Jordan. Pe cine suni?

Telefonul lui Clary sună exact în momentul în care ea cotea de pe Ninety-Sixth Street pe Riverside. Ploaia părea să fi spălat toată mizeria obișnuită a orașului; soarele își trimitea razele din cerul sclipitor de curat pe fâșia verde strălucitoare a parcului ce se întindea de-a lungul malului fluviului, ale cărui ape arătau albastre în ziua aceea.

Scotoci în geantă după telefon, îl găsi și-l deschise imediat.

— Alo?

Vocea lui Simon se mai potoli puțin.

— Oh, slavă... Se înecă. Ești bine? N-ai fost răpită sau mai știu eu ce?

— *Răpită?*

Clary se zgâia la numerele de pe clădiri, înaintând pe alee: 220, 224. Nu prea știa la ce să se aștepte să vadă. Oare avea să arate ca o biserică? Sau ca altceva, acoperit de o iluzie magică pentru a arăta ca un teren viran?

— Ești beat sau ce?

— E cam devreme pentru asta. Ușurarea din vocea lui era evidentă. Nu, doar că... am primit un bilet ciudat. Cineva amenința că mi-ar lua iubita.

— Care dintre ele?

— Ha, ha!

Simon nu era nici pe departe amuzat.

— Le-am sunat deja pe Maia și pe Isabelle, dar amândouă sunt bine. Apoi m-am gândit la tine... vreau să spun, noi petrecem o grămadă de timp împreună. Cineva și-ar fi putut face o impresie greșită. Dar acum nu mai știu ce să zic.

— Nici eu.

Numărul 232 apăru deodată în fața lui Clary, o clădire masivă, din piatră solidă, cu un acoperiș ascuțit. *Ar fi putut fi o biserică, într-o oarecare perioadă,* gândi ea, deși astăzi nu mai arăta la fel.

— Maia și Isabelle au aflat una despre cealaltă aseară, apropo. N-a fost deloc plăcut, adăugă Simon. Ai avut dreptate că nu e bine să te joci cu focul.

Clary examină fațada clădirii cu numărul 232. Majoritatea edificiilor de pe alee erau clădiri cu apartamente de lux, cu portar în livrea la intrare. Aceasta însă avea o ușă dublă, înaltă, de lemn, arcuită sus, cu niște clanțe de modă veche în loc de mânere-buton.

— Ooh, aoleu! Îmi pare rău, Simon. Mai vorbește vreuna dintre ele cu tine?

— Nu prea.

Ea puse o mână pe clanță și împinse. Ușa se deschise cu un scârțâit ușor. Clary vorbi mai încet.

— Poate că vreuna dintre ele ți-a lăsat biletul.

— Nu prea pare a fi stilul lor, zise Simon, cu sinceră nedumerire. Crezi că Jace ar fi putut s-o facă?

Auzul numelui său a fost ca un pumn în plex. Clary își ținu respirația și zise:

— Nu cred că ar face așa ceva, chiar dacă ar fi supărat.

Depărtă telefonul de ureche. Privind în jur prin ușa întredeschisă, putea vedea ceea ce arăta liniștitor ca interiorul unei biserici — un lung

culoar de trecere printre șirurile de bănci și lumini pâlpâitoare ca de lumânări. De bună seamă că n-ar fi fost nici o primejdie să arunce o privire înăuntru.

— Trebuie să închid, Simon. Te sun eu mai târziu.

Închise telefonul și păși înăuntru.

— Chiar crezi că a fost o glumă? Jordan se plimba de colo-colo prin apartament, ca un tigru într-o cușcă de la grădina zoologică. Nu știu... Mie mi se pare mai degrabă o glumă de om bolnav.

— N-am spus că n-ar fi așa.

Simon se uită spre bilet; era deschis pe măsuța de cafea, iar literele trasate cu șablonul erau vizibile chiar și de la distanță. Doar uitându-se la el și simțea un gol în stomac, deși știa că era lipsit de înțeles.

— Tot încerc să mă gândesc cine l-ar fi putut trimite. Și de ce.

— Poate că ar trebui să-mi iau o zi liberă în care să nu te mai urmăresc pe tine și să stau cu un ochi pe ea, zise Jordan. Știi tu... în caz de ceva.

— Presupun că vorbești despre Maia, zise Simon. Știu că ai intenții bune, dar chiar nu cred că te vrea prin preajma ei. În nici o calitate.

Fața lui Jordan deveni aspră.

— M-aș ține deoparte, ca să nu mă vadă.

— Uau! Încă mai ții la ea, nu-i așa?

— Am o responsabilitate personală, răspunse Jordan scorțos. Orice altceva simt nu contează.

— Poți să faci ce vrei tu, zise Simon. Dar eu cred...

Soneria de la ușă se auzi din nou. Cei doi băieți schimbară o singură privire înainte ca amândoi să se repeadă pe holul îngust către ușă. Jordan ajunse primul. Înșfăcă rapid cuierul de lângă ușă, smulse hainele de pe el și deschise ușa larg, ținând cuierul deasupra capului ca pe o lance.

De partea cealaltă a ușii era Jace. Clipi nedumerit.

— Ăla e un cuier?

Jordan trânti cuierul jos și oftă.

— Dac-ai fi fost vampir, ăsta ar fi fost mult mai de folos.

— Da, zise Jace. Sau, știi, dac-aș fi fost cineva cu multe haine.

Simon scoase capul de după Jordan și zise:

— Scuze. Am avut o dimineață stresantă.

— Da, bine, zise Jace. Tocmai e pe cale să devină și mai stresantă. Am venit să te iau la Institut, Simon. Cei din Conclav vor să te vadă și nu le place să fie făcuți s-aștepte.

În clipa în care ușa Bisericii lui Talto se închise în urma lui Clary, ea se simți ca pe altă lume, zgomotul și agitația New Yorkului dispărând cu desăvârșire. Spațiul din interiorul clădirii era mare și impunător, cu tavan înalt. Un culoar îngust trecea printre șirurile de strane, și lumânări de seu brun ardeau în sfeșnice fixate de-a lungul pereților. Interiorul i se păru lui Clary foarte slab luminat, dar asta poate pentru că era obișnuită cu strălucirea lămpii-vrăjitoarei.

O luă de-a lungul culoarului, pasul ei, în teniși, pe piatra prăfuită abia auzindu-se. Era ciudat, gândi ea, o biserică fără nici o fereastră. În capătul culoarului de trecere ajunse la absidă, unde două trepte duceau către un podium pe care se afla altarul. Se uită lung la el, observând încă un lucru ciudat: că în această biserică nu exista nici o cruce. În schimb, pe altar era o tăbliță de piatră așezată vertical, încununată de o sculptură reprezentând o bufniță. Pe tăbliță stătea scris:

CĂCI CASA EI DUCE SPRE MOARTE,
IAR CĂILE EI CĂTRE MORȚI.
NIMENI DIN CEI CE INTRĂ ÎN EA NU SE MAI ÎNTOARCE,
NICI NU MAI APUCĂ PE CĂILE VIEȚII.

Clary rămase uimită. Nu cunoștea prea bine Biblia — cu siguranță, nu-și amintea nici pe departe atât de bine ca Jace, care știa, aproape perfect, pasaje întregi din ea —, dar, deși textul suna religios, era destul de straniu ca să fie afișat într-o biserică. Se înfioră și se apropie mai mult de altar, unde fusese lăsată o carte mare, închisă. Una dintre pagini părea să fi fost însemnată; când Clary întinse mâna să deschidă cartea, își dădu seama că obiectul pe care îl luase drept semn de carte era de fapt un pumnal cu mâner negru, gravat cu simboluri oculte. Mai

văzuse astfel de desene și mai înainte, în cărțile după care învăța. Era un *athame*, utilizat adesea în ritualurile de invocare a demonilor.

Îi îngheță inima, dar se aplecă totuși să se uite peste pagina marcată, hotărâtă să afle ceva, însă descoperi că era plină de rânduri scrise de mână, foarte înghesuit, stilizat, greu de descifrat și dacă ar fi fost în engleză. Dar nu erau; erau într-un alfabet cu litere ascuțite, țepoase, pe care era sigură că nu-l mai văzuse înainte. Cuvintele se aflau sub o ilustrație în care Clary recunoscu un cerc de invocare — genul de desen pe care îl trasau magicienii pe pământ înainte de a face farmece. Aceste cercuri aveau rolul de a atrage și a concentra puterea magică. În carte, cercul se întinsese pe pagină în cerneală verde, arătând ca două cercuri concentrice, cu un pătrat în centru. În spațiul dintre cercuri erau mâzgălite rune. Clary nu le recunoscu, dar simți limbajul runelor în oasele ei și se cutremură. Moarte și sânge.

Dădu grăbită pagina și văzu un grup de ilustrații care o făcu să-și țină respirația.

Era o succesiune de ilustrații pornind de la imaginea unei femei cu o pasăre cocoțată pe umărul ei stâng. Pasărea, probabil un corb, părea sinistră și vicleană. În cea de-a doua ilustrație, pasărea nu mai era, iar femeia era evident însărcinată. În cea de-a treia, femeia stătea întinsă pe un altar foarte asemănător cu acela în fața căruia stătea acum Clary. O siluetă într-o robă stătea în fața ei, cu o seringă șocant de modernă în mână. Seringa era plină cu un lichid roșu-închis. Femeia știa în mod clar că urma să fie injectată, pentru că țipa.

În ultima ilustrație, femeia stătea cu pruncul în poală. Copilul arăta aproape normal, în afara ochilor care erau în întregime negri, fără nici un pic de alb. Femeia se uita la copil cu o expresie de groază.

Clary simți cum i se ridică părul pe ceafă. Mama ei avusese dreptate. Cineva încercase să facă mai mulți nou-născuți ca Jonathan. De fapt, deja îi făcuse.

Se retrase de lângă altar. Fiecare celulă din corpul ei țipa că era ceva foarte rău cu locul acela. Nu credea că mai putea petrece nici o secundă acolo; mai bine ieșea și aștepta să vină cavaleria. Poate că descoperise indiciul ăsta de una singură, dar rezultatul era mult peste puterile ei.

Atunci auzi sunetul.

Un susur blând, ca de val leneș în retragere, care părea să vină de deasupra ei. Își ridică privirile, ținând strâns *athame*-ul în mână. Și făcu ochii mari. De jur-împrejurul galeriei de la etaj stăteau înșirați mai mulți privitori. Îmbrăcați în ce păreau a fi niște treninguri cenușii — tenișі, tricouri de un cenușiu mohorât și bluze de trening încheiate cu fermoar, cu glugile trase mult pe față. Stăteau complet nemișcați, cu mâinile sprijinite pe balustrade, uitându-se în jos la ea. Cel puțin, așa crezu ea, că o priveau. Fețele le erau aproape în întregime ascunse în umbră; nici măcar nu-și dădea seama dacă erau bărbați sau femei.

— Îmi... îmi pare rău, zise ea. Vocea ei răsună puternic între pereții de piatră. N-am vrut să deranjez sau...

Nu primi nici un răspuns, ci doar tăcere. Tăcere apăsătoare. Inima lui Clary începu să bată mai repede.

— Atunci, eu o să plec, zise ea, înghițindu-și nodul din gât.

Făcu un pas în față, puse *athame*-ul pe altar și se întoarse să plece. Atunci îi ajunse la nări mirosul din aer, cu o fracțiune de secundă înainte de a se întoarce — duhoarea familiară a gunoiului în putrefacție. Între ea și ușă, ridicându-se ca un zid, era un coșmaresc amestec inform de piele descărnată, dinți ca briciul și gheare întinse.

În ultimele câteva săptămâni, Clary se antrenase să înfrunte un demon în bătălie, chiar și unul masiv. Dar acum când se întâmpla în realitate, nu reuși să facă altceva decât să țipe.

11

NEAMUL NOSTRU

DEMONUL SE REPEZI LA CLARY, IAR EA SE OPRI BRUSC DIN ȚIPAT ȘI făcu un salt înapoi, peste altar — un salt pe spate perfect și, pentru un moment bizar, își dori ca Jace să fi fost de față ca s-o vadă. Atinse podeaua și se ghemui, exact în clipa în care ceva izbi altarul cu putere, făcând piatra să vibreze.

Un urlet răsună în biserică. Clary se ridică în genunchi și aruncă o privire pe după altar. Demonul nu era atât de mare cât i se păruse la început, dar nu era nici mic — aproape cât un frigider, cu trei capete legănându-se pe niște gâturi lungi. Ochii erau orbi, dar avea niște fălci enorme, căscate, din care atârnau fire de bale verzui. Demonul părea să-și fi izbit capul din stânga altarului când se aruncase s-o prindă, pentru că scutura capul acela înainte și înapoi, vrând parcă să și-l limpezească.

Clary privi înnebunită în sus, dar cei în treninguri erau încă la locurile lor. Nici unul nu se clintise. Păreau că urmăresc cu o curiozitate detașată ceea ce se petrecea. Se răsuci și se uită în spatele ei, dar nu exista nici o ieșire din biserică în afară de ușa pe care intrase ea, iar

demonul îi bloca acum calea înapoi. Dându-și seama că pierdea secunde prețioase, se ridică în picioare și înșfăcă *athame*-ul. Îl smulse de pe altar și se ghemui la loc, exact în clipa în care demonul se repezea din nou la ea. Se rostogoli pe-o parte, când un cap, legănându-se pe gâtul lung ca un lujer, se repezi peste altar, cu limba neagră și groasă ieșită în afară, căutând-o pe ea. Cu un strigăt, înfipse o dată *athame*-ul în gâtul creaturii, apoi îl trase la loc, dându-se înapoi, la o parte din cale.

Creatura țipă, dându-și capul pe spate, și un jet de sânge negru împroșcă din rana pe care i-o făcuse ea. Însă nu fusese o lovitură mortală. Chiar sub ochii lui Clary, rana începu să se vindece încet, carnea verde-negricioasă a demonului împletindu-se la loc ca o țesătură când este cârpită. Fetei îi pieri curajul. Bineînțeles. Principalul motiv pentru care vânătorii de umbre foloseau arme cu rune era acela că runele îi împiedicau pe demoni să se vindece.

Duse mâna stângă la cingătoare, după stela ei, și o scoase exact când demonul ataca din nou. Sări într-o parte și plonjă dureros pe scări în jos, rostogolindu-se până se lovi de primul rând de bănci. Demonul se întoarse, cu o oarecare greutate, și porni din nou spre ea. Dându-și seama că ținea strâns și stela, și pumnalul — de fapt, în pumnal chiar se tăiase când se rostogolise, iar sângele i se întinsese cu repeziciune pe pieptarul jachetei — schimbă pumnalul în mâna stângă și stela în dreapta și, cu o grabă disperată scrijeli o rună *enkeli* în mânerul *athame*-ului.

Celelalte simboluri de pe mâner începură să se topească și să dispară când runa puterii angelice îl luă în stăpânire. Clary ridică ochii; demonul era aproape peste ea, cu cele trei capete ale lui întinse, cu gurile căscate. Țâșnind în picioare, duse brațul înapoi și aruncă pumnalul cu toată puterea. Spre marea ei surpriză, nimeri capul din centru drept în mijloc, pumnalul înfigându-se până la plăsele. Capul crăpă, în răcnetele demonului — iar lui Clary îi reveni curajul — și apoi pur și simplu căzu, lovind podeaua cu un bufnet îngrețoșător. Demonul continua însă să se apropie, târându-și capul acum mort pe gâtul flasc, înaintând spre Clary.

Zgomotul mai multor pași se auzi de deasupra. Clary își ridică ochii. Persoanele în treninguri plecaseră, galeria era goală. Priveliștea nu era liniștitoare. Cu inima dansându-i în piept un tango nebunesc, Clary se întoarse și o rupse la fugă spre ușa din față, dar demonul era mai rapid decât ea. Cu un grohăit de efort, se aruncă *pe deasupra* ei și ateriză în fața ușilor, tăindu-i calea spre ieșire. Scoțând un șuierat, porni spre ea, legănându-și cele două capete rămase, apoi le ridică, întinzându-și gâturile la maximum ca să poată lovi...

Ceva fulgeră prin aer, o flamă auriu-argintie iute ca săgeata. Capetele demonului se răsuciră, șuieratul ridicându-se până la țipăt, dar prea târziu — obiectul argintiu care se înfășurase în jurul lor le smuci cu putere și, cu un gheizer de sânge negru, cele două capete au fost retezate. Clary se rostogoli într-o parte, ferindu-se de sângele care, atingând-o, îi ardea pielea. Apoi își vârî capul între umeri, când corpul decapitat se clătină și căzu în direcția ei...

Și dispăru. Chiar în timp ce se prăbușea, demonul pieri, absorbit înapoi de dimensiunea din care venise. Clary ridică prudentă capul. Ușile de la intrarea în biserică erau deschise, iar în prag stătea Isabelle, în cizme și cu o rochie neagră, cu biciul de electrum în mână. Îl înfășura la loc încet, în jurul încheieturii, aruncând priviri prin biserică în timp ce făcea asta, cu sprâncenele ei negre unite într-o încruntătură de curiozitate. Când privirea îi căzu pe Clary, zâmbi.

— Drace, fato, zise ea. În ce te-ai mai băgat acum?

Mâinile servitorilor vampirilor pe pielea lui Simon erau reci și ușoare, ca atingerea unor aripi înghețate. Se înfioră puțin când îi dezlegară eșarfa de la ochi, simțindu-le pielea uscată și aspră, după care aceștia se dădură înapoi, retrăgându-se cu o plecăciune.

El privi în jur, clipind nedumerit. În urmă cu doar câteva clipe, stătea în lumina soarelui, la colțul dintre Seventy-Eighth Street și Second Avenue — la suficientă distanță de Institut, după socotelile lui, cât să folosească în siguranță țărâna de mormânt pentru a o contacta pe Camille fără să-i trezească suspiciuni. Iar acum era într-o cameră slab luminată, foarte spațioasă, cu pardoseală de marmură netedă și cu elegante

coloane de marmură susținând tavanul înalt. De-a lungul peretelui din stânga exista un șir de cabine cu geam în față, fiecare cu o plăcuță de bronz atârnată de ea, pe care scria CASIER. O altă plăcuță de bronz de pe zid proclama locul ca fiind BANCA NAȚIONALĂ DOUGLAS. Un strat gros de praf acoperea pardoseala și ghișeele unde odinioară stăteau oamenii să-și completeze cecurile sau formularele de retragere de numerar, iar lămpile cu suport de bronz care atârnau de tavan erau acoperite de cocleală verde.

În mijlocul sălii se afla un fotoliu înalt, iar în fotoliu stătea Camille. Părul ei blond-argintiu era despletit și-i curgea pe umeri ca beteala. Fața ei frumoasă era curățată de machiaj, dar buzele îi erau încă foarte roșii. În penumbra din bancă, erau aproape singura pată de culoare pe care Simon o vedea.

— În mod obișnuit n-aș fi fost de acord să ne întâlnim în timpul zilei, Diurnule, zise ea. Dar, pentru tine, am făcut o excepție.

— Mulțumesc.

Observase că nu fusese adus nici un scaun pentru el, așa că rămase în picioare, stânjenit. Dacă inima i-ar mai fi bătut încă, își zise el, acum ar fi bubuit în piept. Când acceptase să facă asta pentru Conclav, uitase cât de tare îl speria Camille. Poate că era o frică ilogică — ce ar fi putut să-i facă *lui*? —, dar asta era.

— Presupun că asta înseamnă că te-ai gândit la oferta mea, zise Camille. Și că o primești.

— Ce te face să crezi că primesc? zise Simon, sperând din tot sufletul ca ea să nu pună stupizenia întrebării pe seama faptului că el trăgea de timp.

Ea arăta ușor nerăbdătoare.

— N-ai fi venit tu în persoană să aduci vestea că ai decis să mă refuzi. Te-ai teme de mânia mea.

— Ar trebui să mă tem de mânia ta?

Camille se lăsă pe speteaza fotoliului, zâmbind. Fotoliul arăta modern și luxos, în contrast cu toate celelalte lucruri din banca abandonată. Trebuie să fi fost adus aici din altă parte, probabil de servitorii lui

Camille, care în prezent stăteau la distanță, de o parte și de alta, ca niște statui mute.

— Mulți se tem, zise ea. Dar tu nu ai nici un motiv. Sunt foarte mulțumită de tine. Deși ai așteptat până în ultimul moment să mă contactezi, presimt că ai făcut alegerea corectă.

Telefonul lui Simon își găsi exact moment ăsta să sune insistent. El tresări puternic, simțind un șiroi de nădușeală rece coborându-i pe șira spinării, apoi pescui grăbit telefonul din buzunarul jachetei.

— Scuze! Telefonul, zise el deschizându-l.

Camille păru îngrozită.

— *Nu* răspunde!

Simon duse încet telefonul la ureche. În același timp, izbuti să apese pe butonul de fotografii de mai multe ori, cu degetul.

— N-o să dureze decât o secundă.

— Simon.

Apăsă butonul de trimitere și apoi închise rapid telefonul.

— Iertare. Nu m-am gândit.

Pieptul lui Camille se ridica și cobora cu mânie, în ciuda faptului că nu respira propriu-zis.

— Cer mai mult respect din partea servitorilor mei, șuieră ea. N-ai să mai faci asta a doua oară, altfel...

— Altfel ce? zise Simon. Nu-mi poți face rău, nu mai mult decât pot ceilalți. Și mi-ai spus că eu n-am să fiu un servitor. Mi-ai spus că o să fiu partenerul tău.

Se opri, lăsând doar nota cuvenită de aroganță în vocea lui.

— Poate c-ar trebui să reconsider acceptarea ofertei tale.

Ochii lui Camille se întunecară.

— Oh, pentru Dumnezeu, nu fi găgăuță!

— Cum poți să rostești cuvântul ăsta? întrebă Simon.

Camille își ridică sprâncenele delicate.

— Care cuvânt? Ești supărat că ți-am zis găgăuță?

— Nu. Adică, da, dar nu la ăsta mă refeream. Ai zis „Oh, pentru numele lui..."

Se întrerupse, cu vocea gâtuită. Încă nu putea să-l spună. *Dumnezeu.*

— Pentru că eu nu cred în el, prostuțule, zise Camille. Iar tu încă mai crezi.

Își întoarse puțin capul într-o parte, privindu-l cum s-ar uita o pasăre la o râmă de pe trotuar gândindu-se s-o mănânce.

— Cred că probabil e timpul pentru un legământ de sânge.

— Un... legământ de sânge?

Simon se întrebă dacă auzise bine.

— Am uitat că știința ta privind obiceiurile neamului nostru e atât de limitată. Camille clătină din capul ei argintiu. O să te pun să semnezi un legământ, cu sânge, că îmi ești loial. El te va împiedica să nu te mai supui ordinelor mele pe viitor. Consideră-l un soi de... contract prenupțial.

Zâmbi, și el văzu lucirea colților ei.

— Haide!

Pocni poruncitor din degete, iar pajii ei se grăbiră spre ea, cu capetele plecate. Cel dintâi îi înmână ceva care arăta ca un stilou de modă veche din sticlă, genul cu vârful răsucit menit să prindă și să țină cerneala.

— Va trebui să te crestezi și să-ți iei singur sânge, zise Camille. În mod normal, aș face-o eu, dar Pecetea mă împiedică. Prin urmare, trebuie să improvizăm.

Simon șovăia. Asta era rău. Foarte rău. Cunoștea destul de multe despre lumea supranaturală ca să știe ce înseamnă legămintele pentru repudiați. Nu erau doar promisiuni goale, care se puteau încălca. Îl legau cu adevărat pe cel care îl făcea, aidoma unor cătușe reale. Dacă semna legământul, chiar trebuia să-i fie loial lui Camille. Posibil pentru veșnicie.

— Apropie-te, zise Camille, o undă de nerăbdare strecurându-i-se în voce. Nu e nevoie să irosești timpul.

Înghițind nodul din gât, Simon făcu un pas înainte, fără tragere de inimă, apoi încă unul. Un servitor veni în fața lui, tăindu-i calea. Îi întindea lui Simon un cuțit, un obiect cu aspect fioros și cu o lamă ca un ac. Simon îl luă și îl ridică deasupra încheieturii. Apoi îl coborî.

— Știi, zise el, chiar nu-mi place durerea. Nici cuțitele...

— *Fă-o!* mârâi Camille.

— Trebuie să mai existe și o altă metodă.

Camille se ridică din fotoliu, iar Simon îi văzu colții scoși în întregime. Era cu adevărat înfuriată.

— Dacă nu încetezi să-mi irosești timpul...

Se auzi o ușoară implozie, un sunet ca de corp uriaș rupându-se la jumătate. Un mare panou pâlpâitor apăru pe peretele opus. Camille se întoarse într-acolo, cu buzele întredeschise de șoc, când văzu ce era. Simon înțelese că-l recunoscuse, la fel cum îl recunoscuse și el. Nu putea fi decât un singur lucru.

Un Portal. Iar prin el se revărsară pe puțin zece vânători de umbre.

— Okay, zise Isabelle, dând la o parte trusa de prim ajutor cu un gest scurt.

Erau într-una dintre multele camere de rezervă ale Institutului, menite să-i găzduiască pe membrii Conclavului veniți în vizită. Fiecare era mobilată simplu, cu un pat, o măsuță de toaletă și un șifonier, și avea o baie mică. Și, bineînțeles, fiecare avea o trusă de prim ajutor, cu bandaje, comprese și chiar stele de rezervă incluse.

— Ești zdravăn *iratz*-iată, dar o să mai dureze un pic până-ți vor dispărea unele dintre vânătăile alea. Iar astea... — își trecu degetul peste semnele de arsură de pe antebrațul lui Clary, unde o stropise sângele de demon — probabil n-or să-ți dispară complet decât mâine. Dacă te odihnești, se vor vindeca mai repede, totuși.

— E bine. Mersi, Isabelle.

Clary se uită în jos, la mâinile ei; cea dreaptă era bandajată toată, iar bluza ei era încă sfâșiată și mânjită de sânge, deși runele lui Izzy vindecaseră tăieturile de dedesubt. Presupunea că ar fi putut să-și facă *iratze*-le și singură, dar era plăcut să fie cineva care să aibă grijă de ea, iar Izzy, deși nu era cea mai prietenoasă persoană pe care o cunoștea Clary, putea fi pricepută și bună, când simțea ea că trebuie.

— Și mulțumesc c-ai venit și, știi, mi-ai salvat viața de... ce-o fi fost...

— Un demon-hidră. Ți-am spus. Au mai multe capete, dar sunt foarte proști. Iar tu nu te descurcaseși prea rău cu el nici până să apar

eu. Mi-a plăcut ce-ai făcut cu *athame*-ul. Gândire promptă sub presiune. Asta e o parte la fel de importantă din viața de vânător de umbre pe cât e și să dai găuri cu pumnul în lucruri.

Isabelle se aruncă în pat lângă Clary și oftă.

— Ar trebui probabil să mă duc să aflu tot ce se poate despre Biserica lui Talto mai înainte să se întoarcă cei din Conclav. Poate că ne-ar ajuta să ne dăm seama ce se întâmplă. Chestia cu spitalul, copiii... — se cutremură — ...nu-mi place.

Clary îi povestise lui Isabelle tot ce știa despre motivul pentru care se aflase ea la biserică, ba chiar și despre copilul-demon de la spital, deși pretextase că ea fusese cea bănuitoare și nu o implicase și pe mama ei în poveste. Isabelle arătase îngrețoșată când Clary îi descrisese cum arăta copilul, exact ca un copil normal, în afară de ochii lui negri deschiși și micile gheare în loc de mâini.

— Cred că încearcă să facă un alt copil ca... fratele meu. Cred că au făcut experimente pe o biată femeie mundană, zise Clary. Dar ea n-a mai suportat când s-a născut copilul și și-a pierdut mințile. E pur și simplu... cine ar face așa ceva? Unul dintre adepții lui Valentine? Cei care n-au fost prinși, poate încercând să ducă mai departe ce făcea el?

— Poate. Sau e doar vreun cult adorator de demoni. Există o mulțime de-astea. Deși nu-mi pot imagina de ce ar vrea cineva să facă mai multe creaturi ca Sebastian.

Vocea ei avea o nuanță de ură când îi rosti numele.

— Numele lui adevărat e Jonathan...

— Jonathan e numele lui Jace, zise Isabelle crispată. Eu n-am să-l numesc pe monstrul ăla cu același nume ca al fratelui meu. Pentru mine el o să fie întotdeauna Sebastian.

Clary trebui să admită că avea o logică. Și ei îi venise greu să se gândească la el ca la Jonathan. Presupunea că nu era drept pentru adevăratul Sebastian, dar nici unul dintre ei nu-l cunoscuse pe acela. Era mai simplu să-i trântească un nume străin fiului ticălos al lui Valentine, decât să-l desemneze cu unul care-l făcea mai apropiat de familie, mai apropiat de viața ei.

Isabelle vorbea cu dezinvoltură, dar Clary își dădea seama că mintea ei lucra, cântărind diversele posibilități.

— Oricum, mă bucur că mi-ai trimis mie mesajul. Mi-am dat seama de când l-am citit că se întâmpla ceva ciudat și, sinceră să fiu, mă plictiseam. Toată lumea e plecată în nu știu ce misiune secretă de-a Conclavului, iar eu n-am vrut să mă duc, pentru că avea să fie și Simon acolo, iar acum îl urăsc.

— Simon e cu Conclavul?

Clary era uluită.

Observase și ea, când sosiseră, că Institutul păruse mai pustiu decât de obicei. Jace, bineînțeles, nu era acolo, dar nici nu se așteptase să fie — deși n-ar fi știut să spună de ce.

— Am vorbit cu el de dimineață și nu mi-a zis nimic despre vreo acțiune împreună cu ei.

Isabelle ridică din umeri.

— E în legătură cu politicile vampirilor. Asta e tot ce știu.

— Crezi că e bine?

Isabelle părea exasperată:

— Nu mai are nevoie de protecția ta, Clary. Are Pecetea lui Cain. Poate fi aruncat în aer, împușcat, înecat și înjunghiat, că tot o să fie bine.

Se uită încruntată la Clary.

— Observ că nu m-ai întrebat de ce-l urăsc pe Simon, zise ea. Presupun că ai știut despre jocul lui dublu?

— Am știut, recunoscu Clary. Îmi pare rău.

Isabelle făcu un gest, retezându-i confesiunea.

— Ești cea mai bună prietenă a lui. Ar fi fost ciudat să nu fi știut.

— Ar fi trebuit să-ți fi spus și ție, zise Clary. Numai că... n-am avut niciodată senzația că erai foarte serioasă în privința lui Simon, știi?

Isabelle se încruntă mânioasă.

— N-am fost. Doar că... am crezut că măcar el avea s-o ia în serios. De vreme ce eu îi eram cu mult superioară și așa mai departe. Bănuiesc că m-am așteptat la mai mult din partea lui decât mă aștept de obicei de la ceilalți băieți.

— Poate că, zise Clary liniștit, Simon n-ar trebui să se întâlnească deloc cu persoane care cred că-i sunt superioare.

Isabelle se uită la ea și Clary simți cum roșește.

— Scuze. Relația voastră chiar nu mă privește.

Isabelle își răsucise părul său negru într-un nod, cum făcea când se simțea iritată.

— Nu, nu-i așa. Vreau să spun, aș putea să te întreb de ce mi-ai trimis mie mesajul să vin la biserică și să mă întâlnesc cu tine, și nu lui Jace, dar n-am întrebat. Nu-s tâmpită. Știu că e ceva în neregulă între voi doi, în ciuda sesiunilor de dragoste pasională prin ganguri.

Se uită pătrunzător la Clary.

— Voi doi v-ați culcat împreună până acum?

Clary simți că tot sângele îi năvălește în față.

— Ce... adică, nu, n-am făcut-o, dar nu văd ce legătură are asta cu orice altceva.

— N-are, zise Isabelle, prinzându-și nodul de păr. A fost doar o curiozitate libidinoasă. Ce vă ține să n-o faceți?

— *Isabelle...*

Clary își urcă picioarele în pat, încolăcindu-și genunchii cu brațele, și oftă.

— Nimic. Doar că o luăm pe îndelete. Niciodată n-am... știi tu.

— Jace, da, zise Isabelle. Vreau să spun, presupun că da. Nu știu sigur. Dar dacă ai vreodată nevoie de ceva...

Lăsă fraza în aer.

— Să am nevoie de ceva?

— Protecție. Știi tu. Ca să poți fi precaută, zise Isabelle.

Era la fel de practică de parcă vorbea despre nasturi de rezervă.

— Ai crede că Îngerul ar fi trebuit să fie destul de vizionar cât să ne fi dat o rună de contracepție, dar nici o șansă.

— Bineînțeles că o să fiu precaută, bolborosi Clary, simțindu-și obrajii arzând. Destul. E stingheritor.

— Asta e o discuție între fete, zise Isabelle. Ți se pare ție că e stingheritoare, pentru că ți-ai petrecut toată viața cu singurul tău prieten,

Simon. Și nu poți să vorbești cu el despre Jace. Abia asta ar fi stingheritor.

— Iar Jace chiar nu ți-a spus nimic? Despre ce îl supără? întrebă Clary, timid. Juri?

— N-a trebuit, zise Isabelle. Modul în care v-ați purtat, și cu Jace umblând mereu cu o mutră de parcă tocmai a murit cineva, nu era greu să observ că e ceva în neregulă. Ar fi trebuit să vii să stai de vorbă cu mine mai devreme.

— Cel puțin el e bine? întrebă Clary, cu glas liniștit.

Isabelle se ridică de pe pat și se uită la ea.

— Nu, zise ea. E foarte departe de a fi bine. Dar tu?

Clary clătină din cap.

— Mă gândeam eu, zise Isabelle.

Spre surprinderea lui Simon, Camille, văzând vânătorii de umbre, nici măcar nu încercă să le țină piept. Țipă și o rupse la fugă spre ușă, încremenind doar când își dădu seama că afară era soare și că ar fi făcut-o scrum numaidecât dacă ieșea din bancă. Tresărise și se ferise lipindu-se cu spatele de perete, dezvelindu-și colții și scoțând un șuierat gros din gât.

Simon se dădu înapoi când vânătorii de umbre din Conclav se învălmășeau pe lângă el, îmbrăcați toți în negru ca un stol de ciori; îl văzu pe Jace, cu fața palidă și dură ca marmura albă, lunecând o sabie cu lamă lată printr-unul dintre servii umani când trecu pe lângă el, la fel de prozaic cum ar fi strivit un pieton o muscă. Maryse conducea grupul, părul ei negru fluturând în mers amintindu-i lui Simon de Isabelle. Ea îl termină pe al doilea serv care se ghemuise, cu o mișcare de fierăstrău a pumnalului ei de seraf, și înaintă spre Camille, cu arma ei strălucitoare în mâna întinsă. Jace era lângă ea și, în partea cealaltă, un alt vânător de umbre — un bărbat înalt, cu rune negre încolăcite pe antebrațe ca vițele de vie.

Ceilalți vânători se împrăștiaseră prin bancă și o cercetau cu amănuntul, examinând-o cu obiectele acelea ciudate pe care le foloseau ei — Senzorii —, verificând fiecare cotlon de activitate demonică. Nu băgară

în seamă cadavrele servitorilor umani ai lui Camille, care zăceau încremenite în câte o baltă de sânge ce se usca. Îl ignorară și pe Simon, de asemenea. Ar fi putut fi foarte bine una dintre coloane, după atenția pe care i-o acordau.

— Camille Belcourt, zise Maryse, cu vocea amplificată de ecoul zidurilor de marmură. Ai încălcat Legea și ești pasibilă de pedepsele Legii. Te predai și vii cu noi sau te aperi?

Camille plângea, nefăcând nici o încercare de a-și ascunde lacrimile, amestecate cu sânge. Îi șiroiau pe obrajii albi, lăsându-i dâre roșii. Vorbi gâtuit:

— Walker... și Archer ai mei...

Maryse păru descumpănită. Se întoarse către bărbatul din stânga.

— Ce spune, Kadir?

— Servitorii ei umani, răspunse el. Cred că le plânge moartea.

Maryse flutură din mână, agasată.

— Este împotriva Legii să-ți faci sclavi din ființe umane.

— I-am făcut înainte ca repudiații să fie supuși blestematelor voastre de legi, nemernico. Ei au fost cu mine două sute de ani. Erau ca niște copii pentru mine.

Mâna lui Maryse se încleștă pe mânerul sabiei.

— Ce știi tu despre copii? șopti ea. Ce altceva știe vreunul din specia voastră în afară de a distruge?

Fața brăzdată de lacrimi a lui Camille străluci de triumf pentru o secundă.

— Știam eu, zise ea. Orice altceva ai spune, orice minciuni ai născoci, tu îi urăști pe cei din neamul nostru. Nu-i așa?

Fața lui Maryse se crispă.

— Luați-o! zise ea. Duceți-o la Sanctuar.

Jace se duse cu repeziciune la Camille și o prinse de un braț; Kadir o apucă de celălalt. Împreună, o imobilizară între ei.

— Camille Belcourt, ești acuzată de ucidere de oameni, recită Maryse. Și de ucidere de vânători de umbre. O să fii dusă la Sanctuar, unde o să fii interogată. Sentința pentru uciderea de vânători de umbre

este moartea, dar este posibil, în caz că vei coopera cu noi, să îți cruțăm viața. Înțelegi? întrebă Maryse.

Camille scutură sfidător din cap.

— Există un singur om căruia îi voi răspunde, zise ea. Dacă nu îl aduceți pe el, n-o să vă spun nimic. Mă puteți omorî, dar n-o să vă spun nimic.

— Prea bine, zise Maryse. Cine e omul acela?

Camille își dezveli colții:

— Magnus Bane.

— *Magnus Bane?* Maryse păru de-a dreptul stupefiată. Înaltul Magician din Brooklyn? De ce vrei să vorbești cu el?

— Lui o să-i răspund, zise din nou Camille, sau nu răspund deloc.

Și cu asta basta. Nu mai scoase nici un cuvânt. În timp ce era târâtă de vânătorii de umbre, Simon se uită în urma ei. Nu se simțea, cum se așteptase, victorios. Se simțea gol pe dinăuntru și ciudat de îngrețoșat. Se uită în jos, la cadavrele servitorilor măcelăriți; nici el nu-i plăcuse pe aceștia, dar nu ceruseră ei să fie unde erau, nu cu adevărat. Într-un fel, poate nici Camille. Dar ea era un monstru pentru nefilimi, oricum. Și poate că nu doar fiindcă ucisese vânători de umbre; poate că într-adevăr ei nu puteau gândi despre ea că ar fi fost altceva.

Camille fusese împinsă prin Portal; Jace rămase o clipă de partea cealaltă, făcându-i nerăbdător semn lui Simon să-i urmeze.

— Vii sau nu? strigă el.

Orice altceva ai spune, orice minciuni ai născoci, tu îi urăști pe cei din neamul nostru.

— Vin, zise Simon și înaintă, fără tragere de inimă.

12

SANCTUARUL

— DE CE CREZI CĂ VREA CAMILLE SĂ-L VADĂ PE MAGNUS? ÎNTREBĂ Simon.

El și Jace stăteau lângă peretele din spate al Sanctuarului, care era o cameră mare, legată de corpul principal al Institutului printr-un pasaj îngust. Nu era o *parte* a Institutului în sine; fusese intenționat lăsat nesfințit, pentru a putea fi folosit ca loc de arest pentru demoni și vampiri. Sanctuarele, îl informase Jace pe Simon, nu prea mai erau la modă, de când se inventase Proiecția, dar, la răstimpuri, le mai găseau o utilizare și lor. Aparent, aceasta era una dintre acele situații.

Era o încăpere largă, clădită din piatră și având coloane groase, cu un antreu tot de piatră, dincolo de o ușă dublă uriașă; antreul conducea la culoarul care lega încăperea de Institut. Uriașe scobituri în podeaua de piatră indica faptul că orice fusese închis aici de-a lungul anilor fusese destul de periculos — și mare. Simon se întrebă fără voie în câte camere enorme, cu mulți piloni de piatră, avea să-și petreacă el timpul, din când în când. Camille stătea în picioare, lângă unul dintre piloni, cu brațele la spate, păzită de o parte și de alta de războinici

vânători de umbre. Maryse se plimba în sus și-n jos, discutând câteodată cu Kadir, încercând în mod clar să încropească un soi de plan. Nu existau ferestre în încăpere, din motive evidente, dar torțele cu lampa-vrăjitoarei ardeau peste tot, conferind întregii scene o culoare ciudată, albicioasă.

— Nu știu, răspunse Jace. Poate vrea sfaturi de modă.

— Ha, făcu Simon. Cine-i tipul ăla de pe lângă mama ta? Mi se pare cunoscut.

— Kadir, zise Jace. Probabil că l-ai întâlnit pe fratele lui, Malik. A murit în atacul navei lui Valentine. Kadir e al doilea ca importanță în rang din Conclav, după mama. Ea se bizuie mult pe el.

În timp ce Simon privea, Kadir îi trase lui Camille brațele la spate, astfel încât să înconjoare pilonul, și i le încătușă de încheieturi. Femeia vampir scoase un mic țipăt.

— Metalul sfânt, zise Jace fără nici o tresărire de emoție, pe ei îi arde.

Pe ei?! gândi Simon. *Vrei să spui „pe voi". Și eu sunt ca ea. Nu sunt cu nimic diferit, doar pentru că mă cunoști tu.*

Camille scâncea. Kadir se dădu la o parte, cu fața impasibilă. Runele, întunecate pe pielea sa neagră, se împleteau pe toată suprafața brațelor și a gâtului său. Se întoarse să-i spună ceva lui Maryse. Simon prinse cuvintele „Magnus" și „mesaj de foc".

— Iar Magnus, zise Simon. Dar el nu e în călătorie?

— Magnus și Camille sunt amândoi foarte bătrâni, zise Jace. Presupun că nu e foarte ciudat că se cunosc.

Ridică din umeri, părând neinteresat de subiect.

— Oricum, sunt foarte sigur c-or să ajungă să-l convoace pe Magnus să vină înapoi, aici. Maryse vrea informații și le vrea foarte mult. Știe că nu doar pentru sânge i-a ucis Camille pe vânătorii de umbre. Există metode mai ușoare de a obține sânge.

Simon se duse o clipă cu gândul la Maureen și simți că i se face rău.

— Ei bine, zise el, încercând să pară fără griji, presupun că asta înseamnă că și Alec se va întoarce. Iar asta-i de bine, nu?

— Sigur.

Vocea lui Jace părea lipsită de viață. Nici cu înfățișarea n-o ducea mai strălucit; lumina albicioasă din încăpere îi scotea în relief unghiurile pomeților, mai adânc și mai ascuțit, arătând că slăbise. Unghiile îi erau roase până la sânge și avea cearcăne vineții.

— Cel puțin planul tău a mers, adăugă Simon, încercând să insufle o oarecare veselie în suferința lui Jace.

Fusese ideea lui Jace ca Simon să facă o fotografie cu telefonul mobil și s-o trimită Conclavului, ca să le îngăduie vânătorilor de umbre să vină prin Portal acolo unde se afla.

— A fost o idee bună.

— Știam c-o să meargă, răspunse Jace, cumva plictisit de compliment.

Își ridică privirile când ușile duble ale Institutului se deschiseră deodată și intră Isabelle, cu părul ei negru fluturând. Ea își roti ochii prin încăpere — fără a se opri asupra lui Camille și a celorlalți vânători de umbre — și se îndreptă spre Jace și Simon, cu cizmele țăcănind pe pardoseala de piatră.

— Care-i treaba, de ce trebuie aduși pe sus bieții Magnus și Alec, din vacanța lor? întrebă Isabelle. Aveau bilete la operă!

Jace îi explică, iar Isabelle îl ascultă, cu mâinile în șolduri și ignorându-l pe Simon.

— Bine, zise ea la sfârșit, dar toată povestea e ridicolă. Ea nu vrea decât să tragă de timp. Ce ar putea să-i spună lui Magnus?

Aruncă o privire peste umăr spre Camille, care acum nu era doar încătușată, ci legată de pilon cu un lanț lung din aliaj de argint și aur. Lanțul îi era înfășurat pe trup — peste piept, peste genunchi și chiar și peste glezne — imobilizând-o complet.

— Ăla e metal sfânt?

Jace dădu din cap.

— Cătușele sunt căptușite ca să-i protejeze încheieturile, dar dacă se mișcă...

Scoase un sunet imitând sfârâitul.

Simon, amintindu-și cum își arsese el mâinile când atinsese Steaua lui David în celula sa din Idris, cum pielea i se umpluse de sânge, făcu eforturi să nu se răstească la el.

— Ei bine, cât ați fost voi plecați să prindeți vampiri, eu am fost în centru să mă lupt cu un demon-hidră, zise Isabelle. Cu Clary.

Jace, care până atunci manifestase doar un vag interes pentru tot ce se petrecea în jurul lui, sări ca din somn.

— Cu *Clary*? Ai luat-o cu tine la vânătoare de demoni? Isabelle...

— Bineînțeles că nu. Era deja prinsă în luptă când am ajuns eu acolo.

— Dar tu cum ai știut...?

— Mi-a trimis chiar ea un mesaj pe telefon, zise Isabelle. Așa că m-am dus.

Își examină unghiile, care erau, ca de obicei, perfecte.

— Ți-a trimis un mesaj *ție*? Jace o apucă pe Isabelle de încheietură. E teafără? E rănită?

Isabelle se uită în jos, la mâna lui care-i strângea încheietura, și apoi din nou în sus, la fața lui. O durea, Simon își dădea seama, dar expresia de pe fața ei ar fi putut tăia și sticla, la fel ca și sarcasmul din voce, când zise:

— Da, sângerează de moarte, într-o cameră la etaj, dar m-am gândit să evit să-ți spun asta din prima, pentru că îmi place să lungesc suspansul.

Jace, parcă dintr-odată conștient de ceea ce făcea, dădu drumul încheieturii lui Isabelle.

— E aici?

— E sus, zise Isabelle. Se odihnește...

Dar Jace deja plecase, alergând spre ușile antreului. Trecu prin ele ca furtuna și dispăru. Isabelle, uitându-se în urma lui, clătină din cap.

— Doar nu credeai că avea să facă altfel, zise Simon.

Pentru o clipă, ea tăcu. El se întrebă dacă plănuia cumva să ignore ce ar mai fi spus el, pentru tot restul veșniciei lui.

— Ce-i drept, zise ea, în cele din urmă. Doar că mi-ar plăcea să știu ce se întâmplă cu ei.

— Nu sunt sigur că știu nici măcar *ei*.

Isabelle își mușca buza de jos. Arăta dintr-odată foarte tânără și neobișnuit de frământată de îndoieli — neobișnuit, pentru Isabelle.

Ceva se petrecea în mod evident în mintea ei, iar Simon așteptă în liniște până ce ea păru să fi ajuns la o concluzie.

— Eu nu vreau să fiu așa, zise ea. Vino, vreau să stau de vorbă cu tine.

Porni spre ușile Institutului.

— Vrei?

Simon era uluit. Ea se răsuci în loc și se uită fioros la el.

— În clipa asta, vreau. Dar nu-ți promit că va dura.

Simon ridică mâinile.

— Și eu vreau să stau de vorbă cu tine, Iz. Dar nu pot intra în Institut.

O cută apăru între sprâncenele ei.

— De ce?

Se opri brusc, uitându-se de la el la uși, apoi la Camille și înapoi.

— Oh, corect. Cum ai intrat aici, atunci?

— Prin Portal, zise Simon. Dar Jace zicea că e un antreu care duce spre o ușă dublă ce dă afară. Astfel încât vampirii să poată intra aici, noaptea.

Arătă către o ușă îngustă din zid, la câțiva metri distanță. Era închisă cu un zăvor ruginit de fier, de parcă n-ar fi fost folosită de multă vreme.

Isabelle ridică din umeri.

— Bine.

Zăvorul scoase un scrâșnet ascuțit când ea îl trase înapoi, trimițând pulbere de rugină în aer, într-un nor roșiatic. Dincolo de ușă se afla o mică încăpere de piatră, ca sacristia unei biserici, și o altă pereche de uși care, foarte probabil, dădea afară. Nu existau ferestre, dar aerul rece se strecura pe la marginile ușilor, făcând-o pe Isabelle, în rochia ei scurtă, să tremure.

— Uite, Isabelle, zise Simon, închipuindu-și că era obligația lui să înceapă discuția. Regret sincer ce-am făcut. Nu există nici o scuză...

— Nu, nu există, zise Isabelle. Și dacă tot ești la capitolul ăsta, ai putea să-mi spui de ce-ți pierzi vremea cu tipul care a Preschimbat-o pe Maia în vârcolac?

Simon îi spuse povestea pe care o aflase de la Jordan, încercând să i-o prezinte cât mai imparțial cu putință. Simțea că era important să se

justifice în fața lui Isabelle că nu știuse, la început, cine era de fapt Jordan, și, de asemenea, că Jordan regreta ce făcuse.

— Nu că asta îl absolvă de vină, încheie el, dar, știi...

Cu toții am făcut lucruri rele. Însă nu găsi curaj să-i spună despre Maureen. Nu chiar în clipa aceea.

— Știu, zise Isabelle. Și am auzit de Praetor Lupus. Dacă au fost de acord să-l primească și pe el în ordinul lor, înseamnă că nu-i doar o lepădătură și atât, gândesc eu.

Se uită la Simon ceva mai îndeaproape.

— Cu toate că tot nu pricep de ce ai nevoie de cineva să te protejeze. Ai...

Și arătă spre fruntea ei.

— Nu pot să-mi petrec tot restul vieții cu oamenii repezindu-se la mine în fiecare zi și Pecetea aruncându-i în aer, zise Simon. Am nevoie să știu cine încearcă să mă ucidă. Jordan mă ajută cu asta. Și Jace la fel.

— Chiar crezi că Jordan te ajută? Pentru că între Conclav și Praetor există niște tensiuni. L-am putea înlocui noi.

Simon șovăi.

— Da, zise, chiar cred că mă ajută. Și pot întotdeauna să mă bizui pe Conclav.

— Okay. Isabelle se sprijini de perete. Te-ai întrebat vreodată de ce sunt eu atât de diferită de frații mei? începu ea, fără preambul. Față de Alec și Jace, adică.

Simon bâjbâi.

— Vrei să spui, în afară de faptul că tu ești o fată și ei... nu?

— Nu. Nu asta, idiotule. Vreau să spun, uită-te la ei doi. N-au nici o problemă să se îndrăgostească. Sunt amândoi *îndrăgostiți.* Genul de iubire pentru totdeauna. Sunt terminați. Uită-te la Jace. O iubește pe Clary ca... de parcă n-ar mai exista nimic altceva pe lume, nici acum, nici altcândva. Iar Max...

Vocea i se frânse.

— Nu știu cum ar fi stat lucrurile cu el. Dar el avea încredere în toată lumea. În schimb eu, după cum ai observat probabil, n-am încredere în nimeni.

— Oamenii sunt diferiți, zise Simon, încercând să pară înțelegător. Nu înseamnă că ei sunt mai fericiți decât tine...

— Ba bine că nu, zise Isabelle. Crezi că nu știu asta? Se uită la Simon, pătrunzător. Îi cunoști pe părinții mei.

— Nu foarte bine.

Nu se arătaseră niciodată foarte dornici să-l cunoască pe iubitul vampir al fiicei lor, o situație care nu ajutase prea mult la ameliorarea sentimentului lui Simon că era doar ultimul de pe o lungă listă de pretendenți indezirabili.

— Ei bine, știi că au fost amândoi în Cerc. Dar pariez că nu știi că a fost în întregime dorința mamei. Tata n-a fost niciodată prea entuziasmat de Valentine sau de ideile lui. Iar apoi, când s-au întâmplat toate cele și ei au fost exilați și și-au dat seama că, practic, și-au distrus viețile, cred că el a învinuit-o pe ea. Dar deja îl aveau pe Alec și urma să vin și eu pe lume, așa că el a rămas, deși cred că voia cumva s-o părăsească. Iar după aceea, când Alec avea vreo nouă ani, el și-a găsit pe altcineva.

— Stai puțin, zise Simon. Tatăl tău a înșelat-o pe mama ta? Asta-i... asta-i groaznic.

— Mi-a povestit ea, zise Isabelle. Eu aveam vreo treisprezece ani. Mi-a spus că ar fi părăsit-o, dar descoperiseră că ea era însărcinată cu Max, așa că au rămas împreună, iar el a rupt relația cu femeia cealaltă. Mama nu mi-a dezvăluit cine era aceea. Doar mi-a spus că nu poți avea pe deplin încredere în bărbați. Și mi-a mai zis să nu spun nimănui.

— Și ai ascultat-o? N-ai spus nimănui?

— Nu până acum, zise Isabelle.

Simon se gândi la o Isabelle mai tânără, păstrând secretul, nespunând nimănui vreodată, ascunzându-l de frații ei. Știind detalii despre familia lor pe care ei nu aveau să le afle vreodată.

— N-ar fi trebuit să-ți ceară asta, zise el, deodată mânios. N-a fost drept.

— Poate, zise Isabelle. Mie mi s-a părut că mă face specială. Nu m-am gândit cum m-ar fi putut schimba. Dar mă uit la frații mei dăruindu-și inima și gândesc: *N-aveți minte?* Inimile sunt ușor de frânt. Iar eu cred că și dacă ți-o vindeci, n-ai să mai fii niciodată ca înainte.

— Poate că ai să fii mai bun, zise Simon. Eu știu că sunt mai bun.

— Te referi la Clary, zise Isabelle, pentru că ea ți-a frânt inima.

— Mi-a făcut-o bucăți-bucățele. Știi, când cineva îl preferă pe propriul frate și nu pe tine, cu asta nu-ți stimulează încrederea. Am crezut că poate odată ce își va da seama că nu va merge niciodată relația cu Jace, va renunța și se va întoarce la mine. Dar în cele din urmă m-am convins că ea nu va înceta niciodată să-l iubească pe Jace, indiferent dacă avea să se poată să fie împreună cu el sau nu. Și am ajuns la concluzia că, dacă ea era cu mine numai pentru că nu-l putea avea pe el, atunci mai degrabă aș fi fost singur, așa că i-am pus capăt.

— N-am știut că tu ai rupt relația cu ea, zise Isabelle. Am presupus...

— Că nu aveam nici un strop de respect de sine? zâmbi strâmb Simon.

— Am crezut că încă o mai iubești pe Clary, zise Isabelle. Și că nu puteai fi serios într-o relație cu oricine altcineva.

— Pentru că tu agăți tipi care nu vor fi niciodată serioși în privința ta, zise Simon. Așadar, nici tu n-ai nevoie să fii vreodată serioasă în privința lor.

Ochii lui Isabelle sclipiră când se uită la el, dar nu zise nimic.

— Eu țin la tine, spuse Simon. Întotdeauna am ținut la tine.

Ea făcu un pas spre el. Stăteau destul de aproape unul de altul, în micuța încăpere, iar el îi putea auzi respirația și pulsul mai slab al bătăilor inimii de dedesubt. Mirosea a șampon, a nădușeală, a parfum de gardenie și a sânge de vânător de umbre.

Gândul la sânge îl făcu să-și amintească de Maureen și tot corpul i se încordă. Isabelle observă — bineînțeles că observă, doar ea era un războinic, simțurile ei erau acordate să perceapă și cele mai fine mișcări în ceilalți — și se dădu înapoi, expresia înăsprindu-i-se.

— Ei bine, mă bucur că am stat de vorbă.

— Isabelle...

Dar ea deja plecase. Se întoarse în urma ei în Sanctuar, dar ea se mișcase repede. Până să se fi închis ușa sacristiei în urma lui, era departe, la jumătatea camerei. Se dădu bătut și o urmări cum dispare prin ușile duble în Institut, unde știa că el nu putea veni după ea.

***

Clary se ridică în capul oaselor, scuturând din cap să-și alunge mahmureala. Îi luă un moment să-și amintească unde era — într-o cameră de oaspeți din Institut, unica sursă de lumină din încăpere fiind aceea care se strecura prin singura fereastră înaltă. Era o lumină albastră — lumină de amurg. Rămase înfășurată în pătură; jeanșii ei, jacheta și pantofii erau așezate frumos pe un scaun lângă pat. Iar lângă ea era Jace, privind-o ca și cum ea l-ar fi invocat să apară visând la el.

Jace stătea pe pat, purtând costumul lui de luptă, de parcă tocmai venise dintr-o bătălie, iar părul îi era ciufulit, lumina slabă ce venea dinspre fereastră accentuându-i cearcănele, tâmplele scobite, pomeții înalți. În această lumină el avea frumusețea extremă și ireală a unui portret de Modigliani, tot numai planuri alungite și unghiuri.

Se frecă la ochi, clipind ca să gonească somnul.

— Cât e ceasul? zise ea. Cât am...

El o prinse în brațe și o sărută, iar pentru o clipă ea îngheță, foarte conștientă deodată că tot ce avea pe ea erau un tricou subțire și lenjeria de corp. Apoi se lăsă moale la pieptul lui. Era genul de sărut lung care o topea de tot pe dinăuntru. Genul de sărut care ar fi putut s-o facă să creadă că totul era bine, că lucrurile erau ca înainte și că el era doar bucuros că o vedea. Dar când mâinile lui încercară să-i ridice marginea tricoului, ea i le împinse la o parte.

— Nu, zise ea, prinzându-i cu degetele încheieturile mâinilor. Nu poți să mă tot pipăi de câte ori mă vezi. Asta nu ține loc de o discuție serioasă.

El trase cu greutate aer în piept și zise:

— De ce i-ai trimis mesaj lui Isabelle, și nu mie? Dacă erai în pericol...

— Pentru că știam că ea ar veni, zise Clary. Despre tine nu știu asta. Nu în momentul de față.

— Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva...

— Atunci bănuiesc că ai fi auzit, în cele din urmă. Știi, când ai catadicsi să răspunzi într-adevăr la telefon.

Îl ținuse în continuare de încheieturi; acum îi dădu drumul și se retrase. Era greu, fizic greu, să fie atât de aproape de el și să nu-l atingă, dar se sili să-și țină mâinile pe lângă corp, să le pironească acolo.

— Fie îmi spui ce se întâmplă, fie poți să pleci din cameră.

Buzele lui se întredeschiseră, dar nu zise nimic; ea nu-și mai aducea aminte cât trecuse de când nu-i mai vorbise atât de aspru.

— Îmi cer iertare, zise el, în cele din urmă. Adică, știu, după felul în care m-am purtat, n-ai nici un motiv să mă asculți. Și probabil nici n-ar fi trebuit să vin aici. Dar când Isabelle a spus că ai fost rănită, nu m-am putut opri.

— Câteva arsuri, zise Clary. Nimic important.

— Tot ce ți se întâmplă ție e important pentru mine.

— Ei bine, asta explică de ce nu mi-ai răspuns la apeluri, după ce te-am sunat, nici măcar o dată. Și ultima oară când te-am văzut, ai fugit de lângă mine fără să-mi spui de ce. E ca și cum m-aș întâlni cu o stafie.

Jace zâmbi strâmb.

— Nu chiar. Isabelle s-a întâlnit într-o vreme cu o stafie. Ți-ar putea spune că...

— Nu, zise Clary. Era o metaforă. Și știi exact ce vreau să spun.

Pentru o vreme, el tăcu. Apoi, zise:

— Dă-mi să văd arsurile.

Ea își întinse brațele. Erau bășici roșii, urâte, pe partea interioară a încheieturilor ei, unde o stropise sângele demonului. El îi luă încheieturile, foarte blând, uitându-se mai întâi la ea pentru permisiune, și i le întoarse invers. Ea își aminti de prima oară când o atinsese, pe stradă, în dreptul lui Java Jones, căutând pe mâinile ei Pecețile pe care ea nu le avea.

— Sânge de demon, zise el. O să treacă în câteva ore. Te doare?

Clary clătină din cap.

— N-am știut, zise el. N-am știut că aveai nevoie de mine.

Vocea ei tremură:

— Întotdeauna am nevoie de tine.

El se apleca și-i sărută arsurile de pe încheieturi. Un fulger fierbinte alergă prin ea, ca o suliță înroșită în foc care o străbătu de la încheieturi până în capul pieptului.

— Nu mi-am dat seama, zise el.

Îi sărută următoarea arsură, de pe antebraț, apoi următoarea, urcând pe braț spre umărul ei, apăsarea trupului său frângându-i spinarea până

când ajunse să stea sprijinită de perne, uitându-se în sus la el. El se propti în coate, ca să n-o strivească sub greutatea lui, și se uită în jos la ea.

Ochii lui se întunecau întotdeauna în momentul în care se sărutau, de parcă doreau să-și schimbe culoarea într-un mod radical. El îi atinse semnul alb în formă de stea de pe umăr, cel pe care îl aveau amândoi, care îi însemna ca fiind copiii celor care au avut contact cu îngerii.

— Știu că m-am purtat ciudat în ultima vreme, zise el. Dar nu din cauza ta. Te iubesc. Asta nu se schimbă niciodată.

— Atunci de ce...?

— Mă gândesc la tot ce s-a întâmplat în Idris — la Valentine, Max, Hodge, chiar și la Sebastian —, mă străduiesc să închid totul, încerc să uit, dar mă prinde din urmă. Eu... O să găsesc ajutor. O să mă fac bine. Promit.

— Promiți.

— Jur pe Înger. Își aplecă iar capul și o sărută pe obraz. La dracu' cu asta. Jur pe *noi*.

Clary își răsuci degetele în mâneca tricoului lui.

— De ce pe noi?

— Pentru că nu mai cred în nimic altceva. Își lăsă capul într-o parte. Dacă o să ne căsătorim..., începu el și trebuie s-o fi simțit că se încordează sub el, fiindcă zâmbi. Nu intra în panică, nu te cer de nevastă în clipa asta. Mă întrebam doar ce știi tu despre nunțile vânătorilor de umbre.

— Nu sunt verighete, zise Clary, plimbându-și degetele pe ceafa lui, unde pielea era mai catifelată. Numai rune.

— Una aici, zise el, atingându-i ușor brațul, unde era cicatricea, cu vârful unui deget. Iar alta aici. Își lăsă degetul să alunece în sus pe brațul ei, peste claviculă și în jos, până se opri deasupra inimii ei care bătea cu repeziciune. Ritualul e luat după Cântarea Cântărilor. „Poartă-mă ca pecete pe inima ta, ca pecete pe brațul tău: căci iubirea e ca moartea de puternică."[1]

— A noastră e mai puternică, șopti Clary, amintindu-și cum îl adusese ea înapoi din moarte.

---

[1] Biblia, *Cântarea Cântărilor*, 8:6.

Și, de data asta, când ochii lui se întunecară, ea ridică mâinile și îl trase spre gura ei.

Se sărutară multă vreme, până când mai toată lumina se scursese din cameră și rămăseseră doar umbre. Jace nu-și mișcase mâinile și nu mai încercase s-o atingă, deși, după cum simțea ea, aștepta permisiunea ei.

Își dădu seama că ea avea să fie cea care să ducă lucrurile mai departe, dacă ar fi vrut — și dacă *voia*. El admisese că era ceva în neregulă, dar că n-avea nimic de-a face cu ea. Ăsta era un progres: era mai bine. Merita să fie răsplătit, nu? Un mic zâmbet îi înflori în colțul gurii. Pe cine păcălea; voia mai mult pentru ea însăși. Pentru că el era Jace, pentru că ea îl iubea, pentru că el era atât de extraordinar, încât uneori ea simțea nevoia să-l înghiontească în braț ca să se asigure că era adevărat.

Și făcu exact asta.

— Au, zise el. Asta pentru ce-a fost?

— Scoate-ți bluza, șopti ea.

Întinse mâinile spre marginea bluzei, dar el i-o luă înainte, ridicându-și-o peste cap și aruncând-o nepăsător pe podea. Își scutură părul, iar ea aproape că se aștepta ca șuvițele de aur strălucitor să împrăștie scântei în întunericul din cameră.

— Ridică-te, zise ea șoptit.

Inima îi bătea cu putere. De obicei, nu prelua ea conducerea în situații de genul ăsta, însă el nu păru să aibă nimic împotrivă. Se ridică încet, ridicând-o și pe ea odată cu el, până când ajunseră amândoi să stea în capul oaselor, printre păturile învălmășite. Ea i se cățără în poală, încălecându-i coapsele. Acum erau față în față. Îl auzi trăgând aer în piept și își ridică mâinile, căutându-i tricoul, dar ea i le împinse din nou înapoi, blând, pe lângă corp, și își lipi în schimb mâinile ei pe el. Își privi degetele lunecând peste pieptul lui, peste brațe, peste umflăturile bicepșilor unde Pecețile negre se încolăceau, peste semnul în formă de stea de pe umăr. Îi urmări cu vârful arătătorului linia dintre pectorali, coborî pe abdomenul lui drept și vălurit de mușchi precum scândura de spălat rufe. Amândoi respirau greu când ea ajunse la catarama jeanșilor lui, dar el nu se mișcă, doar se uita la ea cu o expresie care spunea: *Orice vrei tu.*

Inima ei bubuia; își coborî mâinile spre marginea propriului tricou și și-l trase peste cap. Își dori să fi purtat un sutien mai excitant — acesta de acum era de bumbac simplu —, dar când se uită din nou la expresia lui Jace, gândul i se evaporă. Buzele lui erau întredeschise, ochii, aproape negri; se putea vedea reflectată în ei și știu că lui nu-i păsa dacă sutienul ei era alb, sau negru, sau verde-neon. El n-o vedea decât pe ea.

Îi luă mâinile și i le așeză pe talie, de parcă i-ar fi spus: *Acum mă poți atinge.* El își înălță capul, ajungând cu gura sub gura ei, și se sărutară din nou, dar sălbatic, în loc de languros, un foc dogoritor și mistuitor. Mâinile lui erau febrile: în părul ei, pe corpul ei, împingând-o astfel încât să vină deasupra ei, iar în timp ce se atingeau, piele alunecând pe piele, ea era în mod acut conștientă că într-adevăr nu mai era nimic între ei decât jeanșii lui, sutienul și chiloții ei. Ea își îngropă degetele în părul lui mătăsos, ciufulit, ținându-i capul, în timp ce el o săruta de-a lungul gâtului. *Cât de departe mergem? Ce facem?* întreba o mică parte din creierul ei, însă restul minții sale striga la acea mică parte să-și țină gura. Ea voia să continue să-l atingă, să-l sărute; voia ca el s-o țină strâns în brațe și să știe că el era adevărat, aici, cu ea, și că nu avea să mai plece niciodată.

Degetele lui găsiră încheietoarea sutienului. Ea se încordă. Ochii lui erau mari și luminoși în întuneric, zâmbetul lent.

— E în regulă?

Ea dădu din cap. Respirația îi era tot mai accelerată. Nimeni în toată viața ei n-o văzuse vreodată fără sutien — nici un *băiat,* oricum. De parcă i-ar fi simțit nervozitatea, el îi cuprinse blând obrazul în căușul mâinii, jucându-se cu buzele pe buzele ei, atingându-le ușor, până când ea își simți întregul corp gata să explodeze de tensiune. Mâna lui dreaptă, cu degete lungi și bătături, îi mângâie obrazul, apoi umărul, liniștitor. Ea încă era ca pe jar totuși, așteptându-i cealaltă mână să se miște înapoi spre încheietoarea sutienului ei, s-o atingă, dar el părea să caute ceva în spatele lui... Oare ce *făcea*?

Clary se gândi brusc la ce-i spusese Isabelle despre a fi precaută. *Oh,* gândi ea. Se crispă puțin și se dădu înapoi.

— Jace, nu sunt sigură că...

În întuneric fulgeră ceva argintiu și ceva rece și ascuțit se repezi în brațul ei. Tot ce a simțit pe moment a fost surpriza — apoi durere. Își trase mâinile înapoi, buimăcită, și văzu o linie de sânge întunecat ridicându-se în broboane pe piele, unde o tăietură nu foarte adâncă i se întindea de la cot până la încheietură.

— Au, zise ea, mai mult supărată și surprinsă decât îndurerată. Ce...

Jace sări cât colo, și de pe ea și din pat, dintr-o singură mișcare. Deodată stătea în mijlocul odăii, fără bluză, cu fața albă ca de mort.

Cu mâna strânsă peste brațul rănit, Clary începu să se ridice.

— Jace, ce...

Se întrerupse brusc. În mâna stângă, el ținea un cuțit — cuțitul cu mâner de argint pe care ea îl văzuse în cutia ce îi aparținuse tatălui său. Era o pată subțire de sânge de-a lungul lamei.

Ea se uită la mâna ei, apoi din nou la el.

— Nu înțeleg...

El deschise mâna, iar cuțitul zăngăni pe podea. Pentru o clipă, păru gata să fugă iar, cum făcuse și afară din bar. Apoi se prăbuși la podea și își prinse capul în mâini.

— Îmi place de ea, zise Camille, când ușile se închiseră în urma lui Isabelle. Îmi amintește de mine.

Simon se întoarse să se uite la ea. Era foarte puțină lumină în Sanctuar, dar o putea vedea clar, cu spinarea lipită de pilon, cu mâinile legate la spate. Un vânător de umbre stătea santinelă lângă ușile spre Institut, dar fie n-o auzise pe Camille, fie nu-l interesa ce spunea.

Simon se dădu un pic mai aproape de Camille. Legăturile care o imobilizau îl fascinau în mod ciudat. Metal sfânt. Lanțul părea să licărească ușor pe pielea ei palidă și el crezu că poate vedea câteva firișoare de sânge picurând în jurul cătușelor de la încheieturile ei.

— Nu seamănă nici pe departe cu tine.

— Așa crezi tu.

Camille își lăsă capul într-o parte; părul ei blond părea aranjat cu măiestrie în jurul feței, deși el știa că nu putuse să și-l atingă.

— Îi iubești atât de mult, zise ea, pe prietenii tăi vânători de umbre! La fel cum șoimul își iubește stăpânul care îl încătușează și îl leagă la ochi.

— Lucrurile nu stau așa, zise Simon. Vânătorii de umbre și repudiații nu sunt dușmani.

— Nici măcar nu poți să intri odată cu ei în casele lor, zise ea. Ești închis afară. Totuși, atât de dornic să-i slujești. Ai lupta de partea lor împotriva celor din neamul tău.

— Eu nu am nici un neam, zise Simon. Nu sunt unul dintre ei. Dar nu sunt nici de-al vostru. Și mai degrabă sunt ca ei decât ca voi.

— Tu *ești* unul dintre noi.

Se mișcă puțin, nerăbdătoare, zornăindu-și lanțurile, și scoase o mică exclamație de durere.

— E ceva ce nu ți-am spus, mai devreme, în bancă. Dar e adevărat... Zâmbi forțat, cu toată durerea. Pot simți sângele de om în tine. Te-ai hrănit de curând. Dintr-un mundan.

Simon simți ceva tresărind înlăuntrul lui.

— Eu...

— A fost minunat, nu-i așa? Buzele ei roșii se arcuiră. Prima oară de când ești vampir și nu ți-a fost foame.

— Nu, zise Simon.

— Minți! În vocea ei era siguranță. Ei încearcă să ne facă să ne luptăm împotriva propriilor noastre firi, nefilimii. Or să ne accepte numai dacă pretindem că suntem altceva decât suntem — nu vânători, nu prădători. Prietenii tăi nu vor accepta niciodată că ești ceea ce ești sau ce pretinzi că ești. Ce faci tu pentru ei, ei nu ar face niciodată pentru tine.

— Nu știu de ce-ți bați capul cu asta, zise Simon. Ce s-a făcut... făcut rămâne. N-o să te eliberez eu. Am făcut o alegere. Nu vreau ce mi-ai oferit tu.

— Poate că nu, zise Camille încetișor. Dar o să vrei. O să vrei.

Santinela făcu un pas înapoi când ușile se deschiseră și intră Maryse. Era urmată de două persoane pe care Simon le recunoscu imediat: fratele lui Isabelle, Alec, și iubitul lui, magicianul Magnus Bane.

Alec era îmbrăcat într-un costum negru, sobru; Magnus, spre surprinderea lui Simon, era îmbrăcat asemănător, având în plus o eșarfă lungă, albă, de mătase, cu franjuri la capete, și o pereche de mănuși albe. Părul îi stătea drept în sus, ca de obicei, în schimb nu avea nici un pic de sclipici. Văzându-l, Camille rămase neclintită.

Magnus nu păruse s-o fi văzut încă; o asculta pe Maryse, care îi spunea, mai degrabă stânjenită, că-i părea bine că ei doi veniseră atât de repede.

— Chiar nu vă așteptam să apăreți decât mâine, cel mai devreme.

Alec scoase un pufnet înfundat, de enervare, și își mută privirea în lături, fără țintă. Părea că nu e deloc fericit să se afle acolo. În afară de asta, gândi Simon, arăta cam cum arăta el de obicei — același păr negru, aceiași ochi albaștri, hotărâți —, deși avea un aer mai relaxat decât înainte, de parcă se maturizase cumva.

— Din fericire, există un Portal situat în apropiere de Opera din Viena, zise Magnus, aruncându-și eșarfa înapoi peste umăr, cu un gest maiestuos. În clipa în care am primit mesajul vostru, ne-am grăbit să ajungem aici.

— Eu chiar nu văd ce legătură are ceva din toate astea cu noi, zise Alec. Bun, deci ați prins un vampir pe cale de a face un lucru rău. Nu sunt mereu așa?

Simon simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Se uită la Camille ca să vadă dacă râdea de el, dar privirea ei era ațintită asupra lui Magnus.

Alec, uitându-se la Simon pentru prima oară, roși. Asta era întotdeauna foarte vizibil la el, din pricină că fața lui era foarte palidă.

— Iartă-mă, Simon. Nu mă refeream la tine. Tu ești altfel.

Ai mai crede asta dacă m-ai fi văzut noaptea trecută hrănindu-mă dintr-o copilă de paisprezece ani? gândi Simon. N-o spuse cu glas tare însă, ci doar înclină o dată din cap către Alec.

— Ea ne interesează în investigația noastră curentă despre moartea a trei vânători de umbre, zise Maryse. Avem nevoie de informații de la ea, dar nu vrea să vorbească decât cu Magnus Bane.

— Serios? Alec se uită la Camille cu interes nedumerit. Numai cu Magnus?

Magnus îi urmări privirea și, pentru prima oară — sau așa i se păru lui Simon —, se uită la Camille direct. Ceva străfulgeră între ei, un soi de energie. Gura lui Magnus se arcui la colțuri într-un zâmbet melancolic.

— Da, zise Maryse, o expresie de uluire trecând pe fața ei când prinse schimbul de priviri dintre magician și vampir. Adică, dacă și Magnus consimte...

— Consimt, zise Magnus, scoțându-și mănușile. O să vorbesc cu Camille pentru voi.

— Camille? Alec se uită la Magnus cu sprâncenele ridicate. O cunoști, așadar? Sau... ea te cunoaște pe tine?

— Ne cunoaștem. Magnus ridică din umeri, foarte ușor, parcă zicând: *Ce să-i faci?* Cândva a fost iubita mea.

13

FATA GĂSITĂ MOARTĂ

— IUBITA TA?

Alec era stupefiat. La fel și Maryse. Nici Simon nu putea spune despre el că nu era stupefiat.

— Ai avut o relație cu un *vampir*? O *fată* vampir?

— A fost acum vreo trei sute de ani, zise Magnus. N-am mai văzut-o de atunci.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Alec.

Magnus suspină.

— Alexander, trăiesc de sute de ani. Am avut relații cu bărbați, cu femei — cu zâne, magicieni și vampiri, ba chiar și cu vreo doi djinni.

Se uită dintr-o parte spre Maryse, care arăta ușor îngrozită.

— Prea multă informație?

— E-n regulă, zise ea, deși părea aproape copleșită. Trebuie să discut ceva cu Kadir, un moment. Mă întorc imediat.

Se îndepărtă, ducându-se lângă Kadir, și dispărură amândoi dincolo de uși. De asemenea, Simon făcu câțiva pași înapoi, prefăcându-se că studiază intens unul dintre vitralii, dar auzul lui de vampir era destul

de ascuțit ca să poată prinde tot ce și-ar fi spus Magnus și Alec, chiar dacă voia sau nu. Și mai știa că și Camille putea auzi tot. Ea chiar își plecase capul într-o parte, ascultând, cu ochii gânditori, plecați în jos.

— Cât de *multe alte* persoane? întrebă Alec. Aproximativ.

Magnus clătină din cap.

— Nu le pot număra și oricum nu contează. Singurul lucru care contează este ce simt pentru tine.

— Peste o sută? întrebă Alec.

Magnus se uită inexpresiv.

— *Două* sute?

— Nu pot să cred că purtăm discuția asta acum, zise Magnus, fără a se adresa cuiva în mod special.

Simon înclina să fie de acord cu el și ar fi vrut ca discuția să nu fie purtată de față cu el.

— De ce atât de multe?

Ochii albaștri ai lui Alec erau foarte strălucitori, cu toată penumbra. Simon nu putea spune dacă era mânios. Vocea lui nu părea mânioasă, ci pur și simplu înfocată, dar Alec era o fire închisă și probabil acesta era maximum de mânie pe care o putea exprima.

— Te plictisești repede de parteneri?

— Eu trăiesc veșnic, zise Magnus liniștit. Dar nu toată lumea trăiește la fel.

Alec arăta de parcă l-ar fi rănit cineva.

— Deci tu stai cu ei cât timp trăiesc, iar apoi îți găsești pe altcineva?

Magnus nu zise nimic. Se uita la Alec, cu ochii luminând ca ai unei pisici.

— Ai vrea mai degrabă să petrec o întreagă veșnicie singur?

Gura lui Alec tresări.

— Mă duc s-o găsesc pe Isabelle, zise el și, fără alte cuvinte, se întoarse și intră la loc în Institut.

Magnus îl urmări plecând cu ochi triști. Nu o tristețe omenească totuși, gândi Simon. Ochii lui păreau să conțină tristețea vârstelor foarte înaintate, de parcă ascuțișurile dureroase ale tristeții omenești s-ar fi

tocit până la ceva mai blând cu trecerea anilor, așa cum marea netezește muchiile tăioase ale sticlei.

De parcă ar fi știut că Simon se gândea la el, Magnus îi aruncă o căutătură piezișă.

— Tragi cu urechea, vampirule?

— Chiar nu-mi place când lumea mă numește așa, zise Simon. Am un nume.

— Presupun că aș face bine să mi-l amintesc. La urma urmelor, peste o sută, două de ani vom mai fi doar tu și cu mine.

Magnus îl măsură gânditor cu privirea pe Simon.

— Noi vom fi tot ce o să mai rămână.

Gândul îl făcu pe Simon să se simtă ca într-un lift care s-a desprins deodată din ancorele lui și începe să plonjeze spre pământ, o mie de etaje mai jos. Ideea îi mai trecuse prin minte și înainte, bineînțeles, dar întotdeauna o alungase. Perspectiva — în care el avea să aibă mereu șaisprezece ani, în vreme ce Clary avea să îmbătrânească, Jace avea să îmbătrânească, toată lumea pe care o cunoștea avea să îmbătrânească, să se maturizeze, să aibă copii, și numai pentru el nimic n-avea să se schimbe vreodată — era mult prea covârșitoare și prea cumplită ca s-o contemple.

Să ai veșnic șaisprezece ani suna bine până când te gândeai mai bine la asta. Și atunci nu ți se mai părea deloc un viitor grozav.

Ochii de pisică ai lui Magnus erau de un verde-auriu limpede.

— Să privești eternitatea în față, zise el. Nu-i prea distractiv, nu-i așa?

Înainte ca Simon să-i poată răspunde, Maryse se întoarse.

— Unde-i Alec? întrebă ea, uitându-se în jur mirată.

— S-a dus s-o vadă pe Isabelle, zise Simon, mai înainte ca Magnus să fie nevoit să explice.

— Prea bine. Maryse își netezi jacheta, deși nu era mototolită. Dacă nu vă deranjează...

— Voi vorbi cu Camille, zise Magnus, dar vreau s-o fac între patru ochi. Dacă vreți să mă așteptați în Institut — vin și eu acolo, după ce termin.

Maryse ezita.

— Știi ce s-o întrebi?

Privirea lui Magnus era neclintită.

— Știu cum să vorbesc cu ea, da. Dacă vrea să spună ceva, o să-mi spună mie.

Amândoi păreau să fi uitat că era și Simon acolo.

— Să plec? întrebă el, întrerupându-le înfruntarea privirilor.

Maryse se uită la el, pe jumătate distrată.

— Oh, da. Îți mulțumim pentru ajutor, Simon, dar nu mai e nevoie de tine. Du-te acasă, dacă vrei.

Magnus nu spuse absolut nimic. Ridicând din umeri, Simon se întoarse și merse la ușa care ducea spre sacristie și spre ieșirea afară. La ușă, se opri și se uită înapoi. Maryse și Magnus încă mai discutau, deși santinela deja ținea deschisă ușa Institutului, gata să plece. Numai Camille păru să-și aducă aminte că Simon mai era acolo. Zâmbea spre el de la pilonul ei, cu buzele arcuite la colțuri și ochii strălucitori ca o promisiune.

Simon ieși, închizând ușa în urma lui.

— Se întâmplă în fiecare noapte.

Jace stătea pe podea, cu genunchii ridicați și mâinile atârnând între ei. Pusese cuțitul pe pat, lângă Clary; ea ținu o mână pe el, cât vorbiră — mai mult ca să-l liniștească pe el decât fiindcă avea nevoie să se apere. Toată energia părea să se fi scurs din Jace; până și vocea îi suna pustie și îndepărtată.

— Visez că vii în camera mea și... începem să facem ceea ce am făcut adineauri. Și apoi te rănesc. Te tai, sau te strâng de gât, sau te înjunghii, iar tu mori, uitându-te la mine cu ochii ăia verzi ai tăi, în vreme ce viața ți se scurge printre degetele mele.

— Sunt doar vise, zise Clary cu blândețe.

— Tocmai ai văzut că nu sunt, zise Jace. Eram cât se poate de treaz când am luat cuțitul ăla.

Clary știa că avea dreptate.

— Ți-e teamă c-o să-ți pierzi mințile?

El clătină din cap, încet. Părul îi căzu în ochi; îl dădu la o parte. Părul lui crescuse puțin cam prea lung; nu-l mai tunsese de o bună bucată de vreme și Clary se întrebă dacă era din cauză că nu-i mai ardea să se gândească la cum arăta. Cum de nu dăduse ea mai multă atenție cearcănelor lui, unghiilor roase, înfățișării lui vlăguite? Fusese atât de preocupată să știe dacă el încă o mai iubea, încât nu se gândise la nimic altceva.

— Nu sunt foarte îngrijorat de asta, într-adevăr, zise el. Sunt îngrijorat de rana ta. Sunt îngrijorat că otrava asta sau ce-o fi, care-și face loc în visele mele, o să pătrundă în viața mea când sunt treaz și o să...

Păru să se sufoce.

— Nu m-ai răni niciodată.

— Am avut cuțitul ăla în mâna mea, Clary. Se uită drept la ea, apoi își întoarse privirile. Dacă te rănesc... Vocea i se pierdu. Vânătorii de umbre mor de tineri, de foarte multe ori, zise el. Cu toții știm asta. Iar tu ai vrut să fii vânător de umbre, iar eu nu m-am opus niciodată, pentru că nu e treaba mea să-ți spun ție ce să faci cu viața ta. Mai ales când și eu îmi asum aceleași riscuri. Ce fel de persoană aș fi fost dacă ți-aș fi spus că pentru mine nu era nici o problemă să-mi risc viața, dar pentru tine era? Așa că m-am gândit cum ar fi pentru mine dacă tu ai muri. Pariez că și tu te-ai gândit la același lucru.

— Eu știu cum a fost, zise Clary, amintindu-și lacul, sabia și sângele lui Jace împrăștiat pe nisip.

El fusese mort, iar Îngerul îl adusese înapoi, dar acelea fuseseră cele mai crâncene minute din viața ei.

— Am vrut să mor. Dar am știut cât de dezamăgit de mine ai fi fost dacă m-aș fi dat bătută.

El schiță un zâmbet fals.

— Și eu m-am gândit la același lucru. dacă tu ai muri, n-aș mai vrea să trăiesc. Dar nu mi-aș lua singur viața, pentru că indiferent ce se întâmplă după ce murim, eu vreau să fiu cu tine acolo. Și dacă mă sinucid, știu că n-ai mai vorbi niciodată cu mine. În nici o viață. Așa că aș trăi și aș încerca să fac ceva cu viața mea, până ce voi putea fi din nou

cu tine. Dar dacă *eu* te-aș răni — dacă eu aș fi cauza morții tale —, nimic nu m-ar mai opri de la a mă distruge.

— Nu spune asta. Clary simți că îngheață până în măduva oaselor. Jace, ar fi trebuit să-mi spui.

— N-am putut.

Vocea lui era seacă, decisivă.

— De ce nu?

— M-am gândit că eu eram Jace Lightwood, zise el. M-am gândit că era posibil ca educația și creșterea mea să nu mă fi influențat. Dar acum mă întreb: și dacă oamenii nu se pot schimba? Poate că voi fi întotdeauna Jace Morgenstern, fiul lui Valentine. El m-a crescut timp de zece ani și poate că asta e o pată care nu se va curăța niciodată.

— Crezi că asta e din cauza tatălui tău, zise Clary și îi trecu prin minte ce-i povestise Jace odinioară: *a iubi înseamnă a distruge.*

Și atunci se gândi cât de ciudat era că ea îl numea pe Valentine tatăl lui Jace, când sângele lui curgea în venele ei, nu într-ale lui Jace. Dar niciodată nu avusese față de Valentine sentimentele pe care le ai față de un tată. În schimb, Jace avusese.

— Și n-ai vrut să știu și eu?

— Tu ești tot ce vreau, zise Jace. Și poate că Jace Lightwood merită să obțină tot ce vrea. Dar Jace Morgenstern, nu. Undeva, în sinea mea, probabil că știu asta. Altminteri n-aș încerca să distrug ceea ce avem.

Clary trase adânc aer în piept și îl lăsă să iasă încet.

— Nu cred că ești.

El își ridică ochii, nedumerit.

— Ce vrei să spui?

— Crezi că asta e o chestie psihologică, zise Clary, că e o problemă cu tine. Ei bine, eu nu. Cred că cineva îți face asta.

— Tot nu...

— Ithuriel îmi trimite mie vise, zise Clary. Poate cineva îți trimite ție vise.

— Ithuriel îți trimite vise ca să încerce să te ajute. Să te călăuzească spre adevăr. Care e scopul viselor ăstora? Sunt bolnave, fără rost, sadice...

— Poate că au un înțeles, zise Clary. Poate că înțelesul pur și simplu nu e ceea ce crezi tu. Sau poate acela care ți le trimite încearcă să-ți facă rău.

— Cine ar face asta?

— Cineva care nu ne place prea tare, zise Clary și se strădui să gonească imaginea Reginei Elfilor.

— Poate, zise Jace încet, uitându-se în jos la mâinile lui, Sebastian...

Deci nici el nu vrea să-i spună Jonathan, gândi Clary. Nu-l putea învinui. Era și numele lui.

— Sebastian e mort, zise ea, ceva mai tăios decât intenționase. Și dacă el ar fi avut acest soi de putere, ar fi folosit-o mai devreme.

Îndoiala și speranța se fugăreau reciproc pe fața lui Jace.

— Chiar crezi că altcineva ar putea să facă asta?

Inima lui Clary bătea cu putere în piept. *Nu* era sigură; voia cu atâta înfocare să fie adevărat, dar dacă nu era, n-ar fi făcut decât să-i stârnească lui Jace speranțele degeaba. Speranțele amândurora.

Însă pe de altă parte avea senzația că trecuse cam mult de când Jace nu se mai simțise plin de speranțe pentru ceva.

— Cred c-ar trebui să mergem în Orașul Tăcut, zise ea. Frații pot intra în mintea ta să afle dacă e cineva care te hărțuiește pe acolo. Cum au făcut cu mine.

Jace dădu să spună ceva, dar închise gura la loc.

— Când? zise, în cele din urmă.

— Acum, declară Clary. Nu vreau să aștept. Tu vrei?

El nu răspunse, ci doar se ridică de la podea și își luă bluza. Se uită la Clary și aproape zâmbi:

— Dacă e să mergem în Orașul Tăcut, poate ai vrea să te îmbraci. Vreau să spun, apreciez înfățișarea sutien-și-chiloți, dar nu știu dacă și Frații o vor aprecia. Au mai rămas doar câțiva și n-aș vrea să moară de excitație.

Clary se dădu jos din pat și aruncă o pernă în el, mai mult de ușurare. Își luă hainele și începu să-și îmbrace tricoul. Chiar înainte de a și-l trage pe cap, zări cuțitul pe așternuturi, lucind ca o furcă de flăcări argintii.

⁂

— Camille, începu Magnus, a trecut multă vreme, nu-i așa?

Ea zâmbi. Pielea ei arăta mai albă decât își amintea el, iar venele negre ca pânzele de păianjen începuseră să se vadă pe sub ea. Părul ei era tot de culoarea argintului, iar ochii îi erau la fel de verzi ca ai unei pisici. Era încă frumoasă. Uitându-se la ea, era din nou în Londra. Vedea lumina lămpilor de gaz și simțea mirosul de fum, de mizerie și de cai, izul metalic al ceții, parfumul florilor din Kew Gardens. Văzu un băiat cu părul negru și ochi albaștri ca ai lui Alec, auzi muzică de vioară ca o apă cristalină. Văzu o fată cu bucle lungi, șatene și o față serioasă. Într-o lume în care totul dispărea de lângă el, în cele din urmă, ea era una dintre puținele ce rămâneau constante.

Și apoi fusese Camille.

— Mi-a fost dor de tine, Magnus, zise ea.

— Nu, nu ți-a fost.

El se așeză pe pardoseala Sanctuarului. Putea simți răceala pietrei prin haine. Era bucuros că își luase eșarfa.

— Deci, de ce un mesaj pentru mine? Doar ca să tragi de timp?

— Nu.

Ea se aplecă și lanțurile zornăiră. Magnus aproape că auzi sfârâitul în locul unde metalul sfânt îi atingea pielea încheieturilor ei.

— Am auzit lucruri despre tine, Magnus. Am auzit că ești sub aripa vânătorilor de umbre, zilele astea. Am auzit că ai câștigat dragostea unuia dintre ei. Băiatul acela cu care tocmai ai vorbit, îmi închipui. Dar, de altfel, gusturile tale sunt întotdeauna diverse.

— Ai ascultat zvonurile despre mine, zise Magnus, dar m-ai fi putut pur și simplu întreba direct. Toți acești ani am fost în Brooklyn, deloc prea departe, și n-am auzit nici un cuvânt de la tine. Nu te-am văzut niciodată la vreuna dintre petrecerile mele. A fost un zid de gheață între noi, Camille.

— Nu *eu* l-am ridicat. Ochii ei verzi se deschiseră larg. Eu te-am iubit întotdeauna.

— Tu m-ai părăsit, zise el. M-ai transformat în animalul tău de companie, apoi m-ai părăsit. Dacă dragostea ar fi mâncare, aș fi murit de foame cu oasele pe care mi le-ai aruncat tu.

Vorbea cu detașare. Trecuse multă vreme.

— Dar aveam toată veșnicia, protestă ea. Trebuie să fi știut că aveam să mă întorc la tine...

— Camille, vorbi Magnus cu infinită răbdare. Ce *vrei*?

Pieptul i se ridică și coborî repede. De vreme ce nu avea nevoie să respire, Magnus știu că o făcea doar pentru efect.

— Știu că ești ascultat de vânătorii de umbre, zise ea. Vreau să le vorbești din partea mea.

— Vrei să fac eu o învoială pentru tine, traduse Magnus.

Ea își miji ochii la el.

— Vorbirea ta a fost întotdeauna regretabil de modernă.

— Ei spun că ai ucis trei vânători de umbre, zise Magnus. Așa e?

— Erau membri ai Cercului, zise ea, cu buza de jos tremurând. I-au torturat și i-au ucis pe cei din neamul meu în trecut...

— De asta ai făcut-o? Răzbunare?

Când ea nu-i răspunse, Magnus continuă:

— Știi ce le fac ei celor care ucid nefilimi, Camille.

Ochii ei scânteiară.

— Am nevoie să intervii pentru mine, Magnus. Vreau imunitate. Vreau o promisiune semnată de la Conclav că, dacă le dau informația, îmi vor cruța viața și mă vor pune în libertate.

— Nu te vor pune niciodată în libertate.

— Atunci nu vor ști niciodată de ce a trebuit să moară colegii lor.

— *A trebuit*? cugetă Magnus. Interesantă formulare, Camille. Ghicesc corect că la mijloc e mai mult decât ce se vede cu ochii? Mai mult decât sânge sau răzbunare?

Ea tăcu, uitându-se la el, cu pieptul ridicându-se și coborând cu viclenie. Totul la ea era viclenie — părul ei argintiu curgând în valuri, arcuirea gâtului, chiar și sângele de la încheieturi.

— Dacă vrei să le vorbesc eu pentru tine, zise Magnus, trebuie să-mi dai cel puțin un indiciu cât de mic. O dovadă de bună-credință.

Ea zâmbi strălucitor.

— Știam eu c-o să vrei să vorbești pentru mine, Magnus. Știam că trecutul nu e în întregime mort pentru tine.

— Consideră-l mort-viu, dacă vrei, zise Magnus. Adevărul, Camille?

Ea își trecu limba peste buza de jos.

— Poți să le spui, zise ea, că am fost sub ordin când i-am ucis pe acei vânători de umbre. Nu m-a deranjat s-o fac, pentru că ei îi uciseseră pe cei din neamul meu, iar morțile lor erau meritate. Dar n-aș fi făcut-o dacă n-ar fi fost la porunca altcuiva, cineva mult mai puternic decât mine.

Inima lui Magnus bătu un pic mai repede. Nu-i plăcea cum suna asta.

— Cine?

Dar Camille clătină din cap.

— Imunitate, Magnus.

— Camille.

— Mă vor țintui cu un țăruș în soare și mă vor lăsa să mor, zise ea. Asta le fac ei celor care ucid nefilimi.

Magnus se ridică în picioare. Eșarfa lui era prăfuită, fiindcă stătuse pe jos. El se uită la pete, posomorât.

— O să fac tot ce pot, Camille. Dar nu-ți promit nimic.

— N-ai promite niciodată, murmură ea, cu pleoapele pe jumătate coborâte. Vino aici, Magnus. Vino mai aproape de mine.

N-o mai iubea, dar era un vis din trecut, așa că veni spre ea, până când ajunse destul de aproape cât să o poată atinge.

— Îți mai aduci aminte? zise ea blând. Îți mai aduci aminte de Londra? De petrecerile de la de Quincey? Îți mai aduci aminte de Will Herondale? Știu că îți aduci aminte. Băiatul ăla al tău, Lightwood. Chiar seamănă.

— Oare? zise Magnus, ca și când nu se gândise niciodată până atunci la asta.

— Băieții frumoși au fost întotdeauna slăbiciunea ta, zise ea. Dar ce poate un muritor să-ți ofere ție? Zece ani, douăzeci, până când degradarea începe să-l ia în stăpânire. Patruzeci de ani, cincizeci, înainte ca moartea să-l răpească. Eu îți pot dărui veșnicia.

El îi atinse obrazul. Era mai rece decât podeaua pe care stătuse.

— Tu ai putea să-mi dăruiești trecutul, zise el cu o oarecare tristețe. Dar Alec este viitorul meu.

— Magnus..., începu ea.

Ușa Institutului se deschise, iar Maryse apăru în prag, conturată de lampa-vrăjitoarei din spatele ei. Lângă ea era Alec, cu brațele încrucișate la piept. Magnus se întrebă dacă Alec auzise ceva prin ușă din conversația dintre el și Camille — sigur nu?

— Magnus, zise Maryse Lightwood. Ați ajuns la vreo înțelegere?

Magnus lăsă mâna jos.

— Nu cred că eu aș numi-o înțelegere, zise el, întorcându-se spre Maryse. În schimb, cred că avem câteva lucruri de discutat.

Îmbrăcată, Clary merse cu Jace până în camera lui, unde el își puse într-un rucsac mic de pânză câteva lucruri pe care să le ia cu el în Orașul Tăcut, ca și cum, gândi ea, se pregătea de vreo sumbră petrecere care ține toată noaptea. Mai ales arme — câteva pumnale de seraf; stela lui; și, aproape ca pe-o idee întârziată, cuțitul cu mâner de argint, cu lama acum curățată de sânge. Își puse o jachetă de piele neagră, iar ea îl privi cum și-o încheia, scoțându-și șuvițele de păr blond de sub guler. Când se întoarse să se uite la ea, aruncându-și sacul pe un umăr, îi zâmbi slab, iar ea îi zări ușoara ciobitură din incisivul stâng, pe care întotdeauna o considerase o mică și dragă imperfecțiune în înfățișarea lui, care, altminteri, ar fi fost chiar perfectă. Inima i se strânse dureros și, pentru o clipă, privi departe de el, abia mai îndrăznind să respire.

El îi întinse mâna:

— Să mergem!

Nu exista nici o cale de a-i chema pe Frații Tăcuți să vină să-i ia, prin urmare Jace și Clary luară un taxi până la Houston și la Cimitirul de Marmură. Clary presupusese că s-ar fi putut folosi de Portal ca să ajungă direct în Orașul Oaselor — mai fusese acolo și știa cum arăta —, dar Jace spusese că existau niște reguli pentru treburile de genul ăsta, iar Clary nu-și putu alunga sentimentul că Frații Tăcuți ar fi considerat procedeul necuviincios.

Jace se așeză lângă ea, pe bancheta din spate a taxiului, ținând-o de mână și desenând la întâmplare cu degetele pe dosul palmei ei. Asta îi tulbura atenția, dar nu într-atât încât să nu se poată concentra când el

o informă despre ce se întâmplase cu Simon, povestea cu Jordan, cum o prinseseră pe Camille și condiția ei de a vorbi numai cu Magnus.

— Simon e bine? întrebă ea, îngrijorată. Nu mi-am dat seama. A fost în Institut, iar eu nici n-am apucat să-l văd...

— N-a fost în Institut, a fost în Sanctuar. Și se pare că se ține bine. Mai bine decât aș fi crezut din partea cuiva care era, cu nu prea mult timp în urmă, un mundan.

— Dar planul sună periculos. Vreau să spun, Camille asta e absolut țicnită, nu-i așa?

Jace își plimbă degetele peste încheieturile pumnului ei.

— Trebuie să încetezi să te gândești la Simon ca la băiatul mundan pe care îl știai tu. Cel care tot avea nevoie să fie salvat. Este aproape intangibil, acum. Tu n-ai văzut Pecetea pe care i-ai gravat-o în acțiune. Eu am văzut-o. Ca mânia Domnului pogorâtă pe Pământ. Presupun că ar trebui să fii mândră.

Ea se înfioră.

— Nu știu ce să zic. Am făcut-o pentru că a trebuit s-o fac, dar e totuși un blestem. Și nu știam că el avea să treacă prin toate astea. El nu mi-a spus nimic. Mi-a spus că Isabelle și Maia au aflat una de cealaltă, dar nu știam despre Jordan. Tipul e într-adevăr ex-iubitul Maiei sau... ceva de genul ăsta.

Pentru că n-ai întrebat. Tu erai mult prea ocupată să-ți faci griji pentru Jace. Nu e bine.

— Păi, zise Jace, tu i-ai spus lui ce aveai de gând să faci? Pentru că trebuie să fie valabil în ambele sensuri.

— Nu. De fapt n-am spus nimănui, zise Clary.

Și apoi îi povesti lui Jace despre vizita în Orașul Tăcut împreună cu Luke și Maryse, despre ce văzuse la morgă la Beth Israel și despre descoperirea ei ulterioară a Bisericii lui Talto.

— N-am auzit niciodată de asta, zise Jace. Dar Isabelle are dreptate, există pe aici tot soiul de secte bizare adoratoare de demoni. Majoritatea n-au reușit niciodată să invoce efectiv un demon. Se pare că asta a reușit.

— Crezi că demonul pe care l-am ucis noi era singurul pe care-l venerau ei? Crezi că acum s-ar putea... opri?

Jace clătină din cap.

— Acela a fost un demon-hidră, un soi de câine de pază. De altfel, „Casa ei duce spre moarte, iar căile ei către morți", sună ca un demon femeie pentru mine. Și tocmai cultele care venerează demonii femeie fac adesea chestii oribile cu copiii. Au tot soiul de idei smintite despre fertilitate și nou-născuți.

Se lăsă pe speteaza banchetei, închizând ochii pe jumătate.

— Sunt sigur că Conclavul o să se ducă la biserică și o să verifice, dar pariez douăzeci la unu că n-or să găsească nimic. Voi l-ați ucis pe demonul lor de pază, așa că membrii cultului or să spele putina și-or să ascundă dovezile. S-ar putea să avem de așteptat până ce își deschid prăvălia din nou, în altă parte.

— Dar... Lui Clary i se strânse inima. Copilul acela. Și ilustrațiile pe care le-am văzut în carte. Eu cred că încearcă să facă mai mulți copii ca... Sebastian.

— Nu pot face, zise Jace. Injectează un copil de om cu sânge de demon, ceea ce e destul de rău, adevărat. Dar obții ceva ca Sebastian numai dacă folosești sânge de demon pe un copil vânător de umbre. Și atunci copilul moare.

Îi strânse ușor mâna, ca s-o liniștească.

— Nu sunt ei oameni cumsecade, dar nu pot să-mi închipui că ar mai încerca a doua oară același lucru, de vreme ce nu merge.

Taxiul opri cu un scrâșnet de frâne la colțul dintre Houston și Second Avenue.

— Aparatul e stricat, zise șoferul. Zece dolari.

Jace, care în alte circumstanțe a fi făcut probabil o remarcă sarcastică, îi aruncă șoferului o bancnotă de douăzeci și se dădu jos din mașină, ținând ușa deschisă pentru Clary să coboare.

— Ești gata? o întrebă el, când se îndreptară spre poarta de fier ce ducea spre Oraș.

Ea dădu din cap.

— Nu pot spune că ultima mea vizită aici a fost foarte plăcută, dar da, sunt gata. Îl luă de mână. Câtă vreme suntem împreună, sunt gata de orice.

Frații Tăcuți îi așteptau la intrarea în Oraș, de parcă știau că vin. Clary îl recunoscu pe Fratele Zaharia în grup. Stăteau într-un șir tăcut, blocându-le lui Clary și Jace orice alt pas mai departe în Oraș.

De ce ați venit aici, fiică a lui Valentine și fiu al Institutului? Clary nu știa sigur care dintre ei vorbise în capul ei sau dacă vorbiseră toți odată. *Nu se obișnuiește ca în Orașul Tăcut să intre copii fără supraveghere.*

Apelativul „copii" era usturător, deși Clary era conștientă că, în ceea ce îi privea pe vânătorii de umbre, oricine avea sub optsprezece ani era copil și trebuia să se supună unor reguli diferite.

— Avem nevoie de ajutorul vostru, zise Clary, când deveni clar că Jace n-avea de gând să spună nimic.

El se uita de la un Frate Tăcut la altul cu o curiozitate lipsită de energie, ca și când ar fi primit nenumărate diagnostice terminale de la diverși doctori și acum, ajungând la capătul drumului, aștepta fără prea multă speranță verdictul specialistului.

— Nu e asta datoria voastră, să-i ajutați pe vânătorii de umbre?

Și totuși nu suntem servitori, la cheremul vostru. Și nici nu este orice problemă de competența noastră.

— Dar asta este, zise Clary cu hotărâre. Cred că cineva intră în mintea lui Jace — cineva cu putere — și se amestecă în amintirile și visele lui. Făcându-l astfel să comită lucruri pe care nu vrea să le comită.

Hipnomanție, zise unul dintre Frații Tăcuți. *Magia viselor. Acesta este doar domeniul celor mai mari și mai puternici utilizatori de magie.*

— Ca îngerii, zise Clary și fu răsplătită de o tăcere încremenită, de surprindere.

Probabil, zise în cele din urmă Fratele Zaharia, *ar trebui să veniți cu noi la Stelele Vorbitoare.*

Asta, în mod clar, nu era o invitație, ci un ordin, pentru că ei se întoarseră imediat și începură să se îndrepte spre inima Orașului, fără să mai aștepte să vadă dacă Jace și Clary îi urmau.

Ajunseră la pavilionul Stelelor Vorbitoare, unde Frații își ocupară locurile în spatele mesei negre de bazalt. Sabia Mortală era din nou la locul ei, sclipind pe zid în spatele lor ca aripa unei păsări de argint. Jace înaintă până în mijlocul încăperii și se uită atent la modelul stelelor gravate în dalele roșii și aurii ale pardoselii. Clary îl urmări, simțindu-și inima îndurerată. Îi era greu să-l vadă astfel, cu toată energia lui — debordantă de obicei — dispărută, ca o lampa-vrăjitoarei sub un strat de cenușă.

El își ridică atunci capul blond, clipind, iar Clary știu că Frații Tăcuți vorbeau în interiorul minții lui, spunând cuvinte pe care ea nu le putea auzi. Îl văzu clătinând din cap și-l auzi spunând:

— Nu știu. Am crezut că nu erau decât vise obișnuite.

Gura i se strânse apoi, iar ea nu se putu abține să nu se întrebe ce îl întrebaseră oare.

— Viziuni? Nu cred. Da, l-am întâlnit pe Înger, dar Clary este cea care a avut visele profetice. Nu eu.

Clary se încordă. Ajunseseră groaznic de aproape de a întreba ce se întâmplase cu Jace și cu Îngerul în noaptea aceea, la marginea Lacului Lyn. Nu se gândise la asta. Când Frații Tăcuți îți scotoceau prin minte, ce anume vedeau, mai exact? Numai ce căutau? Sau totul?

Jace dădu atunci din cap.

— Bine. Sunt gata, dacă și voi sunteți.

Închise ochii, iar Clary, privindu-l, se mai relaxă. Așa trebuie să fi fost și pentru Jace, când o privise pe ea, prima oară când Frații Tăcuți îi cercetaseră ei mintea. Văzu detalii pe care atunci nu le observase, pentru că fusese prinsă în plasa minților lor și a ei, alunecând înapoi în amintiri, desprinsă de lume.

Îl văzu pe Jace înțepenind din tot corpul de parcă ei l-ar fi atins cu mâinile lor. Își dădu capul pe spate. Mâinile, pe lângă corp, se deschideau și se închideau, în vreme ce stelele de pe podea, de la picioarele lui, se aprinseseră aruncând în sus o orbitoare lumină argintie. Ea clipi să-și limpezească ochii de lacrimi, din pricina strălucirii; el era o siluetă grațioasă, neagră pe o pânză de argint orbitor, de parcă ar fi stat în

mijlocul unei cascade. De jur împrejurul lui se auzeau zgomote, șoapte ușoare, de neînțeles.

În timp ce-l privea, el căzu în genunchi, proptindu-se cu mâinile de podea. Inima ei se strânse dureros. Când îi avusese ea pe Frații Tăcuți în cap, asta o făcuse aproape să leșine, dar Jace era mai puternic de-atât, nu? Încet, el se chirci, cu mâinile încleștate peste stomac, cu fiecare părticică a corpului lui exprimând durere copleșitoare, deși nu scoase nici un strigăt. Clary nu mai putu suporta — se repezi spre el, prin pânzele de lumină, și îngenunche alături, aruncându-și brațele în jurul lui Jace. Vocile șoptite care o înconjurau se ridicară într-o furtună de proteste, iar Jace întoarse capul și se uită la ea. Lumina argintie dispăruse din ochii lui, care arătau opaci și albi ca dalele de marmură. Buzele lui îngânară fără glas numele ei.

Și apoi totul dispăru — lumina, sunetul, totul, iar ei rămaseră îngenuncheați împreună pe pardoseala de marmură a pavilionului, cu tăcerea și umbrele de jur împrejur. Jace tremura, iar când mâinile lui se descleștară, văzu că erau însângerate în locurile unde unghiile îi pătrunseseră în carne. Încă ținându-l de braț, ea își ridică privirile spre Frații Tăcuți, făcând mari eforturi să-și înăbușe mânia. Știa că era ca și când ar fi fost furioasă pe doctorul care trebuia să administreze un tratament dureros, dar salvator de viață, însă era greu — atât de greu — să fii rezonabil când era vorba de cineva pe care îl iubeai!

E ceva despre care tu nu ne-ai spus, Clarissa Morgenstern, zise Fratele Zaharia. *Un secret pe care l-ați păstrat amândoi.*

O mână înghețată se strânse în jurul inimii lui Clary.

— La ce vă referiți?

Semnul morții este asupra acestui băiat. Vorbise un alt Frate Tăcut — *Enoh,* gândi ea.

— Al morții? zise Jace. Vreți să spuneți că o să mor?

Nu arăta deloc surprins.

Vrem să spunem că tu ai fost mort. Ai trecut hotarul dincolo, în tărâmul umbrelor, sufletul tău a fost desprins de trupul tău.

Clary și Jace schimbară o privire. Ea înghiți nodul din gât.

— Îngerul Raziel..., începu ea.

Da, semnul este pretutindeni asupra băiatului. Vocea lui Enoh era lipsită de emoții. *Sunt numai două căi de a aduce morții înapoi. Calea necromanției, magia neagră a clopotului, cărții și lumânării. Prin ea se aduce înapoi o formă asemănătoare cu viața. Dar numai un Înger al însăși mâinii drepte a Domnului poate pune un suflet de om înapoi în corpul lui, la fel de ușor ca atunci când viața a fost insuflată prima oară în omul creat.* Clătină din cap. *Echilibrul vieții și al morții, al binelui și al răului, este unul delicat, tineri vânători de umbre. Voi l-ați tulburat.*

— Dar Raziel e Îngerul, zise Clary. Poate face tot ce vrea. Voi vă închinați lui, nu-i așa? Dacă el a ales să facă asta...

Oare? întrebă un alt Frate. *El a ales?*

— Eu...

Clary se uită la Jace și-i spuse în gând: „Aș fi putut să cer orice altceva din univers. Pacea lumii, vindecarea bolilor, viața veșnică. Dar tot ce am vrut ai fost tu."

Cunoaștem ritualul Instrumentelor, zise Zaharia. *Știm că acela care le are pe toate trei, care este Stăpânul lor, poate să-i ceară Îngerului un lucru. Nu credem că ar fi putut să te refuze.*

Clary se îmbățoșă:

— Ei bine, zise ea, totul e bun făcut acum.

Jace râse fals:

— Mă pot ucide oricând, știi, ca să pună lucrurile înapoi în echilibru.

Mâna ei se strânse pe brațul lui.

— Nu fi ridicol!

Dar vocea îi era neconvingătoare. Se încordă și mai tare când Fratele Zaharia se desprinse din grupul compact al Fraților Tăcuți și se apropie de ei, picioarele lui alunecând fără zgomot peste Stelele Vorbitoare. Întinse mâna spre Jace, iar Clary trebui să facă eforturi să-și stăpânească pornirea de a-l îmbrânci, când se aplecă și își puse lungile sale degete sub bărbia lui Jace, ridicându-i fața spre a lui. Degetele lui Zaharia erau subțiri, nezbârcite — degete de tânăr. Ea nu se gândise niciodată prea mult la vârstele Fraților Tăcuți, presupunând că toți erau niște înțelepți bătrâni.

Jace, îngenuncheat, se uită în sus la Zaharia, care și el îl privea, cu ochii lui orbi și o expresie impasibilă. Clary nu se putu abține să nu se gândească la picturile medievale cu îngeri îngenuncheați, privind în sus, cu fețele scăldate într-o lumină aurie strălucitoare.

Mi-aș fi dorit să fi fost de față, zise el, cu vocea neașteptat de blândă, *când ai crescut tu. Aș fi citit adevărul pe chipul tău, Jace Lightwood, și aș fi știut cine ești.*

Jace păru buimăcit, dar nu se mișcă.

Zaharia se întoarse către ceilalți. *Nu putem și nu trebuie să-i facem rău băiatului. Există legături vechi între casa Herondale și Frați. Îi datorăm ajutor.*

— Ajutor pentru ce? întrebă Clary. Puteți vedea ceva în neregulă cu el — ceva în capul lui?

Când se naște un vânător de umbre, se îndeplinește un ritual și mai multe farmece protectoare îi sunt date copilului, atât din partea Fraților Tăcuți, cât și din partea Surorilor de Fier.

Surorile de Fier — Clary știa din studiile ei — erau secta-soră a Fraților Tăcuți; și mai retrase decât frații lor, ele erau însărcinate cu prelucrarea armelor vânătorilor de umbre.

Fratele Zaharia continuă: *Când Jace a murit și apoi a fost înviat, s-a născut a doua oară, lipsit de toate acele protecții și ritualuri. A fost lăsat la fel de deschis ca o ușă neîncuiată — deschis oricărei inducții demonice sau malefice.*

Clary își umezi buzele uscate.

— Posedare, adică?

Nu posedare. Inducție. Bănuiesc că o puternică forță demonică îți șoptește în urechi, Jonathan Herondale. Ești tare, te lupți, dar ea te macină așa cum marea preface stânca în nisip.

— Jace, șopti el cu buze albite. Jace Lightwood, nu Herondale.

Clary, vrând să rămână la chestiunile practice, zise:

— Cum puteți să fiți siguri că e un demon? Și ce putem face ca să-l obligăm să-l lase în pace?

Enoh, gânditor, răspunse: *Ritualul trebuie îndeplinit din nou, protecțiile trebuie să fie puse a doua oară asupra lui, ca și când tocmai s-ar fi născut.*

— Puteți s-o faceți voi? întrebă Clary.

Zaharia înclină capul. *Se poate. Trebuie să facem pregătirile necesare, s-o chemăm pe una dintre Surorile de Fier, să lucrăm o amuletă...* Vocea i se stinse.

Jonathan trebuie să rămână cu noi până se va sfârși ritualul. Acesta este cel mai sigur loc pentru el.

Clary se uită din nou la Jace, căutând pe chipul lui un semn — orice semn — de speranță, de ușurare, de încântare, orice. Dar fața lui era impasibilă.

— Pentru cât timp? întrebă el.

Zaharia își deschise larg brațele subțiri. *O zi, probabil două. Ritualul este conceput pentru nou-născuți; va trebui să-l schimbăm, să-l modificăm ca să se potrivească unui adult. Dacă ar fi avut peste optsprezece ani, ar fi fost imposibil. Așa, o să fie doar dificil. Însă nu fără speranță de salvare.*

Nu fără speranță de salvare? Nu era răspunsul așteptat de Clary; ea voia să i se spună că problema era simplă, ușor de rezolvat. Se uită la Jace. Stătea cu capul plecat, cu părul căzându-i în față; ceafa lui arăta atât de vulnerabilă în ochii ei, încât fetei i se strânse inima.

— E bine, zise ea încet. O să stau aici cu tine...

Nu. Frații vorbiră ca un grup, cu voci inexorabile. *Trebuie să rămână aici singur. Pentru ceea ce trebuie să facem, nu-și poate permite să fie distras.*

Ea simți cum Jace se încordează din tot corpul. Ultima oară când stătuse singur în Orașul Tăcut, fusese întemnițat pe nedrept, prezent la morțile oribile ale celor mai mulți Frați Tăcuți și chinuit de Valentine. Ea nu-și putea imagina că ideea unei alte nopți singur în Oraș ar fi altfel decât îngrozitoare pentru el.

— Jace, șopti ea. O să fac orice vrei tu. Dacă vrei să pleci...

— O să rămân, zise el.

Își ridicase capul și vocea lui răsună puternică și limpede.

— O să rămân. O să fac orice este nevoie ca să rezolv asta. Am nevoie ca tu să-i cauți pe Izzy și pe Alec. Spune-le... spune-le că stau la Simon ca să-l supraveghez. Spune-le că o să ne vedem mâine sau poimâine.

— Dar...

— Clary. Cu blândețe, îi luă mâinile și i le ținu între ale lui. Ai avut dreptate. Asta nu vine din mine. Ceva îmi *face* asta. Mie, nouă. Știi ce înseamnă asta? Dacă pot fi... vindecat... atunci nu va mai trebui să mă tem niciodată de mine când sunt în preajma ta. Aș petrece și o mie de nopți în Orașul Tăcut pentru asta.

Ea se aplecă, nețināind cont de prezența Fraților Tăcuți, și îl sărută, apăsându-și grăbit buzele pe ale lui.

— O să mă întorc, șopti ea. Mâine-seară, după petrecerea de la Ironworks, o să vin înapoi să te văd.

Speranța din ochii lui era destul să-i rupă inima.

— Poate o să fiu vindecat până atunci.

Ea îi atinse obrazul cu vârful degetelor.

— Poate o să fii.

Simon se trezi epuizat după o lungă noapte de vise urâte. Se rostogoli pe spate și se uită în gol la lumina care pătrundea pe singura fereastră a dormitorului său.

Nu putu să nu se întrebe dacă s-ar fi odihnit mai bine în caz că ar fi făcut ce făceau ceilalți vampiri și ar fi dormit în timpul zilei. În pofida faptului că soarele nu-i făcea nici un rău, simțea atracția nopții, dorința de a fi afară, sub cerul întunecat și stelele pâlpâitoare. Era ceva în el care voia să trăiască în umbră, care simțea soarele ca pe o durere subțire, asemenea unei tăieturi de cuțit — întocmai cum era ceva în el care voia sânge. Și, poftim, unde îl dusese lupta lui împotriva acestei nevoi.

Se ridică anevoie și își puse niște haine, apoi o luă spre living. În apartament mirosea a pâine prăjită și a cafea. Jordan stătea pe unul dintre taburetele înalte la bar, cu părul zbârlit în toate direcțiile ca de obicei și cu umerii aduși.

— Bună, zise Simon. Ce faci?

Jordan se uită spre el. Sub pielea lui întunecată, era palid.

— Avem o problemă, zise.

Simon clipi nedumerit. Nu-l mai văzuse pe colegul lui de apartament din ziua precedentă. El venise de la Institut, noaptea trecută, și se prăbușise, epuizat. Jordan nu fusese acasă, iar Simon își închipuise că era la muncă. Dar poate că se petrecuse ceva.

— Ce s-a întâmplat?

— Asta a fost vârâtă pe sub ușă.

Jordan împinse un ziar către Simon. Era *New York Morning Chronicle*, deschis la una dintre pagini. În capul paginii era o fotografie oribilă, o

imagine neclară a unui trup întins pe caldarâm, cu membrele subțiri ca niște bețe îndoite în unghiuri imposibile. Cu greu arăta a formă omenească, așa cum se întâmplă uneori cu cadavrele. Simon se pregătea să-l întrebe pe Jordan de ce trebuia să se uite la asta, când îi sări în ochi textul de sub fotografie.

FATĂ GĂSITĂ MOARTĂ

Poliția spune că se cercetează indiciile în cazul morții fetei de paisprezece ani, Maureen Brown, al cărei cadavru a fost descoperit duminică-noapte la unsprezece P.M., înghesuit într-un tomberon de lângă restaurantul Big Apple Deli, pe Third Avenue. Deși nu a fost dezvăluită oficial cauza morții de către biroul de investigații, proprietarul restaurantului care a găsit cadavrul, Michael Garza, spune că avea gâtul tăiat. Poliția încă nu a găsit vreo armă...

Incapabil să citească mai departe, Simon se lăsă să cadă într-un fotoliu. Acum că știa, în fotografie era fără îndoială Maureen. Îi recunoscuse cotierele-curcubeu și căciulița aia roz stupidă pe care le purta ultima oară când o văzuse. *Doamne,* ar fi vrut să spună. *Oh, Doamne.* Dar din gură nu-i ieși nici un cuvânt.

— Nu scria în biletul ăla că, dacă nu te duci la adresa indicată, or să-i taie gâtul iubitei tale? zise Jordan cu o voce abătută.

— Nu, șopti Simon. Nu e cu putință. Nu.

Dar își amintea.

Prietena verișoarei lui Eric. Cum o cheamă? Cea căreia îi place de Simon. Vine la toate spectacolele noastre și le spune tuturor că e iubita lui.

Simon își amintea și telefonul ei, micul telefon roz cu abțibilduri pe el, modul în care îl ținuse ea ridicat ca să facă o fotografie cu ei doi. Senzația mâinii ei pe umărul lui, la fel de ușoară ca un fluture. Paisprezece ani. Se ghemui, înfășurându-și brațele în jurul trupului, de parcă ar fi încercat să se facă îndeajuns de mic cât să dispară complet.

14

CE VISE POT VENI

JACE SE RĂSUCEA AGITAT PE PATUL ÎNGUST DIN ORAŞUL TĂCUT. Nu știuse unde dormeau Frații, iar ei nu păruseră că ar vrea să-i dezvăluie acest lucru. Singurul loc care păruse să fie disponibil pentru el ca să se culce fusese într-una dintre celulele de sub Oraș, unde se țineau de obicei prizonierii. Lăsaseră ușa deschisă pentru ca el să nu se simtă ca fiind închis, dar cu nici un efort de imaginație n-ai fi putut numi plăcut locul acela.

Aerul era stătut și greu; își scosese bluza și zăcea peste pături, doar în jeanși, însă tot îi era prea cald. Zidurile erau de un cenușiu sumbru. Cineva scrijelise literele *JG* în piatra aflată imediat deasupra patului, lăsându-l să se întrebe despre ce era vorba — și nimic altceva în celulă decât patul, o oglindă crăpată, care îi arăta propria reflexie în bucăți deformate, și chiuveta. Ca să nu mai pomenim de mai mult decât neplăcutele amintiri pe care i le stârnea încăperea.

Frații intraseră și ieșiseră din mintea lui toată noaptea, până când el se simțise ca o cârpă stoarsă. De vreme ce ei erau atât de secretoși

despre toate, el n-avea idee dacă făcuseră vreun progres. Nu păreau mulțumiți, dar, la urma urmelor, niciodată nu păreau.

Adevăratul test, știa el, era dormitul. Ce avea să viseze? *Să dormi: dacă se poate, să visezi.* Se întoarse pe burtă, îngropându-și fața în brațe. Nu credea că ar mai putea suporta nici măcar un vis despre rănirea lui Clary. Crezuse că era pe cale să-și piardă într-adevăr mințile, iar ideea îl înspăimântase. Perspectiva de a muri nu-l înfricoșase niciodată prea tare, dar gândul de a înnebuni era aproape cel mai rău lucru pe care și-l putea imagina. Însă dormitul era singura cale de a afla. Închise ochii și își impuse să doarmă.

Dormi și visă.

Era din nou în vale — valea din Idris unde se luptase cu Sebastian și aproape murise. Era toamnă în vale, nu miezul verii cum fusese ultima oară când se aflase acolo. Frunzele explodaseră în auriu și ruginiu, în portocaliu și roșu. El stătea în picioare, pe malul micului râu — un izvor, de fapt — care tăia valea în două. În depărtare, venind spre el, se zărea cineva, cineva pe care nu-l putea vedea încă prea clar, dar mersul său era hotărât și cu țintă.

Era atât de sigur că acela era Sebastian, încât abia când persoana se apropie destul cât s-o vadă lămurit, își dădu seama că nu se putea să fie el. Sebastian fusese înalt, mai înalt decât Jace, dar persoana asta era micuță — cu fața în umbră, dar cu un cap sau două mai scundă decât Jace — și slăbuță, cu umeri subțiri de copil și încheieturi noduroase, ieșind afară din mânecile prea scurte ale bluzei.

Max.

Vederea fratelui său îl izbi pe Jace ca un pumn și căzu în genunchi, în iarba verde. Căderea nu-l duru. Totul era vătuit cum sunt visele de obicei. Max arăta ca întotdeauna. Un băiețel cu genunchii noduroși, chiar în pragul creșterii și proaspăt ieșit din faza de copil mic. Acum n-avea să mai crească niciodată.

— Max, zise Jace. Max, îmi pare atât de rău!

— Jace.

Max rămase pe loc. O boare de vânt se stârni și-i suflă părul șaten de pe frunte. Ochii lui, în spatele ochelarilor, erau serioși.

— Nu sunt aici din cauza mea, zise el. Nu sunt aici ca să te bântui sau să te fac să te simți vinovat.

Bineînțeles că nu e, zise o voce în capul lui Jace. *Doar Max te-a iubit întotdeauna, te-a admirat, te-a crezut formidabil.*

— Visele pe care le tot ai, zise Max, sunt mesaje.

— Visele sunt induse de demoni, Max. Frații Tăcuți au zis...

— Au greșit, spuse Max grăbit. Sunt doar câțiva rămași acum, iar puterile lor sunt mai slabe decât obișnuiau să fie. Visele astea sunt menite să-ți spună ceva. Tu le-ai interpretat greșit. Ele nu-ți cer să-i faci rău lui Clary. Ci te avertizează că tu ești deja.

Jace clătină încet din cap.

— Nu înțeleg.

— Îngerii m-au trimis să vorbesc cu tine pentru că eu te cunosc, zise Max, cu voce limpede de copil. Eu știu cum ești tu față de cei pe care îi iubești și că nu i-ai răni niciodată de bunăvoie. Dar încă n-ai distrus toată influența lui Valentine din tine. Vocea lui încă îți șoptește, iar tu crezi că n-o auzi, dar o auzi. Visele îți spun că până n-ai să ucizi acea parte din tine însuți, nu poți fi cu Clary.

— Atunci am s-o ucid, zise Jace. O să fac orice va fi nevoie să fac. Doar spune-mi cum.

Max îi zâmbi — un zâmbet deschis și luminos — și îi întinse ceva. Era un pumnal cu mâner de argint — pumnalul cu mâner de argint al lui Stephen Herondale, cel din cutie. Jace îl recunoscu imediat.

— Ia ăsta, zise Max, și întoarce-l împotriva ta însuți. Partea din tine care este aici, în vis, cu mine, trebuie să moară. Ceea ce va învia după aceea va fi purificat.

Jace luă pumnalul.

Max zâmbi.

— Bine. Suntem mai mulți aici, de partea cealaltă, care suntem îngrijorați pentru tine. Și tatăl tău e aici.

— Nu Valentine...

— Adevăratul tău tată. El m-a îndemnat să-ți spun să folosești ăsta. O să reteze tot ce e putred în sufletul tău.

Max zâmbi ca un înger, în timp ce Jace întoarse pumnalul către el însuși, cu vârful înăuntru. Apoi, în ultima clipă, Jace șovăi. Era prea asemănător cu ceea ce Valentine îi făcuse lui, străpungându-l drept în inimă. Luă pumnalul și făcu o lungă crestătură în antebrațul lui drept, de la cot la încheietură. Nu simți nici o durere. Mută pumnalul în mâna dreaptă și făcu același lucru și pe celălalt braț. Sângele țâșni din lungile tăieturi de pe brațele lui, de un roșu mai strălucitor decât sângele din viața reală, sânge de culoarea rubinelor. Îi curgea pe piele și stropea iarba de pe jos.

Îl auzi pe Max oftând ușor. Băiatul se aplecase și își înmuiase degetele mâinii drepte în sânge. Când le ridică, sclipiră stacojiu. Făcu un pas spre Jace, apoi încă unul. De atât de aproape, Jace putea vedea clar fața lui Max — pielea lui de copil, fără pori, pleoapele lui străvezii, ochii lui despre care el nu-și amintea să fi fost atât de negri. Max puse mâna pe pieptul lui Jace, chiar deasupra inimii, și începu să traseze cu sângele un desen, o rună. Nu una pe care Jace s-o mai fi văzut vreodată, cu colțuri încălecate și unghiuri ciudate.

Sfârșind, Max lăsă mâna jos și se dădu înapoi, cu capul plecat într-o parte, ca un artist examinându-și ultima lucrare. O neașteptată suliță de durere agonizantă îl străbătu pe Jace. Parcă îi ardea pielea pieptului. Max îl privea, zâmbind, îndoindu-și mâna mânjită de sânge.

— Te doare, Jace Lightwood? zise el, iar vocea nu mai era a lui Max, ci o alta, înaltă și răgușită, dar cunoscută.

— Max..., șopti Jace.

— Așa precum tu ai dat durere, și ție ți se va da durere, zise Max, a cărui față începu să se tulbure și să se schimbe. Așa precum tu ai provocat mâhnire, și tu vei simți mâhnire. Ești al meu acum, Jace Lightwood. Al meu ești.

Agonia îl orbea. Jace se prăbuși înainte, cu mâinile încleștate de piept, și se rostogoli în întuneric.

Simon stătea pe canapea, cu fața în palme. Mintea îi zbârnâia.

— E vina mea, zise el. Aș fi putut la fel de bine s-o ucid pe Maureen când i-am băut sângele. E moartă din cauza mea.

Jordan se aruncă în fotoliul din fața lui. Purta jeanși și un tricou verde peste un tricou gros cu mâneci lungi, cu găuri în manșete; își vârâse degetele mari prin ele și frământa materialul. Medalia de aur Praetor Lupus de la gâtul lui sclipi.

— Ei, haide, zise el, n-aveai cum să fi știut. Era bine când am urcat-o în taxi. Tipii ăia probabil au prins-o și au ucis-o mai târziu.

Simon se simți amețit.

— Dar am mușcat-o. N-o să învie la loc, nu-i așa? N-o să devină vampir?

— Nu. Haide, știi chestia asta la fel de bine ca mine. Ar fi trebuit să-i fi dat din sângele tău ca să devină vampir. Dacă ea ți-ar fi băut *ție* sângele și apoi ar fi murit, da, am merge în cimitir cu țărușii, la pândă. Dar n-a băut. Vreau să spun, presupun că ți-ai aminti ceva de genul ăsta.

În fundul gâtului, Simon avea gust de sânge stricat.

— Au crezut că era iubita mea, zise el. M-au avertizat c-o vor ucide dacă nu mă prezint, iar când n-am apărut, i-au tăiat gâtul. Trebuie să fi așteptat acolo toată ziua, întrebându-se dacă am să vin. Sperând că am să mă ivesc...

Stomacul i se revoltă, iar el se îndoi, respirând greu, încercând să se abțină să nu verse.

— Da, zise Jordan, dar întrebarea e cine sunt *ei*?

Se uită cu asprime la Simon.

— Cred că e timpul să suni la Institut. Nu-mi plac vânătorii de umbre, dar am auzit întotdeauna că arhivele lor sunt incredibil de cuprinzătoare. Poate au ceva despre adresa aia din bilet.

Simon șovăi.

— Haide, zise Jordan. Tu faci destule porcării pentru ei. Pune-i să facă și ei ceva pentru tine.

Cu o ridicare din umeri, Simon se duse să-și ia telefonul. Întorcându-se în living, formă numărul lui Jace. Isabelle răspunse după al doilea apel.

— Iar tu?

— Scuze, zise Simon stingherit.

Aparent, interludiul lor din Sanctuar n-o îmblânzise în ceea ce-l privea, așa cum sperase el.

— Îl căutam pe Jace, dar bănuiesc că pot vorbi și cu tine...

— Fermecător ca întotdeauna, zise Isabelle. Eu credeam că Jace e cu tine.

— Nu. Simon simți un fior de neliniște. Cine ți-a spus asta?

— Clary, zise Isabelle. Poate că s-au furișat împreună o vreme sau cam așa ceva.

Părea cu totul lipsită de griji, ceea ce era destul de logic; ultima persoană care ar fi mințit despre locul prin care umbla Jace, dacă ar fi fost la necaz, era Clary.

— Oricum, Jace și-a lăsat telefonul în camera lui. Dacă-l vezi, adu-i aminte că e așteptat la petrecere la Ironworks, în seara asta. Dacă nu apare, Clary o să-l omoare.

Simon aproape că uitase că și *el* era așteptat să vină la petrecerea din seara aceea.

— Bine, zise el. Uite, Isabelle. Am o problemă.

— Zi! Ador problemele.

— Nu știu dacă ai s-o adori și pe-asta, zise el cu îndoială, și o informă grăbit care era situația.

Ea scoase o mică exclamație când Simon ajunse la partea cu mușcatul lui Maureen, iar el simți cum i se încleștează gâtlejul.

— Simon, șopti ea.

— Știu, știu, zise el nefericit. Crezi că eu nu regret? Sunt mai mult decât copleșit de regret.

— Dacă ai fi ucis-o, ai fi încălcat Legea. Ai fi fost un proscris. Ar fi trebuit să te ucid și eu *pe tine.*

— Dar n-am făcut-o eu, zise el, cu vocea tremurând puțin. N-am făcut eu asta. Jordan jură că fata era bine când a urcat-o în taxi. Iar în ziar scrie că i s-a tăiat gâtul. *Eu* n-am făcut asta. Altcineva a făcut-o, ca să ajungă la mine. Numai că nu știu de ce.

— Nu am terminat cu punctul ăsta. Vocea ei era fermă. Dar mai întâi du-te și adu biletul pe care ți l-au lăsat ei. Citește-mi-l!

Simon făcu precum i se ceruse și fu răsplătit cu o exclamație de șoc din partea lui Isabelle.

— Mi s-a părut că adresa suna cunoscută, zise ea. Este locul în care mi-a cerut Clary ieri să mă întâlnesc cu ea. Este o biserică, în nordul orașului. Cartierul general al unui soi de cult adorator de demoni.

— Și ce ar vrea un cult adorator de demoni de la mine? zise Simon și se alese cu o privire ciudată de la Jordan, care nu auzea decât jumătate de conversație.

— Nu știu. Tu ești un Diurn. Ai dobândit puteri nebune. O să fii o țintă pentru lunatici și practicanții de magie neagră. Pur și simplu, așa merg lucrurile.

Isabelle, i se păru lui Simon, ar fi putut vorbi cu un pic mai multă compătimire.

— Uite, vii la petrecerea din Ironworks, da? Ne putem întâlni acolo și stabilim pasul următor. Iar eu o să-i spun mamei despre ce ți s-a întâmplat. Deja fac cercetări la Biserica lui Talto, așa că pot adăuga și asta la restul informațiilor.

— Bănuiesc că da, zise Simon.

Ultimul lucru din lume pe care ar fi vrut să-l facă era să se ducă la o petrecere.

— Și adu-l și pe Jordan cu tine, zise Isabelle. Îl poți folosi ca bodyguard.

— Nu pot face asta. O să fie și Maia acolo.

— O să vorbesc eu cu ea, zise Isabelle.

Arăta mult mai încrezătoare decât s-ar fi simțit Simon în locul ei.

— Ne vedem acolo.

Ea închise. Simon se întoarse către Jordan, care stătea tolănit pe canapea, cu capul sprijinit de una dintre pernițele de lână.

— Cât ai auzit?

— Destul cât să pricep că mergem la o petrecere diseară, zise Jordan. Am auzit despre evenimentul de la Ironworks. Eu nu sunt în haita lui Garroway, așa că n-am fost invitat.

— Bănuiesc c-ai să vii ca partenerul meu acum.

Simon vârî telefonul la loc în buzunar.

— Sunt destul de sigur de masculinitatea mea ca să accept asta, zise Jordan. Mai bine ți-am face rost de ceva drăguț de îmbrăcat totuși, strigă el în urma lui Simon, care se ducea spre camera lui. Vreau să arăți frumos.

Cu ani în urmă, când Long Island City era un centru industrial și nu un cartier select, plin de galerii de artă și cafenele, Ironworks era o fabrică de textile. Acum era o enormă carcasă goală de cărămidă, al cărei interior fusese transformat într-un local modest, dar frumos. Podeaua era făcută din plăci suprapuse de oțel șlefuit; grinzi subțiri de oțel se arcuiau deasupra capetelor, înfășurate în cabluri cu beculețe albe. Scări ornate de fier forjat spiralat duceau în sus, către pasarele decorate cu plante agățătoare. Un masiv acoperiș în consolă, de sticlă, deschidea o priveliște spre cerul nopții. Exista chiar și o terasă exterioară, construită deasupra lui East River, cu vedere spectaculoasă spre podul Fifty-Ninth Street, care se înălța mult, întinzându-se din Queens în Manhattan ca o suliță de gheață sclipitoare.

Haita lui Luke se întrecuse pe sine făcând locul să arate frumos. Existau vaze cositorite artistic plasate, pline de flori ivorii cu tulpini lungi, și mese acoperite cu fețe de masă albe, aranjate în cerc în jurul unei scene mai ridicate, pe care un cvartet de coarde, toți vârcolaci, interpreta muzică clasică. Involuntar, Clary își dori să fi fost și Simon acolo; era foarte sigură că el ar fi considerat Cvartet de Coarde Vârcolac un nume foarte potrivit pentru o trupă.

Clary se plimba de la o masă la alta, aranjând lucruri care nu mai aveau nevoie să fie aranjate, jucându-se cu florile și îndreptând tacâmurile de argint care nu erau de fapt strâmbate. Până în momentul acela nu sosiseră decât câțiva invitați, nici unul pe care să-l fi cunoscut și ea. Mama ei și Luke stăteau lângă ușă, întâmpinând oaspeții și zâmbind. Luke arăta stingherit, îmbrăcat la costum, iar Jocelyn, radioasă, într-un taior albastru. După evenimentele din ultimele câteva zile, era bine s-o vadă pe mama ei arătând fericită, deși Clary se întreba cât din bucuria asta era adevărat și cât doar de fațadă. Exista neîndoielnic o

anume linie strânsă a gurii lui Jocelyn care o îngrijora pe Clary — era cu adevărat fericită sau doar zâmbea ascunzând suferința?

Nu că n-ar fi putut să înțeleagă exact cum se simțea. Întrucât, indiferent ce altceva se petrecea, ea nu și-l putea scoate pe Jace din minte. Oare ce îi făceau Frații Tăcuți? Și el era bine? Oare aveau să fie în stare să repare ce era în neregulă cu el, să blocheze inducția demonică? Ea petrecuse o noapte de nesomn, cu ochii ațintiți în întunericul din dormitorul ei și frământându-se până când i se făcuse literalmente rău.

Mai mult ca orice altceva, își dorea să fi fost și el aici. Ea își alesese cu grijă rochia pe care o purta în seara asta — auriu-pal și mai mulată pe trup decât orice purta ea de obicei —, cu speranța expresă că o să-i placă lui Jace; acum el nu avea s-o vadă îmbrăcată în ea. Ăsta era un lucru minor din pricina căruia să se mâhnească, știa; ar fi umblat îmbrăcată într-un butoi pentru tot restul vieții ei dacă de asta ar fi depins ca Jace să se facă bine. De altfel, el îi spunea întotdeauna că era frumoasă și nu se plânsese niciodată de faptul că purta de regulă numai jeanși și teniși, dar se gândise că lui o să-i placă toaleta de acum.

Stând în fața oglinzii sale, în seara asta, aproape că se simțise frumoasă. Mama ei spusese întotdeauna că și ea însăși înflorise mai târziu, iar Clary, studiindu-și reflexia, se întrebase dacă același lucru avea să i se întâmple și ei. Nu mai era plată ca o scândură — avea cu o mărime mai mult la sutien, vara asta — și dacă se uita cu atenție, i se părea că vede... da, astea erau cu siguranță șolduri. Avea curbe. Unele vagi, dar trebuie să începi de undeva.

Ca bijuterii, rămăsese la cele simple — foarte simple.

Ridică mâna și atinse inelul Morgenstern atârnat de lănțișorul de la gâtul ei. Și-l pusese la loc în dimineața aceea, pentru prima oară după câteva zile în care nu-l mai purtase. Îl socotise un gest mut de încredere în Jace, un mod de a-i semnala devotamentul, chiar dacă el știa sau nu despre el. Hotărâse că avea să-l poarte până când o să-l revadă.

— Clarissa Morgenstern? zise o voce blândă lângă umărul ei.

Clary se întoarse, surprinsă. Vocea nu îi era cunoscută. În fața ei, era o fată slăbuță care arăta de vreo douăzeci de ani. Avea pielea albă ca laptele, străbătută de vene verde pal ca al sevei plantelor, iar părul ei blond

avea aceeași nuanță verzuie. Ochii îi erau de un albastru intens, ca bilele de marmură, și purta o idee de rochie albastră, atât de subțire încât Clary se gândi că trebuia să fie înghețată. Amintirea înotă din adâncuri și ieși încet la suprafață.

— Kaelie, zise Clary, recunoscând-o pe chelnerița elfă de la Taki, care îi servise nu doar o dată pe ea și pe frații Lightwood.

O licărire îi aminti că prinsese o aluzie cum că Jace și Kaelie flirtaseră cândva, dar faptul părea atât de minor în fața tuturor celorlalte, încât nu reuși să se supere.

— N-am știut... îl cunoști pe Luke?

— Nu mă confunda cu o invitată la această ocazie, zise Kaelie, mâna ei subțire făcând un gest voit nepăsător prin aer. Stăpâna mea m-a trimis să te caut — nu să particip la festivitate.

Se uită curioasă peste umăr, cu ochii ei albaștri strălucind.

— Deși nu mi-am dat seama că mama ta se căsătorea cu un vârcolac.

Clary își înălță sprâncenele.

— Și?

Kaelie o măsură din priviri, cu un oarecare amuzament.

— Stăpâna mea zicea că ești chiar dură, deși nu ești prea mare. La Curte, ai fi privită de sus pentru statura ta atât de scundă.

— Nu suntem la Curte, zise Clary. Și nu suntem nici la Taki, ceea ce înseamnă că tu ai venit la mine, ceea ce înseamnă că ai cinci secunde să-mi spui ce vrea Regina Elfilor. Nu-mi place de ea prea mult și n-am chef de jocurile ei.

Kaelie întinse un deget cu unghie verde spre gâtul lui Clary.

— Stăpâna mea a zis să te întreb de ce porți inelul Morgenstern. În semn de recunoaștere a tatălui tău?

Clary își duse fără voie mâna la gât.

— E pentru Jace... pentru că Jace mi l-a dat, zise ea, înainte să se poată opri și apoi se înjură în gând.

Nu era indicat să-i spui Reginei Elfilor mai mult decât trebuia.

— Dar el nu e un Morgenstern, zise Kaelie, ci un Herondale, iar ei au propriul inel. Un model de cocori, nu stele ale dimineții. Și nu i se

potrivește mai bine, un suflet care se înalță ca o pasăre în zbor, decât căderea ca a lui Lucifer?

— Kaelie, o readuse Clary la subiect printre dinți. *Ce vrea Regina Elfilor?*

Fata elf râse.

— Păi, zise ea, numai să-ți dea asta.

Îi arătă ceva în palmă, un pandantiv ca un micuț clopoțel de argint, cu un inel la capătul mânerului, ca să poată fi pus pe un lănțișor. Când Kaelie întinse mâna spre ea, clopoțelul sună, ușor și dulce ca ploaia.

Clary se dădu înapoi.

— Nu vreau daruri de la stăpâna ta, zise ea, căci ele vin împovărate cu minciuni și așteptări. Eu n-am de gând să-i datorez nimic Reginei.

— Nu e un dar, zise Kaelie nerăbdătoare. Este un mijloc de invocare. Regina te iartă pentru încăpățânarea de mai devreme. Se așteaptă ca într-un viitor apropiat să îți dorești ajutorul ei. Este gata să ți-l ofere, dacă ai alege să i-l ceri. Sună doar clopoțelul și un servitor al Curții va veni și te va conduce la ea.

Clary clătină din cap.

— N-am să sun.

Kaelie ridică din umeri.

— Atunci n-o să te coste nimic să-l iei.

Ca prin vis, Clary își văzu propria mână întinzându-se, iar degetele șovăind deasupra clopoțelului.

— N-ai face nimic să-l salvezi, zise Kaelie, cu vocea la fel de cristalină și melodioasă ca sunetul clopoțelului, oricât te-ar costa, oricât ar însemna să datorezi Iadului sau Cerului, nu-i așa?

Voci din amintiri răsunară în capul lui Clary. *Te-ai oprit vreodată să te întrebi ce neadevăruri ar fi putut fi în povestea pe care ți-a spus-o mama ta, care să-i fi servit intenției sale de a-ți povesti? Chiar crezi că știi toate secretele, până la ultimul, din trecutul tău?*

Madame Dorothea i-a spus lui Jace că se va îndrăgosti de persoana nepotrivită. Nu e fără speranță de salvare. Dar va fi greu.

Clopoțelul se schimbă când Clary îl luă, închizându-se în palma ei. Kaelie zâmbi, cu ochii ei albaștri lucind ca mărgelele de sticlă.

— O alegere înțeleaptă.

Clary șovăi. Dar mai înainte să-i poată azvârli clopoțelul înapoi fetei elf, auzi pe cineva strigându-i numele și se întoarse, și o văzu pe mama ei croindu-și drum prin mulțime către ea. Se întoarse iar grăbită, dar nu avu nici o surpriză să descopere că fata elf plecase, topindu-se în mulțime cum se evaporă ceața în soarele dimineții.

— Clary, zise Jocelyn, ajungând la ea, te-am căutat și abia adineauri mi te-a arătat Luke, cum stăteai aici, singură. E totul în regulă?

Cum stăteai aici, singură. Clary se întrebă ce fel de iluzie magică folosise Kaelie: mama ei ar fi trebuit să fie în stare să vadă prin cele mai multe.

— Sunt bine, mamă.

— Unde e Simon? Parcă înțelesesem că vine.

Firește că ea se gândea mai întâi la Simon, cugetă Clary, nu la Jace. Chiar dacă se presupunea că Jace o să vină, ba chiar în calitate de iubit al lui Clary, probabil că s-ar fi cuvenit să se fi prezentat mai devreme.

— Mamă, zise ea, apoi făcu o pauză. Crezi c-o să-l placi vreodată pe Jace?

Ochii verzi ai lui Jocelyn se îmblânziră.

— Am observat că nu e aici, Clary. Numai că n-am știut dacă voiai să vorbim despre asta.

— Vreau să spun, continuă Clary cu încăpățânare, crezi că e ceva pe care l-ar putea face el ca să te determine să-l placi?

— Da, zise Jocelyn, ar putea să te facă pe tine fericită. O mângâie ușor pe obraz, iar Clary își strânse propria mână în pumn, simțind clopoțelul intrându-i în carne.

— Mă face fericită, zise Clary, dar nu poate controla totul pe lume, mamă. Se întâmplă și alte lucruri...

Se poticni, căutând cuvintele. Cum ar fi putut să-i explice că nu Jace era cel care o făcea nefericită, ci ceea ce i se întâmpla lui, fără a-i dezvălui despre ce era vorba?

— Îl iubești atât de mult, zise Jocelyn cu blândețe. Asta mă sperie. Întotdeauna am vrut să te țin sub protecția mea.

— Și poftim ce-a ieșit, începu Clary, dar își coborî vocea.

Nu era momentul potrivit să-și învinuiască mama sau să se certe cu ea, nu acum. Nu cu Luke uitându-se la ele din pragul ușii, cu fața luminată de dragoste și neliniște.

— Dacă l-ai cunoaște măcar, zise ea, aproape deznădăjduită. Dar bănuiesc că toată lumea spune asta despre iubitul său.

— Ai dreptate, zise Jocelyn, surprinzând-o. Nu-l cunosc, nu cu adevărat. Îl văd și îmi aduce aminte puțin de mama lui. Nu știu de ce — nu seamănă cu ea, în afara faptului că și ea era frumoasă și că avea aceeași grozavă vulnerabilitate pe care o are și el...

— Vulnerabilitate?

Clary era uluită. Nu-și închipuise că și altcineva în afară de ea ar mai fi putut să-l considere pe Jace vulnerabil.

— Oh, da, zise Jocelyn. Am vrut s-o urăsc pentru că-l smulsese pe Stephen de lângă Amatis, dar n-aveai cum să nu simți nevoia de a o proteja pe Céline. Și Jace are puțin din asta.

Părea pierdută în gânduri.

— Sau poate că e doar faptul că lucrurile frumoase sunt atât de ușor distruse de lume.

Își lăsă mâna jos.

— Nu contează. Am amintirile mele cu care să mă lupt, dar sunt amintirile *mele*. Jace n-ar trebui să poarte povara lor. O să-ți spun un lucru, totuși. Dacă nu te-ar fi iubit cum te iubește — și i se citește clar pe fața lui ori de câte ori se uită la tine —, nu l-aș fi tolerat prin preajmă nici o clipă. Așa că ține minte asta, când mai vrei să te superi pe mine.

Îi reteză încercarea lui Clary de a protesta că nu era supărată, cu un zâmbet și o mângâiere pe obraz, apoi se întoarse înapoi la Luke, după ce o rugă pe Clary să se amestece în mulțime și să stea de vorbă cu invitații. Clary dădu din cap și nu răspunse, uitându-se lung după mama ei și simțind o usturime în palmă acolo unde strânsese clopoțelul, ca vârful unui chibrit aprins.

Zona din jurul lui Ironworks era compusă în principal din depozite și galerii de artă, genul de cartier care se golea noaptea, așa că lui Jordan și lui Simon nu le luă prea mult să-și găsească un loc de parcare. Simon

sări din camionetă, dar se trezi că Jordan era deja pe trotuar, măsurându-l cu ochi critici.

Simon nu-și luase cu el nici o haină elegantă când plecase de acasă — nici nu avea ceva mai de Doamne-ajută, decât un veston de aviator militar, care-i aparținuse tatălui său —, așa că el și Jordan pierduseră toată după-amiaza umblând prin East Village după niște haine decente cu care să se îmbrace. În cele din urmă, găsiseră un vechi costum Zegna, într-o consignație numită Iubirea face ziua bună, care vindea mai ales cizme sclipitoare cu platformă și eșarfe Pucci, model anii șaizeci. Simon suspecta că era locul de unde își lua Magnus majoritatea hainelor.

— Ce? făcu el acum, trăgând timid de mânecile sacoului său.

Era un pic prea mic pentru el, deși Jordan fusese de părere că, dacă nu se încheia la nasturi, n-o să observe nimeni.

— Cât de rău arăt?

Jordan ridică din umeri.

— N-ai să spargi nici o oglindă, zise el. Doar mă întrebam dacă ești înarmat. Vrei ceva? Un pumnal, poate?

Își deschise o clipă propriul sacou, iar Simon văzu o lamă lungă sclipind în căptușeală.

— Nu-i de mirare că tu și Jace vă plăceți atât de mult unul pe altul. Sunteți amândoi niște demente arsenale umblătoare.

Simon clătină din cap a lehamite și întoarse capul spre intrarea de la Ironworks. Era chiar vizavi, o mare tendă aurie umbrind o porțiune de trotuar împodobită cu un covor roșu-închis, cu imaginea unui lup auriu imprimată pe el. Simon nu se abținu să nu fie un pic amuzat.

Sprijinită de unul dintre stâlpii care susțineau tenda stătea Isabelle. Avea părul strâns și era îmbrăcată într-o rochie lungă, roșie, cu o crăpătură într-o parte care lăsa la vedere aproape tot piciorul. Brățări de aur îi încărcau brațul drept. Arătau ca brățările, dar Simon știa că, de fapt, era biciul ei de electrum. Era acoperită de Peceți. I se împleteau pe brațe, îi urcau pe coapsă, îi înconjurau gâtul în colan și îi împodobeau pieptul, piept în mare parte expus, mulțumită decolteului adânc al rochiei sale. Simon încercă să nu se holbeze.

— Bună, Isabelle, zise el.

Lângă el, Jordan încerca și el să nu se holbeze.

— Mm, zise el, bună. Eu sunt Jordan.

— Ne-am mai întâlnit, zise Isabelle cu răceală, ignorându-i mâna întinsă. Maia a încercat să-ți sfâșie fața. Și pe bună dreptate.

Jordan păru îngrijorat.

— E aici? E bine?

— E aici, zise Isabelle. Nu c-ar fi treaba ta cum se simte ea...

— Am un sentiment de responsabilitate, zise Jordan.

— Și cam pe unde e localizat sentimentul ăsta? În chiloți, probabil?

Jordan păru indignat. Isabelle își flutură mâna subțire și împodobită.

— Uite, orice ai făcut în trecut e de domeniul trecutului. Știu că acum ești în Praetor Lupus și i-am spus și Maiei ce înseamnă. Ea e de acord să fii și tu aici și să nu te bage în seamă. Dar asta e tot ce primești. N-o bate la cap, nu încerca să stai de vorbă cu ea, nici măcar nu te uita la ea, sau o să te împăturesc de atâtea ori încât o să sfârșești arătând ca un mic vârcolac origami.

Simon pufni.

— Nu mai râde! Isabelle îndreptă un deget spre el. Maia nu vrea să vorbească nici cu tine. Deci, în ciuda faptului că arată absolut trăsnet în seara asta — și dacă mi-ar plăcea gagicile fără nici o îndoială că i-aș face curte —, nici unul dintre voi nu are voie să-i vorbească. Priceput?

Dădură amândoi din cap, uitându-se la vârful pantofilor, ca niște școlari care tocmai și-ar fi primit biletele cu pedepse.

Isabelle se desprinse de stâlp.

— Bine. Hai să intrăm.

15

BEATI BELLICOSI[1]

IRONWORKS ERA ÎNSUFLEȚIT DE O MULTITUDINE DE BECULEȚE colorate sclipitoare. O bună parte dintre invitați se așezaseră, dar tot atâția se plimbau de colo-colo, ținând în mâini cupe de șampanie pline cu lichidul pal, înspumat. Chelnerii — care erau tot vârcolaci, observă Simon; întregul eveniment părea să fie susținut de membrii haitei lui Luke — treceau printre invitați, oferindu-le pahare înalte cu șampanie. Simon refuză unul. De când cu experiența de la petrecerea lui Magnus, nu mai avea încredere să bea nimic decât ceea ce pregătea cu mâna lui și, de altfel, nu putea ști niciodată pe care dintre lichidele non-sânge avea să le suporte și care aveau să-i facă rău.

Maia stătea lângă unul dintre stâlpii de cărămidă, vorbind cu alți doi vârcolaci și râzând. Purta o strălucitoare rochie conică de satin oranj, care-i punea în evidență pielea întunecată, iar părul îi era ca un halo de cârlionți șaten-aurii în jurul feței. Îi căzură ochii pe Simon și pe Jordan și, deliberat, se întoarse cu spatele. Rochia sa era mult

[1] Binecuvântați fie războinicii. (În lb. latină în original.)

decoltată în „v" la spate, lăsând vederii multă piele, inclusiv un tatuaj cu un fluture pe șira spinării, mai jos de mijloc.

— Nu cred că-l avea când am cunoscut-o eu, zise Jordan. Tatuajul, vreau să spun.

Simon se uită la Jordan. Se holba la fosta lui iubită cu evidentă tânjire, ceea ce, suspecta Simon, avea să-i atragă un pumn în față de la Isabelle, dacă nu era atent.

— Vino, zise el, punând o mână pe spinarea lui Jordan și împingându-l. Hai să vedem unde o să stăm.

Isabelle, care-i urmărise peste umăr, zâmbi ca o pisică:

— Bună idee!

Își croiră drum prin mulțime până în zona unde se aflau mesele, ca să descopere că masa lor era pe jumătate ocupată. Clary stătea pe unul dintre scaune, cu ochii plecați în paharul ei de șampanie, plin cu ceea ce părea a fi mai curând suc de ghimbir. Lângă ea stăteau Alec și Magnus, amândoi în costumele negre pe care le purtaseră și când se întorseseră de la Viena. Magnus părea ocupat să se joace cu franjurii lungii sale eșarfe albe. Alec, cu brațele încrucișate la piept, se uita feroce în depărtare.

Clary, văzându-i pe Simon și pe Jordan, sări în picioare, cu evidentă ușurare pe chip. Ocoli masa ca să-l salute pe Simon și el văzu că ea purta o rochie foarte simplă de mătase de un auriu pal și sandale aurii, joase. Fără tocuri care s-o mai înalțe, părea și mai mică. Inelul Morgenstern era la gâtul ei, argintul său sclipind pe lănțișorul de care atârna. Ea îl îmbrățișă și-i șopti:

— Cred că Alec și Magnus se ceartă.

— Așa se pare, murmură el, drept răspuns. Unde e iubitul tău?

La aceasta, ea își desprinse brațele de după gâtul lui.

— A fost reținut la Institut.

Se întoarse:

— Salut, Kyle!

Kyle zâmbi, puțin stânjenit.

— De fapt, mă cheamă Jordan.

— Așa am auzit și eu. Clary le făcu semn către masă. Păi, am putea să luăm loc. Cred că foarte curând or să înceapă toasturile și așa mai departe. Și apoi, să sperăm, o să vină mâncarea.

Se așezară cu toții. Se lăsă o lungă și stingheritoare tăcere.

— Deci, zise în cele din urmă Magnus, plimbându-și un deget lung și alb pe buza cupei de șampanie, Jordan, am auzit că ești în Praetor Lupus. Văd că porți unul dintre medalioanele lor. Ce scrie pe el?

Jordan dădu din cap. Era îmbujorat, ochii lui ca aluna scânteiau, atenția evident fiindu-i numai parțial îndreptată spre conversație. O sorbea din priviri pe Maia prin sală, încleștând și descleștând nervos degetele pe marginea feței de masă. Simon se îndoia că-și dădea seama ce făcea.

— *Beati bellicosi* — binecuvântați fie războinicii.

— Bună organizație, zise Magnus. L-am cunoscut pe cel care a fondat-o, prin 1800. Woolsey Scott. O veche și respectabilă familie de vârcolaci.

Alec scoase un sunet urât din gât.

— Te-ai culcat și cu el?

Ochii de pisică ai lui Magnus se căscară larg:

— Alexander!

— Păi, eu nu știu nimic despre trecutul tău, nu-i așa? întrebă Alec. Nu-mi spui nimic, doar susții că nu contează.

Fața lui Magnus era lipsită de expresie, însă în voce i se simți o notă sumbră de mânie.

— Asta înseamnă că, de fiecare dată când mai pomenesc despre cineva pe care l-am cunoscut, o să mă întrebi dacă am avut vreo relație cu respectivul?

Expresia lui Alec era încăpățânată, dar Simon simți fără voie o scânteie de simpatie; durerea din ochii lui albaștri era neîndoielnică.

— Poate.

— L-am întâlnit odată pe Napoleon, zise Magnus. Totuși n-am avut nici o relație. Era șocant de pudic pentru un francez.

— L-ai întâlnit pe Napoleon? se miră Jordan, care, deși scăpase mare parte din conversație, părea impresionat. Deci e adevărat ce se spune despre magicieni?

Alec îi aruncă o căutătură foarte neplăcută.

— *Ce* e adevărat?

— Alexander, interveni Magnus cu răceală — iar Clary își încrucișă privirile cu Simon peste masă; ai ei erau mari, verzi și exprimau clar „Hait!" —, nu poți fi nepoliticos cu toată lumea care îmi vorbește.

Alec făcu un gest larg, cuprinzător.

— Și de ce nu? Te împiedic să te afirmi, oare? Adică, poate sperai să flirtezi cu băiatul ăsta vârcolac. E destul de chipeș, dacă te atrage genul păr zbârlit, umeri largi, trăsături cizelate.

— Ei, acuma, zise Jordan blând.

Magnus își sprijini capul în mâini.

— Sau sunt destule fete frumoase pe aici, de vreme ce gustul tău merge în ambele direcții. Există ceva pe care să nu-l fi încercat?

— Sirenele, zise Magnus, printre degete. Întotdeauna miros a alge.

— Nu e amuzant, replică Alec furibund și, dându-și brusc scaunul înapoi, se ridică de la masă și se îndepărtă cu pași mari printre invitați.

Magnus, ținându-și mai departe capul în mâini, cu șuvițele țepoase ale părului său negru ițindu-se printre degete, zise, fără a se adresa nimănui în mod special:

— Nu văd de ce ar trebui să conteze trecutul.

Spre surprinderea lui Simon, cel care-i răspunse fu Jordan:

— Trecutul contează întotdeauna. Asta ți se spune când te alături ordinului Praetor. Nu poți să uiți lucrurile pe care le-ai făcut în trecut, altminteri n-ai să înveți niciodată din ele.

Magnus își ridică fruntea, cu ochii lui verzi-aurii sclipind printre degete:

— Câți ani ai? întrebă el. Șaisprezece?

— Optsprezece, zise Jordan, părând ușor speriat.

Aceeași vârstă ca Alec, își zise Simon, înăbușindu-și un rânjet lăuntric. Chiar nu găsea drama lui Alec și a lui Magnus amuzantă, dar nu era greu să simtă un oarecare amuzament amar văzându-i expresia lui Jordan. Jordan era cam de două ori cât Magnus — în ciuda faptului că era înalt, Magnus era subțire, aproape slăbănog —, dar lui Jordan îi era clar frică de el. Simon se întoarse să schimbe o privire cu Clary,

însă ea se uita țintă spre ușa de la intrare, cu fața deodată albă ca varul. Lăsându-și șervetul pe masă, murmură „Scuzați-mă", se ridică în picioare și practic fugi de la masă.

Magnus își aruncă brațele în sus.

— Ei bine, dacă e să fie un exod în masă..., zise el și se ridică grațios, aruncându-și eșarfa în jurul gâtului.

Dispăru în mulțime, probabil căutându-l pe Alec.

Simon se uită la Jordan, care se uita iarăși la Maia. Ea era cu spatele la ei și vorbea cu Luke și Jocelyn, râzând și scuturându-și părul creț.

— Nici să nu te gândești la asta, zise Simon și se ridică. Întinse un deget spre Jordan: Stai aici!

— Ca să fac ce? întrebă Jordan.

— Orice fac cei din Praetor Lupus într-o astfel de situație. Meditează. Contemplă-ți puterile de Jedi. Orice. Mă întorc în cinci minute și-ar fi bine să te găsesc aici.

Jordan se lăsă pe speteaza scaunului, încrucișându-și brațele la piept într-un mod clar revoltat, dar Simon deja nu-i mai dădea atenție. Se întoarse și porni prin mulțime, după Clary. O vedea ca pe o pată de roșu și galben printre copurile în mișcare, încununată de părul ei strălucitor.

O prinse din urmă lângă unul dintre stâlpii înfășurați în beculețe și îi puse o mână pe umăr. Ea se întoarse exclamând surprinsă, cu ochii mari și mâinile ridicate parcă să-l pareze. Se relaxă când văzu cine era.

— M-ai speriat!

— Văd, zise Simon. Ce se petrece? De ce ești atât de agitată?

— Eu...

Își lăsă mâna jos, ridicând din umeri; în pofida expresiei silite de nepăsare pe care și-o luă, pulsul îi bătea pe gât ca un ciocan.

— Am crezut că l-am văzut pe Jace.

— Mi-am închipuit, zise Simon. Dar...

— Dar?

— Arăți cu adevărat înfricoșată.

Nu știa sigur de ce o spusese sau ce sperase că o să-i răspundă ea. Clary își mușcă buza, cum făcea întotdeauna când era nervoasă. Privirea ei, pentru moment, rătăci în depărtări; era o privire pe care Simon

o cunoștea. Unul dintre lucrurile care-i plăcuseră întotdeauna la Clary era cât de ușor se lăsa ea prinsă în imaginația ei, cât de ușor se putea închide în iluzoriile lumi de blesteme și prinți, soartă și magie. Cândva, fusese și el capabil să facă același lucru, fusese în stare să locuiască în lumi imaginare cu atât mai fascinante cu cât erau sigure — de vreme ce erau ficțiuni. Acum, când realul și imaginarul se ciocniseră, se întreba dacă ea, ca și el, ducea dorul trecutului, normalului. Se întrebă dacă normalitatea era ceva — ca vederea sau tăcerea — de care nu-ți dădeai seama că era prețioasă până n-o pierdeai.

— Trece prin momente grele, zise ea, cu voce coborâtă. Mi-e frică pentru el.

— Știu, zise Simon. Uite, nu că-mi bag nasul, dar... a descoperit ce e în neregulă cu el? A descoperit careva?

— El... Se opri. E bine. Doar că trece prin niște momente grele, caută să pună la punct niște chestii de la Valentine. Știi tu.

Simon știa. Mai știa, de asemenea, și că-l mințea. Clary, care nu ascunsese niciodată nimic de el. O privi cu reproș.

— Are vise urâte, zise ea. Era îngrijorat că ar fi amestecul vreunui demon...

— Amestecul vreunui *demon*? repetă Simon, nevenindu-i să creadă.

El știa că Jace avea vise urâte — îi spusese asta —, dar Jace nu pomenise niciodată despre demoni.

— Păi, aparent sunt niște tipuri de demoni care încearcă să ajungă la tine prin visele tale, zise Clary, părând că regreta faptul că adusese vorba despre asta, dar sunt sigură că nu-i nimic de genul ăsta. Toată lumea visează urât câteodată, nu-i așa?

Își puse o mână pe brațul lui Simon.

— Tocmai voiam să mă duc să văd cum mai e. Mă întorc.

Privirea ei deja alunecase dincolo de el, spre ușile care conduceau spre terasă; el rămase în urmă, dând o dată din cap, și o lăsă să plece, urmărind-o cum se îndepărta prin mulțime.

Părea atât de mică — mică așa cum fusese în clasa întâi, când el o condusese până la ușa de la intrare a casei și o urmărise urcând scările, firavă și hotărâtă, cutia pentru pachețelul de prânz lovindu-se de

genunchii ei în mers. Își simți inima, care nu mai bătea, contractându-se și se întrebă dacă era ceva pe lume la fel de dureros ca a nu fi în stare să-i protejezi pe cei la care ții.

— Pari bolnav, zise o voce de lângă el, o voce răgușită, cunoscută. Te gândești la ce persoană groaznică ești?

Simon se întoarse și o văzu pe Maia sprijinită de stâlpul din spatele lui. Avea un șirag de luminițe albe, strălucitoare, în jurul gâtului, iar fața îi era îmbujorată de la șampanie și de la căldura din sală.

— Sau poate c-ar trebui să zic, continuă ea, ce vampir groaznic ești. Numai că asta ar suna de parcă ai fi nepriceput ca vampir.

— *Sunt* nepriceput ca vampir, zise Simon. Ceea ce nu înseamnă că m-am descurcat mai bine să fiu iubitul cuiva.

Ea zâmbi strâmb.

— Bat zice că n-ar trebui să fiu atât de aspră cu tine, spuse ea. Zice că băieții fac lucruri stupide când sunt implicate fetele. Mai ales tocilarii, care n-au avut mare noroc de femei.

— Parc-ar citi în sufletul meu.

Maia clătină din cap.

— E greu să rămâi supărat pe tine, zise ea, dar mai lucrez la asta.

Se întoarse să plece.

— Maia, zise Simon.

Începuse să-l doară capul și se simțea un pic amețit. Totuși, dacă nu vorbea cu ea acum, n-avea să mai vorbească niciodată.

— Stai puțin, te rog.

Ea se întoarse și se uită la el, cu ambele sprâncene ridicate întrebător.

— Îmi pare rău pentru ce-am făcut, spuse el. Știu c-am mai zis asta, dar chiar sunt sincer.

Ea ridică din umeri, fără expresie, lăsându-l nedumerit.

El înghiți în sec, cu toată durerea de cap.

— Poate că Bat are dreptate, zise el, dar cred că e mai mult decât atât. Eu am vrut să fiu cu tine pentru că — și-o să sune foarte egoist — tu mă făceai să mă simt normal. Cum eram înainte.

— Sunt vârcolac, Simon. Nu sunt chiar normală.

— Dar tu... tu ești..., zise el, poticnindu-se puțin în cuvinte. Tu ești sinceră și reală — una dintre cele mai reale persoane pe care le-am cunoscut vreodată. Ai vrut să vii pe la mine să jucăm Halo. Ai vrut să stai de vorbă despre benzi desenate, și să mergi la concerte și la dans, și să faci chestii normale. Și te-ai purtat cu mine de parcă aș fi fost normal. Nu m-ai numit niciodată „diurn" sau „vampir" sau altfel decât „Simon".

— Astea-s chestii prietenești, zise Maia.

Se sprijinise din nou de stâlp, cu ochii sclipind ușor, când vorbea.

— Nu-s chestii de iubire.

Simon se uită la ea. Capul îi zvâcnea ca o inimă vie.

— Și-apoi ai apărut cu Jordan după tine, adăugă Maia. Ce-a fost în mintea ta?

— Nu-i drept, protestă Simon. Habar n-am avut că era fostul tău...

— Știu. Mi-a spus Isabelle, îl întrerupse Maia. Doar că tot mă simt tentată să-ți fac zile fripte pentru asta.

— Oh, zău? Simon aruncă o privire spre Jordan, care stătea singur la masa rotundă acoperită cu pânză albă, ca un băiat la balul de absolvire a cărui parteneră nu mai venise.

Simon se simți deodată foarte obosit — sătul de a se îngrijora pentru toată lumea, sătul de a se simți vinovat de lucrurile pe care le făcuse și pe care avea să le mai facă, probabil, și în viitor.

— Păi, Izzy ți-a spus și că Jordan s-a oferit să-mi fie repartizat doar ca să fie aproape de tine? Ar fi trebuit s-auzi cum întreabă de tine. Modul în care îți rostește numele, chiar. Frate, ce mi-a mai făcut când a crezut că te-am înșelat...

— Nu m-ai înșelat. Nu am avut întâlniri exclusive. Înșelatul e altceva...

Simon zâmbi când Maia se întrerupse, roșind.

— Bănuiesc că e bine că-l disprețuiești pe el atât de mult, încât îmi iei partea împotriva lui indiferent despre ce-ar fi vorba, zise el.

— Au trecut ani, zise ea. N-a încercat niciodată să ia legătura cu mine. Nici măcar o dată.

— Ba a încercat, zise Simon. Știai că-n noaptea în care te-a mușcat pe tine a fost prima oară când s-a Preschimbat?

Ea clătină din cap, cârlionții săltându-i, ochii ei de ambră fiind foarte serioși.

— Nu. Am crezut că știa...

— Că era vârcolac? Nu. Știa că-și pierduse cumva controlul, dar cine ar fi ghicit că se prefăcea în vârcolac? A doua zi după ce te-a mușcat s-a dus să te caute, dar cei din Praetor l-au oprit. Ei l-au ținut departe de tine. Dar chiar și-așa, n-a încetat să te caute. Nu cred că a trecut nici măcar o zi în ultimii doi ani în care să nu se fi întrebat unde ești tu...

— De ce îl aperi? șopti ea.

— Pentru că ar trebui să știi, zise Simon. Eu am fost lamentabil ca iubit și-ți sunt dator. Ar trebui să știi că n-a vrut să te abandoneze. Pe mine m-a luat în responsabilitatea lui pentru că numele tău era menționat în însemnările despre cazul meu.

Buzele ei se întredeschiseră. Când clătină din cap, luminițele pâlpâitoare ale colierului ei clipiră ca stelele.

— Nu știu ce-ar trebui să fac cu asta, Simon. Ce-ar trebui *să fac*?

— Nu știu, răspunse Simon. Își simțea capul de parcă i se înfigeau piroane în el. Dar pot să-ți spun un lucru. Eu sunt ultimul tip din lume de la care ar trebui să ceri sfaturi în privința unei relații. Își apăsă o mână de frunte. O să mă duc până afară. Să iau niște aer. Jordan e colo, la masă, dacă vrei să vorbești cu el.

Îi făcu semn către mese și se întoarse să plece, să scape de ochii ei întrebători, de ochii tuturor celor din sală, de sunetul ridicat al vocilor și al râsetelor, și porni împleticindu-se către uși.

Clary deschise ușile care dădeau afară, pe terasă, și fu întâmpinată de un val de aer rece. Se înfioră, dorindu-și să-și fi luat haina, dar fără să vrea să mai piardă timp întorcându-se până la masă ca s-o ia. Păși afară, pe terasă, și închise ușa în urma ei.

Terasa era o vastă întindere de dale de piatră, înconjurată de un gard de fier. Torțe cu gaz ardeau în mari suporturi cositorite, dar nu izbuteau să încălzească aerul — ceea ce explica probabil de ce nu era nimeni pe terasă, în afară de Jace. Stătea lângă gard, privind dincolo, spre fluviu.

Ea ar fi vrut să dea fuga la el, dar ezita s-o facă, fără să-și dea seama de ce. El purta un costum negru, prin sacoul descheiat zărindu-se cămașa albă, iar capul îi era întors, dar nu spre ea, ci în partea cealaltă. Nu-l mai văzuse niciodată până atunci îmbrăcat astfel și îl făcea să pară mai în vârstă și un pic mai distant. Vântul dinspre fluviu îi flutura părul blond, iar ea văzu micuța cicatrice de pe gâtul lui, unde îl mușcase cândva Simon, și își aminti că Jace însuși se lăsase mușcat, își riscase viața, pentru ea.

— Jace, zise ea.

El se întoarse, se uită la ea și zâmbi. Zâmbetul era familiar și părea să descuie ceva înăuntrul ei, dându-i voie să străbată în fugă dalele de piatră până la el și să-și arunce brațele în jurul lui. El o ridică de la pământ și o ținu așa multă vreme, cu fața îngropată în gâtul ei.

— Ești bine, zise ea, în cele din urmă, când el o așeză pe pământ.

Își șterse cu furie lacrimile care îi curseseră din ochi.

— Vreau să spun... Frații Tăcuți nu te-ar fi lăsat să pleci dacă n-ai fi fost bine, dar parcă ziseseră că ritualul ava să dureze mult? Zile, chiar?

— N-a durat.

El își lipi mâinile de obrajii ei și-i zâmbi. În spatele lui, Queensboro Bridge se arcuia deasupra apei.

— Îi știi pe Frații Tăcuți. Le place să facă mare tapaj pentru orice fac ei. Dar este de fapt o ceremonie foarte simplă. Rânji. M-am simțit puțin stupid. E o ceremonie destinată nou-născuților, dar eu mă tot gândeam că dacă trec repede prin ea, o să ajung să te văd în rochia ta sexy de petrecere. Asta m-a ajutat.

Ochii lui o scrutară de sus până jos.

— Și dă-mi voie să-ți spun, *nu* sunt dezamăgit. Ești splendidă.

— Și tu arăți foarte bine.

Ea râse puțin, printre lacrimi.

— Nici prin gând nu-mi dădea că ai avea un costum.

— N-am avut. A trebuit să-mi cumpăr unul.

Își trecu degetele mari peste pomeții ei, umeziți de lacrimi.

— Clary...

— De ce ai venit aici, afară? întrebă ea. E frig. Nu vrei să mergi înapoi, înăuntru?

El clătină din cap.

— Am vrut să stau de vorbă cu tine între patru ochi.

— Atunci vorbește, zise Clary, aproape în șoaptă.

Îi luă mâinile de pe fața ei și i le puse pe mijlocul ei. Nevoia fetei de a sta lipită de el era aproape copleșitoare.

— E altceva în neregulă? O să fii bine? Te rog, nu-mi ascunde nimic. După tot ce s-a întâmplat, ar trebui să știi că pot suporta orice veste rea.

Știa că turuia agitată, dar nu se putea opri. Inima parcă îi bătea cu o mie de kilometri pe minut.

— Nu vreau decât să fii tu bine, zise ea, cu tot calmul de care era în stare.

Ochii lui aurii se întunecară.

— Tot scormonesc prin cutia aia. Cea care i-a aparținut tatălui meu. Nu simt nimic. Nici pentru scrisori, nici pentru fotografii. Nu știu cine au fost oamenii aceia. Mie nu mi se par reali. Valentine a fost real.

Clary clipi surprinsă; nu era ce așteptase să-i spună.

— Adu-ți aminte, am zis că o să dureze un timp...

El nu părea nici măcar s-o audă.

— Dacă eu aș fi cu adevărat Jace Morgenstern, m-ai iubi totuși? Dacă aș fi Sebastian, m-ai iubi totuși?

Ea îi strânse tare mâinile.

— Tu n-ai putea niciodată să fii așa.

— Dacă Valentine mi-a făcut și mie ce i-a făcut lui Sebastian, *m-ai iubi totuși?*

Era o insistență în întrebare pe care ea n-o înțelegea.

— Dar atunci tu n-ai mai fi tu, zise Clary.

El își ținu respirația, aproape ca și când spusele ei îl răniseră — dar cum ar fi putut? Era adevărul. El nu era ca Sebastian. El era ca el însuși.

— Nu știu cine sunt, zise el. Mă uit în oglindă la mine și îl văd pe Stephen Herondale, dar mă port ca un Lightwood și vorbesc ca tatăl meu... ca Valentine. Deci văd în ochii tăi cine sunt și încerc să fiu

persoana aceea, pentru că tu ai încredere în persoana aceea și mă gândesc că încrederea poate fi de ajuns ca să mă facă așa cum vrei tu.

— Ești deja cum vreau eu. Întotdeauna ai fost, zise Clary, dar nu se putu abține să nu se simtă ca și cum ar fi strigat într-o cameră goală. Părea că Jace nu o putea *auzi*, indiferent de câte ori îi spunea ea că-l iubește.

— Știu că simți că nu știi cine ești, dar eu știu. Știu. Și într-o bună zi o să știi și tu. Iar până atunci nu te poți frământa neîncetat c-o să mă pierzi, pentru că asta nu se va întâmpla niciodată.

— Există o cale... Jace își ridică ochii spre ai ei. Dă-mi mâna.

Surprinsă, Clary întinse mâna, amintindu-și cum fusese prima oară când el îi luase mâna astfel. Acum avea runa, runa ochiului deschis, pe dosul mâinii, cea pe care o căutase el atunci și nu o găsise. Prima ei rună permanentă. El îi întoarse mâna cu fața în sus, dezgolindu-i încheietura, pielea vulnerabilă a antebrațului ei.

Ea se înfioră. Vântul dinspre fluviu părea să-i pătrundă până-n măduva oaselor.

— Jace, ce faci?

— Îți mai aduci aminte ce ți-am spus despre nunțile vânătorilor de umbre? Cum, în loc să schimbe verighete, noi ne însemnăm unul pe celălalt cu rune de dragoste și devotament?

El se uită la ea, cu ochii mari și vulnerabili sub genele lui dese, aurii.

— Vreau să te însemnez într-un fel care ne va lega unul de altul, Clary. E doar o pecete mică, dar e permanentă. Tu vrei?

Ea șovăi. O rună permanentă, când erau atât de tineri — mama ei avea să ia foc. Dar nimic altceva nu păruse să meargă; nimic din ceea ce spunea ea nu-l convingea. Poate că asta avea să-l convingă. Tăcută, își scoase stela și i-o întinse. El o luă, atingându-i în trecere degetele. Ea tremura și mai rău acum, înghețată toată, mai puțin în locurile unde o atingea el. Jace îi ținu brațul și coborî stela, atingând-o ușor pe pielea ei, mișcând-o blând în sus și în jos, iar apoi, fiindcă ea nu protestase, cu mai multă forță. La cât de frig îi era ei, arsura stelei era aproape bine-venită. Privea cum linii negre ieșeau în spirală din vârful ei, formând un desen din linii groase, ascuțite.

Nervii ei zbârnâiră deodată alarmați. Modelul acela nu-i vorbea despre dragoste și devotament; era altceva acolo, ceva mai întunecat, ceva care vorbea despre control și supunere, despre pierdere și întunecare. Oare el desena altă rună? Dar acesta era Jace; cu siguranță știa ce făcea, n-avea cum să greșească. Și, cu toate acestea, o amorțeală începuse să se răspândească în brațul ei, din locul unde era atinsă de stelă — o furnicătură dureroasă, ca o iritație a nervilor — și se simți amețită, de parcă pământul se clătina sub ea...

— Jace. Vocea ei se ridică, încărcată de neliniște. Jace, nu cred că e bine...

El îi dădu drumul. Ținea stela legănând-o ușor în mână, cu aceeași grație cu care ar fi ținut orice armă.

— Îmi pare rău, Clary, zise el. Dar vreau să fiu legat de tine. N-aș minți niciodată în privința asta.

Ea deschise gura să-l întrebe despre ce naiba vorbea, dar nu scoase nici un cuvânt. Întunericul se ridica prea repede. Ultimul lucru pe care-l simți au fost brațele lui Jace în jurul ei, în timp ce cădea.

După ceea ce i se păru o veșnicie de când umbla de colo-colo la acea petrecere care pentru el era extrem de plictisitoare, Magnus îl găsi în sfârșit pe Alec, stând singur la o masă într-un colț, în spatele unei tufe de trandafiri artificiali albi. Pe masă erau mai multe pahare de șampanie, majoritatea pe jumătate pline, de parcă petrecăreții în trecere le abandonaseră acolo. Alec arăta și el abandonat. Își ținea bărbia în palme și se uita posomorât în gol. Nu-și ridică privirile nici când Magnus agăță cu un picior scaunul de vizavi de al lui, îl răsuci spre el și se așeză, sprijinindu-și mâinile de spetează.

— Vrei să mergem înapoi la Viena? zise el.

Alec nu-i răspunse, ci se uita mai departe în gol.

— Sau am putea merge în altă parte, zise Magnus. Oriunde vrei tu. Thailanda, Carolina de Sud, Brazilia, Peru... Oh, stai, nu, sunt proscris în Peru. Uitasem de asta. E o poveste lungă, dar amuzantă, dacă vrei s-o auzi.

Expresia lui Alec spunea că mai degrabă n-ar fi vrut s-o audă. Se întoarse deliberat și se uită prin sală, ca și cum cvartetul de coarde al vârcolacilor îl fascina.

De vreme ce Alec nu-l băga în seamă, Magnus hotărî să se amuze singur schimbând culoarea șampaniei din paharele de pe masă. Făcu una albastră, pe următoarea roz, și lucra la verde, când Alec întinse mâna peste masă și-l apucă de încheietură.

— Încetează, zise el. Se uită lumea.

Magnus se uită în jos la degetele lui, care împrăștiau scântei albastre. Poate că era un pic bătător la ochi. Își strânse degetele.

— Ei bine, zise el, trebuie să fac ceva ca să mă feresc să mor de plictiseală, de vreme ce tu nu vorbești cu mine.

— Nu, zise Alec. Nu vorbesc cu tine, adică.

— Oh? făcu Magnus. Tocmai te-am întrebat dacă vrei să mergem la Viena, sau în Thailanda, sau pe Lună, și nu-mi amintesc să fi zis nimic drept răspuns.

— Nu știu ce vreau.

Alec, cu capul plecat, se juca în neștire cu o furculiță de plastic abandonată. Deși ochii lui erau sfidător îndreptați în jos, culoarea lor, un albastru pal, era vizibilă chiar și prin pleoapele plecate, care erau palide și subțiri ca pergamentul. Magnus găsise întotdeauna oamenii mult mai frumoși decât oricare alte creaturi vii de pe Pământ și se întrebase adesea de ce. Numai câțiva ani înainte de dezintegrare, spusese Camille. Dar tocmai omenirea muritoare îi făcuse pe ei ceea ce erau, flacăra ce strălucea chiar și mai puternic tocmai din pricina efemerității. *Moartea e mama frumuseții*[1], cum spunea poetul. Se întrebă dacă Îngerul luase vreodată în calcul să-i facă pe servitorii lui umani, nefilimii, nemuritori. Dar nu, cu toată puterea lor, ei cădeau în bătălii așa cum oamenii căzuseră întotdeauna, în toate erele lumii.

---

[1] *Dragostea e mama frumuseții, de aceea numai de la ea va veni îndeplinirea viselor și dorințelor noastre* — Wallace Stevens (1879–1955), poet american a cărui operă explorează interacțiunea dintre realitate și ce poate înțelege omul din această realitate cu mintea lui.

— Iar ai privirea aceea, zise Alec arțăgos, uitându-se printre gene. De parcă te-ai uita la ceva ce eu nu pot vedea. Te gândești la Camille?

— Nu chiar, zise Magnus. Cât din discuția mea cu ea ai auzit tu?

— Aproape toată. Alec găurea fața de masă cu furculița. Am ascultat la ușă. Destul.

— Nici pe departe destul, cred eu.

Magnus aruncă o privire încruntată spre furculiță, care alunecă din strânsoarea lui Alec și peste masă, până la el. Iar el trânti palma peste ea și zise:

— Astâmpără-te! Ce anume din ce i-am zis lui Camille te-a deranjat atât de tare?

Alec își ridică ochii albaștri.

— Cine e *Will*?

Magnus scoase un soi de hohot de râs.

— Will... Vai, Doamne! Asta a fost cu multă vreme în urmă. Will a fost vânător de umbre, ca și tine. Și, da, semăna cu tine, dar tu nu ești nici pe departe ca el. Jace e mult mai aproape de cum era Will, ca personalitate cel puțin — iar relația mea cu tine nu e întru nimic asemănătoare cu aceea pe care am avut-o cu Will. *Asta* te necăjea?

— Nu-mi place să mă gândesc că ești cu mine numai pentru că semăn cu nu știu ce băiat mort pe care l-ai plăcut tu.

— N-am spus niciodată asta. Camille a insinuat. Ea e maestră în subînțelesuri și în manipulare. A fost dintotdeauna.

— Dar tu nu i-ai spus că se înșela.

— Dacă o lași, Camille te va ataca pe toate fronturile. Apără-te pe un front, iar ea te va ataca pe un altul. Singura cale de-a o scoate la capăt cu ea e să te prefaci că nu te prinde cu nimic.

— A spus că băieții frumoși erau slăbiciunea ta, zise Alec. Ceea ce sună de parcă eu sunt doar una dintr-un lung șir de jucării pentru tine. Una moare sau pleacă, îți iei alta. Eu sunt nimic. Eu sunt... comun.

— Alexander...

— Ceea ce, continuă Alec, uitându-se iar în fața lui pe masă, este deosebit de nedrept, pentru că tu pentru mine ești oricum, numai comun nu. Eu mi-am schimbat întreaga viață pentru tine. Însă pentru tine nimic

nu se schimbă vreodată, nu-i așa? Bănuiesc că asta înseamnă să trăiești pentru totdeauna. Nimic nu poate vreodată să conteze foarte mult.

— Îți spun eu ce contează într-adevăr...

— Cartea Albă, zise Alec pe neașteptate. De ce ai vrut-o cu atâta îndârjire?

Magnus se uită la el buimăcit.

— Știi de ce. Este o carte de vrăji foarte puternică.

— Dar o voiai pentru ceva anume, nu-i așa? Pentru o vrajă de acolo?

Alec trase aer în piept, sufocat.

— Nu trebuie să răspunzi; pot să-ți spun după fața ta că de-asta ai vrut-o. Era oare... era o vrajă care să mă facă pe mine nemuritor?

Magnus se simți zdruncinat până în străfundul inimii.

— Alec, șopti el. Nu. Nu, eu... n-aș face asta.

Alec îl țintui cu o privire pătrunzătoare.

— De ce nu? De ce de-a lungul tuturor anilor și al tuturor relațiilor tale, n-ai încercat niciodată să faci pe vreunul dintre ei nemuritor ca tine? Dacă m-ai putea avea pentru totdeauna, n-ai vrea s-o faci?

— Bineînțeles că aș face-o!

Magnus, dându-și seama că aproape striga, făcu un efort și își coborî vocea.

— Dar tu nu înțelegi. Nu obții nimic pe gratis. Prețul pentru a trăi veșnic...

— Magnus!

Isabelle venea grăbită către ei, cu telefonul în mână.

— Magnus, trebuie să stau de vorbă cu tine!

— Isabelle.

În general, Magnus o plăcea pe sora lui Alec. Însă nu și în momentul acela.

— Atrăgătoare, minunată Isabelle. Ai putea te rog să ne lași singuri? Acum chiar e un moment foarte nepotrivit.

Isabelle se uită de la Magnus la fratele ei și înapoi.

— Adică nu vrei să-ți spun că tocmai a evadat Camille din Sanctuar și că mama cere să vii înapoi la Institut fără întârziere ca să-i ajuți s-o găsească?

— Nu, zise Magnus, nu vreau să-mi spui asta.

— Atunci, păcat, zise Isabelle. Pentru că e adevărat. Vreau să spun, bănuiesc că nu trebuie să te duci, dar...

Restul frazei rămase suspendat, dar Magnus știa ce nu-i spunea. Dacă nu se ducea, Conclavul avea să-l bănuiască de a fi avut vreo legătură cu evadarea lui Camille și ăsta era ultimul lucru de care avea el nevoie. Maryse urma să fie furioasă, complicându-i și mai mult relația cu Alec. Cu toate astea...

— A *evadat*? se miră Alec. Nimeni n-a evadat vreodată din Sanctuar.

— Ei bine, zise Isabelle, acum a făcut-o cineva.

Alec se pleoști în scaunul lui.

— Du-te, zise el. E o urgență. Du-te și gata. Putem vorbi mai târziu.

— Magnus...

Isabelle aproape că-și cerea iertare, dar fără îndoială că în vocea ei se simțea insistența.

— Bine. Magnus se ridică. Dar, adăugă el, oprindu-se lângă scaunul lui Alec și aplecându-se spre el, *tu nu ești comun.*

Alec roși.

— Dacă spui tu, zise el.

— Eu spun, zise Magnus și se întoarse s-o urmeze pe Isabelle, ieșind din sală.

Afară, pe strada pustie, la Ironworks, Simon se sprijini de zidul de cărămidă îmbrăcat în iederă și se uită în sus, la stele. Luminile podului ascundeau stelele, așa că nu era nimic de văzut decât o cortină de întuneric catifelat. Își dori cu o subită ardoare să poată respira aerul rece ca să-și limpezească creierul, să-l poată simți pe față, pe piele. Tot ce avea pe el era o bluză subțire, totuși nu însemna nici o diferență. Nu putea tremura și chiar amintirea senzației de frig și tremurat îi dispăruse, încetul cu încetul, în fiecare zi, pierind ca amintirile dintr-o altă viață.

— Simon?

Încremeni în locul unde stătea. Vocea aceea, subțire și cunoscută, plutind ca un fir de ață prin aerul rece. „Zâmbește!" Asta era ultimul lucru pe care i-l spusese ea.

Dar nu se putea să fie adevărat. Ea era moartă.

— Nu vrei să te uiți la mine, Simon? Vocea ei era firavă ca întotdeauna, abia o șoaptă. Sunt chiar aici.

Groaza își croi drum pe șira spinării în sus. Deschise ochii și întoarse încet capul.

Maureen stătea în cercul de lumină aruncat de un felinar de stradă exact la colțul bulevardului Vernon. Purta o rochie lungă și albă, fecioarelnică. Părul îi era pieptănat drept, în jos peste umeri, strălucind galben în lumina felinarului. Încă mai avea prin el țărână de mormânt. În picioare avea niște cipici albi. Fața ei era albă ca de mort, cu cercuri de ruj aplicate pe pomeți, iar gura îi era roz-închis, de parcă îi fusese colorată cu un marker.

Lui Simon i se muiară genunchii. Alunecă pe lângă peretele de care se sprijinise, până când ajunse să stea pe pământ, cu genunchii ridicați. Își simțea capul gata să explodeze.

Maureen scoase un chicotit de fetiță și ieși in lumina felinarului. Se apropie de el și îl privi; pe fața ei se citea o satisfacție amuzată.

— Mă gândeam eu c-ai să fii surprins, zise ea.

— Ești vampir, zise Simon. Dar... cum? Nu eu ți-am făcut asta. Știu că n-am făcut-o eu.

Maureen clătină din cap.

— N-ai fost tu. Dar a fost *din cauza ta*. Au crezut că eram iubita ta, știi. M-au răpit din dormitorul meu, noaptea, și m-au ținut într-o cușcă toată ziua următoare. Mi-au spus să nu-mi fac griji, pentru că ai să vii după mine. Dar n-ai venit. N-ai mai venit.

— N-am știut. Vocea lui Simon se frânse. Aș fi venit, dac-aș fi știut.

Maureen își aruncă părul blond peste umăr, cu un gest care-i aminti lui Simon dintr-odată și dureros de Camille.

— Nu contează, zise ea, cu o voce firavă de fetiță. Când soarele a apus, ei mi-au spus că puteam muri sau puteam alege să trăiesc astfel. Ca vampir.

— Deci *tu* ai ales asta?

— Nu voiam să mor, șopti ea. Iar acum o să fiu drăguță și tânără pentru totdeauna. Pot să stau afară toată noaptea și nu mai trebuie să mă duc acasă niciodată. Iar ea are grijă de mine.

— Despre cine vorbești? Cine e ea? Te referi la Camille? Uite, Maureen, ea e nebună. N-ar trebui să asculți ce-ți spune ea.

Simon se ridică anevoie în picioare.

— Pot să te ajut. Să-ți găsesc un loc unde să stai. Să te învăț cum să fii vampir...

— Oh, Simon! Zâmbi și dinții ei albi se iviră într-un șirag fără cusur. Nu cred că știi să fii vampir nici tu. N-ai vrut să mă muști, dar ai făcut-o. Îmi amintesc. Ochii tăi se făcuseră cu totul albi, ca de rechin, și m-ai mușcat.

— Îmi pare atât de rău! Dac-o să mă lași să te ajut...

— Ai putea veni cu mine, zise ea. Asta m-ar ajuta.

— Unde să vin cu tine?

Maureen se uită în susul și-n josul străzii pustii. Arăta ca o stafie în rochia ei albă și subțire. Vântul i-o flutura pe lângă corp, dar în mod evident ea nu simțea frigul.

— Tu ai fost ales, zise ea. Pentru că ești un Diurn. Cei care mi-au făcut asta te vor pe tine. Dar știu acum că porți Pecetea. Nu pot ajunge la tine, decât dacă alegi tu să vii la ei. Așa că m-au trimis pe mine ca mesager.

Ea își lăsă capul într-o parte, ca o pasăre.

— Poate că eu nu sunt una dintre persoanele care contează pentru tine, zise ea, dar data viitoare așa o să fie. Ei or să tot vină după persoanele pe care le iubești, până când n-o să mai rămână nici una, așa că ai putea foarte bine să vii acum cu mine și să afli ce vor.

— Tu știi? întrebă Simon. Tu știi ce vor?

Maureen clătină din cap. Era atât de palidă în lumina difuză a felinarului, încât arăta aproape transparentă, de parcă Simon ar fi putut privi prin ea. La fel cum o putuse face întotdeauna, gândi el.

— Contează? zise ea și îi întinse mâna.

— Nu, zise el. Nu, bănuiesc că nu.

Și îi luă mâna.

16

ÎNGERII DIN NEW YORK CITY

— AM AJUNS, ÎI ZISE MAUREEN LUI SIMON.

Se oprise în mijlocul trotuarului și se uita în sus la o clădire masivă de sticlă și piatră care se înălța mult deasupra lor. În mod clar fusese concepută să arate ca unul dintre complexele de apartamente de lux care fuseseră construite în Upper East Side din Manhattan înainte de Al Doilea Război Mondial, dar elementele moderne o dădeau de gol — geamurile înalte ale ferestrelor, acoperișul de cupru neatins de cocleală, bannerele drapate pe fațada edificiului, făgăduind APARTAMENTE DE LUX DE LA 750 000 $. Aparent, cumpărarea unuia te-ar fi îndreptățit la folosința unei grădini de pe acoperiș, a unui centru de fitness, a unei piscine încălzite și a unui ușier de serviciu douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, începând din decembrie. În momentul acela, imobilul era încă în construcție și plăcuțe cu NU INTRAȚI: PROPRIETATE PRIVATĂ erau bătute în cuie de schelele care îl înconjurau.

Simon se uită la Maureen. Părea că se obișnuise foarte repede să fie vampir. Alergaseră pe Queensboro Bridge și pe Second Avenue ca să ajungă aici, iar cipicii ei se făcuseră ferfeniță. Dar nu încetinise niciodată

și nu păruse nici o clipă uimită că nu obosește. Acum se uita în sus la clădire cu o expresie de fericire supremă, cu fața străluminată de ceea ce Simon nu putea decât presupune că era anticipare.

— Locul ăsta e închis, zise el, știind că enunța un lucru evident. Maureen...

— Sst!

Ea ridică mâna ei micuță ca să tragă de o pancartă prinsă într-un colț al schelei. Ieși cu un zgomot de carton sfâșiat și de cuie scoase din lemn. Unele dintre ele zornăiră la pământ, la picioarele lui Simon. Maureen aruncă dreptunghiul de carton presat deoparte și rânji văzând spărtura pe care o făcuse.

Un bătrân care trecea pe acolo, plimbând de lesă un mic pudel înfofolit într-o hăinuță tricotată, se opri și se uită lung.

— Ar trebui să-i iei o haină surioarei tale, îi zise el lui Simon. Slăbuță cum e, o să înghețe pe vremea asta.

Mai înainte ca Simon să-i poată răspunde, Maureen se întoarse spre bătrân cu un rânjet feroce, arătându-și toți dinții, inclusiv colții ascuțiți ca acele.

— *Nu sunt sora lui,* șuieră ea.

Omul se albi, își luă cățelul în brațe și se grăbi să plece.

Simon clătină din cap la Maureen.

— Nu era nevoie să faci asta.

Colții îi înțepaseră buza de jos, cum i se întâmpla adesea și lui Simon până să se învețe cu ei. Firișoare subțiri de sânge îi curgeau pe bărbie.

— Nu-mi spune mie ce să fac, zise ea arțăgoasă, dar își retrase colții.

Își șterse bărbia cu dosul mâinii — un gest copilăresc —, mânjindu-se de sânge. Apoi se întoarse spre spărtura pe care o făcuse:

— Vino!

Intră prin ea și Simon o urmă. Trecură printr-o zonă unde echipa de constructori în mod clar își aruncau gunoaiele. Pe jos erau numai unelte rupte, cărămizi sparte, saci vechi de plastic și cutii de cola. Maureen își ridică poalele și se strecură grațios printre resturi, cu o expresie de dezgust pe chip. Sări peste un șanț îngust și urcă pe un șir de trepte de piatră crăpate. Simon o urmă.

Treptele duceau către o ușă dublă de sticlă, proptită să stea deschisă. Dincolo de ușă se întindea un hol mare, larg, împodobit cu marmură. Un candelabru masiv și neaprins atârna de tavan, deși nici o lumină nu se reflecta în cristalele sale atârnate. Ar fi fost prea beznă în încăpere pentru ca un om să vadă ceva. Existau un birou de marmură la care să stea portarul, un șezlong verde sub o oglindă un rama aurită și grupurile de lifturi, într-un capăt și în celălalt al încăperii. Maureen apăsă butonul unuia dintre lifturi și, spre surprinderea lui Simon, acesta se aprinse.

— Unde mergem? întrebă el.

Liftul se deschise cu un clinchet, iar Maureen păși înăuntru, urmată de Simon. Cabina liftului avea panouri în auriu și roșu, cu oglinzi de sticlă mată pe fiecare dintre pereți.

— Sus! Ea apăsă butonul pentru acoperiș și chicoti. Sus la Cer, zise ea și ușile se închiseră.

— Nu-l găsesc pe Simon.

Isabelle, care se sprijinea de un stâlp din Ironworks și încerca să nu se lase furată de gânduri negre, își ridică ochii și-l văzu pe Jordan aplecat spre ea. Era cu adevărat exagerat de înalt, gândi ea, pe puțin unu nouăzeci. Îl găsise foarte atrăgător prima oară când îl văzuse, cu părul lui negru zbârlit și ochii verzi, dar acum când știa că era fostul iubit al Maiei, îl mutase hotărât în spațiul mintal pe care-l rezerva băieților care întrecuseră măsura.

— Păi, nu l-am văzut, zise ea. Parcă tu trebuia să-l păzești.

— Mi-a spus c-o să se întoarcă imediat. Asta a fost acum patruzeci de minute. Mi-am închipuit că se ducea la baie.

— Ce fel de gardian ești tu? N-ar fi trebuit să te duci la baie *cu* el? îl luă la rost Isabelle.

Jordan păru ultragiat.

— Băieții, zise el, nu însoțesc băieții la baie.

Isabelle oftă.

— Panica homosexuală latentă o să te epuizeze, zise ea. Vino, hai să-l căutăm.

Ocoliră mulțimea, intrând și ieșind printre grupurile de oaspeți. Alec stătea bosumflat, singur la o masă, jucându-se cu un pahar gol de șampanie.

— Nu, nu l-am văzut, zise el drept răspuns la întrebarea lor. Dar recunosc că nici nu m-am uitat după el.

— Ei bine, l-ai putea căuta și tu cu noi, zise Isabelle. Măcar o să ai ceva de făcut, ca să nu mai stai acolo arătând mizerabil.

Alec ridică din umeri și li se alătură. Hotărâră să se despartă și să cerceteze în evantai mulțimea. Alec o luă spre scări, să se uite pe pasarele și pe la etaj. Jordan ieși afară să verifice terasele și intrarea. Isabelle se ocupă de mulțimea de la parter. Tocmai se întreba dacă n-ar fi fost într-adevăr ridicol să se uite pe sub mese, când Maia o prinse din urmă.

— E totul în ordine? se interesă ea.

Ridică privirea spre Alec, apoi o întoarse în direcția în care ieșise Jordan.

— Recunosc o formație de cercetași când văd una. Ce căutați? S-a întâmplat ceva rău?

Isabelle îi povesti despre dispariția lui Simon.

— Tocmai am vorbit cu el... acum vreo jumătate de oră.

— La fel și Jordan, dar acum Simon a dispărut. Și cum în ultima vreme niște indivizi au încercat să-l omoare...

Maia își lăsă paharul pe masă.

— Vă ajut și eu să-l căutați.

— Nu trebuie. Știu că Simon nu ți-e deosebit de drag, în momentul de față...

— Asta nu înseamnă că nu vreau să dau o mână de ajutor dacă are vreun *necaz*, zise Maia, de parcă Isabelle era ridicolă. N-ar fi trebuit să-l supravegheze Jordan?

Isabelle își aruncă mâinile în sus.

— Ba da, dar se pare că băieții nu-i însoțesc pe băieți la baie sau ceva de genul ăsta. N-a explicat foarte logic.

— Băieții nu fac asta niciodată, zise Maia și o urmă.

Străbătură mulțimea în sus și-n jos, deși Isabelle era deja foarte sigură că n-aveau să-l găsească pe Simon. În stomac simțea un ghem, care

devenea din ce în ce mai mare. Când trupa se reuni la masa de la care porniseră, ea se simțea de parcă ar fi înghițit un pahar cu apă înghețată.

— Nu e aici, zise ea.

Jordan înjură, apoi se uită vinovat la Maia.

— Scuze.

— Am auzit și mai rele, zise ea. Deci, care-i pasul următor? A încercat careva să-l sune?

— Intră direct căsuța vocală, zise Jordan.

— Vreo idee unde s-ar fi putut duce? întrebă Alec.

— Scenariul cel mai fericit, poate înapoi în apartament, zise Jordan. Cel mai prost, oamenii ăia care-l vânau l-au prins.

— Oamenii care ce? zise Alec părând uluit.

Dacă Isabelle îi spusese Maiei povestea lui Simon, încă nu avusese ocazia să-l informeze și pe fratele ei.

— O să mă duc până la apartament să-l caut acolo, zise Jordan. Dacă este, prea bine. Dacă nu, tot de acolo ar trebui să încep. Ei știu unde locuiește; ne-au trimis mesajele acolo. Poate c-o să mai fie un mesaj.

Nu vorbea prea convingător.

Isabelle luă o decizie fulgerătoare.

— Merg și eu cu tine.

— Nu trebuie să...

— Ba da, trebuie. Eu i-am spus lui Simon să vină aici, în seara asta; sunt responsabilă. De altfel, nu mă distrez deloc la petrecerea asta.

— Da, zise Alec, părând ușurat la perspectiva de a ieși de acolo. Și eu la fel. Poate c-ar trebui să mergem cu toții. Să-i spunem lui Clary?

Isabelle clătină din cap.

— E petrecerea mamei sale. N-ar fi corect. Hai să vedem ce putem face doar noi trei.

— Noi trei? întrebă Maia, o notă de vagă enervare umbrindu-i vocea.

— Vrei să vii cu noi, Maia? întrebă Jordan.

Isabelle înlemni; nu știa sigur cum avea să reacționeze Maia când fostul ei iubit îi vorbea direct. Gura celeilalte fete se strânse puțin și, doar pentru o clipă, se uită la Jordan — nu de parcă l-ar fi urât, ci gânditoare.

— E Simon, zise ea, în cele din urmă, de parcă asta lămurea totul. Mă duc să-mi iau haina.

Ușile liftului se deschiseră într-un vârtej de aer întunecat și umbre. Maureen scoase din nou un chicotit, foarte subțire, și ieși dansând în întuneric, lăsându-l pe Simon s-o urmeze, oftând.

Se aflau într-o cameră mare, de marmură, fără ferestre. Nu exista nici o lumină, dar peretele din stânga liftului era prevăzut cu un set de uși de sticlă impozante. Prin ele Simon putea vedea o porțiune plată a acoperișului și, deasupra, cerul nopții perforat de stele lucind slab.

Vântul bătea din nou cu putere. El o urmă pe Maureen pe acele uși, afară, în aerul rece, agitat de rafale, rochia ei zbătându-se în jurul corpului ca o molie fluturând din aripi împotriva vijeliei. Grădina de pe acoperiș era elegantă cum o promiseseră reclamele. Dale de piatră netede, hexagonale, închipuiau podeaua; se vedeau pâlcuri de flori înflorite sub sticlă și garduri vii tunse cu grijă în formă de monștri și animale. Aleea pe care o urmau era mărginită de beculețe minuscule. De jur împrejurul lor se ridicau, înalte, celelalte clădiri de apartamente, din sticlă și oțel, cu ferestrele luminate electric.

Aleea se sfârșea cu un rând de trepte de olane, care duceau la un careu larg, mărginit pe trei laturi de zidul înalt ce înconjura grădina. Era clar proiectat cu intenția de a deveni locul unde eventualii rezidenți ai clădirii aveau să socializeze. În mijlocul careului era un bloc mare de beton, care probabil avea să susțină într-o zi un grătar, ghici Simon, iar aria era înconjurată de tufe de trandafiri îngrijit tunse care aveau să înflorească în iunie, tot atunci când și spalierele goale ce împodobeau zidurile aveau să dispară, într-o zi, sub un strat de plante agățătoare. Avea să fie un spațiu atractiv, în cele din urmă, o grădină de lux într-un imobil din Upper East Side, unde te puteai relaxa pe un șezlong, cu East River scânteind sub soarele la apus și cu orașul întinzându-se în fața ta ca un mozaic de lumini tremurătoare.

Numai că: dalele de piatră fuseseră desfigurate, împroșcate cu un soi de fluid negru, lipicios, care fusese folosit pentru a se trasa un cerc grosolan în interiorul altui cerc. Spațiul dintre cele două cercuri fusese

umplut cu mâzgăliturí de rune. Deși Simon nu era un vânător de umbre, văzuse destule rune de nefilimi ca să le recunoască pe acelea care veneau din Cartea Gri. Acestea nu proveneau de acolo. Arătau amenințător și malefic, ca un blestem scrijelit într-o limbă necunoscută.

Chiar în mijlocul cercului se afla blocul de beton. Peste el se afla un obiect rectangular masiv, acoperit cu o pânză neagră. Forma acestuia aducea cu un sicriu. Alte rune erau inscripționate în jurul bazei blocului. Dacă lui Simon i-ar mai fi curs sângele prin vene, acum i-ar fi înghețat.

Maureen bătu din palme.

— Oh, zise ea, cu vocea pițigăiată de elf. Ce drăguț!

— *Drăguț?*

Simon se uită rapid spre forma pe care o ghicea pe blocul de beton.

— Maureen, ce dracului...

— Așadar, l-ai adus.

Era o voce de femeie, politicoasă, puternică și... cunoscută. Simon se întoarse. Pe alee, în spatele lui, era o femeie înaltă cu păr scurt și negru. Era foarte subțire, îmbrăcată într-o haină lungă și neagră, prinsă în talie cu o centură, ca o *femme fatale* dintr-un film cu spioni din anii patruzeci.

— Maureen, îți mulțumesc, continuă ea.

Avea o față dură, frumoasă, ascuțită, pomeți înalți și ochi negri.

— Te-ai descurcat foarte bine. Acum poți pleca.

Își întoarse privirea spre Simon:

— Simon Lewis, zise ea, îți mulțumesc că ai venit.

În clipa în care îi rosti numele, o recunoscu. Ultima oară când o văzuse stătea într-o ploaie deasă, la ieșirea din barul Alto.

— Tu. Îmi amintesc de tine. Mi-ai dat cartea ta de vizită. Impresarul de muzică. Uau, înseamnă că într-adevăr vrei să promovezi trupa mea. Nici nu credeam că suntem atât de buni.

— Nu fi sarcastic! zise femeia. N-are nici un rost.

Aruncă o privire într-o parte.

— Maureen. Poți *pleca.*

Vocea ei era autoritară de data asta, iar Maureen, care se fâțâise de colo-colo ca o mică stafie, scoase un mic chițăit și țâșni înapoi pe unde veniseră. El o privi când dispăru pe ușile ce duceau spre lift, aproape

părându-i rău s-o vadă plecând. Maureen nu era cine știe ce companie, dar fără ea se simți foarte singur. Oricine ar fi fost femeia asta străină, emana o aură de putere întunecată pe care el fusese prea drogat de sânge ca s-o observe prima oară.

— Mi-ai dat bătăi de cap, Simon, zise ea, iar acum vocea ei venea dintr-o altă direcție, de la câțiva metri depărtare.

Simon se răsuci și văzu că stătea lângă blocul de beton, în mijlocul cercului. Norii erau mânați de vânt cu iuțeală peste Lună, proiectând un model mișcător de umbre pe fața ei. Din pricină că el se afla la baza treptelor, trebuia să-și dea capul mult pe spate ca s-o vadă.

— Am crezut că va fi ușor să pun mâna pe tine. C-o să am de-a face cu un simplu vampir. Unul de curând preschimbat. Nici măcar un Diurn nu era ceva ce să nu mai fi întâlnit înainte, deși n-a mai existat unul de vreo sută de ani. Da, adăugă ea cu un zâmbet la căutătura lui, sunt mai bătrână decât par.

— Arăți destul de bătrână.

Ea ignoră insulta.

— Mi-am trimis cei mai buni oameni după tine și numai unul s-a întors, îndrugând o poveste despre focul sfânt și mânia lui Dumnezeu. Chiar nu-mi mai era de folos după asta. A trebuit să-l reduc la tăcere. Era cât se poate de supărător. După aceea, am decis că ar trebui să mă ocup eu însămi de tine. Te-am urmat la spectacolul tău muzical stupid, iar după aceea, când am venit la tine, am văzut. Pecetea. Ca una care l-am cunoscut pe Cain personal, sunt îndeaproape familiară cu forma sa.

— L-ai cunoscut pe Cain *personal*? Simon clătină din cap. Doar nu te-aștepți să cred asta?

— Crezi sau nu, zise ea, pentru mine nu contează. Sunt mai bătrână decât visele speciei tale, băiețel. Am mers pe potecile Grădinii Edenului. L-am cunoscut pe Adam înaintea Evei. Eu am fost prima lui nevastă, dar n-am vrut să-i fiu supusă, așa că Dumnezeu m-a izgonit și a făcut pentru Adam o nouă nevastă, una croită din propriul său trup, căruia să-i poată fi veșnic subordonată.

Zâmbi slab.

— Am mai multe nume. Dar îmi poți spune Lilith, cea dintâi dintre demoni.

La acestea, Simon, care nu mai simțise frigul de atâtea luni, în sfârșit se înfioră. Mai auzise de numele lui Lilith înainte. Nu-și putea aminti exact unde, dar știa că era un nume asociat cu întunericul, cu maleficul și cu lucrurile groaznice.

— Pecetea ta a prezentat un impas pentru mine, zise Lilith. Am nevoie de tine, vezi tu, Diurnule. De forța ta vitală — de sângele tău. Dar nu te pot nici sili, nici vătăma.

Spusese acestea ca și când a avea nevoie de sângele lui ar fi fost cel mai natural lucru din lume.

— Tu... bei sânge? întrebă Simon.

Se simțea amețit, de parcă ar fi fost captiv într-un vis straniu. Cu siguranță, nu i se putea întâmpla așa ceva în realitate.

Ea râse.

— Sângele nu este hrana demonilor, copil prost. Ceea ce vreau de la tine nu este pentru mine.

Întinse o mână subțire.

— Vino mai aproape!

Simon clătină din cap.

— Nu pășesc în cercul ăla.

Ea ridică din umeri.

— Prea bine, atunci. Nu voiam decât să te fac să vezi mai bine.

Mișcă ușor din degete, aproape neglijent — gestul cuiva care dă o cortină la o parte. Pânza neagră ce acoperea obiectul cu formă de coșciug dintre ei dispăru.

Simon se uită lung la ceea ce fusese dezvelit. Nu greșise cu forma de coșciug. Era o cutie mare de sticlă, destul de lungă și de lată pentru a sta întinsă înăuntru o persoană. Un sicriu de sticlă, gândi el, ca al Albei-ca-Zăpada. Dar aici nu era un basm. În sicriu era un lichid cețos și în acel lichid — gol de la brâu în sus, cu părul lui blond-alb plutind în jurul lui ca niște alge palide — era Sebastian.

***

Nu exista nici un mesaj vârât pe sub ușa apartamentului lui Jordan, nimic nici pe, nici sub covorașul de la intrare și nimic care să sară imediat în ochi nici în apartament. În vreme ce Alec rămăsese de pază la parter, iar Maia și Jordan scotoceau prin rucsacul lui Simon în living, Isabelle, stând în pragul camerei lui Simon, se uita tăcută la locul în care dormise el în ultimele câteva zile. Era atât de gol — doar patru pereți, lipsiți de orice podoabă, o podea fără covor, cu o saltea japoneză și o pătură împachetată la picioare, și o singură fereastră, ce dădea spre Avenue B.

Auzea orașul — orașul în care crescuse ea, ale cărui zgomote o înconjuraseră întotdeauna, de când era mică. Găsise liniștea din Idris grozav de nenaturală fără sunetele alarmelor de mașini, fără strigătele oamenilor, fără sirenele ambulanțelor și fără muzică — or, în New York City, muzica nu înceta niciodată cu totul, nici măcar în puterea nopții. Dar acum, stând aici și uitându-se la micuța cameră a lui Simon, se gândi la cât de singuratice sunau acele zgomote, cât de îndepărtate, și se întrebă dacă el se simțise însingurat, noaptea, stând acolo și uitându-se în tavan, singur.

Dar, pe de altă parte, nu era ca și când i-ar fi văzut vreodată dormitorul lui de acasă, care probabil era tapetat cu postere de trupe, trofee de sport, cutiile acelor jocuri care-i plăceau lui, instrumente muzicale, cărți — toate nimicurile unei vieți normale. Ea nu se invitase niciodată pe la el, iar el nu-i sugerase niciodată să vină. Ea ezitase sceptică să-i cunoască mama, să facă orice lucru care ar fi dovedit că era gata de o mare dăruire. Dar acum, privind această carcasă goală de cameră, simțind forfota vastă și întunecată a orașului de jur împrejurul ei, încercă un fior de teamă pentru Simon — amestecat cu o egală părere de rău.

Se întoarse către restul apartamentului, dar se opri când auzi un murmur scăzut de voci venind din living. Îi recunoscu vocea Maiei. Nu părea supărată, ceea ce era surprinzător în sine, ținând cont cât de tare păruse să-l urască pe Jordan.

— Nimic, zicea ea. Niște chei, un vraf de ziare cu scorurile jocurilor video mâzgălite pe ele.

Isabelle se aplecă pe după catul ușii. O putu vedea pe Maia stând la un capăt al bufetului de bucătărie, cu mâna în buzunarul cu fermoar al rucsacului lui Simon. Jordan, în capătul celălalt, o privea. O privea *pe ea*, gândi Isabelle, nu privea la ce făcea — în felul acela în care te privesc băieții când sunt atât de îndrăgostiți de tine, încât sunt fascinați de orice mișcare ai face.

— O să-i verific portofelul.

Jordan, care se schimbase din costumația formală în jeanși și jachetă de piele, se încruntă.

— Ciudat că l-a lăsat acasă. Pot să-l văd?

Întinse mâna peste bufet.

Maia sări înapoi atât de repede, că scăpă portofelul, mâna zburându-i în sus.

— N-am... Jordan își lăsă mâna jos, încet. Iartă-mă!

Maia trase adânc aer în piept.

— Uite, zise ea, am vorbit cu Simon. Știu că n-ai vrut niciodată să mă preschimbi și pe mine. Am aflat că nu știai ce ți se întâmplase. Îmi amintesc cum a fost. Îmi amintesc că am fost îngrozită.

Jordan își puse mâinile jos, încet, cu grijă, pe bufet. Era ciudat, gândi Isabelle, să vezi pe cineva atât de înalt încercând să pară inofensiv și mic.

— Ar fi trebuit să fiu acolo pentru tine.

— Dar cei din Praetor nu te-au lăsat să vii, zise Maia. Și, hai să recunoaștem, nu știai nimic despre a fi vârcolac; am fi fost ca doi oameni legați la ochi împleticindu-se într-un cerc. Poate că e mai bine că n-ai fost acolo. Asta m-a făcut să fug undeva unde să pot primi ajutor. De la Haită.

— La început, am sperat că cei din Praetor Lupus aveau să te aducă și pe tine în rândurile lor, șopti el. Astfel te-aș fi putut revedea. Apoi mi-am dat seama că eram egoist și c-ar fi trebuit să-mi doresc să nu-ți fi transmis și ție boala. Știam că aveam sorți jumi-juma. Am crezut că tu ai putea fi printre norocoși.

— Ei bine, n-am fost, zise ea, cu nonșalanță. Și, de-a lungul anilor, mi-am consolidat în minte imaginea asta despre tine, că ai fi un monstru. Am crezut că ai știut ce făceai când îmi făcuseși mie asta. Am

crezut că te răzbunaseși pe mine pentru că-l sărutasem pe băiatul acela. De aceea te-am urât. Iar urându-te, mi-a fost mai ușor să îndur totul. Fiindcă aveam pe cine să dau vina.

— S-ar cuveni să mă învinuiești, zise el. Este vina mea.

Ea își trecu degetul de-a lungul bufetului, evitându-i ochii.

— Te învinuiesc. Dar... nu așa ca înainte.

Jordan își ridică mâinile și-și prinse părul în pumni, trăgând tare.

— Nu trece o zi fără să mă gândesc la ceea ce ți-am făcut. Te-am mușcat. Te-am preschimbat. Am făcut din tine ce ești acum. Am ridicat mâna asupra ta. Te-am lovit. Singura persoană pe care am iubit-o mai mult ca orice pe lume.

În ochii Maiei străluceau lacrimi.

— Nu *spune* asta. N-ajută la nimic. Crezi că ajută?

Isabelle, intrând în living, își drese zgomotos glasul.

— Deci. Ați găsit ceva?

Maia întoarse capul, clipind repede. Jordan, lăsându-și mâinile jos, răspunse:

— Nu chiar. Tocmai voiam să ne uităm prin portofelul lui.

Îl ridică de jos, unde îl scăpase Maia.

— Poftim!

I-l aruncă lui Isabelle.

Ea îl prinse și-l deschise. Permisul de școală, cartea de identitate de cetățean al statului New York fără carnet de conducere, o pană de chitară vârâtă în compartimentul unde se presupunea că ținea cărțile de credit. O bancnotă de zece dolari și un bon valoric. Altceva îi atrase atenția — o carte de vizită, vârâtă neglijent în spatele unei fotografii cu Simon și Clary, genul de fotografii pe care le faci în cabina foto dintr-o drogherie ieftină. Amândoi zâmbeau.

Isabelle scoase cartea de vizită și o studie. Avea un desen spiralat, aproape abstract al unei chitare plutind printre nori. Dedesubt era un nume.

Satrina Kendall. Impresar de trupe. Mai jos erau un număr de telefon și o adresă din Upper East Side. Isabelle se încruntă. Ceva, o amintire, palpita într-un colț al minții ei.

Isabelle ridică atunci cartea de vizită în sus, spre Jordan și Maia, care erau ocupați să se uite unul la altul.

— Ce părere aveți de asta?

Mai înainte ca ei să poată răspunde, ușa apartamentului se deschise și Alec intră hotărât. Se încruntă.

— Ați găsit ceva? Stau jos de treizeci de minute și n-a trecut nimic nici măcar pe departe amenințător. Cel puțin dacă nu-l puneți la socoteală pe studentul de la Universitatea din New York care a vărsat pe trepte, la intrare.

— Uite, zise Isabelle, întinzându-i fratelui său cartea de vizită. Uită-te la asta. Ți se pare ceva ciudat?

— Vrei să spui în afară de faptul că n-ar fi cu putință ca vreun impresar de trupe să fie interesat de trupa de două parale a lui Lewis? întrebă Alec, luând cartonașul între două degete.

Între sprâncene îi apăru o cută.

— Satrina?

— Îți spune ceva numele ăla? întrebă Maia.

Ochii ei erau tot roșii, însă vocea era neșovăitoare.

— Satrina e unul dintre cele șaptesprezece nume ale lui Lilith, mama tuturor demonilor. Ea e motivul pentru care magicienii sunt numiți Copiii lui Lilith, zise Alec. Pentru că Lilith i-a născut pe demoni, iar ei, în schimb, au adus pe lume rasa magicienilor.

— Și tu ai ținut minte toate cele șaptesprezece nume? păru să se îndoiască Jordan.

Alec îi aruncă o privire rece.

— Cine ziceai că ești tu?

— Oh, mai taci, Alec, zise Isabelle, pe tonul pe care-l lua numai față de fratele ei. Uite, nu toți avem ținere de minte pentru chestiile plictisitoare. Presupun că nu-ți amintești *celelalte* nume ale lui Lilith.

Cu o expresie de superioritate, Alec le recită pe toate:

— Satrina, Lilith, Ita, Kali, Batna, Talto...

— Talto! țipă Isabelle. Asta e. Știam eu că îmi aminteam ceva. Știam că era o legătură!

Le povesti repede despre Biserica lui Talto, ce găsise Clary acolo și cum avea legătură cu nou-născutul mort, pe jumătate demon, de la Beth Israel.

— Mi-aș fi dorit să-mi fi spus despre asta mai devreme, zise Alec. Da, Talto este un alt nume al lui Lilith. Iar Lilith a fost întotdeauna asociată cu pruncii. Ea a fost prima nevastă a lui Adam, dar a fugit din Grădina Edenului fiindcă n-a vrut să dea ascultare nici lui Adam, nici lui Dumnezeu. Dumnezeu a blestemat-o pentru nesupunere — orice copil pe care-l năștea să moară. Legenda spune că a încercat și a tot încercat să aibă un copil, dar toți se nășteau morți. În cele din urmă, a jurat că se va răzbuna pe Dumnezeu dându-le slăbiciune și ucigându-i pe nou-născuții oamenilor. S-ar putea spune că ea este zeița-demon a copiilor morți.

— Dar ai spus că a fost mama demonilor, zise Maia.

— A fost capabilă să creeze demoni aruncând picături din sângele ei pe Pământ, într-un loc numit Edom, zise Alec. Pentru că aceștia au fost născuți din ura ei față de Dumnezeu și neamul omenesc, au devenit demoni.

Dându-și seama că toți se uitau la el, ridică din umeri.

— E doar o poveste.

— Toate poveștile sunt adevărate, zise Isabelle.

Asta era un principiu de bază al credințelor ei încă de când era copil. Toți vânătorii de umbre credeau la fel. Nu exista nici o religie, nici un adevăr — și nici un mit care să fie lipsit de înțeles.

— Știi asta, Alec.

— Mai știu și altceva, zise Alec, dându-i înapoi cartea de vizită. Că numărul ăla de telefon și adresa sunt tâmpenii. În nici un caz nu sunt reale.

— Poate, zise Isabelle, vârând cartea de vizită în buzunar. Dar nu avem nici un alt punct de pornire în căutările noastre. Așa că o să începem cu asta.

Simon nu putu decât să se holbeze. Corpul ce plutea în sicriu — al lui Sebastian — nu părea să fie viu; cel puțin, nu respira. Dar în mod clar nu era nici propriu-zis mort. Trecuseră două luni. Dacă *ar fi fost* mort,

Simon era ferm încredinţat, ar fi arătat mult mai rău decât acum. Corpul lui era foarte alb, ca marmura; o mână era doar un ciot bandajat, dar altminteri nu avea nici un semn. Părea să fi adormit, cu ochii închişi, cu braţele pe lângă corp. Însă pentru că pieptul lui nu se ridica şi nu cobora indica faptul că la mijloc era ceva foarte nelalocul lui.

— Dar, zise Simon, ştiind că suna ridicol, el e mort. Jace l-a ucis.

Lilith puse o mână palidă pe capacul de sticlă al sicriului.

— Jonathan, zise ea, iar Simon îşi aduse aminte că acesta era, de fapt, numele lui.

Vocea ei avusese o intonaţie ciudat de blândă când îl rostise, de parcă îi cânta duios unui copil.

— E frumos, nu-i aşa?

— Mm, făcu Simon, uitându-se cu aversiune la creatura dinăuntrul sicriului — cel care îl ucisese pe Max Lightwood, băieţelul de numai nouă ani. Creatura care îl ucisese pe Hodge. Care încercase să-i ucidă pe toţi. Nu-i pe gustul meu, drept să spun.

— Jonathan e unic, zise ea. E singurul vânător de umbre cunoscut de mine care în parte este Demon Căpetenie. Asta îl face foarte puternic.

— E *mort,* zise Simon.

Simţea, cumva, că era important să continue să susţină asta, deşi Lilith nu părea să prindă ideea.

Lilith, uitându-se la Sebastian, se încruntă.

— E adevărat. Jace Lightwood s-a strecurat pe la spatele lui şi l-a înjunghiat, până în inimă.

— De unde...

— Am fost în Idris, zise Lilith. Când Valentine a deschis poarta lumilor demonilor, am intrat şi eu. Nu să lupt în bătălia aceea stupidă. Mai mult de curiozitate decât de altceva. Că Valentine a trebuit să aibă o asemenea încredere exagerată în sine...

Se întrerupse, ridicând din umeri.

— Cerul l-a doborât pentru asta, bineînţeles. Am văzut sacrificiul pe care l-a făcut; l-am văzut pe Înger ridicându-se şi întorcându-se spre el. Am văzut cine a fost adus înapoi din morţi. Eu sunt cea mai bătrână dintre demoni; cunosc Legile Vechi. O viaţă pentru o viaţă. Am alergat la

Jonathan. A fost aproape prea târziu. Ceea ce fusese omenesc în el murise instantaneu — inima lui încetase să mai bată, plămânii nu se mai umpleau cu aer. Legile Vechi nu erau îndeajuns. Am încercat să-l readuc la viață chiar atunci. Era prea târziu. Tot ce-am putut face a fost asta. Să-l păstrez pentru acest moment.

Simon se întrebă deodată ce avea să se întâmple dacă ar fi luat-o la fugă, ar fi trecut pe lângă smintita de femeie demon și s-ar fi aruncat de pe acoperișul clădirii. El nu putea fi rănit de o creatură vie; acesta era efectul Peceții, dar se îndoia că puterile sale se extindeau la a-l proteja împotriva pământului. Totuși, era vampir. Dacă ar fi căzut de la etajul patruzeci și își zdrobea toate oscioarele din corp, oare avea să se mai vindece? Înghiți nodul din gât și se trezi că Lilith îl privește cu amuzament.

— Nu vrei să știi, îl întrebă cu vocea ei rece, seducătoare, la care moment mă refer?

Înainte de a-i putea răspunde, se aplecă și își sprijini coatele de sicriu.

— Presupun că știi cum au ajuns nefilimii să existe? Cum Îngerul Raziel și-a amestecat sângele cu sângele oamenilor și l-a dat unui om să-l bea, iar omul acela a devenit primul nefilim?

— Am auzit povestea.

— Într-adevăr, Îngerul a creat o nouă rasă de ființe vii. Iar acum, cu Jonathan, s-a născut din nou o nouă rasă. Cum Jonathan Vânătorul de umbre i-a condus pe primii nefilimi, la fel și acest Jonathan va conduce noua rasă pe care intenționez s-o creez.

— Noua rasă pe care intenționezi... Simon își ridică mâinile. Știi ceva, dacă vrei să conduci o rasă nouă pornind de la un tip mort, dă-i drumul. Nu văd ce are asta de-a face cu mine.

— E mort. Dar nu trebuie să rămână așa.

Vocea lui Lilith era rece, lipsită de emoții.

— Există, firește, un neam de repudiați din Lumea de Jos al cărui sânge oferă posibilitatea de... să-i zicem, reînviere.

— Vampirii, zise Simon. Vrei să-l transform eu pe Sebastian în *vampir*?

— Numele lui e Jonathan. Tonul ei era aspru. Și, da, într-un sens. Vreau să-l muști, să-i bei sângele și să-i dai în schimb sângele tău...

— N-am s-o fac.

— Ești sigur de asta?

— O lume fără Sebastian — Simon folosi intenționat acest nume — este o lume mai bună decât una *cu* el. N-am s-o fac.

Mânia se ridica în Simon ca un torent rapid.

— Oricum, n-aș putea nici dac-aș vrea. E *mort.* Vampirii nu pot aduce înapoi morții. Ar trebui să știi asta, dacă tot știi atât de multe. Odată ce sufletul a plecat din trup, nimic nu mai poate aduce pe cineva la viață. Din fericire.

Lilith își plecă privirea asupra lui.

— Tu chiar nu știi, așa-i? zise ea. Clary nu ți-a spus niciodată.

Simon începuse să se sature.

— Nu mi-a spus ce?

Ea chicoti.

— Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, viață pentru viață. Ca să împiedici haosul trebuie să existe ordine. Dacă o viață este dăruită Luminii, tot o viață îi este datorată și Întunericului.

— Literalmente, zise Simon încet și premeditat, habar n-am despre ce vorbești. Și nu-mi pasă. Ticăloșii tăi și sinistrele tale programe eugenice au început să mă plictisească. Așa că acum am să plec. Ești bine-venită să încerci să mă oprești amenințându-mă sau rănindu-mă. Te încurajez să-i dai bătaie și să încerci.

Ea se uită la el și chicoti.

— *Cain s-a răzvrătit*[1], zise ea. Semeni un pic cu acela a cărui Pecete o porți. Și el era încăpățânat, cum ești tu. Nesăbuit, la fel.

— El s-a răzvrătit împotriva lui... Simon se înecă la acest cuvânt: *Dumnezeu.* Eu mă răfuiesc doar cu tine.

---

[1] În original, *Cain Rose Up* — titlul unei nuvele (din 1968) de Stephen King, al cărei titlu este inspirat de povestea biblică a lui Cain și Abel; în textul lui King, un student de colegiu, înclinat spre depresie și omucidere, izbucnește într-o criză furioasă și criminală, trăgând la întâmplare în colegi cu o armă cu lunetă.

Se întoarse să plece.

— În locul tău, nu aș întoarce spatele, Diurnule, zise Lilith și în glasul ei era ceva care-l făcu să se uite înapoi la ea, cum stătea mai departe cu coatele pe sicriul lui Sebastian. Crezi că nu poți fi rănit, zise ea, cu un zâmbet disprețuitor. Și într-adevăr nu pot să ridic mâna împotriva ta. Nu sunt proastă; am văzut focul sfânt al divinității. Nu țin să-l văd întors asupra mea. Eu nu sunt Valentine, să fac un târg pentru ceva ce nu pot înțelege. Sunt demon, dar unul foarte bătrân. Cunosc omenirea mai bine decât ai crede. Îi înțeleg slăbiciunile: mândria, dorința de putere, patima trupească, lăcomia, desfătările și dragostea.

— Dragostea nu e slăbiciune.

— Oh, zău? zise ea și se uită peste capul lui, cu o privire la fel de rece și de ascuțită ca un țurțure de gheață.

El se întoarse, deși n-ar fi vrut, știind însă că trebuia, și se uită în spatele lui.

Acolo, pe aleea din dale de cărămidă, se afla Jace. Purta un costum negru și o cămașă albă. În fața lui, se afla Clary, încă în frumoasa rochie aurie pe care o purtase la petrecerea din Ironworks. Părul ei roșu, lung și ondulat, se desfăcuse din coc și îi atârna pe umeri. Stătea imobilă în brațele lui Jace. Ar fi arătat aproape ca o imagine romantică, dacă n-ar fi fost faptul că, într-o mână, Jace ținea un cuțit lung și strălucitor, cu mâner de os, iar vârful acestuia era lipit de gâtul lui Clary.

Simon se holbă la Jace total șocat. Pe fața lui Jace nu se vedea absolut nici o emoție, în ochii lui nici o lumină. Părea complet golit.

Foarte ușor, el înclină capul.

— Am adus-o, Stăpână Lilith. Întocmai cum ai poruncit.

17

ȘI CAIN S-A RĂZVRĂTIT

LUI CLARY NU-I FUSESE NICIODATĂ ATÂT DE FRIG.

Nici atunci când ieșise târâș din Lacul Lyn, tușind și scuipând apa lui otrăvitoare pe mal, nu-i fusese atât de frig. Nici măcar când crezuse că Jace era mort, nu simțise această cumplită amorțire de gheață în inima ei. Atunci luase foc de mânie, mânie împotriva tatălui ei. Acum simțea doar gheață, până în vârful picioarelor.

Își revenise în fire într-un hol mare de marmură al unei clădiri ciudate, sub umbrele unui candelabru neaprins. Jace o ducea în brațe, cu o mână pe sub genunchii ei îndoiți, cu cealaltă susținându-i capul. Încă amețită și buimacă, își îngropase pentru o clipă capul la pieptul lui, încercând să-și amintească unde era.

— Ce s-a întâmplat? șoptise ea.

Ajunseseră la lift. Jace apăsase pe buton și Clary auzise zdroncănitul care însemna că mașinăria cobora spre ei. Dar unde erau?

— Ți-ai pierdut cunoștința, zise Jace.

— Dar cum...

Atunci își amintise și tăcuse. Mâinile lui pe ea, arsura stelei lui pe pielea ei, vălul de întuneric care o invadase. Ceva în neregulă cu runa pe care i-o desenase el, modul în care arătase și cum o simțise. Rămăsese nemișcată în brațele lui o clipă, apoi zisese:

— Lasă-mă jos!

El o pusese pe picioarele ei și se uitaseră unul al celălalt. Îi despărțea un spațiu de numai câteva palme. Ar fi putut să întindă mâna și să-l atingă, dar pentru prima oară de când îl cunoscuse, nu voia s-o facă. Avea groaznica senzație că se uita la un străin. Arăta ca Jace și vorbea ca Jace și îl simțise ca pe Jace când îl ținuse în brațe. Dar ochii lui erau ciudați și distanți, la fel și zâmbetul care de-abia îi juca pe buze.

Ușile liftului se deschiseră în spatele lui. Ea își aminti când stătuse în naosul Institutului, spunând „Te iubesc" ușii închise a unui lift. Abisul se căscase acum în spatele lui, la fel de întunecat ca gura unei peșteri. Se căută de stelă în buzunar; n-o mai avea.

— Tu m-ai făcut să leșin, zise ea. Cu o rună. Tu m-ai adus aici. *De ce?*

Chipul lui frumos era în întregime și cu minuție lipsit de expresie.

— A trebuit s-o fac. N-am avut de ales.

Ea se întorsese atunci să fugă, ducându-se spre uși, dar el fusese mai rapid decât ea. Întotdeauna fusese. Îi sărise în față, tăindu-i cala, și întinsese mâinile.

— Clary, nu fugi, spusese el. Te rog. Pentru mine.

Ea se uitase la el, neștiind ce să creadă. Vocea lui era aceeași — suna întocmai ca a lui Jace, dar nu chiar ca a lui, ci mai degrabă ca o înregistrare a sa, gândise ea, cu toate tonurile și modulațiile vocii lui, dar fără viața care o anima. Cum de nu-și dăduse seama mai devreme? Se gândise că îi sunase îndepărtată din pricina stresului și a durerii, dar nu. Fusese așa pentru că el *dispăruse*. I se întoarse stomacul pe dos și Clary țâșnise din nou spre uși, dar el o prinse de mijloc și o răsuci înapoi spre el. Ea îl împinsese, înfigându-și degetele în pânza cămășii lui, sfâșiindu-i pieptarul.

Atunci înlemnise, uitându-se fix. Pe pielea de pe piept, chiar deasupra inimii lui, era o rună.

Nu era una pe care s-o mai fi văzut vreodată înainte. Nu era neagră, cum erau runele vânătorilor de umbre, ci roșu-închis, culoarea sângelui. Și îi lipsea grația delicată a runelor din Cartea Gri. Era grosolană, urâtă, cu liniile ascuțite și crude, în loc să fie arcuite și generoase.

Jace nu părea s-o vadă. Privise în jos la el însuși de parcă se întreba la ce se holbase ea, apoi se uitase la ea, nedumerit.

— E în regulă. Nu m-ai rănit.

— Runa aia..., începuse ea, dar se oprise, brusc.

Poate că el nu *știa* că o avea acolo.

— Lasă-mă să plec, Jace, zisese în schimb, dându-se înapoi de lângă el. Nu trebuie să faci asta.

— N-ai dreptate, replicase el și întinse din nou mâinile după ea.

De data asta, nu se mai opusese. Ce avea să se întâmple, chiar dacă scăpa ea? Nu putea să-l lase pur și simplu acolo. Jace era încă acolo, gândise ea, captiv undeva în spatele ochilor aceia goi, poate țipând după ea. Trebuia să stea cu el. Trebuia să știe ce se întâmpla. Îl lăsase s-o ia în brațe și s-o ducă în lift.

— Frații Tăcuți vor observa că ai plecat, spusese ea, pe când butoanele se aprindeau etaj după etaj, pe măsură ce liftul urca. Or să alerteze Conclavul. Ei vor veni să caute...

— N-am de ce să mă tem de Frații Tăcuți. N-am fost prizonier; nu se așteptau din partea mea să vreau să plec. Nu vor observa că nu mai sunt decât mâine-dimineață, când se vor trezi.

— Și dacă se vor trezi mai curând de atât?

— Oh, zisese el cu o certitudine rece, nu se vor trezi. Mult mai probabil ceilalți, de la petrecerea de la Ironworks, vor observa că lipsești. Dar ce-ar putea face? N-or să aibă nici o idee unde te-ai dus, iar accesul spre această clădire e blocat.

O mângâiase, dându-i părul la o parte de pe față, iar ea rămăsese nemișcată.

— Va trebui să ai încredere în mine. Nu vine nimeni după tine.

Nu scosese cuțitul decât după ce ieșiseră din lift, iar atunci spusese, exact când îi dădea părul pe spate cu vârful lamei și îi apăsa tăișul pe gât:

— Nu ți-aș face rău niciodată. Știi asta, nu-i așa?

Aerul înghețat îi izbise umerii goi și brațele de îndată ce ieșiseră afară, pe acoperiș. Mâinile lui Jace erau calde acolo unde o atingeau, iar ea îi putea simți căldura corpului prin rochia ei subțire, dar n-o încălzea, nu pe dinăuntru. Pe dinăuntru era plină cu ace ascuțite de gheață.

I se făcuse încă și mai frig când îl văzuse pe Simon uitându-se la ea cu uriașii lui ochi căprui. Șocată, se albise la față ca o foaie de hârtie. Se uita la ea și la Jace, din spatele ei, de parcă ar fi văzut ceva fundamental *anapoda*, o persoană cu fața întoarsă pe dos, o hartă a lumii de pe care dispăruse tot uscatul și nu mai rămăsese decât oceanul.

Ea abia de-i aruncase o privire femeii de lângă el, cu părul ei negru și fața ascuțită, crudă. Privirea lui Clary se îndreptase imediat spre coșciugul transparent de pe piedestalul de piatră. Părea să radieze dinăuntru, ca luminat de o strălucire internă lăptoasă. Apa în care plutea Jonathan nu era probabil apă, ci vreun alt lichid mai puțin natural. În mod normal, cugetă Clary lipsită de emoție, ea ar fi țipat la vederea fratelui ei, încă plutind, cu înfățișare de mort și total nemișcat în ceea ce părea sicriul de sticlă al Albei-ca-Zăpada. Dar Clary cea înghețată doar se uită, șocată, rezervată, distantă.

Buze roșii ca sângele, pielea albă ca zăpada, părul negru ca abanosul. Ei bine, într-o oarecare măsură erau adevărate. Când îl cunoscuse ea pe Sebastian, părul lui era negru, dar acum era alb-argintiu, plutind în jurul capului ca niște alge de mare albinoase. Aceeași culoare de păr ca a tatălui *lor*. Pielea îi era atât de palidă, încât ar fi putut fi făcută din cristale luminoase. Dar buzele erau la fel de lipsite de culoare ca și pleoapele ochilor lui.

— Îți mulțumesc, Jace, zise femeia pe care Jace o numise Stăpâna Lilith. Misiune frumos îndeplinită și foarte prompt. La început am crezut că o să am probleme cu tine, dar se pare că mi-am făcut griji degeaba.

Clary se uită mai bine. Deși femeia nu arăta familiar, *vocea* ei era familiară. Ea mai auzise vocea asta înainte. Dar unde? Încercă să se smulgă de lângă Jace, dar el o strânsese și mai tare. Marginea cuțitului îi crestă ușor gâtul. *Un accident*, își spuse ea. Jace n-ar fi rănit-o niciodată — nici măcar acest Jace.

— Tu, îi spusese ea lui Lilith printre dinți. Ce i-ai făcut lui Jace?

— Fiica lui Valentine vorbește.

Femeia cu părul negru zâmbi.

— Simon? Ai vrea să-i explici?

Simon arăta ca și cum era gata să vomite.

— Habar n-am. Vorbea de parcă se înecase. Crede-mă, voi doi erați ultimele persoane pe care mă așteptam să le văd.

— Frații Tăcuți au zis că pentru ceea ce se întâmpla cu Jace era de vină un demon, zise Clary și văzu că Simon arăta de-a dreptul stupefiat.

Totuși femeia doar o urmărea cu ochii ei ca două discuri de obsidian.

— Demonul ăla erai tu, nu-i așa? Dar de ce Jace? Ce vrei de la noi?

— „Noi"? Lilith izbucni într-un hohot de râs. De parcă tu ai conta în treaba asta, fata mea. De ce voi? Pentru că voi sunteți mijloace pentru un scop. Pentru că am nevoie de amândoi băieții ăștia și amândoi te iubesc pe tine. Pentru că Jace Herondale este singura persoană în care ai mai multă încredere decât în oricare alta din lume. Și pentru că *tu* ești o persoană pe care Diurnul o iubește îndeajuns cât să-și dea viața pentru ea. Probabil că *tu* nu poți fi atins, zise femeia către Simon. Dar *ea* poate fi. Ești într-atât de încăpățânat, încât o să stai deoparte și-o să privești cum Jace îi taie gâtul, în loc să renunți la propriul sânge?

Simon, arătând ca moartea însăși, clătină încet din cap, dar mai înainte să poată el vorbi, Clary zise:

— Simon, nu! N-o face, orice-ar fi. Jace nu m-ar răni niciodată.

Ochii insondabili ai femeii se întoarseră către Jace. Zâmbi.

— Tai-o, zis ea. Doar puțin.

Clary își dădu seama că Jace își încordase umerii, la fel cum făcuse în parc, atunci când el îi arătase cum să lupte. Simți ceva la gâtul ei, ca un sărut usturător, deopotrivă rece și fierbinte, și apoi simți un lichid cald șiroind în jos pe clavicula ei. Simon făcuse ochii cât cepele.

O tăiase. Chiar o făcuse. Ea se gândi la Jace, ghemuit pe podeaua dormitorului de la Institut, cu durerea clară în fiecare linie a trupului său. *Visez că vii în camera mea. Și apoi te rănesc. Te tai sau te strâng de gât, ori te*

înjunghii, iar tu mori, uitându-te la mine cu ochii ăia verzi, în vreme ce viața ta se scurge printre degetele mele.

Ea nu-l crezuse. Nu întru totul. El era Jace. El n-ar fi rănit-o niciodată. Se uită în jos și văzu sângele pătându-i decolteul rochiei. Arăta ca vopseaua roșie.

— Acum înțelegi, zise femeia. El face ce-i spun eu. Nu-l mustra pentru asta. Este complet în puterile mele. De săptămâni mă tot strecor în capul lui, văzându-i visele, învățându-i spaimele și ambițiile, vinovățiile și dorințele. Într-unul din vise mi-a acceptat Pecetea, iar Pecetea aceea a ars prin el continuu de atunci — prin pielea lui, până în adâncul sufletului. Acum sufletul lui e în mâinile mele, pentru a-l modela sau a-l dirija cum mi se pare potrivit. El va face orice îi voi cere eu.

Clary își aminti ce spuseseră Frații Tăcuți. *Când se naște un vânător de umbre, se îndeplinește un ritual și mai multe farmece protectoare îi sunt date copilului, atât din partea Fraților Tăcuți, cât și din partea Surorilor de Fier. Când Jace a murit și apoi a fost înviat, s-a născut a doua oară, lipsit de toate acele protecții și ritualuri. A fost lăsat la fel de deschis ca o ușă neîncuiată — deschis oricărei inducții demonice sau malefice.*

Eu am făcut asta, gândi Clary. *Eu l-am adus înapoi din morți și am vrut să păstrez secretul. Dacă i-am fi spus cuiva ce se întâmplase, poate că ritualul ar fi putut fi îndeplinit la timp cât s-o țină pe Lilith afară din mintea lui.* Simți că i se face rău de scârba de sine. În spatele ei, Jace era tăcut, nemișcat ca o statuie, cu brațele în jurul ei și cuțitul încă la gâtul ei. Ea îi simți tăișul pe piele atunci când trase aer în piept să vorbească, dar își ținu vocea în frâu, chiar dacă făcând un efort.

— Înțeleg că-l controlezi pe Jace, zise. Nu înțeleg *de ce.* Cu siguranță, sunt și alte căi, mai simple, de a mă amenința pe mine.

Lilith oftă, de parcă toată povestea devenise plictisitoare.

— Am nevoie de tine, zise ea, cu exagerată răbdare, să-l determin pe Simon să facă ce vreau, adică să-mi dea sângele lui. Și am nevoie de Jace nu doar pentru că îmi trebuia o cale de a te aduce pe tine aici, dar și ca o contragreutate. În magie, toate lucrurile trebuie echilibrate, Clarissa.

Arătă spre cercul negru desenat grosolan pe dalele de piatră și apoi spre Jace.

— El a fost primul. Primul care a fost înviat, primul suflet redat acestei lumi în numele Luminii. Prin urmare, trebuie să fie prezent pentru ca eu să pot să-l redau cu succes pe al doilea, în numele Întunericului. Înțelegi acum, fată nătângă? Este nevoie de noi toți aici. Simon ca să moară. Jace ca să trăiască. Jonathan ca să reînvie. Iar tu, fiica lui Valentine, ca să fii catalizatorul acestui întreg proces.

Vocea femeii demon coborâse până la o incantație joasă. Cu o tresărire de surpriză, Clary își dădu seama că acum știa unde o mai auzise înainte. Ea îl văzuse pe tatăl ei, stând în interiorul unei pentagrame, iar o femeie — cu părul negru și cu tentacule în loc de ochi — era îngenuncheată la picioarele lui. Femeia spunea: *Copilul, născut cu acest sânge în el, va fi mai puternic decât Demonii Căpetenii ai abisurilor dintre lumi. Dar va stinge tot ce-i omenesc în el, precum stinge otrava viața din sânge.*

— Știu, zise Clary printre buzele strânse. *Știu cine ești.* Te-am văzut tăindu-ți încheietura și picurând sânge într-o cupă pentru tatăl meu. Îngerul Ithuriel mi-a arătata asta într-o viziune.

Simon se uita când la Clary, când la femeie, ai cărei ochi negri arătau o vagă surpriză. Clary ghici că nu era ușor de surprins.

— L-am văzut pe tata invocându-te. Știu cum te-a numit. *Stăpână a Edomului.* Ești un Demon Căpetenie. *Tu* i-ai dat sângele tău ca să-l facă pe fratele meu ceea ce este. Tu l-ai transformat într-o... o *creatură* oribilă. Dacă n-ai fi fost tu...

— Da. Toate astea sunt adevărate. I-am dat sângele meu lui Valentine Morgenstern, iar el l-a pus în băiatul lui nou-născut, iar rezultatul este ăsta.

Femeia așeză mâna blând, aproape ca o mângâiere, pe suprafața de sticlă a sicriului lui Sebastian. Pe fața ei era cel mai ciudat dintre zâmbete.

— Aproape c-ai putea să spui că, într-un fel, sunt mama lui Jonathan.

— Ți-am spus eu că adresa nu însemna nimic, zise Alec.

Isabelle nu-l luă în seamă. În momentul în care pășiseră dincolo de ușile clădirii, pandantivul de rubin de la gâtul ei pulsase, slab, ca bătaia

unei inimi îndepărtate. Asta însemna prezență demonică. În alte circumstanțe, s-ar fi așteptat de la fratele ei să simtă ciudățenia locului la fel cum o simțise și ea, însă el era prea cufundat în mâhnirea pentru Magnus ca să se poată concentra.

— Scoate-ți lampa-vrăjitoarei, îi zise ea. Eu mi-am lăsat-o acasă.

El îi aruncă o privire iritată. Era întuneric în holul mare, destul de întuneric pentru ca un om normal să nu fie în stare să vadă. Maia și Jordan aveau amândoi vederea excelentă de noapte a vârcolacilor. Stăteau fiecare în câte un capăt al încăperii, Jordan examinând biroul mare de marmură de la recepție, iar Maia sprijinindu-se de perete, aparent examinându-și inelele.

— Se presupune că o iei cu tine peste tot, răspunse Alec.

— Da? Dar tu ți-ai adus senzorul? se răsti ea. Nu cred. Cel puțin eu am ăsta — bătu cu mâna peste pandantiv. Pot să-ți spun că este *ceva* aici. Ceva demonic.

Jordan întoarse brusc capul într-o parte.

— Sunt demoni aici?

— Nu știu — poate numai unul. A pulsat și s-a stins, recunoscu Isabelle. Dar e o coincidență prea mare ca asta să fi fost pur și simplu o adresă falsă. Trebuie să verificăm.

O lumină slabă se ridică de jur împrejurul ei. Ea se uită de unde venea și văzu că Alec își ținea sus lampa-vrăjitoarei, închisă între degete, ca să-i domolească strălucirea. Aceasta arunca umbre stranii pe fața lui, făcându-l să arate mai bătrân decât era, cu ochii de un albastru mai închis.

— Deci hai să mergem, zise el. O să cercetăm un etaj o dată.

Se îndreptară către lift, Alec primul, Isabelle, Jordan și Maia înșirându-se în urma lui. Cizmele lui Isabelle aveau rune de Fără-Zgomot gravate pe tălpi, dar tocurile Maiei păcăneau în mers pe podeaua de marmură. Încruntându-se, se opri să și le scoată și merse desculță tot restul drumului. Când Maia se urcă în lift, Isabelle observă că purta un inel de aur pe degetul mare de la piciorul stâng, împodobit cu o piatră de turcoaz.

Jordan, aruncând o privire spre tălpile ei, spuse, pe un ton surprins:

— Îmi amintesc inelul ăla. Ți l-am cumpărat la...

— Taci, zise Maia, împungând butonul de închidere a ușilor.

Acestea se închiseră glisând, iar Jordan căzu iar în muțenie.

Se opriră la fiecare etaj. Majoritatea erau încă în construcție — nu existau lumini, iar cablurile atârnau din tavan ca vițele. Ferestrele aveau peste ele foi de placaj bătute în cuie. Prelatele fluturau ca stafiile, în vântul slab. Isabelle ținea o mână fermă pe pandantiv, dar nu se întâmplă nimic până când nu ajunseră la etajul al zecelea. Când ușile se deschiseră, ea simți o zbatere în palma făcută căuș, de parcă ar fi ținut o pasăre mică, iar aceasta bătuse din aripi.

Vorbi în șoaptă.

— E ceva aici.

Alec doar dădu din cap; Jordan deschise gura ca să spună ceva, dar Maia îl înghionti, tare. Isabelle se strecură pe lângă fratele ei, în holul din fața lifturilor. Acum, rubinul pulsa și vibra în palma ei, ca o insectă înnebunită.

În spatele ei, Alec șopti:

— *Sandalphon.*

Strălucirea lui se revărsă pe lângă Isabelle, iluminând holul. Spre deosebire de celelalte etaje pe care le văzuseră, acesta părea cel puțin parțial finisat. Pereți goi de granit se ridicau în jurul ei, iar pardoseala era din gresie neagră lucioasă. Un culoar ducea în două direcții. Una sfârșea într-un morman de echipament de construcții și de sârme încurcate. Cealaltă sfârșea într-o arcadă. Dincolo de arcadă, îi ademenea spațiul întunecat.

Isabelle se întoarse să se uite la companionii săi. Alec pusese în buzunar lampa-vrăjitoarei și ținea un pumnal de seraf aprins, care ilumina ca o lanternă interiorul liftului. Jordan scosese un cuțit mare, cu aspect înfricoșător, pe care-l ținea strâns în mâna dreaptă. Maia părea că tocmai își prinde părul; când își coborî mâinile, ținea un ac lung și ascuțit. Unghiile îi crescuseră, de asemenea, iar ochii aveau o lucire verzuie de fiară.

— După mine, zise Isabelle. În liniște.

Pac, pac, bătea rubinul lui Isabelle pe gâtul ei când străbătu culoarul, ca niște atenționări ale unui deget insistent. Ea nu-i auzea pe ceilalți venind în spatele ei, dar știa că erau acolo după lungile umbre aruncate pe pereții de granit. Simțea un nod în gât și nervii îi zbârnâiau, cum făceau întotdeauna înainte de a intra într-o bătălie. Asta era partea care-i plăcea cel mai puțin, anticiparea de dinaintea dezlănțuirii violenței. În timpul unei lupte, nimic nu mai conta decât lupta în sine; acum trebuia să facă eforturi să-și țină mintea concentrată asupra misiunii care o aștepta.

Arcada se înălța deasupra lor. Era cioplită în marmură, arătând de modă ciudat de veche pentru o asemenea clădire modernă, în ambele părți având ornamentații cu cartușe. Isabelle aruncă scurt o privire în sus, când să treacă prin arcadă, și tresări aproape speriată. O față de gargui rânjind, sculptată în piatră, se uita lacom la ea. Ea se strâmbă la el, apoi se întoarse să cerceteze încăperea în care intrase.

Era vastă, cu tavan înalt, în mod evident menită într-o bună zi să fie un singur apartament mansardat. Pereții erau de la podea până-n tavan numai ferestre, cu vedere spre East River și Queens, în depărtare, reclama la Pepsi-Cola licărind în roșu-sângeriu și bleumarin și reflectându-se în apele negre. Luminile clădirilor înconjurătoare pluteau strălucind în aerul nopții ca beteala într-un pom de Crăciun. Camera însăși era întunecată, și plină de umbre ciudate, gheboase, plasate la intervale regulate, jos, pe podea. Isabelle le scrută, nedumerită. Nu erau însuflețite; păreau a fi bucăți de mobilier pătrățoase, masive, dar ce....?

— Alec, zise ea încet.

Pandantivul ei se zvârcolea de parcă era viu, inima sa de rubin arzându-i abia suportabil pielea.

Într-o clipă, fratele său veni lângă ea. Își ridică pumnalul, și camera era deodată inundată de lumină. Isabelle își acoperi iute gura.

— Oh, Doamne! șopti ea. Oh, pe Înger, nu!

— Tu nu ești mama lui.

Vocea lui Simon se frânse când spuse asta; Lilith nici măcar nu se întoarse să se uite la el. Mâinile ei rămăseseră încă pe sicriul de

sticlă. Sebastian plutea înăuntru, mut și inconștient. Era desculț, observă Simon.

— El a avut altă mamă. Mama lui Clary. Clary e sora lui. Sebastian — Jonathan — n-ar fi prea mulțumit dacă i-ai face vreun rău lui Clary.

La acestea, Lilith ridică ochii și râse.

— Curajoasă încercare, Diurnule, zise ea. Dar eu știu mai bine. Mi-am văzut fiul crescând, să știi. L-am vizitat adesea, luându-mi înfățișarea unei bufnițe. Am văzut cum femeia care i-a dat naștere îl ura. El nu are deloc sentimente de afecțiune pentru ea, nici n-ar trebui, și nu-i pasă nici de sora lui. Seamănă mai mult cu mine decât cu Jocelyn Morgenstern.

Ochii ei de întuneric se mutară de la Simon la Jace și Clary. Nici unul nu se mișcase, nu vizibil. Clary încă era înconjurată de brațele lui Jace, cu lama cuțitului la gâtul ei. El îl ținea ușor, cu detașare, de parcă abia dacă-i dădea atenție. Dar Simon știa cât de repede putea aparentul dezinteres al lui Jace să explodeze în acțiune violentă.

— Jace, zise Lilith. Intră în cerc. Adu și fata cu tine.

Ascultător, Jace făcu vreo câțiva pași, împingând-o pe Clary înaintea lui. Când trecură de bariera liniei trasate cu negru, runele din interior scânteiară deodată în roșu strălucitor — și, în același timp, se mai aprinse ceva. O rună din partea stângă a pieptului lui Jace, chiar deasupra inimii, dintr-odată incandescentă, atât de strălucitoare încât Simon închise ochii. Dar chiar și cu ochii închiși, tot mai putea vedea runa — un vârtej periculos de linii furioase, imprimat pe interiorul pleoapelor sale.

— Deschide ochii, Diurnule, se răsti Lilith. A sosit timpul. O să-mi dai de bunăvoie sângele tău sau o să refuzi? Știi prețul, dac-o faci.

Simon se uită la Sebastian, în sicriul lui — și se uită de două ori, surprins. O rună geamănă cu aceea care tocmai fulgerase pe pieptul lui Jace se vedea și pe pieptul lui gol, pe cale de a se șterge în timp ce îl studia Simon. După o clipă, se ștersese, iar Sebastian era din nou neclintit și alb. Nu se mișca. Nu respira.

Mort.

— Nu pot să-l reînvii pentru tine, zise Simon. E *mort*. Ți-aș da sângele meu, dar el nu-l poate înghiți.

Respirația ei se auzi șuierătoare printre dinți, exasperată, iar pentru un moment ochii îi luciră — o lumină acidă, corozivă.

— Mai întâi trebuie să-l muști, zise ea. Ești un Diurn. Sângele Îngerului curge prin venele tale, prin sângele tău și prin lacrimi, prin fluidul din colții tăi. Sângele tău de Diurn îl va readuce la viață îndeajuns cât să poată înghiți și bea. Mușcă-l și dă-i sângele tău, și adu-l înapoi la mine.

Simon se uită la ea înnebunit.

— Dar ce spui? Spui că am puterea de a reînvia morții?

— De când ești Diurn ai avut această putere, zise ea. Însă nu și dreptul de a o folosi.

— Dreptul?

Ea zâmbi, plimbând vârful unui deget cu unghia vopsită în roșu pe capacul sicriului lui Sebastian.

— Istoria e scrisă de învingători, se zice. Poate că nu e prea mare deosebire între partea Luminii și partea Întunericului, așa cum îți închipui. La urma urmelor, fără Întuneric, nu mai există nimic pe care Lumina să-l alunge.

Simon se uită la ea, inexpresiv.

— Echilibrul, îl lămuri ea. Există legi mai vechi decât vă puteți imagina oricare dintre voi. Și una dintre ele este aceea că nu poți aduce înapoi la viață ce e mort. Când sufletul a părăsit trupul, el aparține morții. Și nu poate fi luat înapoi fără a se plăti un preț.

— Și tu ești gata să-l plătești? Pentru *el*? Simon făcu un gest spre Sebastian.

— El *este* prețul.

Își dădu capul pe spate și râse. Părea aproape un râs omenesc.

— Dacă Lumina aduce înapoi un suflet, atunci Întunericul are dreptul să aducă unul înapoi, la fel. Acesta este dreptul meu. Sau probabil c-ar trebui s-o întrebi pe mica ta Clary despre ce vorbesc.

Simon se uită la Clary. Ea arăta de parcă era gata să leșine.

— Raziel, zise ea slab. Când Jace a murit...

— Jace *a murit*?

Vocea lui Simon urcă o octavă.

Jace, în pofida faptului că el însuși era subiectul de discuție, rămăsese senin și lipsit de expresie, mâna cu care ținea cuțitul fiindu-i la fel de hotărâtă.

— Valentine l-a înjunghiat, zise Clary, aproape în șoaptă. Și apoi Îngerul l-a ucis pe Valentine, iar el a zis că puteam să-i cer orice aș fi vrut. Iar eu am spus că îl voiam pe Jace înapoi, îl voiam înapoi în viață, iar el l-a înviat... pentru mine.

Ochii ei erau imenși pe fața mică și albă.

— A fost mort numai câteva minute... abia de s-ar putea numi un timp...

— A fost de ajuns, șuieră Lilith. Eu mă învârteam pe lângă fiul meu în timpul luptei lui cu Jace; l-am văzut căzând și murind. L-am urmărit pe Jace până la malul lacului, am privit cum Valentine l-a înjunghiat și cum Îngerul l-a înviat apoi. Am știut că asta era șansa mea. Am alergat înapoi la râu, din care am luat trupul fiului meu... L-am conservat astfel special pentru momentul ăsta.

Se uită cu dragoste la sicriu.

— Totul este în echilibru. Ochi pentru ochi. Dinte pentru dinte. Viață pentru viață. Jace este contragreutatea. Dacă Jace trăiește, atunci la fel va trăi și Jonathan.

Simon nu-și putea dezlipi ochii de la Clary.

— Ce spune... despre Înger... e adevărat? întrebă el. Și n-ai spus niciodată nimănui?

Spre surprinderea lui, îi răspunse Jace. Mângâindu-și obrazul de părul lui Clary, zise:

— A fost secretul nostru.

Ochii verzi ai lui Clary scânteiară, dar ea nu se clinti.

— Înțelegi tu, Diurnule, zise Lilith, eu doar îmi iau înapoi ceea ce e al meu pe drept. Legea spune că acela care a fost primul înviat trebuia să fie aici, în cerc, când cel de-al doilea s-a întors.

Îl arătă pe Jace întinzând disprețuitor un deget înspre el.

— El e aici. Tu ești aici. Totul este pregătit.

— Atunci n-ai nevoie de Clary, zise Simon. N-o amesteca și pe ea. Las-o să plece.

— Bineînțeles că am nevoie de ea. Am nevoie de ea să te motiveze *pe tine*. Eu nu te pot răni, purtătorule de Pecete, nici amenința, nici ucide. Dar pot să-ți zdrobesc inima când îi iau ei viața. Și am s-o fac.

Se uită spre Clary, iar privirea lui Simon o urmări pe a ei.

Clary. Era atât de palidă, că arăta aproape albastră, dar probabil că era de la frig. Ochii ei verzi păreau și mai mari, pe fața palidă. Un firișor de sânge, care începuse să se usuce, i se scursese de la claviculă spre decolteul rochiei, acum pătată cu roșu. Mâinile îi atârnau pe lângă corp, libere, dar tremurau.

Simon o văzu așa cum era acum, dar de asemenea și cum fusese pe când avusese șapte ani, cu brațele slăbănoage și pistruiate, și apoi și ca la unsprezece ani, cu agrafele acelea albastre de plastic pe care le avusese în păr. Se gândi la prima oară când observase că avea forme adevărate de fată pe sub tricoul lălâu și jeanșii pe care-i purta totdeauna, și cum el nu fusese sigur dacă ar fi trebuit să se uite sau să-și întoarcă ochii în altă parte. Se gândi la râsul ei și la creionul ei rapid mișcându-se pe pagină, lăsând în urmă imagini complicat desenate: castele cu turle înalte, cai alergând, personaje viu colorate pe care le inventa ea în capul ei. „Poți să te duci la școală fără mine", spusese mama ei, „dar numai dacă merge Simon cu tine." El se gândi la mâna ei într-a lui când traversau strada și la cum simțise atunci extraordinara însărcinare pe care și-o asumase: responsabilitatea pentru siguranța ei.

Fusese îndrăgostit de ea, odată, și poate că o parte din el așa avea să rămână întotdeauna, pentru că ea fusese prima lui dragoste. Dar nu asta conta acum. Ea era Clary; era o parte din el; întotdeauna fusese și întotdeauna avea să fie. În timp ce o privea, ea clătină din cap, foarte încet. Știa ce-i spunea. „N-o face. Nu-i da ce vrea ea. Lasă să mi se întâmple orice."

Făcu un pas în cerc; când puse piciorul dincolo de linia trasată, simți un fior, ca un șoc electric, trecând prin el.

— Bine, zise el. Am s-o fac.

— *Nu!* strigă Clary, dar Simon nu se uită la ea.

El o urmărea pe Lilith, care afișă un zâmbet rece, triumfător, și își ridică mâna stângă pentru a o trece ușor peste capacul sicriului.

Capacul dispăru, ridicându-se într-un mod bizar, care-i amintea lui Simon de scosul capacului unei conserve cu sardine. Pe măsură ce învelișul de sticlă de deasupra se trăgea înapoi, se topea și curgea, picurând de-o parte și de alta a piedestalului de granit, cristalizându-se în mici cioburi de sticlă când picăturile atingeau pământul.

Sicriul era acum deschis, ca un bazin de pești; corpul lui Sebastian plutea înăuntru, iar lui Simon i se păru că vede din nou străfulgerarea unei rune pe pieptul lui, când Lilith băgă mâna în rezervor. Sub ochii lui Simon, ea luă mâinile fără vlagă ale lui Sebastian și le încrucișă peste piept cu un gest straniu de tandru, punând-o pe cea bandajată sub cea care era întreagă. Îi dădu la o parte o șuviță de păr ud de pe fruntea neclintită și albă, și făcu un pas înapoi, scuturându-și mâinile de apa lăptoasă.

— Treci la treabă, Diurnule, zise ea.

Simon se apropie de coșciug. Fața lui Sebastian era flască, pleoapele neclintite. Nici un puls nu bătea la gâtul lui. Simon își aminti cât de mult își dorise el să bea sângele lui Maureen. Cum nu mai putea de poftă să simtă cum își înfige dinții în pielea ei și îi eliberează sângele sărat de dedesubt. Dar acum... acum însemna să se hrănească dintr-un cadavru. Numai gândul, și-i întorcea stomacul pe dos.

Deși nu se uitase la ea, își dădea seama că era urmărit de Clary. Îi putea simți răsuflarea când se aplecă deasupra lui Sebastian. Îl putea simți și pe Jace, urmărindu-l cu ochi impasibili. Vârând mâinile în coșciug, îl prinse pe Sebastian de umerii reci și alunecoși. Făcând un efort să-și înăbușe greața, se aplecă și își înfipse colții în gâtul lui Sebastian. Sângele negru de demon țâșni în gura lui, amar ca otrava.

Isabelle se mișca fără zgomot printre piedestalele de piatră. Alec era lângă ea, cu *sandalphon* în mână, trimițându-și razele în toată camera. Maia era într-un colț, aplecată și vomitând, ținându-se cu mâna de

perete; Jordan se învârtea pe lângă ea, părând că ar vrea să întindă mâna și s-o mângâie pe spate, dar temându-se să nu fie respins și certat.

Isabelle nu gândea de rău despre Maia pentru slăbiciunea ei. Dacă n-ar fi avut toți anii aceia de antrenament, și ea ar fi vomat. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător cu ceea ce vedea acum. Erau zeci, poate cincizeci, de piedestale de piatră în cameră. Pe fiecare era un coșuleț, ca un pătuț de copil. În fiecare coș era câte un nou-născut. Și toți pruncii până la unu erau morți.

La început, își păstrase speranța, în timp ce se plimba printre șiruri, că poate avea să găsească unul viu. Dar pruncii aceștia erau morți de câtăva vreme. Pielea lor era cenușie, fețele micuțe, învinețite și decolorate. Erau înfășați în scutece subțiri și, deși era rece în cameră, Isabelle nu putea bănui că frigul ar fi fost cauza morții lor. Nu avea idee cum anume muriseră; nu avea tăria să cerceteze mai îndeaproape. Asta era în mod limpede treaba Conclavului.

Alec, în urma ei, avea obrajii uzi de lacrimi; înjura în barbă când ajunseră la ultimul piedestal. Maia se ridicase și se sprijinea de fereastră; Jordan îi dăduse un soi de cârpă, poate o batistă, pe care ea o ținea peste față. Luminile albe, reci, ale orașului ardeau în spatele ei, pătrunzând prin sticla întunecată ca niște burghie de diamant.

— Iz, zise Alec. Cine ar fi putut face una ca asta? *De ce* ar vrea careva — chiar și un demon...

Se întrerupse abrupt. Isabelle pricepu la ce se gândea. La Max, când se născuse. Ea avea șapte ani, Alec nouă. Se aplecaseră deasupra frățiorului lor în leagăn, amuzați și încântați de acea nouă și fascinantă creatură. Se jucaseră cu degetele lui mici, râseseră la mutrițele ciudate pe care le făcuse când îl gâdilaseră.

Inima ei se strânse dureros. *Max.* În timp ce trecuse printre șirurile de pătuțuri, acum devenite mici coșciuge, o groază covârșitoare începu s-o apese. Nu putea ignora faptul că pandantivul de la gâtul ei lumina cu o strălucire aspră, constantă. Genul de lumină la care s-ar fi așteptat dacă s-ar fi confruntat cu un Demon Căpetenie.

Se gândi la ceea ce văzuse Clary la morga din Beth Israel. *Arăta exact ca un copil normal. În afară de mâini. Ele erau deformate, transformate în gheare...*

Cu mare atenție, întinse mâna spre unul dintre pătuțuri. Având grijă să nu atingă copilul, dădu la o parte păturica subțire care îi acoperea trupșorul.

Își simți aerul din piept ieșind brusc într-o exclamație înăbușită. Brațe obișnuite de nou-născut, încheieturi dolofane de nou-născut. Mâinile arătau fragile și proaspete. Dar degetele — degetele erau deformate în gheare, negre ca oasele arse, terminate cu mici unghii ascuțite. Făcu fără voie un pas înapoi.

— Ce? zise Maia venind spre ei.

Arăta încă îngrețoșată, dar vocea îi era liniștită. Jordan o urmă, cu mâinile în buzunare.

— Ce-ați găsit? întrebă ea.

— Pe Înger! Alec, lângă Isabelle, se uita în pătuț. Ăsta e... seamănă cu nou-născutul de care ți-a povestit Clary? Cel de la Beth Israel?

Încet, Isabelle dădu din cap.

— Bănuiesc că nu a fost singurul nou-născut, zise ea. Cineva a încercat să facă mai mulți ca el. Mai mulți... Sebastieni.

— De ce ar vrea cineva mai mulți ca *el*?

Vocea lui Alec era plină de ură pură.

— El era rapid și puternic, zise Isabelle.

Aproape că o durea fizic să pomenească de vreo calitate a băiatului care îi ucisese fratele și încercase s-o ucidă și pe ea.

— Bănuiesc că vor să crească o rasă de super-războinici.

— N-a mers.

Ochii Maiei erau întunecați de tristețe.

Un zgomot atât de ușor, încât ar fi putut trece neauzit, ajungea până la urechea lui Isabelle. Ridică brusc capul și duse mâna la cingătoare, unde era încolăcit biciul ei. Ceva în umbrele groase din capătul camerei, lângă ușă, se mișcă, doar o tresărire foarte slabă, dar Isabelle pornise deja de lângă ceilalți și alerga spre ușă. Se năpusti afară pe hol, lângă lifturi. *Era* ceva acolo — o umbră care se desprinsese din întunericul mai mare și se mișca, ținându-se pe lângă perete. Isabelle prinse viteză și se aruncă înainte, doborând umbra la podea.

Nu era o stafie. În timp ce cădeau amândoi de-a valma, Isabelle surprinse un foarte omenesc mârâit de surpriză venind dinspre silueta întunecată. Se izbiră de podea și se rostogoliră. Silueta era neîndoielnic omenească — mai subțire și mai scundă decât Isabelle, purtând un trening cenușiu și tenişi. Coate ascuțite o loviră pe Isabelle în claviculă. Un genunchi i se înfipse în plex. Ea gemu și se rostogoli într-o parte, bâjbâind după biciul ei. Până să și-l elibereze, silueta era în picioare. Isabelle se întoarse pe burtă, izbind cu biciul înainte; capătul acestuia se înfășură de glezna străinului și se strânse zdravăn. Isabelle smuci de bici și-l smulse pe individ de pe picioare.

Se ridică anevoie, căutându-și cu mâna liberă stela, care era băgată la piept, pe sub rochie. Dintr-o mișcare își gravă Pecetea *nyx* pe brațul său stâng. Vederea i se adaptă rapid, întreaga cameră părând să se umple cu lumină, când runa vederii nocturne își făcu efectul. Își putu vedea atacatorul mult mai clar acum — o siluetă slăbuță, într-un trening cenușiu și tenişi cenușii, dându-se înfricoșată înapoi până se lovi cu spinarea de perete. Gluga treningului îi căzu, dezvelindu-i fața. Capul îi era ras complet, dar fața era în mod cert de femeie, cu pomeți ascuțiți și ochi mari și negri.

— Stai, zise Isabelle și smuci mai tare de bici.

Femeia strigă de durere.

— Nu încerca să scapi târâș.

Femeia își dezveli dinții.

— Râmă, zise ea. Necredincioaso! N-am să-ți spun nimic.

Isabelle își vârî stela la loc în sân.

— Dacă trag destul de tare de biciul ăsta, îți retez piciorul.

Mai zvâcni o dată din bici, strângându-l și mai rău, și se apropie până ajunse în fața femeii, privind-o de sus.

— Copilașii ăia, zise ea, ce s-a întâmplat cu ei?

Femeia scoase un hohot de râs bolborosit.

— N-au fost destul de rezistenți. Vlăstare slabe, prea slabe.

— Prea slabe pentru ce?

Fiindcă femeia nu-i răspunse, Isabelle se răsti la ea:

— Spune-mi sau îți pierzi piciorul. Tu alegi. Să nu crezi că n-am să te las să sângerezi aici, pe podea. Ucigașii de copii nu merită milă.

Femeia șuieră ca un șarpe.

— Dacă-mi faci vreun rău, Ea o să te zdrobească.

— Cine...

Isabelle se opri abrupt, amintindu-și ce spusese Alec. *Talto este un alt nume al lui Lilith. S-ar putea spune că ea este zeița demon a copiilor morți.*

— Lilith, zise ea. O venerezi pe Lilith. Ai făcut toate astea... pentru ea?

— Isabelle!

Era Alec, purtând lumina lui *sandalphon* înaintea lui.

— Ce se întâmplă? Maia și Jordan caută să vadă dacă mai sunt... copii, dar se pare că au fost toți în camera mare. Ce se petrece aici?

— Această... persoană, zise Isabelle cu dezgust, este membră a cultului Bisericii lui Talto. Aparent, o venerează pe Lilith. Și ei i-au ucis pe toți copilașii ăștia pentru ea.

— Nu ucidere! Femeia se ridică anevoie. Nu ucidere. Sacrificiu. Au fost puși la încercare și au fost găsiți slabi. Nu-i vina noastră.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Isabelle. Ați încercat să injectați femeile gravide cu sânge de demon. Dar sângele de demon e o substanță toxică. Nou-născuții n-au putut supraviețui. S-au născut diformi și apoi au murit.

Femeia scânci. Un sunet slab, dar Isabelle văzu că Alec își mijise ochii. Întotdeauna, dintre ei, el era cel mai bun la a citi oamenii.

— Unul dintre pruncii ăia, zise el, a fost al tău. Cum ai putut să-ți injectezi propriul copil cu sânge de demon?

Femeii îi tremura gura.

— N-am făcut-o eu. *Noi* suntem cele care primim injectările de sânge. Mamele. Ne face mai puternice, mai rapide. Și bărbații noștri la fel. Dar ne-am îmbolnăvit. Din ce în ce mai rău. Ne-a căzut părul. Unghiile...

Își ridică mâinile, arătându-și unghiile înnegrite și rădăcinile sfâșiate, însângerate, din care unele căzuseră.

— Suntem toți pe moarte, zise ea și în vocea ei răzbătu o notă slabă de satisfacție. O să fim morți în câteva zile.

— Ea v-a făcut să luați otrava, zise Alec, și voi totuși o venerați?

— Nu înțeleg. Femeia vorbi răgușit, ca prin somn. Nu aveam nimic înainte ca Ea să mă găsească. Nici unul dintre noi nu avea. Eu eram pe străzi. Dormeam pe gurile de aerisire ale metroului, ca să nu înghet. Lilith mi-a dat o casă unde să locuiesc, o familie care să aibă grijă de mine. Să fiu în prezența ei înseamnă să fiu la adăpost. Înainte, niciodată nu m-am simțit în siguranță.

— Ai văzut-o pe Lilith, zise Isabelle, străduindu-se să-și înăbușe stupefacția din voce.

Era obișnuită cu cultele demonice; făcuse un raport despre ele cândva, pentru Hodge. El îi dăduse notă mare pentru el. Cele mai multe culte îi venerau pe demonii pe care și-i imaginau sau îi născoceau. Unele izbuteau să invoce demoni slabi, minori, care fie îi ucideau pe toți când erau eliberați, fie se mulțumeau să fie slujiți de membrii cultului, care le satisfăceau toate nevoile și le cereau atât de puțin în schimb. Dar nu auzise niciodată de vreun cult care să fi venerat un Demon Căpetenie și ai cărui membri chiar să fi *văzut* vreodată demonul în carne și oase. Cu atât mai puțin un Demon Căpetenie atât de puternic ca Lilith, mama magicienilor.

— Ai fost în prezența ei?

Pleoapele femeii se zbătură, închizându-se pe jumătate.

— Da. Cu sângele Ei în mine pot să simt când Ea este aproape. Și Ea este aici, acum.

Isabelle nu se putu stăpâni; mâna îi zbură la pandantiv. Pulsase în reprize de când intraseră în clădire; presupusese că asta se întâmpla din cauza sângelui de demon din copii, dar prezența apropiată a unui Demon Căpetenie explica mai bine semnalele.

— E aici? Unde?

Femeia părea să adoarmă.

— Sus, zise ea vag. Cu băiatul vampir. Cel care umblă ziua. Ea ne-a trimis să i-l aducem, dar era protejat. N-am putut să punem mâna pe el. Cei care s-au dus să-l prindă au murit. Atunci, când Fratele Adam

s-a întors și ne-a spus că băiatul era ocrotit de focul divin, Stăpâna Lilith s-a mâniat. L-a ucis pe loc. A fost norocos să moară de mâna Ei... atât de norocos!

Răsufla horcăit.

— Dar Ea e deșteaptă, Stăpâna Lilith. A găsit o altă cale de a-l aduce pe băiat...

Biciul căzu deodată din mâna fără vlagă a lui Isabelle.

— Simon? L-a adus pe Simon aici? De ce?

— „Nimeni din cei ce intră în Ea nu se mai întoarce...", șopti femeia.

Isabelle se lăsă în genunchi, înșfăcând biciul.

— Încetează, zise ea cu glas tremurat. Nu te mai văicări și spune-mi unde e băiatul. Unde l-a dus? Unde e Simon? Spune-mi sau o să...

— Isabelle, zise Alec apăsat. Iz, n-are rost. A murit.

Isabelle se uită la femeie nevenindu-i să creadă. Murise, se pare, între două răsuflări, cu ochii larg deschiși, cu fața deodată relaxată. Acum se putea vedea, dincolo de urmele înfometării, dincolo de faptul că era cheală și vânătă, că fusese foarte tânără, cel mult douăzeci de ani.

— Fir-ar să fie!

— Nu pricep, zise Alec. Ce vrea un Demon Căpetenie de la Simon? El e vampir. E drept, un vampir puternic, dar...

— Pecetea lui Cain, îi răspunse Isabelle neatentă. Asta trebuie să aibă legătură cu Pecetea. Cu siguranță.

Se îndreptă spre lift și apăsă nervoasă pe buton.

— Dacă Lilith a fost într-adevăr prima nevastă a lui Adam, iar Cain a fost fiul lui Adam, atunci Pecetea lui Cain e aproape la fel de veche ca și ea.

— Unde te duci?

— A zis că sunt sus, îi răspunse Isabelle. O să caut la fiecare etaj până-l găsesc.

— Nu-i poate face nici un rău, Izzy, zise Alec, pe tonul lui rezonabil pe care Isabelle nu-l putea suferi. Știu că ești îngrijorată, dar el are Pecetea lui Cain; este de neatins. Nici măcar un Demon Căpetenie nu-i poate face rău. Nimeni nu poate.

Isabelle se încruntă la fratele ei.

— Și atunci ce crezi că vrea de la el? Doar să aibă pe cineva care să-i aducă rufele de la curățătorie ziua? Pe cuvânt, Alec...

Se auzi un *bing* și se aprinse săgeata de deasupra celui mai îndepărtat lift. Isabelle porni într-acolo, în timp ce ușile începeau să se deschidă. Lumina se revărsă dinăuntru... și după lumină, un val de bărbați și femei — fără păr, slabi, piele și os, purtând treninguri cenușii și teniși — inundă holul. Agitau arme grosolane, alese din deșeurile de construcție: cioburi zimțate de sticlă, armături smulse cu bucăți întregi de beton. Nici unul nu vorbea. Într-o tăcere pe cât de absolută, pe atât de nefirească, ieșiră din lift toți ca unul și se năpustiră asupra lui Alec și Isabelle.

18

CICATRICE DE FOC

NORII SE ROSTOGOLISERĂ DEASUPRA FLUVIULUI, CUM SE ÎNTÂMPLA uneori noaptea, aducând cu ei o ceață groasă. Nu ascundea ceea ce se întâmpla pe acoperiș, ci doar așternea un soi de nebuloasă peste toate celelalte. Clădirile care se ridicau în jurul lor deveniseră niște piloni nedeslușiți de lumină, iar luna abia mai lumina, ca o lampă camuflată, prin norii joși mânați de vânt. Bucățile sparte din sticla sicriului, împrăștiate pe dalele de jos, străluceau ca așchiile de gheață, iar Lilith strălucea și ea, palidă sub lună, urmărindu-l pe Simon care se aplecase peste trupul neînsuflețit al lui Sebastian și-i bea sângele.

Clary îndura cu greu să privească. Știa că Simon ura ceea ce făcea; știa că o făcea pentru ea. Pentru ea și chiar, într-o oarecare măsură, pentru Jace. Și știa care urma să fie pasul următor în ritual. Simon urma să-și dea sângele, de bunăvoie, lui Sebastian, după care avea să moară. Vampirii pot muri când sunt secați de sânge. El avea să moară, iar ea o să-l piardă pentru totdeauna, și asta va fi — totul va fi — numai din vina ei.

Îl putea simți pe Jace în spatele său, cu brațele încă strânse în jurul ei, iar inima lui bătea ușor, regulat, pe omoplatul ei. Își aminti cum o ținuse

pe treptele Sălii Acordurilor, în Idris. Murmurul vântului printre frunze când o sărutase, mâinile lui calde pe obrajii ei. Modul în care îi simțise ea inima bătând, și se gândise că nici o altă inimă nu bătea ca a lui, de parcă fiecare pulsație a sângelui lui se potrivea după a ei.

Trebuia să fie pe undeva, înăuntru. Ca Sebastian în închisoarea lui de sticlă. Trebuia să existe o cale să ajungă la el.

Lilith îl urmărea pe Simon, aplecat peste Sebastian, cu ochii larg deschiși și ficși. Clary și Jace ar fi putut la fel de bine să nu se afle acolo.

— Jace, șopti Clary. Jace, nu vreau să văd asta.

Se lipi cu spatele de el, de parcă ar fi încercat să se cuibărească în brațele lui, apoi se prefăcu a tresări când cuțitul îi trecu ușor peste gât.

— Te rog, Jace, șopti ea. N-ai nevoie de cuțit. Știi că nu te pot răni.

— Dar de ce...

— Vreau doar să mă uit la tine. Vreau să-ți văd fața.

Îi simți pieptul ridicându-se și coborând o dată, rapid. Un fior îl străbătu de parcă s-ar fi luptat cu ceva, încercând să răzbată. Apoi se mișcă, în felul în care numai el se putea mișca, atât de iute, încât păru o flamă. Își ținu brațul drept strâns în jurul ei, iar cu mâna stângă vârî cuțitul la cingătoare.

Inima ei tresăltă înnebunită. *Aș putea fugi,* se gândi ea, dar el ar fi prins-o, iar asta dură doar o clipă. Câteva secunde mai târziu, ambele brațe erau din nou în jurul ei, iar mâinile lui, așezate pe brațele ei, o întorceau. Iar când o răsuci cu fața la el, îi simți degetele plimbându-se pe spatele ei, pe brațele ei goale, tremurătoare.

Acum se uita în partea opusă lui Simon, și deopotrivă opusă femeii demon, deși le simțea prezența în spatele ei, trecându-i fiori pe șira spinării. Își aținti privirile spre Jace. Fața lui îi era atât de familiară! Trăsăturile, modul în care părul îi cădea pe frunte, ușoara cicatrice deasupra pometelui, o alta la tâmplă. Genele lui, un pic mai închise decât părul. Ochii lui erau de culoarea sticlei galben pal. Aici era deosebirea, gândi ea. Încă arăta ca Jace, dar ochii lui erau limpezi și goi, de parcă s-ar fi uitat printr-o fereastră într-o cameră pustie.

— Mi-e frică, zise ea.

El îi mângâie umărul, trimițându-i fiori prin tot trupul; cu o senzație de îngrețoșare, își dădu seama că încă răspundea la atingerea lui.

— N-am să las să ți se întâmple nimic.

Ea se uită cu atenție la el. *Chiar crezi asta, nu-i așa? Cumva, poți vedea decuplarea dintre faptele și intențiile tale. Cumva, ea ți-a răpit asta.*

— N-ai fi în stare s-o oprești, zise ea. O să mă ucidă, Jace.

El clătină din cap.

— Nu. N-ar face asta.

Clary ar fi vrut să țipe, dar, precaută, își păstră deliberat vocea calmă.

— Știu că ești acolo, înăuntru, Jace. Adevăratul Jace.

Se lipi mai tare de el. Catarama cingătorii lui îi intra în burtă.

— Ai putea să te lupți cu ea...

Greșise spunând asta. El se încordă tot și ea văzu o lucire de suferință în ochii lui, privirea unui animal prins în cursă. În clipa următoare, se preschimbă în asprime.

— Nu pot.

Ea se cutremură. Expresia de pe chipul lui era crâncenă, atât de crâncenă! La tremurul ei, ochii lui se îmblânziră.

— Ți-e frig? zise și, pentru moment, vocea era din nou a lui Jace, îngrijorat să-i fie ei bine.

I se ridică un nod dureros în gât.

Ea dădu din cap, deși frigul fizic era ultimul lucru la care-i stătea mintea.

— Pot să-mi vâr mâinile în jacheta ta?

El dădu din cap. Jacheta lui nu era încheiată; ea-și strecură brațele înăuntru, mâinile atingându-i ușor spatele. Totul era nepământean de tăcut. Orașul părea încremenit într-o prismă de gheață. Chiar și lumina radiind din clădirile înconjurătoare era neclintită și rece.

El respira încet, egal. Prin pânza sfâșiată a cămășii, ea îi putu vedea runa de pe piept. Părea să pulseze când respira. Era dezgustătoare, gândi ea, prinsă de el așa, ca o lipitoare, sugând ce era bun, ce era Jace.

Își aminti ce îi spusese Luke despre distrugerea unei rune. *Dacă o desfigurezi îndeajuns, poți să-i micșorezi sau să-i anulezi puterea. Uneori, în bătălie,*

inamicul o să încerce să ardă sau să taie bucăți din pielea unui vânător de umbre doar ca să-l deposedeze de puterea runelor sale.

Își ținu ochii ațintiți asupra feței lui Jace. *Uită de ceea ce se întâmplă,* gândi ea. *Uită de Simon, de cuțitul de la gâtul tău. Ce spui acum contează mai mult decât orice ai spus înainte.*

— Îți mai aduci aminte ce mi-ai spus în parc? șopti ea.

El se uită în jos la ea, surprins.

— Ce?

— Când ți-am spus eu că nu știu italiană. Eu mi-aduc aminte ce mi-ai spus, ce însemna citatul acela. Ai spus că însemna că dragostea este cea mai puternică forță de pe Pământ. Mai puternică decât orice altceva.

O cută vagă apăru între sprâncenele lui.

— Nu...

— Ba da.

Ai grijă ce spui, își zise ea, dar nu se putu abține, nu reuși să-și rețină încordarea care îi răzbătea în voce.

— Îți amintești și tu. Este cea mai puternică forță, așa ai spus. Mai puternică decât Cerul sau Iadul. Trebuie să fie mai puternică și decât Lilith.

Nimic. Se uita la ea de parcă n-o putea auzi. Parcă ar fi strigat într-un tunel întunecat, gol. *Jace, Jace, Jace! Știu că ești înăuntru.*

— Există o cale prin care m-ai putea proteja și totuși să faci ce vrea ea, zise Clary. N-ar fi ăsta cel mai bun lucru?

Își lipi trupul de al lui, simțindu-și stomacul răscolindu-i-se. Parcă-l ținea pe Jace dar nu-i plăcea — și una, și alta în același timp, bucurie și groază amestecate. Și îi putea simți trupul reacționând la al ei, bătăile ca de tobă ale inimii lui în urechi, în venele ei; nu încetase să o dorească, indiferent câte niveluri de control exercita Lilith asupra minții lui.

— O să-ți șoptesc, zise ea, atingându-i ușor gâtul cu buzele. Inspiră mirosul lui, la fel de familiar ca și mirosul pielii ei. Ascultă!

Își lăsă capul pe spate, iar el se aplecă s-o audă — și mâna ei se mișcă de pe mijlocul lui pentru a se încleșta pe mânerul cuțitului de la cingătoarea lui. Îl aduse fulgerător în sus, exact cum îi arătase el când

se antrenaseră, potrivindu-i greutatea în palmă, și îl crestă superficial cu lama peste partea stângă a pieptului, într-un arc larg. Jace scoase un strigăt — mai mult de surprindere decât de durere, ghici ea — și sângele izbucni din tăietură, împrăștiindu-se pe pielea lui, ascunzând runa. El își duse mâna la piept; când o dezlipi și o văzu roșie, se uită la ea, cu ochii mari, de parcă într-un fel ar fi fost cu adevărat rănit, și cu adevărat incapabil să creadă în trădarea ei.

Clary se răsuci de lângă el, când Lilith strigă. Simon nu mai era aplecat deasupra lui Sebastian; se ridicase și se uita la Clary, cu podul palmei lipit de gură. Sânge negru de demon îi picura de pe bărbie pe cămașa albă. Ochii îi erau larg deschiși.

— Jace, vocea lui Lilith se înălță uluită. Jace, pune mâna pe ea... Îți poruncesc...

Jace nu se mișcă. Se uita lung de la Clary la Lilith, la mâna lui însângerată și înapoi. Simon începuse să se dea înapoi, îndepărtându-se de Lilith; deodată se opri cu un spasm și se îndoi, căzând în genunchi. Lilith se întoarse repede de la Jace și înaintă spre Simon, cu fața ei crudă schimonosită.

— Ridică-te! țipă ea. Ridică-te în picioare! I-ai băut sângele. Acum are nevoie de al tău!

Simon se căzni să se ridice, apoi alunecă fără vlagă la pământ. Icni, vărsând sânge negru. Clary își aminti de el în Idris, spunând că sângele lui Sebastian era ca otrava. Lilith își ridică piciorul, pregătindu-se să-l lovească — apoi se clătină înapoi, ca și când o mână invizibilă o îmbrâncise, cu putere. Lilith țipă ascuțit — fără cuvinte, doar un țipăt ca acela de cucuvea. Era un sunet de ură și de furie pură.

Nu era un sunet pe care l-ar fi putut scoate o ființă umană; Clary îl simți de parcă nenumărate așchii ascuțite de sticlă îi fuseseră înfipte în urechi. Ea strigă:

— Lasă-l în pace pe Simon! Îi e rău. Nu vezi că îi e rău?

Regretă imediat că vorbise. Lilith se întoarse încet, privirea ei alunecând peste Jace, rece și imperioasă.

— Ți-am mai spus, Jace Herondale. Vocea ei răsună cu putere: N-o lăsa pe fată să iasă din cerc. Ia-i arma.

Clary aproape că nici nu-și dăduse seama că mai ținea încă în mână cuțitul. Era atât de înghețată, încât era aproape amorțită, dar dincolo de asta, un val de insuportabilă furie împotriva lui Lilith — împotriva a tot — o făcu să-și poată mișca brațul. Aruncă jos cuțitul. Acesta alunecă pe dale, oprindu-se la picioarele lui Jace. El se uită la el cu ochi orbi, de parcă nu mai văzuse niciodată o armă până atunci.

Gura lui Lilith deveni o tăietură subțire și roșie. Albul ochilor ei dispăru; se făcură în întregime negri. Nu mai arăta a om.

— Jace, șuieră ea. Jace Herondale, mă auzi. Și mi te vei supune.

— Ia-l, zise Clary, uitându-se la Jace. Ia-l și ucide-o ori pe ea, ori pe mine. E alegerea ta.

Încet, Jace se aplecă și luă cuțitul.

Alec avea pumnalul *sandalphon* într-o mână și un *hachiwara* — bun pentru a para mai mulți atacatori deodată — în cealaltă. Cel puțin șase sectanți zăceau la picioarele lui, morți sau lipsiți de cunoștință.

Alec se luptase cu destui demoni înainte, dar era ceva deosebit de straniu să lupți cu adepții Bisericii lui Talto. Se mișcau toți deodată, mai puțin ca oamenii, și mai curând ca un val nepământean, întunecat — nepământean pentru că erau atât de tăcuți și atât de bizar de puternici și de rapizi. De asemenea, păreau cu totul lipsiți de frica de moarte. Deși Alec și Isabelle le strigau să se oprească, ei continuau să înainteze ca o hoardă mută, strânși unul într-altul, repezindu-se la vânătorii de umbre cu absurditatea irațională a lemingilor care se aruncă peste o faleză. Îi siliseră pe Alec și pe Isabelle să se retragă pe hol și în camera mare, deschisă, plină cu piedestalele de piatră, când zgomotul de luptă îi aduseră în goană pe Jordan și pe Maia: Jordan preschimbat în lup, Maia încă om, dar cu ghearele complet scoase.

Sectanții aproape că nici nu le înregistrară prezența. Luptau mai departe, căzând ca spicele, în timp ce Alec, Maia și Jordan îi loveau cu pumnalele, ghearele și cuțitele lor. Biciul lui Isabelle zbura tremurător și spinteca trupuri, trimițând jeturi de sânge prin aer. Maia, în special, se achita cu brio de datorie. Pe puțin o duzină de sectanți zăceau doborâți în jurul ei, în timp ce ea îl ataca pe un altul cu o furie dezlănțuită, cu ghearele înroșite de sânge până la încheieturi.

Un sectant veni în fugă spre Alec și se repezi la el, cu mâinile întinse. Gluga îi era trasă pe cap; Alec nu-i putea vedea fața, nici nu-i putea ghici sexul sau vârsta. Înfipse lama lui *sandalphon* în stânga pieptului atacatorului. Acesta strigă — un strigăt de bărbat, puternic și aspru. Omul se prăbuși, încleștându-și mâinile la piept, unde flăcările dansau la marginea găurii făcute în bluza lui de trening. Alec întoarse capul, îngrețoșat. Ura să privească ce li se întâmpla oamenilor când un pumnal de seraf le pătrundea în carne.

Deodată simți o arsură grozavă peste spinare și se întoarse, văzând un al doilea sectant mânuind o bucată zimțată de armătură. Acesta nu avea gluga pe cap — un bărbat, cu fața atât de slabă încât oasele pomeților păreau să-i împungă pielea. El scoase un șuierat și se repezi din nou la Alec, care sări într-o parte, arma vâjâind pe lângă el, fără să-l atingă. El se răsuci și lovi cu piciorul mâna sectantului; bara de fier zăngăni pe podea, iar sectantul se dădu înapoi, aproape împiedicându-se de un cadavru — și fugi.

Alec șovăi o clipă. Sectantul care tocmai îl atacase ajunsese aproape de ușă. Alec știa că ar fi trebuit să-l urmărească — își dădea seama că omul ar putea alerga să avertizeze pe cineva sau să cheme întăriri —, dar se simți extrem de obosit, dezgustat și un pic îngrețoșat. Oamenii ăștia ar fi putut fi posedați; poate că nici nu mai erau oameni cu adevărat, dar lui i se părea în continuare că tot niște ființe omenești omoară.

Se întrebă ce avea să zică Magnus, dar dacă era să spună adevărul, știa deja. Alec mai luptase cu astfel de creaturi și altă dată, cu adepții unui cult închinător la demoni. Aproape tot ce era omenesc în ei fusese consumat de demon pentru energie, lăsându-le doar o poftă ucigașă de a omorî și un trup omenesc murind încet, în chinuri. Erau imposibil de ajutat: incurabili, de nelecuit. Auzi vocea lui Magnus de parcă magicianul ar fi stat lângă el: „Uciderea lor este cel mai milostiv lucru pe care îl poți face."

Vârându-și *hachiwara* înapoi la cingătoare, Alec porni în urmărire, izbind în ușă din goană și năpustindu-se pe hol, după sectantul fugar. Holul era pustiu, ușa celui mai îndepărtat lift era larg deschisă și un ciudat sunet ascuțit de alarmă răsuna pe culoar. Mai multe culoare se ramificau din foaier. Ridicând din umeri în sinea lui, Alec alese unul la întâmplare și se repezi de-a lungul lui.

Se trezi într-un labirint de camere mici, care abia fuseseră terminate — tapetul fusese lipit în grabă, buchete de cabluri electrice multicolore încolțeau în găurile din ziduri. Pumnalul de seraf arunca o țesătură de lumină și de umbre pe pereți, în timp ce Alec trecea, precaut, prin camere, cu nervii încordați. La un moment dat, lumina prinse o mișcare și sări speriat. Coborând lama, văzu o pereche de ochi roșii și un corp mic și cenușiu strecurându-se într-o gaură din perete. Gura lui Alec se contractă. Ăsta era New Yorkul. Până și într-o clădire atât de nouă ca asta existau șobolani.

În cele din urmă, camerele se deschiseră într-una mai spațioasă — nu atât de mare ca sala cu piedestalele, dar mult mai mare decât celelalte. Și aici era un perete de sticlă, cu plăci de carton lipite peste unele părți din el.

O formă întunecată era ghemuită într-un colț al încăperii, în apropiere de o secțiune neacoperită de țevăraie. Alec se apropie cu prudență. Era oare o festă jucată de lumină? Nu, forma se putea recunoaște drept omenească, o siluetă chircită, în haine întunecate. Runa vederii nocturne a lui Alec îl înțepă, iar el își miji ochii, înaintând. Forma se deslușì, devenind hotărât aceea a unei femei zvelte, desculțe, cu mâinile legate cu lanțuri în fața ei, de o țeavă. Ea își înălță capul, când Alec se apropie, și lumina slabă ce pătrundea pe ferestre i se reflectă în părul blond-alb.

— Alexander? zise ea, vocea trădându-i uluirea. Alexander Lightwood?

Era Camille.

— *Jace!*

Vocea lui Lilith plesni ca un bici pe piele; până și Clary bătu în retragere la auzul ei.

— Îți poruncesc să...

Brațul lui Jace își luă avânt — Clary se încordă, adunându-și puterile — și azvârli cuțitul spre Lilith. Se învârti șuierând prin aer și se înfipse în pieptul ei; ea se clătină dându-se înapoi, pierzându-și echilibrul. Călcâiele lui Lilith alunecară pe dalele netede; femeia demon se redresă și, mârâind, își duse mâinile la piept și își smulse cuțitul. Lătrând

ceva într-o limbă pe care Clary n-o putea înțelege, îl lăsă apoi la pământ. Acesta căzând, continua să sfârâie, cu lama pe jumătate mâncată ca de un acid puternic.

Ea se răsuci spre Clary.

— Ce i-ai făcut? Ce a făcut?

Ochii ei fuseseră complet negri, cu o clipă înainte. Acum păreau să se umfle și să-i iasă din orbite. Mici șerpi negri îi ieșiră din găvane; Clary scoase un strigăt și se dădu înapoi, împiedicându-se și aproape căzând peste un gard viu scund. Aceasta era Lilith pe care o știa ea din viziunea trimisă de Ithuriel, cu ochi șerpești și voce aspră, răsunătoare. Ea înaintă spre Clary...

Și deodată, Jace era între ele, tăindu-i calea lui Lilith. Clary făcu ochii mari. Era din nou el însuși. Părea să ardă de focul dreptății, ca Raziel în acea noapte cumplită de pe malul Lacului Lyn. Își scosese un pumnal de seraf de la cingătoare; luciul lui alb-argintiu se reflecta în ochii lui; sângele șiroia din spintecătura cămășii și i se întindea pe piele. Modul în care se uita la ea, la Lilith — dacă îngerii s-ar fi putut ridica în Iad, gândi Clary, așa ar fi arătat.

— Mihail, zise el.

Iar Clary nu-și dădu seama dacă era puterea acelui nume sau furia din vocea lui, dar pumnalul pe care-l ținea el se aprinse mai strălucitor decât oricare alt pumnal de seraf pe care-l văzuse ea vreodată. Ea își feri privirea pentru o clipă, orbită, și îl văzu pe Simon zăcând într-un ghem întunecat alături de sicriul de sticlă al lui Sebastian.

Inima i se răsuci în piept. Dacă sângele lui Sebastian îl otrăvise? Pecetea lui Cain n-avea să-l ajute. Fusese ceva ce făcuse de bunăvoie, împotriva lui însuși. Pentru ea. *Simon.*

— Ah, Mihail! Vocea lui Lilith gâlgâi de râs și se mișcă spre Jace. Conducătorul oștilor Domnului. L-am cunoscut.

Jace ridică pumnalul de seraf; strălucea ca o stea, atât de puternic, încât Clary se întrebă dacă îl putea vedea tot orașul, ca pe lumina unui reflector străpungând cerul.

— Nu te apropia.

Lilith, spre surprinderea lui Clary, se opri.

— Mihail l-a ucis pe demonul Sammael, pe care l-am iubit, zise ea. Oare de ce, micule vânător de umbre, îngerii voștri sunt atât de reci și de nemiloși? De ce îl zdrobesc pe cel ce nu li se supune?

— Habar n-aveam că tu erai așa o susținătoare a liberei voințe, zise Jace, iar modul în care o spuse, cu vocea grea de sarcasm, o asigură pe Clary mai mult ca orice altceva că era el însuși din nou. Ce-ai zice atunci să ne lași pe toți să plecăm de pe acoperișul ăsta în clipa asta? Pe mine, pe Simon și pe Clary? Ce-ai zice, căpetenie de demoni? S-a sfârșit. Nu mă mai controlezi acum. N-o să-i fac rău lui Clary, iar Simon n-o să-ți asculte poruncile. Cât despre bucata aceea de murdărie pe care încercai s-o resuscitezi — îți sugerez să scapi de ea înainte să înceapă să putrezească. Pentru că el nu mai învie și a depășit cu mult termenul de garanție.

Fața lui Lilith se schimonosi.

Scuipă spre Jace, iar scuipatul ei era o flamă neagră ce lovi pământul și deveni un șarpe ce se mișcă în zigzag spre el, cu fălcile larg deschise. El îl zdrobi sub bocanc și se repezi la femeia demon, cu lama înainte; dar Lilith dispăruse ca umbra risipită de lumina îndreptată asupra ei, reîntrupându-se exact în spatele lui. Când el se întoarse, ea întinse o mână aproape leneș și îl plesni cu palma deschisă peste piept.

Jace fu aruncat cât colo, *Mihail* scăpându-i din mână și alunecând pe dalele de piatră. Jace zbură prin aer și se izbi de zidul jos al acoperișului cu atâta forță, că apărură crăpături în piatră. Se prăbuși, vizibil zdruncinat.

Cu o exclamație, Clary alergă după pumnalul de seraf, dar nu-l mai ajunse. Lilith o prinse pe Clary cu mâinile ei subțiri, înghețate și o azvârli cu o forță incredibilă. Clary nimeri într-o tufă de gard viu, crengile biciuindu-i fără milă pielea, despicându-i-o în răni lungi. Se chinui să se ridice, rochia fiindu-i prinsă în rămuriș. Auzi mătasea sfâșiindu-se când se eliberă smucindu-se și, când se întoarse, o văzu pe Lilith săltându-l pe Jace în picioare, cu o mână înfiptă în pepții cămășii lui însângerate.

Lilith rânji la el, iar dinții ei erau deopotrivă negri și lucitori ca metalul.

— Mă bucur că ești pe picioarele tale, micule nefilim. Vreau să-ți văd fața când te ucid și nu să te înjunghii pe la spate, cum i-ai făcut tu fiului meu.

Jace își șterse fața cu mâneca; sângera de la o tăietură lungă de pe obraz, iar mâneca i se înroși.

— El nu e fiul tău. Tu doar i-ai donat niște sânge. Asta nu-l face al tău. Mamă a magicienilor... — întoarse capul și scuipă sânge — tu nu ești mama nimănui.

Șerpii ochilor lui Lilith săgetau înainte și înapoi, furioși. Clary, descâlcindu-se cu greu din tufă, văzu că fiecare dintre capetele șerpilor avea doi ochi luminoși, roșii. Lui Clary i se întoarse stomacul pe dos la zvârcolirile șerpilor, privirea lor părând să alunece în sus și în jos pe trupul lui Jace.

— Să-mi taie runa pe din două. Ce crud, scuipă ea.

— Dar eficient, zise Jace.

— Nu poți să câștigi împotriva mea, Jace Herondale, zise ea. Poate că ești tu cel mai mare vânător de umbre pe care l-a cunoscut lumea asta, dar eu sunt mai mult decât un Demon Căpetenie.

— Atunci luptă-te cu mine, zise Jace. O să-ți dau o armă. Eu o să am pumnalul de seraf. Luptă-te cu mine corp la corp și-o să vedem cine învinge.

Lilith se uită la el și clătină încet din cap, părul negru învolburându-se în jurul ei ca fumul.

— Eu sunt cel mai bătrân dintre demoni, zise ea. Dar nu sunt *bărbat*. N-am nici un fel de mândrie masculină ca să poți să mă păcălești tu cu asta și nu sunt interesată de lupta dreaptă. Asta este o slăbiciune în întregime a sexului tău, nu al meu. Eu sunt femeie. O să folosesc orice armă și toate armele ca să obțin ceea ce vreau.

Îi dădu drumul, cu un brânci pe jumătate disprețuitor; Jace se împletici pe moment, dar se echilibră repede și se aplecă la pământ după scânteietorul pumnal al lui Mihail.

Îl înșfăcă exact când Lilith râse și își ridică mâinile. Umbre semiopace explodară din palmele sale deschise. Chiar și Jace păru șocat când umbrele se materializară în formele a doi demoni gemeni, negri, cu ochi

luminoși, roșii. Atinseră pământul, râcâindu-l cu labele și mârâind. Erau câini, gândi Clary uluită, doi câini negri, slăbănogi, feroce care aduceau de departe cu dobermanii.

— Câinii Iadului, spuse repede Jace. Clary...

Se întrerupse abrupt când unul dintre câini sări asupra lui, cu botul căscat larg cât de rechin, din gâtlejul lui izbucnind un urlet prelung, de copoi care a luat urma. În clipa următoare, cel de-al doilea făcea un salt prin aer, repezindu-se direct spre Clary.

— Camille! Alec simțea că i se învârte capul. Ce faci aici?

Își dădu seama imediat că părea un idiot. Se abținu cu greu să nu-și ardă o palmă peste frunte. Ultimul lucru pe care-l dorea era să facă figură de prost în fața fostei iubite a lui Magnus.

— A fost Lilith, zise femeia vampir cu voce firavă, tremurătoare. Ea și-a pus adepții cultului ei să ia cu asalt Sanctuarul. Nu e protejat împotriva oamenilor, iar ei sunt oameni — la origini. Mi-au tăiat lanțurile și m-au adus aici, la ea.

Își înălță mâinile: lanțurile care-i legau încheieturile de țeavă zornăiră.

— M-au maltratat.

Alec se lăsă pe vine, ajungând cu ochii la același nivel cu ai lui Camille. Vampirii nu se învinețesc — se vindecă prea repede pentru asta —, dar părul ei era năclăit de sânge pe partea stângă și atunci se gândi că poate spunea adevărul.

— Hai să zicem că te cred, zise el. Ce a vrut de la tine? Din câte știu eu, nicăieri nu scrie că Lilith ar avea un interes deosebit pentru vampiri.

— Știi de ce mă ținea prizonieră Conclavul, răspunse ea. Trebuie să fi auzit.

— Ai ucis trei vânători de umbre. Magnus a spus că te-ai apărat susținând că ai făcut-o pentru că așa îți poruncise cineva... Lilith?

— Dacă-ți spun, o să m-ajuți?

Buza de jos îi tremura. Ochii ei erau enormi, verzi, imploratori. Era foarte frumoasă. Alec se întrebă dacă ea îl privise odinioară și pe Magnus astfel. Îl făcea să vrea s-o strângă de gât.

— S-ar putea, zise el, uluit de răceala din vocea lui. Nu ai prea multă putere de a negocia aici. Aş putea pleca şi să te las pentru Lilith, căci asta n-ar însemna nici o diferenţă pentru mine.

— Ba da, ar însemna, zise ea. Vocea ei era joasă. Magnus te iubeşte. Nu te-ar fi iubit dacă ai fi fost genul de persoană care ar putea abandona pe cineva neajutorat.

— Te-a iubit *pe tine*, zise Alec.

Ea zâmbi nostalgic.

— Pare să fi învăţat mai bine de-atunci.

Alec se legănă uşor pe călcâie.

— Uite, zise el, spune-mi adevărul. Dacă o faci, te dezleg şi te duc la Conclav. Or să te trateze mai bine decât ar face-o Lilith.

Ea se uită la încheieturile sale, legate cu lanţuri de ţeavă.

— Conclavul m-a înlănţuit, zise ea. Lilith m-a înlănţuit. Văd prea puţină deosebire între ele în tratamentul pe care mi l-au aplicat.

— Bănuiesc că atunci rămâne la alegerea ta. Ai încredere în mine sau în ea, zise Alec.

Mergea la noroc, ştia şi el. Ea aşteptă câteva momente în tensiune, până să răspundă:

— Prea bine. Dacă Magnus are încredere în tine, o să am şi eu încredere în tine.

Îşi înălţă capul, străduindu-se pe cât putea să arate demnă, în pofida hainelor rupte şi a părului mânjit de sânge.

— Lilith a venit la mine, nu m-am dus eu la ea. A auzit că încercam să-mi recâştig poziţia ca lider al clanului din Manhattan de la Raphael Santiago. A zis c-o să mă ajute ea, dacă şi eu o voi ajuta pe ea.

— S-o ajuţi ucigând vânători de oameni?

— Le voia sângele, zise Camille. Era pentru copiii ăia. Injecta sânge de vânător de umbre şi de demon în mame, încercând să repete ceea ce i-a făcut Valentine fiului său. N-a mers totuşi. Copiii ieşeau diformi, apoi mureau.

Înfrânându-şi expresia revoltată de pe chip, adăugă:

— La început, n-am ştiut *pentru ce* îi trebuia ei sângele. Poate că n-ai o părere prea bună despre mine, dar n-am nici o înclinaţie să ucid nevinovaţi.

— N-ar fi trebuit s-o faci, zise Alec, doar pentru că ți-a propus ea.
Camille zâmbi obosită.

— Când ajungi la vârsta pe care o am eu, înseamnă că ai învățat să joci corect — să faci alianțele potrivite la momentele potrivite. Ca să te aliezi nu doar cu cel puternic, dar și cu aceia despre care crezi că te vor face puternic. Am știut că dacă nu sunt de acord s-o ajut pe Lilith, mă va ucide. Demonii nu sunt de încredere prin natura lor, iar ea s-a gândit că m-aș putea duce la Conclav cu ceea ce știam despre planurile ei de a omorî vânători de umbre, chiar dacă eu îi făgăduisem c-o să tac. Am riscat socotind că Lilith era o primejdie mai mare pentru mine decât era neamul vostru.

— Și n-ai avut nimic împotrivă să ucizi vânători de umbre.

— Erau foști membri ai Cercului, zise Camille. Uciseseră pe mulți din neamul meu. Și dintr-al tău.

— Și Simon Lewis? Pentru ce te interesa?

— Toți îl vor pe Diurn de partea lor. Camille ridică din umeri. Și eu știam că avea Pecetea lui Cain. Unul dintre vampirii supuși ai lui Raphael îmi este încă loial mie. El mi-a transmis informația. Mai sunt câțiva repudiați care o știu. Asta îl face un aliat de o incalculabilă valoare.

— De aceea îl vrea Lilith?

Camille făcu ochii mari. Pielea ei era foarte palidă și, pe sub ea, Alec putea vedea că venele i se înnegriseră, desenul lor începând să se întindă pe albeața feței sale, precum crăpăturile în porțelan. Dacă rămân prea mult timp fără sânge, vampirii înfometați devin sălbatici și în cele din urmă își pierd cunoștința. Cu cât sunt mai bătrâni, cu atât pot întârzia momentul hrănirii, dar Alec nu putu să nu se întrebe cât trecuse de când nu se hrănise ea.

— Ce vrei să spui? întrebă Camille.

— După toate aparențele, l-a chemat pe Simon la o întâlnire, zise Alec. Sunt pe aici pe undeva, în clădirea asta.

Camille întârzie puțin cu privirea în gol, apoi râse.

— Ce ironie, zise. Ea nu mi-a pomenit nimic despre el, iar eu nu i-am pomenit nimic ei, și totuși amândouă îl urmăream pentru

propriile scopuri. Dacă îl vrea ea, atunci e pentru sângele lui. Ritualul pe care îl pregătește este cu siguranță unul de magie de sânge. Sângele lui, amestec de sânge de repudiat și de vânător de umbre, i-ar fi de mare folos.

Alec simți o undă de neliniște.

— Dar nu-l poate răni. Pecetea lui Cain...

— O să găsească ea o cale să evite asta, zise Camille. Ea este Lilith, mama magicienilor. Trăiește de *foarte* multă vreme, Alexander.

Alec se ridică în picioare.

— Atunci ar fi mai bine să aflu ce face.

Lanțurile lui Camille zornăiră când încercă să se ridice în genunchi.

— Stai... dar ai spus c-o să mă eliberezi.

Alec se întoarse și se uită la ea.

— N-am spus. Am spus că voi lăsa Conclavul să se ocupe de tine.

— Dar dacă mă lași aici, nimic n-o împiedică pe Lilith să mă găsească ea prima.

Își aruncă părul năclăit de sânge pe spate; cute de încordare se arătară pe fața ei.

— Alexander, te rog. Te implor...

— Cine-i Will? întrebă Alec.

Cuvintele îi ieșiseră subit, pe neașteptate din gură, spre groaza lui.

— Will?

Pentru moment, fața ei era nedumerită; apoi începu să dea semne că a înțeles, părând aproape amuzată.

— Ai auzit discuția mea cu Magnus.

— O parte din ea. Alec răsuflă precaut. Will e mort, nu-i așa? Vreau să spun, Magnus a zis că l-a cunoscut demult...

— Știu ce te frământă, micule vânător de umbre.

Vocea lui Camille devenise melodioasă și mângâietoare. În spatele ei, pe ferestre, Alec putu vedea luminile pâlpâitoare ale unui avion îndepărtat, care zbura pe deasupra orașului.

— La început, ai fost fericit. Te-ai gândit la prezent, nu la viitor. Acum ți-ai dat seama. Tu o să îmbătrânești și, într-o bună zi, o să mori.

Dar Magnus, nu. El o să continue. Voi doi nu veți îmbătrâni împreună. În loc de asta, vă veți despărți.

Alec se gândi la oamenii din avion, foarte sus, în aerul înghețat, uitându-se în jos la oraș ca la un câmp de diamante scânteietoare, jos, la mare distanță. Bineînțeles, el nu fusese niciodată într-un avion. Doar ghicea cum ar trebui să se simtă: singuratic, îndepărtat, rupt de toată lumea.

— N-ai de unde să știi, zise el, că ne vom despărți.

Ea zâmbi compătimitor.

— Tu ești frumos acum, zise ea. Dar vei mai fi și peste douăzeci de ani? Peste patruzeci? Cincizeci? O să-ți mai iubească el ochii tăi albaștri când vor păli, pielea ta catifelată când vârsta va cresta brazde adânci prin ea? Mâinile tale, când vor deveni zbârcite și slăbite, părul tău, când va încărunți...

— Taci! Alec își auzi vocea spartă și se rușină. Taci și gata. Nu vreau s-aud.

— Nu trebuie să fie așa. Camille se aplecă spre el, cu ochii ei verzi luminoși. Ce-ar fi dacă ți-aș spune că nu trebuie să îmbătrânești? Că nu trebuie să mori?

Alec simți un val de furie.

— Nu mă interesează să devin vampir. Nu te osteni să-mi faci oferta asta. Nici măcar dacă unica alternativă e moartea.

Pentru doar o fracțiune de secundă, fața ei se schimonosi. Îi trecu însă cât ai clipi, iar stăpânirea de sine se reinstaură; zâmbi cu perfidie și spuse:

— Nu asta era sugestia mea. Dacă ți-aș spune că există și o altă cale? O altă cale pentru ca voi doi să fiți împreună veșnic?

Alec înghiți în sec. Gura îi era uscată ca pergamentul.

— Spune-mi, ceru el.

Camille ridică mâinile. Lanțurile zornăiră.

— Desfă-mi astea.

— Nu. Mai întâi spune-mi.

Ea clătină din cap.

— N-am să fac asta. Expresia ei era dură ca marmura, la fel și vocea. Mi-ai spus că n-am nimic cu care să negociez. Dar am. Și n-am să dau degeaba ceea ce am.

Alec șovăi. În minte auzi vocea blândă a lui Magnus: „Ea e maestră în subînțelesuri și în manipulare. A fost dintotdeauna."

Dar, Magnus, gândi el, *tu nu mi-ai spus niciodată. Nu m-ai avertizat niciodată că va fi așa, că mă voi trezi într-o bună zi și-mi voi da seama că mă îndrept undeva unde tu nu aveai să mă urmezi. Că noi suntem fundamental diferiți. Că nu există nici un „până când moartea ne va despărți" pentru cei care nu mor niciodată.*

Făcu un pas spre Camille, și încă unul. Ridicându-și brațul drept, lovi cu pumnalul de seraf, cât de tare putu. Lama tăie metalul lanțurilor ei; încheieturile sale se dădură în lături, încă în cătușe, dar libere. Ea-și înălță mâinile, exultând, triumfătoare.

— Alec.

Isabelle vorbi din prag. Alec se întoarse și o văzu stând acolo, cu biciul pe lângă ea. Era mânjit de sânge, ca și mâinile și rochia ei.

— Ce faci aici?

— Nimic. Eu...

Alec simți un val de rușine și de groază; aproape fără să se gândească, făcu un pas în fața lui Camille, de parcă ar fi vrut s-o ascundă de privirea surorii lui.

— Sunt morți toți, zise Isabelle îndârjită. Membrii cultului. I-am ucis până la ultimul. Acum, vino. Trebuie să pornim să-l căutăm pe Simon.

Îl cercetă cu atenție.

— Ești bine? Arăți foarte palid.

— Am eliberat-o, izbucni Alec. N-ar fi trebuit. Doar că...

— *Pe cine* ai eliberat?

Isabelle făcu un pas în cameră. Lumina orașului din jur se răsfrângea în rochia ei, făcând-o să lumineze ca o stafie.

— Alec, despre ce bolborosești acolo?

Expresia ei era nedumerită, intrigată. Alec se întoarse, urmărindu-i privirea și văzu... nimic. Țeava era încă acolo, cu un crâmpei de lanț alături, praful de pe podea doar foarte ușor deranjat. Însă Camille dispăruse.

***

Clary abia avu timp să-și ridice brațele, înainte ca fiorosul câine al iadului să se ciocnească de ea — o ghiulea de mușchi și oase, cu o respirație fierbinte, puturoasă. Îi fugiră picioarele de sub ea; își amintea că Jace îi spusese care era cea mai bună cale de a cădea, ca să te protejezi, dar sfatul îi zbură din minte când lovi pământul cu coatele, durerea crâncenă străbătând-o în tot corpul. O clipă mai târziu, câinele era peste ea, zdrobindu-i pieptul cu labele, ciotul lui de coadă legănându-se dintr-o parte în cealaltă într-o grotescă imitație de dat din coadă. Vârful cozii era țepos, cu niște excrescențe ca niște cuie, aidoma unei ghioage medievale, iar din pieptul lui masiv ca un butoi scotea un mârâit gros, atât de puternic încât ea își simți oasele vibrând.

— Ține-o acolo! Sfâșie-i gâtul dacă încearcă să scape! dădu răstit ordin Lilith.

Al doilea câine sărise la Jace; el se luptă cu acesta, rostogolindu-se de mai multe ori, într-un vârtej de colți, brațe, picioare și periculoasa coadă șfichiuitoare. Cu toată durerea, Clary întoarse capul în partea cealaltă și o văzu pe Lilith mergând cu pași hotărâți spre sicriul de sticlă și Simon, care încă mai zăcea chircit, lângă el. În sicriu, Sebastian plutea, nemișcat ca un înecat; culoarea lăptoasă a apei se făcuse neagră, probabil de la sângele lui.

Câinele care o țintuia la pământ mârâi aproape de urechea ei. Sunetul îi trimise un șoc de frică prin tot corpul — și deopotrivă cu frica, de mânie. Mânie împotriva lui Lilith și a ei înseși. Ea era un vânător de umbre. Una fusese să fie doborâtă de un demon ravener, când nu auzise niciodată de nefilimi. Acum însă avea ceva antrenament. Trebuia să fie în stare să se descurce mai bine.

Orice poate fi o armă. Jace îi spusese asta în parc. Greutatea câinelui iadului era zdrobitoare; ea scoase un icnet și duse mâna la gât, ca și când s-ar fi chinuit să respire. Câinele lătră și mârâi, dezvelindu-și colții; degetele ei se strânseră pe lănțișorul pe care ținea inelul Morgenstern, la gât. Îl smulse, tare, iar lănțișorul se rupse; ea îl repezi spre fața câinelui, plesnindu-l violent peste ochi. Câinele sări înapoi, urlând de durere, iar Clary se dădu într-o parte, ridicându-se în picioare. Lănțișorul căzuse

din mâna lui Clary, inelul rostogolindu-se mai departe; ea bâjbâia cu mâinile după lănțișor, când câinele sări...

Un pumnal strălucitor sfâșie noaptea, trecând la doar câțiva centimetri de fața lui Clary, și îi reteză câinelui capul de trup. Monstrul mai urlă o singură dată și dispăru, lăsând în urmă o pată neagră, de arsură, pe piatră și duhoarea de demon în aer.

Niște mâini se întinseră spre Clary și o ridicară blând în picioare. Era Jace. Își vârî pumnalul arzător de seraf la cingătoare și o ținu de ambele mâini, uitându-se la ea cu o expresie neobișnuită. Ea n-ar fi putut s-o descrie sau s-o deseneze — speranță, șoc, dragoste, dor și mânie, toate astea amestecate pe chipul lui. Cămașa îi era sfâșiată în mai multe locuri, îmbibată de sânge; jacheta îi dispăruse, părul lui blond îi era năclăit de sudoare și sânge. Pentru o clipă, s-au uitat pur și simplu unul la celălalt, el strângând-o tare de mâini, aproape dureros. Apoi vorbiră amândoi deodată:

— Ești..., începu ea.

— Clary.

Încă strângând-o de mâini, o împinse de lângă el, la o parte din cerc, spre aleea care ducea către lifturi.

— Du-te, zise el aspru. Pleacă de-aici, Clary.

— Jace...

El trase aer în piept, gâfâind.

— *Te rog,* zise și îi dădu drumul, scoțând pumnalul de seraf de la brâu și întorcându-se înapoi spre cerc.

— Ridică-te, mârâi Lilith. *Ridică-te!*

O mână îl zgâlțâi de umăr pe Simon, trimițându-i un val de durere insuportabilă prin cap. Își pierduse conștiința; acum deschise ochii și văzu cerul nopții, stelele, și fața albă a lui Lilith aplecată deasupra lui. Ochii ei nu mai erau, fiind înlocuiți de șerpi negri zvârcolitori. Șocul priveliștii a fost de ajuns ca să-l propulseze pe Simon în picioare.

În clipa în care se ridică, icni vărsând și aproape căzu din nou în genunchi. Închizând ochii să-și țină greața în frâu, o auzi pe Lilith mârâindu-i numele din nou, apoi mâna ei îl însfăcă de braț, împingându-l

înainte. O lăsă să-l conducă. Gura îi era plină de gustul îngrețoșător, amar al sângelui lui Sebastian; i se răspândise și prin vene, făcându-l să se simtă rău, slăbit, și zdruncinat până-n măduva oaselor. Capul parcă îi cântărea o jumătate de tonă, iar amețeala îl apuca și îl lăsa în valuri.

Dintr-odată, strânsoarea mâinii lui Lilith pe brațul ei dispăru. Simon deschise ochii și descoperi că stătea peste sicriul de sticlă, exact unde stătuse și înainte. Sebastian plutea într-un lichid negricios, opac, cu fața imobilă, fără nici o bătaie a pulsului pe gât. Două găuri negre erau vizibile într-o parte a gâtului, unde îl mușcase Simon.

Dă-i sângele tău. Vocea lui Lilith răsună în ecou, dar nu tare, ci în capul lui. *Fă-o acum.*

Simon își ridică privirea, amețit. Vederea i se încețoșase. Se strădui să-i localizeze pe Clary și pe Jace prin întunericul care-l împresura.

Folosește-ți colții, zise atunci Lilith. *Sfâșie-ți venele de la încheietură. Dă-i lui Jonathan sângele tău. Vindecă-l.*

Simon își ridică încheietura la gură. *Vindecă-l.* Să învii pe cineva însemna mult mai mult decât să-l vindeci, gândi el. Poate că mâna lui Sebastian va crește la loc. Poate că la asta se referea Lilith. El așteptă să-i iasă colții, dar nu ieșiră. Îi era prea rău să-i fie foame, gândi el, și făcu eforturi să-și înăbușe pofta smintită de a râde.

— Nu pot, zise el, pe jumătate gâfâind. Nu pot...

— Lilith! vocea lui Jace spintecă noaptea.

Lilith se întoarse cu un șuierat uimit. Simon își lăsă mâna jos, încet, străduindu-se să-și limpezească vederea. Și-o fixă pe strălucirea din fața lui, care deveni flacăra săltăreață a unui pumnal de seraf, ținut în mâna stângă de către Jace. Simon îl putea vedea clar acum, o imagine distinctă pictată pe întuneric. Nu mai avea jachetă, era murdar, cămașa îi era ruptă și înnegrită de sânge, dar ochii lui erau limpezi, hotărâți și concentrați. Nu mai arăta ca un zombi sau ca un somnambul captiv într-un vis de groază.

— Unde e ea? zise Lilith, ochii ei de șerpi alunecând în față, pe tentaculele lor. Unde e fata?

Clary. Privirea încețoșată a lui Simon cercetă întunericul din jurul lui Jace, dar ea nu era de zărit. Vederea lui începuse să devină mai clară.

Putea vedea sângele mânjind dalele de jos și o bucată de satin sfâșiată, zdrențuită, prinsă în ramurile spinoase ale unei tufe de gard viu. Prin sânge se vedeau imprimate niște urme ce semănau cu urmele de labe. Simon își simți pieptul contractându-se. Se uită repede înapoi la Jace. Jace arăta furios — foarte furios, într-adevăr —, dar nu distrus cum s-ar fi așteptat Simon să arate dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Clary. Deci unde era?

— Ea n-are nici o legătură cu treaba asta, zise Jace. Tu spui că nu te pot ucide, demone. Eu spun că pot. Hai să vedem care dintre noi are dreptate.

Lilith se mișcă atât de repede, că nu se mai văzu decât ca un tremur de aer. Într-o clipă era lângă Simon, în cealaltă era pe o treaptă mai sus de Jace. Lovi fulgerător cu mâna spre el; el se feri, rotindu-se să ajungă în spatele ei, crestând-o în trecere cu pumnalul de seraf peste umăr. Ea țipă, răsucindu-se spre el, cu sângele țâșnindu-i în arc din rană. Era sclipitor și negru la culoare, ca onixul. Ea își lipi palmele de parcă a fi vrut să zdrobească pumnalul între ele. Palmele se loviră una de alta cu un bubuit de tunet, dar Jace deja nu mai era acolo, ci la câțiva metri depărtare, lumina pumnalului de seraf dansând în aer înaintea lui ca un clipit de ochi batjocoritor.

Dacă ar fi fost oricare alt vânător de umbre și nu Jace, gândi Simon, *ar fi fost deja mort.* Se gândi la spusele lui Camille: „Omul nu se poate lupta cu divinitatea." Vânătorii de umbre erau oameni, în pofida sângelui lor de înger, iar Lilith era mai mult decât un demon.

Durerea îl săgetă pe Simon. Cu surprindere, își dădu seama că în sfârșit îi ieșiseră colții și îi înțepaseră buza de jos. Durerea și gustul de sânge crescură mai mult în el. Începu să se ridice în picioare, încet, cu ochii pe Lilith. Cu siguranță, ea nu părea să fie atentă la el sau la ce făcea. Ochii ei erau pironiți asupra lui Jace. Cu un alt mârâit brusc se aruncă asupra lui. Privindu-i pe ei luptându-se pe acoperiș era ca și când ar fi urmărit doi fluturi de noapte fâlfâind de colo-colo. Până și vederea de vampir a lui Simon avea dificultăți să se țină după ei în timp ce săreau, treceau peste tufe, săgetau printre alei. Lilith îl sili pe Jace să se retragă până ajunse cu spatele la zidul jos ce înconjura un cadran

solar, ale cărui cifre aurii strălucitoare ieșeau în evidență. Jace se mișca atât de repede încât își pierdea contururile, lumina lui *Mihail* fulgerând în jurul lui Lilith de parcă ea ar fi fost înfășurată într-o plasă de filamente luminoase. Oricine altcineva ar fi fost făcut fâșii în câteva secunde. Dar Lilith se mișca precum o apă neagră, precum fumul. Părea să dispară și să reapară după cum voia și, deși Jace în mod clar nu obosise, Simon îi putea simți frustrarea.

În cele din urmă, se întâmplă. Jace aruncă violent pumnalul spre Lilith — iar ea îl prinse din zbor, mâna încleștându-i-se pe lamă. Când trase pumnalul spre ea, din mână îi șiroia sângele negru. Picăturile, când atingeau pământul, deveneau mici șerpi de obsidian, care se îndepărtau în grabă târându-se pe sub tufe.

Apucând pumnalul cu ambele mâini, ea-l ridică. Sângele i se scurgea pe încheieturile și pe antebrațele ei albe ca niște dâre de catran. Cu un rânjet provocator, rupse pumnalul în două; jumătate se sfărâmă devenind o pulbere strălucitoare în mâna ei, iar cealaltă — mânerul și un ciot zimțat de lamă — înecându-se întunecat, ca o flacără pe jumătate astupată de cenușă.

Lilith zâmbi.

— Bietul micuț Mihail, zise ea. Întotdeauna a fost slab.

Jace gâfâia, cu pumnii strânși pe lângă el, cu părul lipit pe fruntea nădușită.

— Tu și obiceiul tău de a înșira nume celebre ca să impresionezi, zise el. „L-am cunoscut pe Mihail." „L-am cunoscut pe Sammael." „Arhanghelul Gabriel m-a coafat." E un fel de *Sunt cu trupa*[1], dar cu figuri biblice.

---

[1] *I'm with the Band: Confessions of a Groupie* (1987) este o carte de memorii a Pamelei Ann Miller, fostă fan înfocat a rockerilor, care s-a bucurat de o oarecare faimă în anii 1960 pentru nopțile dezlănțuite pe care le petrecea în compania actorilor și muzicienilor (Frank Zappa, Jimmy Page, Mike Jagger, printre alții). „Sunt cu trupa" era deviza ei, care-o purta de colo-colo în călătoriile cu bărbații pe care îi iubea. *Kirkus Review* descria cartea drept „o relatare clasică a narcisismului frenetic printre egomaniaci ai chitarei", deși s-a bucurat de un considerabil succes la public.

Ăsta era Jace, sfidător, gândi Simon, sfidător și agasant, pentru că era convins că Lilith urma să-l ucidă și acesta era modul în care voia să moară, neînfricat și pe picioarele lui. Ca un războinic. În modul în care o făceau vânătorii de umbre. Cântecul lui de lebădă ar fi fost oricând acesta — glume și dispreț și prefăcută aroganță, împreună cu acea privire din ochii lui care spunea *Sunt mai bun decât tine.* Simon pur și simplu nu-și dăduse seama de asta înainte.

— Lilith, continuă Jace, reușind să facă numele să sune a înjurătură. Te-am studiat. La școală. Cerul te-a blestemat cu sterilitatea. O mie de copii și toți au murit. Nu așa stau lucrurile?

Lilith ridică pumnalul ei luminând întunecat, cu fața impasibilă.

— Ai grijă, micule vânător de umbre.

— Sau ce? Sau mă omori?

Sângele șiroia pe fața lui Jace din tăietura de pe obraz; nu făcu nici o mișcare să și-l șteargă.

— Dă-i drumul.

Nu. Simon încercă să facă un pas; genunchii i se înmuiară și căzu, trântindu-și palmele pe pământ. Trase adânc aer în piept. Nu avea nevoie de oxigen, dar îl ajuta cumva, întărindu-l. Întinse mâna și se apucă de muchia piedestalului de piatră, slujindu-se de el ca să se ridice. Ceafa îi zvâcnea. N-avea nici o șansă să ajungă la timp. Tot ce-avea Lilith de făcut era să împingă pumnalul frânt pe care-l ținea în mână...

Dar n-o făcu. Stătea neclintită, uitându-se la Jace. Și deodată, ochii lui scânteiară și gura i se relaxă.

— Nu mă poți ucide, zise el, vocea ridicându-i-se. Ce spuneai mai devreme — eu sunt contragreutatea. Eu sunt singurul lucru care-l ține pe el — își întinse un braț indicând sicriul de sticlă al lui Sebastian — priponit de lumea asta. Dacă eu mor, moare și el. Nu-i așa?

Făcu un pas înapoi.

— Aș putea să sar de pe acoperișul ăsta chiar acum, zise el. Să mă sinucid. Să pun capăt poveștii ăsteia.

Pentru prima oară, Lilith păru cu adevărat agitată. Capul i se mișca dintr-o parte într-alta, ochii ei șerpești tremurând ușor, de parcă ar fi adulmecat vântul.

— Unde e ea? Unde e fata?

Jace își șterse sângele și nădușeala de pe față și rânji la ea; buza îi era spartă și sângele îi curgea pe bărbie.

— Uită de asta. Am trimis-o de mult afară din clădire, când tu nu erai atentă. A plecat — e la adăpost de tine.

Lilith mârâi.

— Minți.

Jace mai făcu un pas înapoi. Alți câțiva și ar fi ajuns la zidul scund, marginea clădirii. Jace putea supraviețui multor chestii, Simon știa, dar o cădere de pe o clădire de patruzeci de etaje ar fi putut să fie prea mult, chiar și pentru el.

— Uiți ceva, zise Lilith. Am fost *acolo*, vânătorule de umbre. Te-am văzut căzând și murind. L-am văzut pe Valentine plângând deasupra trupului tău neînsuflețit. Și apoi am văzut când Îngerul a întrebat-o pe Clarissa ce își dorea de la el, ce își dorea cel mai mult pe lume, iar ea a răspuns *pe tine*. Gândindu-vă că voi ați putea fi singurii oameni din lume care îl puteau avea înapoi din moarte pe cel iubit și că asta nu avea să aibă *nici o consecință*. Asta este ceea ce ați crezut, nu-i așa, amândoi? Proștilor!

Lilith scuipă.

— Vă iubiți unul pe celălalt — oricine poate vedea asta doar uitându-se la voi — cu acel soi de iubire care poate arde lumea din temelii sau o poate ridica în slăvi. Nu, ea nu te-ar părăsi niciodată. Nu când s-ar gândi că tu ai fi în primejdie.

Capul i se înălță brusc, brațul i se întinse și degetele se curbară în gheare.

— *Iată!*

Se auzi un țipăt și una dintre tufe păru să se sfâșie în două, dezvăluindu-o pe Clary, care stătuse ghemuită, ascunzându-se, în mijlocul ei. Dând din picioare și din mâini, era acum târâtă înainte, unghiile ei râcâind pământul, căutând în van să se apuce de ceva, orice, de care să se țină. Mâinile ei lăsară dâre însângerate pe dale.

— *Nu!*

Jace dădu să se repeadă, apoi încremeni când Clary fu ridicată brusc în aer, unde rămase suspendată, atârnând în fața lui Lilith. Era desculță,

rochia ei de satin — acum atât de sfâșiată, și de murdară încât arăta roșie și neagră în loc de aurie — învârtindu-se în jurul ei, cu una dintre breteluțele de pe umăr ruptă și bălăngănindu-se. Părul i se desfăcuse complet din pieptenii strălucitori și i se împrăștiase peste umeri. Ochii ei verzi o fixau pe Lilith cu ură.

— *Cățea,* zise ea.

Fața lui Jace era o mască a groazei. El chiar crezuse când spusese că de mult plecase Clary, își dădu seama Simon. Se gândise că era în siguranță. Dar Lilith avusese dreptate. Și exulta acum, cu ochii ei șerpești dansând, în timp ce-și mișca mâinile ca un păpușar, iar Clary se rotea și gâfâia prin aer. Lilith pocni din degete și ceea ce arăta ca șfichiul unui bici de argint plesni peste trupul lui Clary, sfâșiindu-i rochia și pielea de sub ea. Ea țipă și-și duse mâinile strâns peste rană, iar sângele ei răpăi pe dalele de piatră ca o ploaie stacojie.

— *Clary!* Jace se răsuci spre Lilith. Bine, zise el.

Era palid acum, toată bravada îi dispăruse; mâinile lui, încleștate în pumni, aveau încheieturile degetelor albite.

— Bine. Las-o să plece și o să fac ce vrei tu — la fel și Simon. O să te lăsăm...

— O să mă *lăsați?*

Cumva, trăsăturile feței lui Lilith se recompuseră. Șerpii se zvârcoleau în găvanele ochilor ei, pielea ei albă era prea întinsă și lucioasă, gura prea căscată. Nasul îi dispăruse aproape cu totul.

— Nu aveți de ales. Și, mai precis, m-ați enervat. Toți. Probabil că dac-ai fi făcut pur și simplu așa cum ți-am poruncit, v-aș fi lăsat să plecați. Dar n-o să știți niciodată, nu-i așa?

Simon dădu drumul piedestalului, se clătină și se adună. Apoi începu să meargă. Să pășească, un picior după altul, era ca și când ar fi împins niște saci enormi de nisip ud de-a lungul pantei unei stânci. De fiecare dată când piciorul izbea pământul, durerea îl săgeta prin tot trupul. Se concentra la mers, făcând un pas o dată.

— Poate că nu am cum să te ucid, îi zise Lilith lui Jace, dar pot s-o torturez pe ea dincolo de limitele suportabilității ei — s-o torturez

până înnebunește — și să te oblig pe tine să privești. Există lucruri mai rele decât moartea, vânătorule de umbre.

Pocni din nou din degete și biciul de argint plesni iarăși, de data asta peste umărul lui Clary, croindu-i o brazdă lată. Clary se încovoie, dar nu țipă, îndesându-și pumnii în gură, chircindu-se ca și cum așa s-ar fi putut apăra de Lilith.

Jace porni hotărât să se arunce asupra lui Lilith — și-l văzu pe Simon. Privirile lor se încrucișară. Pentru o clipă, lumea păru să încremenească în suspensie, lumea întreagă, nu doar Clary. Simon o vedea pe Lilith care, cu atenția fixată asupra lui Clary, își ridica mâna, gata să-i administreze încă o lovitură și mai dureroasă. Fața lui Jace era albă de suferință și ochii întunecați, când îi întâlni pe ai lui Simon — și își dădu seama — și înțelese.

Jace dădu înapoi.

Lumea se tulbură în jurul lui Simon. Când făcu saltul înainte, își dădu seama de două lucruri. Unul, că era imposibil, nu avea să ajungă niciodată la Lilith la timp; mâna ei deja pornise, aerul din fața ei fiind însuflețit de vârtejul argintiu. Și doi, că nu înțelesese niciodată până atunci mai exact cât de *repede* se putea mișca un vampir. Își simți mușchii din picioare și din spate rupându-se, oasele din picioare și din glezne trosnind...

Și se trezi acolo, strecurat între Lilith și Clary exact când mâna femeii demon se lăsa în jos. Firul lung, tăios ca briciul, îl plesni peste față și piept — a fost o clipă de durere paralizantă — și apoi aerul păru să se spargă în bucăți în jurul lui Simon ca niște confetti sclipitoare și o auzi pe Clary țipând, neîndoielnic de șoc și de uluire, un țipăt care sfâșie întunericul:

— *Simon!*

Lilith înlemni. Se uită de la Simon la Clary, care încă atârna în aer, apoi în jos, la mâna ei, acum goală. Trase prelung și sacadat aer în piept.

— *Înșeptit*, șopti ea.

Și vorba i-a fost tăiată brusc, căci o orbitoare incandescență lumină noaptea. Năucit, Simon nu se putu gândi decât la furnici arzând sub

razele concentrate de o lupă când o grozavă rază de foc pică din cer străpungând-o ca o suliță pe Lilith. Pentru un lung moment, ea arse alb în noapte, captivă în focul orbitor, cu gura căscată ca un tunel într-un strigăt mut. Părul i se ridică, o masă de filamente arzătoare pe fundalul întunecat... și apoi Lilith deveni alb-aurie, diluându-se în aer... și apoi deveni sare, o mie de granule cristaline de sare care căzură în ploaie la picioarele lui Simon cu o înspăimântătoare frumusețe.

Și apoi n-a mai fost.

19

IADUL PRIMEȘTE SATISFACȚIE

INIMAGINABILA STRĂLUCIRE IMPRIMATĂ PE DOSUL PLEOAPELOR LUI Clary se topi în întuneric. Un surprinzător de lung întuneric care cedă încet, prefăcându-se într-o lumină cenușie intermitentă, împestrițată de umbre. Ceva tare și rece îi apăsa în spate și o durea tot corpul. Auzi murmur de voci deasupra ei, ceea ce îi trimise un junghi ascuțit în cap. Cineva o atinse ușor pe gât, apoi mâna se retrase. Ea răsuflă adânc.

Tot corpul îi tremura. Întredeschise ochii și se uită în jurul ei, încercând să nu se miște prea mult. Era întinsă pe dalele dure ale grădinii de pe acoperiș, iar una dintre pietrele pavimentului o înghiontea în spinare. Căzuse la pământ când Lilith dispăruse și era plină de tăieturi și vânătăi, nu mai avea pantofi, genunchii îi sângerau, iar rochia îi era spintecată în locurile unde Lilith o sfârtecase cu biciul ei magic, sângele curgând prin tăieturile din rochia ei de mătase.

Simon era îngenuncheat lângă ea, neliniștea zugrăvindu-i-se pe chip. Pecetea lui Cain încă lumina alburiu pe fruntea lui.

— Pulsul e stabil, zicea el, dar... ce naiba? Voi se presupune că aveți toate runele alea vindecătoare. Trebuie să puteți face ceva pentru ea...

— Nu fără o stelă. Lilith m-a făcut s-o arunc pe a lui Clary, ca să n-o poată lua de la mine când avea să se trezească.

Vocea era a lui Jace, gravă și grea de suferință înăbușită. Îngenunche și el lângă ea, vizavi de Simon, cu fața în umbră.

— Poți s-o duci în brațe până jos? Dacă o putem duce la Institut...

— Vrei s-o duc *eu* în brațe?

Simon păru surprins; Clary nu-l învinuia pentru asta.

— Mă îndoiesc că ar vrea s-o ating.

Jace se ridică, de parcă n-ar fi putut răbda să stea într-un loc.

— Dacă ai putea...

Vocea i se frânse și se întoarse cu spatele, uitându-se în locul unde Lilith stătuse cu doar câteva clipe mai înainte, acum un petic gol de piatră, argintat de moleculele de sare împrăștiate. Clary îl auzi pe Simon oftând — un oftat deliberat — și îl simți cum se apleacă peste ea, punând mâinile pe brațele ei.

Mai departe, ea deschise ochii și privirile lor se întâlniră. Deși știa că el își dăduse seama că era conștientă, nici unul dintre ei nu spuse nimic. Ei îi era greu să se uite la el, la fața aceea familiară cu Pecetea pe care i-o dăduse ea luminând ca o stea albă deasupra ochilor.

Ea știuse, dându-i Pecetea lui Cain, că făcuse ceva enorm, înfricoșător și colosal, cu urmări aproape cu totul impredictibile. Ar fi făcut-o din nou, ca să-i salveze viața. Și totuși, stând acolo, Pecetea luminând ca un fulger alb, iar Lilith — o Căpetenie de Demoni de aceeași vârstă cu omenirea —, mistuită și prefăcută în sare, ea se gândi: *Ce-am făcut?*

— Sunt bine, zise ea.

Se ridică în coate; o dureau îngrozitor. La un moment dat, aterizase pe ele și își julise toată pielea.

— Pot să merg, nu-i o problemă.

La sunetul vocii ei, Jace se întoarse. Vederea lui o sfâșie. Era șocant de rănit și însângerat, o lungă zgârietură străbătându-i tot obrazul, buza de jos umflată și zeci de spintecături sângerânde prin hainele lui. Nu era obișnuită să-l vadă atât de vătămat — dar bineînțeles, dacă nu avusese o stelă ca s-o vindece pe ea, nu avusese una ca să se vindece nici pe el.

Expresia lui era absolut perplexă. Nici măcar Clary, obișnuită să citească pe fața lui cum citea paginile unei cărți, nu putea deslusi nimic din ea. Privirea lui se fixă pe gâtul ei, unde ea încă mai putea simți usturimea, sângele prinzând crustă în locul unde cuțitul lui o crestase. Opacitatea expresiei lui se sparse, iar el își întoarse capul mai înainte ca ea să-i fi putut vedea schimbarea feței lui.

Refuzând cu un gest mâna de ajutor oferită de Simon, ea încercă să se ridice în picioare. O durere arzătoare îi săgetă prin gleznă și ea țipă, apoi își mușcă buza. Vânătorii de umbre nu strigau de durere. O îndurau cu stoicism, își reaminti ea. Fără tânguiri.

— Glezna, zise ea. Cred că mi-am scrântit-o sau mi-am fracturat-o.

Jace se uită la Simon.

— Du-o în brațe, zise el, cum ți-am spus.

De data asta, Simon nu mai așteptă răspunsul lui Clary; strecură un braț pe sub genunchii ei și un altul pe sub umerii ei și o ridică; ea își încolăci brațele pe după gâtul lui și se ținu strâns. Jace se îndreptă către cupola și ușile care conduceau înăuntru. Simon îl urmă, ducând-o pe Clary cu tot atâta grijă ca și când ar fi fost un porțelan ce s-ar fi putut sparge. Clary aproape că uitase cât de puternic era el, acum de când era vampir. Nu mai mirosea ca el însuși, gândi ea, puțin melancolică — acel miros-Simon de săpun și aftershave ieftin (de care el chiar nu avea nevoie) și de gumă de mestecat cu scorțișoară, preferata lui. Părul lui încă mai mirosea a șampon, dar altminteri părea să nu mai aibă nici un fel de miros, iar acolo unde i-o atingea, pielea lui era rece. Ea își strânse brațele în jurul gâtului său, dorindu-și ca el să fi avut o căldură trupească. Vârfurile degetelor ei arătau vinete, iar corpul ei era amorțit.

Jace, înaintea lor, deschise cu umărul ușile duble de sticlă. Apoi intrară și, din fericire, înăuntru era puțin mai cald. Era ciudat, gândi Clary, să fii ținută în brațe de cineva al cărui piept nu se ridica și nu cobora respirând. O stranie electricitate încă părea să fi rămas în Simon, o rămășiță a luminii dureros de orbitoare care învăluise acoperișul când Lilith fusese nimicită. Ea voia să-l întrebe cum se simțea, dar tăcerea lui Jace era atât de devastator de totală, că se temu s-o întrerupă.

El întinse mâna după butonul de chemat liftul, dar mai înainte ca degetul lui să-l atingă, ușile se deschiseră de la sine și Isabelle păru aproape să explodeze prin ele, târând biciul ei argintiu-auriu ca pe o coadă de cometă. Alec o urma îndeaproape, hotărât; văzându-i pe Jace, Clary și pe Simon, Isabelle se opri brusc, Alec aproape ciocnindu-se de ea, din spate. În alte împrejurări, ar fi fost aproape amuzant.

— Dar..., gâfâi Isabelle.

Era rănită și însângerată, frumoasa ei rochie roșie era făcută ferfeniță în jurul genunchilor, părul ei negru se desfăcuse din coc, șuvițe întregi fiind năclăite de sânge. Alec arăta de parcă îi mersese doar o idee mai bine; o mânecă a sacoului îi fusese sfâșiată de sus până jos, dar nu părea că și pielea de sub ea să fi fost atinsă.

— Ce *căutați* aici?

Jace, Clary și Simon se uitară toți trei blocați la ea, prea profund zdruncinați ca să-i răspundă. În cele din urmă, Jace zise sec:

— Am putea să vă întrebăm același lucru.

— Eu nu... Am crezut că tu și Clary sunteți la petrecere, zise Isabelle.

Rar o mai văzuse Clary pe Isabelle atât de răvășită.

— Îl căutam pe Simon.

Clary simți cum pieptul lui Simon se ridică, un soi de gest omenesc reflex de a trage scurt aer în piept de surpriză.

— Pe mine?

Isabelle roși.

— Eu...

— Jace? zise Alec, pe tonul lui poruncitor.

Îi măsurase pe Clary și pe Simon cu o privire uluită, dar apoi atenția lui se îndreptase, cum se întâmpla întotdeauna, către Jace. Poate că nu mai era îndrăgostit de Jace, dacă într-adevăr fusese vreodată, dar erau încă *parabatai*, iar la Jace se gândea întotdeauna primul în orice bătălie.

— Ce faci aici? Și, pentru numele Îngerului, ce ți s-a întâmplat?

Jace se uită la Alec aproape ca și când nu l-ar fi recunoscut. Îl privea cum privește cineva într-un coșmar, examinând un peisaj nou nu pentru că ar fi surprinzător sau dramatic, ci ca să se pregătească de grozăviile pe care le-ar putea dezvălui.

— Stela, zise el, în cele din urmă, cu voce spartă. Ai stela la tine?

Alec duse mâna la brâu, zăpăcit.

— Bineînțeles.

Îi întinse stela lui Jace.

— Dacă ai nevoie de o *iratze*...

— Nu pentru mine, zise Jace, cu aceeași voce ciudată, spartă. Pentru ea.

Arătă spre Clary.

— Ea are mai multă nevoie decât mine.

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Alec, aurii și albaștri.

— Te rog, Alec, zise el, asprimea pierindu-i din voce la fel de subit cum apăruse. Ajut-o pe ea pentru mine.

Se întoarse și plecă spre capătul îndepărtat al camerei, unde erau ușile de sticlă. Rămase acolo, privind prin ele, la grădina de afară sau la propria reflexie — Clary n-ar fi putut spune.

Alec se uită o clipă după Jace, apoi se apropie de Simon și de Clary, cu stela în mână. Îi făcu semn lui Simon s-o lase pe Clary pe podea, ceea ce el făcu foarte blând, sprijinindu-i spatele de perete. Se dădu înapoi, în vreme ce Alec îngenunche deasupra ei. Ea putu vedea confuzia de pe chipul lui Alec și surprinderea lui când constată cât de urâte erau tăieturile ei de pe brațe și de pe abdomen.

— Cine ți-a făcut astea?

— Eu...

Clary se uită neajutorată după Jace, care încă stătea cu spatele la ei. Îl putea vedea oglindit în ușile de sticlă, fața lui ca o pată albă, întunecată ici și colo de vânătăi. Pieptul cămășii lui era negru de sânge.

— E greu de explicat.

— De ce nu ne-ați chemat? întrebă Isabelle, cu vocea subțiată de trădarea simțită. De ce nu ne-ați spus și nouă că veniți aici? De ce nu ne-ați trimis un mesaj de foc sau *orice fel*? Știți că am veni dacă ați avea nevoie de noi.

— N-a fost timp, zise Simon. Și n-am știut că Jace și Clary aveau să fie și ei aici. Am crezut că eram singurul. Nu mi s-a părut corect să te târăsc și pe tine în problemele mele.

— S-să mă t-târăști în problemele tale? se bâlbâi Isabelle. Băi..., începu ea.

Și apoi, spre surprinderea tuturor, în mod clar inclusiv a ei, se aruncă spre Simon încolăcindu-și brațele pe după gâtul lui. El se clătină dându-se nițel înapoi, nepregătit pentru asalt, dar își reveni destul de repede. Brațele lui o înconjurară, aproape încurcându-se în biciul care atârna, și o ținu strâns, capul ei ajungându-i chiar sub bărbie. Clary nu putea spune sigur — Isabelle vorbea atât de încet —, dar părea că-l înjura pe Simon printre dinți.

Alec își înălță sprâncenele, dar nu făcu nici un comentariu, aplecându-se deasupra lui Clary și blocându-i vederea spre Isabelle și Simon. Îi atinse pielea cu stela, iar ea tresări violent la înțepătura dureroasă.

— Știu că doare, zise el cu voce joasă. Cred că te-ai lovit la cap. Ar trebui să te vadă Magnus. Dar Jace? Cât de grav e rănit?

— Nu știu. Clary clătină din cap. Nu vrea să mă lase să mă apropii de el.

Alec îi puse mâna sub bărbie, întorcându-i fața într-o parte și-n cealaltă, și schiță o a doua *iratze* ușoară, pe gât, chiar sub linia maxilarului.

— Ce anume a făcut de-și închipuie el că a fost atât de groaznic? Ea își ridică scurt ochii spre el.

— Ce te face să crezi că a făcut ceva?

Alec îi dădu drumul la bărbie.

— Pentru că îl cunosc. Și știu și cum se pedepsește singur. Dacă nu te lasă să te apropii de el, înseamnă că se pedepsește pe el, nu că te pedepsește pe tine.

— Nu mă *vrea* lângă el, zise Clary, auzind răzvrătirea din propria voce și urându-se că era atât de meschină.

— Tu ești tot ce vrea el, zise Alec, pe un ton surprinzător de blând și se lăsă în spate, pe călcâie, dându-și la o parte din ochi părul lung și negru.

Era ceva diferit la el, zilele astea, gândi Clary, o siguranță de sine pe care n-o avusese când îl întâlnise prima oară, ceva ce îi permitea să fie generos cu alții așa cum nu fusese niciodată generos cu sine însuși înainte.

— Cum ați ajuns voi doi aici, până la urmă? Nici n-am observat când ați plecat de la petrecere cu Simon...

— N-au plecat cu mine.

El și Isabelle se desprinseseră din îmbrățișare, dar încă stăteau aproape unul lângă altul.

— Eu am venit aici singur. Mă rog, nu chiar singur. Am fost... chemat.

Clary dădu din cap.

— E adevărat. N-am plecat de la petrecere cu el. Când Jace m-a adus aici, habar n-aveam că avea să fie și Simon aici.

— *Jace* te-a adus aici? zise Isabelle, uimită. Jace, dacă știai despre Lilith și Biserica lui Talto, ar fi trebuit să spui.

Jace încă privea prin uși.

— Cred că mi-a ieșit din minte, zise el, fără intonație.

Clary clătină din cap, când Alec și Isabelle se uitară de la fratele lor adoptiv la ea, căutând parcă o explicație pentru purtarea lui.

— Nu a fost chiar Jace, zise ea, în cele din urmă. A fost... era controlat. De Lilith.

— Posedare?

Ochii lui Isabelle se rotunjiră de surprindere. Mâna i se strânsese instinctiv pe mânerul biciului.

Jace se întoarse de la uși. Încet, ridică mâna și își deschise cămașa ciopârțită, ca ei să poată vedea runa urâtă de posedare și tăietura însângerată care trecuse prin ea.

— Asta, zise el, în continuare cu aceeași voce ternă, este pecetea lui Lilith. Așa m-a controlat.

Alec clătină din cap; părea profund tulburat.

— Jace, de regulă, singura cale de a întrerupe o conectare demonică de tipul ăsta este să ucizi demonul care controlează. Lilith e unul dintre cei mai puternici demoni care vreodată...

— E moartă, zise Clary abrupt. Simon a ucis-o. Sau cred că s-ar putea spune că Pecetea lui Cain a ucis-o.

Toți se uitară la Simon.

— Dar voi doi? Cum ați ajuns aici? întrebă el, pe un ton defensiv.

— Căutându-te pe tine, zise Isabelle. Am găsit cartea de vizită pe care am bănuit că ți-a dat-o Lilith. În apartamentul tău. Jordan ne-a lăsat să intrăm. El e cu Maia, la parter.

Se cutremură.

— Lucrurile pe care le făcea Lilith... nici n-ați crede.... atât de cumplite...

Alec ridică mâinile.

— Ușurel, toată lumea. O să explicăm ce s-a întâmplat cu noi, și apoi Simon, Clary, voi explicați ce s-a întâmplat pe partea voastră.

Explicația luă mai puțin timp decât crezuse Clary, Isabelle susținând cea mai mare parte a discursului, cu gesturi largi și iuți ale mâinii care amenințau, din când în când, să le reteze cu biciul prietenilor săi câte un membru neferit la vreme. Alec se folosi de ocazie să iasă afară, pe terasa acoperișului ca să trimită un mesaj de foc Conclavului, spunându-le unde se aflau și cerând întăriri. Jace se dăduse la o parte fără cuvinte, lăsându-l să treacă pe lângă el, și, la fel, când Alec se întoarse. Nu vorbi nici în timpul explicației lui Simon și Clary despre ce se petrecuse pe acoperiș, nici măcar când ajunseră la episodul cu Raziel care îl înviase pe Jace din morți, în Idris. Izzy a fost cea care, în sfârșit, întrerupse povestirea, când Clary începuse să explice despre Lilith care fusese „mama" lui Sebastian și îi păstrase corpul închis în sticlă.

— Sebastian? Isabelle izbi cu biciul în pământ cu destulă forță cât să crape marmura. Sebastian e afară? Și nu e mort?

Se întoarse spre Jace, care se sprijinea de ușile de sticlă, cu brațele încrucișate, fără expresie.

— L-am văzut murind. L-am văzut pe Jace tăindu-i șira spinării în două și l-am văzut căzând în râu. Iar acum îmi spuneți că e *viu*, colo, afară?

— Nu, se grăbi Simon s-o liniștească. Numai corpul lui e acolo, dar nu e viu. Lilith n-a reușit să-și ducă până la capăt ceremonia.

Simon puse o mână pe umărul ei, dar ea i-o dădu la o parte. Se făcuse albă la față ca un mort.

— „Nu chiar viu" nu e destul pentru mine, zise ea. O să mă duc acolo, afară, și o să-l tai într-o mie de bucăți.

Se întoarse spre uși.

— Iz! Simon îi puse o mână pe umăr. Izzy. Nu.

— Nu? Se uită la el, nevenindu-i să creadă. Dă-mi un singur motiv pentru care să nu-l toc, prefăcându-l în confetti cu tema nenorocit-mizerabil.

Simon își aruncă rapid ochii prin cameră, oprindu-se o clipă asupra lui Jace, de parcă ar fi așteptat să intervină sau să adauge un comentariu. Jace n-o făcu; nici nu se mișcă. În cele din urmă, Simon zise:

— Uite, înțelegi treaba cu ritualul, da? Pentru că Jace a fost adus înapoi din moarte, asta i-a dat lui Lilith puterea să-l învie pe Sebastian. Și ca să facă asta, avea nevoie de Jace aici, și viu, ca... stai, cum l-a numit ea...?

— Contragreutate, răspunse Clary.

— Runa aia pe care o are Jace pe piept, pecetea lui Lilith. Aparent cu un gest inconștient, Simon își atinse propriul piept, chiar deasupra inimii. Și Sebastian o are. Le-am văzut pe amândouă strălucind în același timp când Jace a pășit în cerc.

Isabelle, zvâcnind din bici pe lângă coapsă, mușcându-și buza de jos, zise nerăbdătoare:

— Și?

— Cred că a făcut o legătură între ei, zise Simon. Dacă Jace murea, Sebastian nu putea trăi. Așa că, dacă îl faci bucăți pe Sebastian...

— Asta l-ar putea răni pe Jace, zise Clary, cuvintele țâșnindu-i din gură de la sine, când înțelese. Oh, Doamne! Oh, Izzy, nu poți să faci asta.

— Așa că o să-l lăsăm pur și simplu *să trăiască*?

Lui Isabelle nu-i venea să creadă.

— Taie-l mărunt dacă vrei, zise Jace. Ai permisiunea mea.

— Taci, zise Alec. Încetează să te mai porți de parcă viața ta nu contează. Iz, n-ai auzit? Sebastian nu e viu.

— Dar nu e nici mort. Nu *îndeajuns* de mort.

— Avem nevoie de Conclav, zise Alec. Trebuie să-l dăm pe mâna Fraților Tăcuți. Ei pot rupe conexiunea cu Jace, după care poți să te răzbuni cât vrei, Iz. El e *fiul lui Valentine*. Și e un ucigaș. Toată lumea a pierdut pe cineva în bătălia din Alicante sau cunoaște pe cineva care

a pierdut. Crezi că aceștia vor fi îngăduitori cu el? Or să-i smulgă încet câte o bucățică din trup, cât timp încă mai trăiește.

Isabelle se uită lung la fratele lui. Foarte încet, lacrimile se adunară în ochii ei și i se rostogoliră pe obraji, lăsând dâre de murdărie și de sânge pe pielea ei.

— Nu pot să sufăr asta, zise ea. Nu pot să sufăr când ai dreptate.

Alec o trase pe sora lui aproape și o sărută în creștetul capului.

— Știu.

Ea îi strânse scurt mâna fratelui ei, apoi se dădu înapoi.

— Bine, zise ea. N-am să mă ating de Sebastian. Dar nu pot îndura să fiu atât de aproape de el.

Aruncă o privire spre ușile de sticlă, unde Jace încă stătea nemișcat.

— Hai să mergem jos. Îi putem aștepta pe cei din Conclav în holul mare. Și oricum trebuie să ajungem și la Jordan și Maia; probabil că își fac griji, că nu știu unde ne-am dus.

Simon își drese glasul.

— Cineva ar trebui să rămână aici, sus, pur și simplu ca să stea cu un ochi pe... pe lucruri. Rămân eu.

— Nu, zise Jace. Tu te duci jos. O să rămân eu. Toate astea sunt din vina mea. Eu ar fi trebuit să mă asigur că Sebastian era mort când am avut ocazia. Cât despre restul...

Vocea i se stinse. Dar Clary își aminti cum o mângâiase pe față, în holul întunecos de la Institut, și își aminti cum șoptise: *Mea culpa, mea maxima culpa.*

Vina mea, vina mea, propria mea vină și cea mai gravă.

Ea se întoarse să se uite la ceilalți; Isabelle apăsase pe butonul liftului. Clary putea auzi zumzetul îndepărtat al cabinei care urca. Fruntea lui Isabelle se încruntă.

— Alec, poate c-ar trebui să rămâi și tu aici, cu Jace.

— N-am nevoie de ajutor, zise Jace. Nu e nimic de făcut. O să fiu bine.

Isabelle își aruncă mâinile în sus, tocmai când liftul sosi cu un *bing.*

— Bine. Ai câștigat. Bosumflă-te aici singur, dacă așa vrei.

Păși hotărâtă în lift, Simon și Alec înghesuindu-se după ea. Clary era ultima care urma să intre, întorcându-se din drum ca să se mai uite o dată la Jace. El se dusese înapoi ca să privească prin uși, dar ea îi putu vedea reflexia în ele. Gura lui era strânsă într-o linie albă, ochii întunecați.

Jace, gândi ea, când ușile liftului începură să se închidă. Îi cerea mental să se întoarcă, să se uite la ea. El n-o făcu, dar ea simți deodată niște mâini puternice pe umerii ei, împingând-o în față. O auzi pe Isabelle spunând: „Alec, ce naiba...?" — în timp ce se împleticea printre ușile liftului, apoi redresându-se și întorcându-se să se uite. Ușile se închideau în urma ei, dar printre ele îl mai putu zări pe Alec. El îi oferi un mic zâmbet trist și o ridicare din umeri, de parcă ar fi spus: *Ce altceva era să fac?* Clary făcu un pas, dar era prea târziu; ușile liftului se închiseseră complet.

Era singură în cameră cu Jace.

Camera era plină de cadavre — trupuri chircite, toate în treninguri cenușii cu glugă, trântite sau ghemuite sau căzute grămadă lângă perete. Maia stătea la fereastră, respirând greu, plimbându-și ochii peste scena din fața ei, nevenindu-i să creadă. Ea luase parte la bătălia de la Brocelind, în Idris, și crezuse că acela fusese cel mai cumplit lucru pe care avea să-l vadă vreodată. Dar într-un fel, acesta de acum era mai cumplit. Sângele care cursese din membrii morți ai cultului nu era *ichor* demonic; era sânge omenesc. Iar pruncii — tăcuți și morți în pătuțurile lor, cu micile mâini cu gheare așezate una peste alta, ca păpușile...

Se uită în jos la propriile mâini. Ghearele îi erau încă afară, mânjite de sânge; și le retractă, iar sângele îi curse de pe mâini, pătându-i încheieturile. Picioarele erau desculțe și mânjite de sânge, iar pe un umăr gol avea o lungă zgârietură, încă mustind roșie, deși începuse deja să se vindece. În pofida capacității de a se vindeca rapid pe care i-o dădea licantropia, știa că avea să se trezească a doua zi plină de vânătăi. Când ești vârcolac, vânătăile rareori durează mai mult de o zi. Își aminti că, atunci când era încă om, fratele ei, Daniel, devenise expert în a o ciupi tare, în locuri unde vânătăile nu se vedeau.

— Maia.

Jordan intră pe una dintre ușile neterminate, ferindu-și capul de un mănunchi de cabluri electrice atârnând liber. Se îndreptă și se apropie de ea, călcând cu grijă printre cadavre.

— Ești bine?

Maiei i se făcu stomacul ghem când văzu expresia de îngrijorare de pe fața lui.

— Unde sunt Isabelle și Alec?

El clătină din cap. Se alesese cu mult mai puține răni decât ea. Jacheta lui de piele îl protejase, ca și jeanșii și bocancii. Pe un obraz avea o zgârietură lungă, în părul șaten-deschis avea sânge uscat, ca și pe lama cuțitului pe care-l ținea.

— Am căutat pe întregul etaj. Nu i-am văzut. Mai sunt câteva cadavre și în alte camere. Trebuie să fi...

Noaptea se lumină ca un pumnal de seraf. Ferestrele deveniră albe și lumina strălucitoare pârjoli încăperea. Pentru o clipă, Maia se gândi că lumea luase foc, iar Jordan, venind spre ea prin lumină, păru aproape să dispară, alb pe alb, într-un câmp sclipitor de argint. Se auzi țipând și se dădu orbită înapoi, lovindu-se cu capul de sticla ferestrei. Își ridică mâinile să-și acopere ochii...

Și lumina pieri. Maia își lăsă mâinile jos, simțind cum se învârtește pământul cu ea. Întinse brațele orbește, iar Jordan fu lângă ea. Ea își puse brațele în jurul lui — le aruncă în jurul lui, cum obișnuia s-o facă atunci când el venea s-o ia de acasă, iar el o legăna în brațe, trecându-și degetele printre cârlionții ei.

Pe atunci era mai subțire, cu umerii mai mici. Acum mușchii i se răsuceau ca frânghiile pe oase și a-l ține în brațe era ca a ține ceva absolut solid, un pilon de granit în mijlocul unei furtuni de nisip din deșert. Se agăță de el și îi auzi bătăile inimii în urechea ei, în timp ce mâinile lui îi mângâiau părul, o mângâiere greoaie și liniștitoare totodată, alinătoare și... familiară.

— Maia... e în regulă...

Ea își înălță capul și își apăsă gura pe a lui. El se schimbase din atât de multe puncte de vedere, dar când îl sărută îl simți la fel, gura lui era

la fel de moale ca întotdeauna. Pentru o secundă, el înțepeni de surpriză, apoi o strânse mai tare la pieptul lui, mâinile sale trasând lent cercuri pe spatele ei gol. Ea își aminti de prima oară când se sărutaseră. Îi dăduse lui cerceii, ca să-i pună în torpedoul mașinii, iar mâna lui tremurase atât de tare încât îi scăpase pe jos și apoi își ceruse scuze și scuze până când ea îl sărutase ca să-l facă să tacă. Îl socotise cel mai simpatic băiat pe care-l cunoscuse vreodată.

Iar apoi el fusese mușcat și totul se schimbase.

Maia se îndepărtă, amețită și respirând întretăiat. El îi dădu drumul instantaneu; se uita la ea, cu gura deschisă, cu ochii zăpăciți. Dincolo de el, pe fereastră, ea putea vedea orașul — aproape că se așteptase să-l vadă distrus, făcut una cu pământul, un deșert alb —, dar totul era exact cum fusese înainte. Nimic nu se schimbase. Luminile se aprindeau și se stingeau în clădirile de peste drum; putea auzi vâjâitul slab al traficului de jos.

— Ar trebui să mergem, zise ea. Ar trebui să-i căutăm pe ceilalți.

— Maia, zise el, de ce m-ai sărutat adineauri?

— Nu știu, răspunse ea. Nu crezi c-ar trebui să încercăm lifturile?

— Maia...

— *Nu știu,* Jordan, zise ea. Nu știu de ce te-am sărutat și nu știu dacă am s-o mai fac vreodată, dar știu că sunt foarte speriată și îngrijorată pentru prietenii mei și că vreau să ies afară de aici. Okay?

El dădu din cap. Arăta ca și când ar fi vrut să spună un milion de lucruri, dar se hotărâse să nu le mai spună, iar pentru asta ea îi era recunoscătoare. El își trecu o mână prin părul zbârlit, brumat cu praf alb de tencuială și dădu din cap:

— Okay.

Tăcere. Jace încă se sprijinea de uși, numai că acum avea fruntea lipită de sticlă și ochii închiși. Clary se întrebă dacă măcar știa că era și ea în cameră cu el. Făcu un pas înainte, dar mai înainte de a putea spune ceva, el împinse ușile și ieși din nou afară, în grădină.

Ea rămase nemișcată un moment, uitându-se lung după el. Ar fi putut chema liftul, bineînțeles, să coboare și să aștepte Conclavul în

holul mare, împreună cu toți ceilalți. Dacă Jace nu voia să vorbească, nu voia să vorbească. Ea nu-l putea forța. Dacă Alec avea dreptate și el se pedepsea, ea n-avea decât aștepte până ce avea să-i treacă.

Se întoarse spre lift... și se opri. O mică flacără de mânie își croi calea prin ea, făcându-i ochii să ardă. *Nu*, gândi ea. *Nu trebuia să-l lase să se poarte așa.* Poate că-și îngăduia să fie așa cu oricare altul, dar nu cu ea. Îi datora mai mult de atât. Își datorau unul altuia mai mult de atât.

Se răsuci iute și porni spre uși. Glezna încă o mai durea, dar *iratze*-le pe care i le aplicase Alec își făceau efectul. Cea mai mare parte a suferinței corpului ei se domolise până la o durere surdă, pulsatilă. Ajunse la uși și le deschise împingându-se în ele, pășind pe terasa acoperișului, tresărind când picioarele ei goale intrară în contact cu dalele înghețate.

Îl văzu pe Jace imediat: îngenunchease lângă trepte, pe dalele pătate cu sânge și cu *ichor* și sclipind de sare. Când ea se apropie, el se ridică și se întoarse, ceva strălucitor atârnând de mâna lui.

Inelul Morgenstern, pe lănțișorul lui.

Se stârnise vântul; părul auriu-închis îi flutura în jurul feței. El îl dădu la o parte, nerăbdător, și zise:

— Tocmai mi-am amintit că lăsaserăm ăsta aici.

Vocea lui suna surprinzător de normal.

— De asta ai vrut să rămâi aici, sus? întrebă Clary. Ca să-l iei înapoi?

El își întoarse mâna, astfel încât lănțișorul se legănă în sus, degetele lui închizându-se în jurul inelului.

— Sunt legat de el. E stupid, știu.

— Ai fi putut s-o spui, sau ar fi putut să rămână Alec...

— Eu nu fac parte dintre voi, ceilalți, zise el abrupt. După ce am făcut, nu merit *iratze*, și vindecări, și îmbrățișări, și consolări și orice altceva ar mai crede prietenii mei c-aș avea nevoie. Mai degrabă stau aici, sus, cu *el*.

Făcu semn cu bărbia spre locul unde trupul neclintit al lui Sebastian zăcea în sicriul deschis, pe piedestalul său de piatră.

— Și sunt al naibii de sigur că nu te merit nici *pe tine*.

Clary își încrucișă brațele la piept.

— Te-ai gândit vreodată la ce merit *eu*? Că poate merit o șansă de a sta de vorbă cu tine despre ceea ce s-a întâmplat?

El se uită lung la ea. Erau la numai câțiva pași depărtare unul de celălalt, dar parcă o indescriptibilă prăpastie se căsca între ei.

— Nu știu de ce ai vrea doar și să te uiți la mine, cu atât mai puțin să-mi vorbești.

— Jace, zise ea. Lucrurile acelea pe care le-ai făcut... acela n-ai fost *tu*.

El șovăi. Cerul era atât de negru, ferestrele luminate ale zgârie-norilor de alături, atât de strălucitoare, încât era ca și cum ei ar fi stat în mijlocul unei plase de nestemate strălucitoare.

— Dacă nu am fost eu, zise el, atunci de ce îmi pot aminti *tot ce am făcut*? Când oamenii sunt posedați și își revin din asta, nu-și amintesc ce au făcut când demonul i-a locuit. Dar eu îmi amintesc *totul*.

Se întoarse brusc și plecă spre zidul grădinii de pe acoperiș. Ea îl urmă, bucuroasă că se îndepărtau astfel de corpul lui Sebastian, acum ascuns vederii de un rând de tufe.

— Jace! strigă ea.

El se întoarse, cu spatele la perete, lipindu-se de acesta. Dincolo de el, bogata rețea electrică a orașului lumina noaptea ca turnurile demonilor din Alicante.

— Îți amintești pentru că ea a vrut să-ți amintești, zise Clary, prinzându-l din urmă, gâfâind puțin. Ți-a făcut asta ca să te tortureze, la fel cum l-a forțat și pe Simon să facă ce voia ea. A vrut ca tu să fii obligat să te privești rănindu-i pe cei pe care îi iubești.

— Am privit, zise el, cu voce joasă. Era ca și cum o parte din mine era afară, la o mare distanță, privind și țipând la mine să mă opresc. Dar restul din mine se simțea complet împăcat, de parcă faptele mele erau *drepte*. De parcă era singurul lucru pe care l-aș fi putut face. Mă întreb dacă așa a simțit și Valentine pentru tot ce a făcut. De parcă era atât de ușor să fie drept!

Își întoarse privirea de la ea.

— Nu pot îndura, zise el. N-ar trebuit să fii aici cu mine. Ar trebui să te duci.

În loc să plece, Clary se apropie și se așeză lângă el, sprijinindu-se și ea cu spatele de perete. Își ținea deja brațele încolăcite pe trup; tremura. În cele din urmă, șovăind, el își întoarse capul ca să se uite din nou la ea.

— Clary...

— N-o să hotărăști tu unde mă duc eu sau când, zise ea.

— Știu. Vocea lui era răgușită. Am știut asta întotdeauna despre tine. Nu știu de ce a trebuit să mă îndrăgostesc de cineva care e mai încăpățânat decât mine.

Clary tăcu o clipă. Inima ei se strânsese la acest cuvânt: „îndrăgostit".

— Toate lucrurile pe care mi le-ai spus, zise ea pe jumătate în șoaptă, pe terasă la Ironworks — le-ai spus serios?

Ochii lui aurii se posomorâră.

— Care lucruri?

Că mă iubeai, aproape că răspunse ea, dar gândindu-se mai bine... nu spusese asta, nu-i așa? Nu rostise exact cuvintele astea. Le lăsase să se subînțeleagă. Iar adevărul faptului că ei se iubeau unul pe celălalt fusese ceva pe care ea-l știuse la fel de clar cum își știa și propriul nume.

— M-ai tot întrebat dacă te-aș iubi în caz că ai fi ca Sebastian, ca Valentine.

— Și tu ai zis că atunci n-aș mai fi eu. Uite cât de greșit s-a dovedit a fi, adăugă el, amărăciunea colorându-i glasul. Ce am făcut eu în noaptea asta...

Clary se răsuci spre el; el se încordă, dar nu se feri. Ea îl apucă de pieptul cămășii, apropiindu-se mai mult de el, și spuse, rostind clar fiecare cuvânt:

— Acela n-ai fost tu.

— Spune-i asta mamei tale, zise el, spune-i-o lui Luke, când or să te întrebe de unde te-ai ales cu *asta*.

Îi atinse clavicula ușor; rana se vindecase acum, dar pielea ei și țesătura rochiei aveau încă pete întunecate de sânge.

— O să le spun, zise ea. O să le spun că a fost vina mea.

El se uită la ea, cu neîncredere în ochii lui de aur.

— Nu poți să-i minți.

— Nu-i mint. Eu te-am adus înapoi, zise ea. Tu ai murit, iar eu te-am adus înapoi din moarte. *Eu* am stricat echilibrul, nu tu. Eu am deschis ușa pentru Lilith și ritualul ei stupid. Aș fi putut cere orice și te-am cerut pe tine.

Strânse mai tare de cămașa lui, cu degetele albite de frig și apăsare.

— Și aș face-o *din nou*. Te iubesc, Jace Wayland — Herondale — Lightwood — cum vrei tu să-ți spui. Nu-mi pasă. Te iubesc și o să te iubesc întotdeauna, iar a pretinde că ar putea fi altfel e doar o pierdere de vreme.

O expresie de o asemenea durere îi traversă chipul, încât Clary își simți inima strângându-se dureros. Apoi el întinse mâinile și-i cuprinse fața între ele. Palmele lui erau calde pe obrajii ei.

— Îți mai aduci aminte când ți-am spus, zise el, cu vocea mai duioasă ca niciodată, că nu știu dacă există un Dumnezeu sau nu, dar și într-un caz și în altul, noi suntem complet pe cont propriu? Încă nu cunosc răspunsul; știu doar că există ceva precum credința, iar eu nu merit s-o am. Și apoi ai fost tu. Tu ai schimbat toate lucrurile în care am crezut eu. Știi versul ăla din Dante, pe care ți l-am citat în parc? „L'amor che move il sole e l'altre stelle"?

Uitându-se la el, buzele i se arcuiră puțin la colțuri:

— Tot nu știu italiană.

— E un fragment din ultima strofă din *Paradisul* — *Paradisul* lui Dante. „Voința și dorința mea au fost schimbate de dragoste, dragostea care pune în mișcare soarele și celelalte stele." Dante încerca să explice credința, cred, ca o dragoste copleșitoare, și poate că e blasfemie, dar așa mă gândesc eu la modul în care te iubesc pe tine. Ai venit în viața mea și deodată am avut un adevăr de care să mă țin — că eu te iubeam pe tine și tu mă iubeai pe mine.

Deși părea să se uite la ea, privirea lui era distantă, ca fixată pe ceva foarte îndepărtat.

— Apoi am început să am visele, continuă el. Și m-am gândit că poate greșisem. Că nu te meritam. Că nu meritam să fiu perfect fericit — vreau să spun, Dumnezeule, cine merită *asta*? Și după noaptea asta...

— Oprește-te!

Ea se agățase de cămașa lui; acum îi dădu drumul, lipindu-și palmele de pieptul lui. Inima lui bătea mai iute sub vârful degetelor ei; obrajii lui ardeau și nu doar fiindcă îi era ei frig.

— Jace. În tot ce s-a întâmplat în noaptea asta, eu am știut un lucru. Că nu erai tu care mă răneai. Nu erai tu care făceai lucrurile acelea. Am o credință absolut de neconvertit că tu ești *bun*. Și asta nu se va schimba niciodată.

Jace trase adânc și tremurător aer în piept.

— Nici nu știu cum să încerc să merit asta.

— Nu trebuie. Am destulă credință în tine, zise ea, pentru amândoi.

Mâinile lui alunecară în părul ei. Aburul răsuflărilor se ridică între ei ca un norișor alb.

— Mi-ai lipsit atât de mult, zise el și o sărută, blând, nu disperat și flămând cum fusese în ultimele câteva dăți, ci familiar, și tandru, și liniștit.

Ea închise ochii, căci lumea părea să se învârtă în jurul ei ca o morișcă. Mișcându-și mâinile mai sus pe pieptul lui, și le întinse cât de mult putu, încolăcindu-și brațele pe după gâtul lui, ridicându-se pe vârfuri ca să-i găsească gura cu a ei. Degetele lui alunecară în jos pe trupul ei, peste piele și satin, iar ea se înfioră, lăsându-se peste el, și era sigură că amândoi aveau gust de sânge, de cenușă și de sare, dar nu conta; lumea, orașul cu luminile sale și viața păreau să se fi îngustat, reducându-se doar la atât, doar la ea și Jace, inima arzătoare a unei lumi înghețate.

El se desprinse primul, cu părere de rău. Ea își dădu seama de ce, o clipă mai târziu. Zgomotul claxoanelor de mașini și a scrâșnetului de roți din stradă, de jos, se auzea până sus la ei.

— Conclavul, zise el, resemnat — deși fusese nevoit să-și dreagă glasul ca să poată rosti cuvintele, Clary se bucură să le audă.

Fața lui era îmbujorată, cum își închipuia că era și a ei.

— Au sosit.

Cu mâna într-a lui, Clary se uită peste marginea zidului acoperișului și văzu că mai multe mașini negre, lungi, opriseră în fața schelelor. Oamenii se adunau. Era greu să-i recunoști de la înălțimea aceea, dar lui

Clary i se păru că o vede pe Maryse și pe alți câțiva oameni în costume de luptă. O clipă mai târziu, camioneta lui Luke urca pe trotuar și din ea sărea Jocelyn. Clary ar fi știut că era ea doar după felul în care se mișca și de la o distanță mai mare ca asta de acum.

Clary se întoarse spre Jace.

— Mama, zise ea. Ar fi mai bine să cobor la parter. Nu vreau să vină și ea sus și să vadă... și să-l vadă pe *el*.

Făcu semn din bărbie spre sicriul lui Sebastian.

El îi dădu părul la o parte de pe față.

— Nu vreau să te scap din ochi.

— Atunci vino cu mine.

— Nu. Cineva ar trebui să rămână aici, sus.

Îi luă mâna, i-o întoarse cu palma în sus și lăsă să cadă inelul Morgenstern, lănțișorul curgând pe lângă el ca metalul lichid. Încuietoarea fusese îndoită când ea îl smulsese de la gât, dar el reuși s-o îndrepte la loc.

— Te rog, ia-l.

Ochii ei coborâră o clipă privind în palmă, apoi, șovăind, îndreptându-se înapoi spre fața lui.

— Aș vrea să înțeleg ce înseamnă pentru tine.

El ridică ușor din umeri.

— L-am purtat un deceniu, zise el. O parte din mine e în el. Înseamnă că îmi pun încrederea în tine cu întreg trecutul și cu toate secretele pe care le poartă trecutul. Și de altfel — el atinse ușor una dintre stelele gravate în jurul marginii — „dragostea care pune în mișcare soarele și celelalte stele". Prefă-te că asta semnifică stelele de pe el, nu casa Morgenstern.

Drept răspuns, ea își petrecu lănțișorul din nou peste cap, simțind inelul așezându-se în locul lui obișnuit, sub claviculă. Îl simțise ca pe o piesă de puzzle potrivindu-se cu un clic la locul ei. Pentru o clipă, ochii lor se întâlniră într-o comunicare fără cuvinte, mai intensă, în unele aspecte, decât fusese contactul lor fizic; ea își imprimă în minte imaginea lui din acel moment de parcă l-ar fi învățat pe dinafară — părul ca de aur, ciufulit; umbrele aruncate de genele lui; cercurile de auriu mai închis în interiorul irisurilor ca de ambră.

— Mă întorc imediat, zise ea. Îi strânse mâna. Cinci minute.

— Du-te, zise el aspru, dându-i drumul la mână, iar ea se întoarse și porni înapoi pe alee.

În clipa în care se depărtă de el, o luă din nou cu frig, iar până ajunse la ușile clădirii, înghețase. Se opri în ușa deschisă și se uită înapoi la el, însă el era doar o umbră, luminat din spate de luminile New Yorkului. *Dragostea care pune în mișcare soarele și toate celelalte stele,* se gândi ea, și apoi, ca un ecou ce-i răspundea, auzi cuvintele lui Lilith: răspunzându-i în ecou: *Acel soi de iubire care poarte arde lumea din temelii sau o poate ridica în slăvi.* Un fior o străbătu și nu doar din cauza frigului. Se uită după Jace, dar el se topise în umbre; se întoarse și intră, ușa alunecând și închizându-se în urma ei.

Alec se dusese să-i caute pe Jordan și pe Maia, iar Simon și Isabelle erau împreună, stând unul lângă altul pe șezlongul verde din holul mare. Isabelle ținea în mână lampa-vrăjitoarei adusă de Alec, scăldând încăperea într-o aură aproape spectrală, în care dansau sclipitoare firișoare de praf din candelabrul atârnat de tavan.

Ea spusese foarte puține de când fratele ei îi lăsase singuri. Își ținea capul plecat, cu părul negru adunat în față, și privirea pe mâinile ei. Erau niște mâini delicate, cu degete lungi, dar bătătorite la fel ca ale fraților ei. Simon nu observase niciodată până atunci, dar purta un inel de argint pe mâna dreaptă, cu un model de flăcări pe contur și un *L* gravat în centru. Îi amintea de inelul pe care îl purta Clary la gât, cu desenul lui de stele.

— E inelul familiei Lightwood, zise ea, observând pe ce anume i se fixase lui privirea. Fiecare familie are un simbol. Al nostru e focul.

Ți se potrivește, gândi el. Izzy chiar era ca focul, în rochia ei stacojie învăpăiată, cu dispoziția ei la fel de schimbătoare ca scânteile. Pe acoperiș, aproape crezuse că avea să-l strângă de gât, cu brațele pe după gâtul lui, în timp ce-l făcea cu ou și cu oțet și-l ținea strâns de parcă nu avea să-i mai dea niciodată drumul. Acum privea undeva în depărtare, de neatins ca o stea. Totul era foarte derutant.

„Îi iubești atât de mult", zisese Camille, „pe prietenii tăi vânători de umbre! La fel cum șoimul își iubește stăpânul care îl încătușează și îl leagă la ochi."

— Ceea ce ne-ai spus nouă, zise el, făcând o scurtă pauză și urmărind cum Isabelle își dădea peste deget o șuviță de păr, acolo, sus, pe acoperiș — că nu știuserăți că Jace și Clary lipseau și că veniserăți aici pentru mine — era adevărat?

Isabelle își ridică privirile, dându-și șuvița de păr după ureche.

— Bineînțeles că e adevărat, zise ea cu indignare. Când am văzut că plecaseși de la petrecere... și după ce fuseseși în primejdie zile în șir, Simon, și după treaba cu evadarea lui Camille...

Se înfrână scurt:

— Și Jordan e responsabil pentru tine. Și-a ieșit din minți.

— Deci a lui a fost ideea să veniți să mă căutați?

Isabelle se întoarse să se uite la el lung. Ochii ei erau insondabili și întunecați.

— Eu am fost cea care am observat că nu mai erai, zise ea. Eu am fost cea care a vrut să te găsim.

Simon își drese glasul. Se simțea ciudat de euforic.

— Dar de ce? Credeam că mă urăști.

Nu trebuia să fi spus asta. Isabelle clătină din cap, fluturându-și părul negru, și se dădu ceva mai departe de el pe banchetă.

— Oh, Simon, nu fi obtuz!

— Iz!

Întinse mâna și îi atinse încheietura, ezitant. Ea nu se retrase, doar îl privi.

— Camille mi-a zis ceva, în Sanctuar. A spus că vânătorilor de umbre nu le pasă de repudiații Lumii de Jos, doar se folosesc de ei. A spus că nefilimii n-ar face niciodată pentru mine ce fac eu pentru ei. Dar tu ai făcut. Ai venit după mine. Ai venit pentru *mine.*

— Bineînțeles că da, zise ea încet, cu vocea ușor înăbușită. Când m-am gândit că ți s-ar fi putut întâmpla ceva...

El se aplecă spre ea. Fețele lor erau la câțiva centimetri una de alta. Putea vedea în ochii ei negri sclipirile luminii răsfrânte în candelabru. Buzele ei erau întredeschise, iar Simon îi simți căldura răsuflării.

Pentru prima oară de când devenise vampir, putea simți căldura ca o încărcare electrică ce se producea între ei.

— Isabelle, zise el.

Nu Iz, nu Izzy. *Isabelle.*

— Pot să...

Liftul scoase un *bing*; ușile se deschiseră și din el ieșiră Alec, Maia și Jordan. Alec se uită bănuitor la Simon și la Isabelle, când aceștia săriră depărtându-se unul de altul, dar înainte ca el să poată spună ceva, ușile duble ale holului mare se deschiseră larg și vânătorii de umbre dădură buzna în încăpere. Simon îi recunoscu pe Kadir și Maryse, care imediat străbătu în fugă încăperea spre Isabelle și o luă de umeri, cerându-i să-i spună ce s-a întâmplat.

Simon se ridică în picioare, ca să se tragă mai la o parte, simțindu-se stingherit — și cât pe-aci să fie dat jos de Magnus, alergând prin încăpere să ajungă la Alec. Magnus nici nu păru să-l vadă pe Simon. „La urma urmelor, peste o sută, două de ani, nu vom mai fi decât tu și cu mine. Noi vom fi tot ce-a mai rămas", îi spusese Magnus în Sanctuar. Simțindu-se nespus de singur prin vânzoleala mulțimii de vânători de umbre, Simon se lipi de perete, cu zadarnica speranță că nu va fi observat.

Alec își ridică ochii exact în clipa în care Magnus ajungea la el, îl prindea în brațe și îl trăgea mai aproape. Degetele lui se plimbară pe fața lui Alec de parcă ar fi căutat răni sau vătămări; murmura în barbă:

— Cum ai putut... să pleci așa, fără măcar să-mi spui... te-aș fi putut ajuta...

— Încetează!

Alec se retrase, pus pe răzvrătire.

Magnus își luă seama, vocea devenindu-i sobră.

— Îmi pare rău, zise el. N-ar fi trebuit să plec de la petrecere. Ar fi trebuit să stau cu tine. Camille a evadat. Nimeni n-are nici cea mai mică idee unde s-a dus și, de vreme ce tu nu poți lua urma vampirilor...

Ridică din umeri.

Alec își goni din minte imaginea lui Camille, înlănțuită de țeavă, uitându-se la el cu ochii aceia verzi, extraordinari.

— Nu contează, răspunse el. Ea nu contează. Știu că doar ai încercat să ajuți. Nu sunt supărat pe tine nici că ai plecat de la petrecere, apropo.

— Dar erai furios, zise Magnus. Știam că erai. De aceea am fost atât de îngrijorat. Să fugi de-acolo și să te pui în pericol doar pentru că erai furios pe mine...

— Sunt vânător de umbre, zise Alec. Magnus, așa *fac* eu. Data viitoare îndrăgostește-te de un inspector de asigurări sau...

— Alexander, zise Magnus. N-o să mai fie nici o dată viitoare.

Își lipi fruntea de fruntea lui Alec, pironindu-și ochii verzi-aurii în ochii albaștri ai celuilalt.

Inima lui Alec începu să bată mai repede.

— De ce nu? zise el. Tu trăiești veșnic. Nu toată lumea trăiește la fel.

— Știu că am spus asta, zise Magnus. Dar, Alexander...

— Nu-mi mai spune așa, zise Alec. Alexander îmi spun părinții mei. Și presupun că e foarte progresist din partea ta faptul că ai acceptat mortalitatea mea atât de fatalist — totul moare, bla-bla —, dar cum crezi că mă face pe mine să mă simt? Cuplurile obișnuite pot *spera* — speră că vor îmbătrâni împreună, speră să trăiască vieți lungi și să moară în același timp, însă noi nu putem spera asta. Nici măcar nu vreau să știu ce-ți dorești tu.

Alec nu știa sigur ce răspuns aștepta — mânie, apărare sau chiar umor —, dar vocea lui Magnus nu făcu decât să coboare mult, puțin gâtuită când spuse:

— Alex... Alec. Dacă ți-am lăsat impresia că am acceptat ideea morții tale, nu pot decât să-mi cer iertare. Am încercat, am crezut că am făcut-o — deși tot mi-am imaginat c-o să te am pentru încă vreo cincizeci sau șaizeci de ani. Am crezut că până atunci aș putea fi pregătit să te las să dispari. Dar e vorba despre tine și îmi dau seama acum că n-o să fiu deloc mai pregătit să te pierd atunci decât sunt în clipa asta.

Îi ținu cu blândețe fața lui Alec între palme.

— Ceea ce înseamnă că nu pot accepta nicicum.

— Deci ce facem? șopti Alec.

Magnus ridică din umeri și zâmbi deodată; cu părul lui negru în dezordine și lumina din ochii verzi-aurii, arăta ca un adolescent pus pe rele.

— Ce face toată lumea, răspunse el. Cum spuneai și tu: sperăm!

***

Alec și Magnus începuseră să se sărute în colțul încăperii, iar Simon nu prea mai știa încotro să se uite. N-ar fi vrut să creadă că se holba la ei în timpul a ceea ce era, clar, un moment de intimitate, dar oriunde în altă parte se uita, întâlnea ochii fioroși ai vânătorilor de umbre. În pofida faptului că luptase alături de ei în bancă, împotriva lui Camille, nici unul dintre ei nu părea deosebit de prietenos. Una era că Isabelle îl accepta și îi păsa de el, dar vânătorii de umbre în ansamblu erau cu totul altceva. Își dădea seama ce gândeau. „Vampir, repudiat, inamic", stătea scris limpede pe fețele lor. A fost ca o ușurare când ușile s-au deschis iarăși larg și Jocelyn a intrat în fugă, încă purtând rochia albastră de la petrecere. Luke era la câțiva pași în urma ei.

— Simon! strigă ea, de îndată ce îl zări.

Ea dădu fuga la el și, spre surprinderea lui, îl îmbrățișă cu ardoare, înainte de a-i da drumul și a-l întreba:

— Simon, unde-i Clary? E...

Simon deschise gura, dar nu reuși să articuleze nici un sunet. Cum i-ar fi putut explica lui Jocelyn, tuturor celorlalți, ce se întâmplase în noaptea aceea? Jocelyn, care ar fi fost îngrozită să știe că toate relele făcute de Lilith, nou-născuții pe care-i omorâse, sângele pe care îl vărsase, totul fusese în slujba obținerii mai multor creaturi ca propriul fiu mort al lui Jocelyn, al cărui trup neînsuflețit zăcea, chiar în clipa aceea, înmormântat pe acoperișul unde Clary era cu Jace?

Nu pot să-i spun nimic din toate astea, se gândi el. *Nu pot.* Se uită dincolo de ea către Luke, ai cărui ochi albaștri se fixaseră asupra lui, așteptând. Dincolo de familia lui Clary putea vedea vânătorii de umbre strângându-se în jurul lui Isabelle, în timp ce ea, probabil, relata evenimentele serii.

— Eu..., începu el neajutorat.

Tocmai atunci, ușile liftului se deschiseră și apăru Clary. Nu mai avea pantofi, frumoasa ei rochie de satin era numai zdrențe și plină de sânge, cu brațele și picioarele pline de răni care abia începuseră să se vindece. Dar zâmbea — radios chiar, mai fericită decât o văzuse Simon în ultimele săptămâni.

— Mamă! exclamă ea.

Și-atunci Jocelyn se repezi spre ea și o îmbrățișă. Clary îi zâmbi lui Simon peste umărul mamei sale. Simon aruncă o privire prin încăpere. Alec și Magnus erau încă încolăciți unul de altul, iar Maia și Jordan dispăruseră. Isabelle era înconjurată de vânătorii de umbre, iar Simon putea auzi exclamațiile de groază și de uimire ridicându-se dinspre grupul auditorilor săi, în timp ce le spunea povestea ei. Bănuia că, într-un fel, ei îi făcea plăcere. Isabelle adora să fie în centrul atenției, indiferent din ce motiv.

Simți o mână coborând pe umărul lui. Era Luke.

— *Tu* ești bine, Simon?

Simon își ridică ochii spre el. Luke arăta ca întotdeauna: serios, profesionist, de maximă încredere. Nici măcar ușor descumpănit că petrecerea lui de logodnă fusese întreruptă de o neașteptată și dramatică urgență.

Tatăl lui Simon murise de atât de multă vreme, încât el abia și-l mai amintea. Rebecca povestea frânturile ei de amintiri despre el — că avea barbă și că o ajuta să construiască turnuri complicate din cuburi —, dar Simon n-avea. Era unul dintre lucrurile pe care crezuse întotdeauna că le avea în comun cu Clary, care îi legase: amândoi cu tați morți, amândoi crescuți de o femeie singură, puternică.

Ei bine, cel puțin unul dintre lucrurile acelea se dovedise a fi adevărat, se gândi Simon. Deși mama lui mai avusese relații, el nu avusese niciodată o prezență paternă constantă în viața sa, în afară de Luke. Presupunea că, într-un fel, el și Clary îl împărțiseră pe Luke. Iar haita de vârcolaci căuta deopotrivă călăuzirea de către Luke. Pentru un burlac care nu avusese niciodată copii, gândi Simon, Luke avea o grămadă de puști de care să aibă grijă.

— Nu știu, zise Simon, dându-i lui Luke răspunsul cinstit pe care îi plăcea să creadă că i l-ar fi dat propriului tată. Nu prea cred.

Luke îl întoarse pe Simon cu fața la el.

— Ești plin de sânge, zise el. Și bănuiesc că nu e al tău, pentru că... Făcu un semn către Pecetea de pe fruntea lui Simon. Dar, hei! continuă

el cu voce blândă. Chiar și plin de sânge și cu Pecetea lui Cain, tu ești tot Simon. Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu-i sângele meu, ai dreptate, zise Simon răgușit. Dar e, totodată, o poveste destul de lungă.

Își lăsă capul pe spate să se uite în ochii lui Luke; întotdeauna se întrebase dacă avea să mai crească și el, într-o bună zi, măcar câțiva centimetri peste unu șaptezeci și șapte cât măsura acum, ca să fie în stare să se uite la Luke — ca să nu mai pomenim de Jace — drept în ochi. Dar asta n-avea să se mai întâmple niciodată acum.

— Luke, zise el, crezi că e posibil să faci ceva atât de rău, chiar dacă n-ai vrut, încât să nu-ți mai revii niciodată? Să nu te mai poată nimeni ierta?

Luke se uită la el, în tăcere, pentru un lung moment. Apoi spuse:

— Gândește-te la cineva pe care-l iubești, Simon. Îl iubești de-adevăratelea. Există ceva pe care l-ar putea face persoana aceea vreodată care să însemne că vei înceta s-o mai iubești?

Imaginile trecură rapid prin mintea lui Simon, ca paginile unei *flip-book*[1]. Clary, întorcându-se să-i zâmbească peste umăr; sora lui, gâdilându-l când era mic; mama lui, adormită pe canapea, cu pătura ridicată până la umeri; Izzy...

Închise grăbit derularea gândurilor. Clary nu făcuse nimic într-atât de groaznic, încât el să fie nevoit să aducă iertarea pentru ea; nici una dintre persoanele la care se gândise nu făcuse așa ceva. Se gândi la Clary care își iertase mama pentru că-i furase amintirile. Se gândi la Jace, la ce făcuse el pe acoperiș, cum arătase după aceea. Făcuse tot ce făcuse fără voința lui, dar Simon se îndoia că Jace va fi în stare să se ierte, fără să-i pese. Și apoi se gândi la Jordan — care nu se iertase pentru ceea ce-i făcuse Maiei, dar forjase mai departe oricum, alăturându-se celor de la Praetor Lupus, făcându-și o ocupație în viață din a-i ajuta pe alții.

— Am mușcat pe cineva, zise el.

---

[1] Carte ce conține desene care variază ușor de la o pagină la alta, pentru ca, la răsfoire, să dea impresia de animație.

Cuvintele îi ieșiră singure din gură, iar el își dori să le fi putut lua înapoi. Își făcu curaj să înfrunte expresia de groază a lui Luke, dar ea nu apăru.

— A trăit? întrebă Luke. Persoana pe care ai mușcat-o a supraviețuit?

— Eu...

Cum să-i explice despre Maureen? Lilith îi poruncise să plece, dar Simon era sigur că avea s-o mai vadă.

— N-am ucis-o eu.

Luke dădu din cap o dată.

— Știi cum devin vârcolacii lideri de haită, zise el. Trebuie să-l ucidă pe liderul bătrân. Eu am făcut asta de două ori. Am cicatrice cu care s-o dovedesc.

Își dădu gulerul cămășii puțin la o parte și Simon văzu marginea unei cicatrice albe, groase, care arăta zdrențuită, de parcă pieptul îi fusese sfâșiat cu ghearele.

— A doua oară a fost o mișcare calculată. Ucidere cu sânge rece. Am vrut să devin liderul și așa am reușit.

Ridică din umeri.

— Tu ești vampir. E în natura ta să vrei să bei sânge. Ai rezistat multă vreme fără s-o faci. Știu că poți umbla prin soare, Simon, și astfel te mândrești că ai fi un băiat uman normal, cu toate astea tot ești ceea ce ești. Întocmai cum sunt și eu. Cu cât încerci mai mult să-ți anihilezi adevărata natură, cu atât ea te va controla mai mult pe tine. Fii ceea ce ești! Nimeni dintre cei care te iubesc cu adevărat nu ți-o va interzice.

Simon zise, răgușit:

— Mama...

— Clary mi-a povestit ce s-a întâmplat cu mama ta și că te-ai întovărășit cu Jordan Kyle, zise Luke. Uite, mama ta o să ajungă să accepte lucrurile, Simon. Cum a făcut și Amatis cu mine. Tu ești încă fiul ei. O să vorbesc eu cu ea, dacă vrei.

Simon clătină din cap, tăcut. Mama lui îl plăcuse întotdeauna pe Luke. Să fie confruntată și cu faptul că Luke era un vârcolac ar fi înrăutățit probabil și mai mult lucrurile, în loc să le dreagă.

Luke dădu din cap de parcă ar fi înțeles.

— Dacă nu vrei să te întorci în apartamentul lui Jordan, ești mai mult decât bine-venit să dormi pe canapeaua mea, în noaptea asta. Sunt sigur că și Clary va fi bucuroasă să te aibă prin preajmă și putem vorbi mâine despre ce-i de făcut în privința mamei tale.

Simon își îndreptă umerii. Se uită la Isabelle, la licărul biciului ei, la pandantivul strălucitor de la gâtul ei, la fluturarea mâinilor sale în timp ce vorbea. Isabelle, căreia nu îi era teamă de nimic. Se gândi la mama lui, la modul în care ea se dăduse înapoi din fața lui, la frica din ochii ei. Se ascunsese de amintirea asta, fugind de ea, mereu de atunci. Dar era timpul să nu mai fugă.

— Nu, zise el. Mulțumesc, dar cred că nu am nevoie de un loc unde să trag în noaptea asta. Cred că... o să mă duc acasă.

Jace stătea singur pe acoperiș, uitându-se în zare, la oraș, la East River — un șarpe negru-argintiu împărțindu-se în două brațe gemene între Brooklyn și Manhattan. Pe mâini, pe buze, încă mai simțea căldura atingerii lui Clary, dar vântul dinspre fluviu era înghețat, iar căldura se risipea cu repeziciune. Fără jachetă, aerul pătrundea prin materialul subțire al cămășii, ca o lamă de cuțit.

Inspiră adânc, umplându-și plămânii cu aer rece, pe care îl lăsă apoi să iasă afară, încet. Tot corpul îi era încordat. Aștepta zgomotul liftului, deschiderea ușilor, vânătorii de umbre inundând grădina. Aveau să fie compătimitori, la început, gândi el, îngrijorați pentru el. Apoi, pe măsură ce vor înțelege ce s-a întâmplat — atunci avea să urmeze retragerea, schimbul de priviri cu înțeles când aveau să creadă că el nu-i vedea. El fusese posedat — nu doar de un demon, ci de un Demon Căpetenie —, acționase împotriva Conclavului, amenințase și-i făcuse rău altui vânător de umbre.

Se gândi la cum avea să-l privească Jocelyn după ce o să audă ce îi făcuse lui Clary. Luke putea să înțeleagă, să ierte. Dar Jocelyn! El nu fusese niciodată în stare să-și ia inima în dinți și să-i vorbească deschis, să rostească acele cuvinte cu care credea că o va liniști. *O iubesc pe fiica ta mai mult decât am crezut vreodată că ar fi posibil să iubesc. Nu i-aș face rău niciodată.*

Ea doar s-ar uita la el, cu ochii aceia verzi, atât de asemănători cu ai lui Clary, gândi el. Jocelyn ar fi vrut mai mult de atât. Ar fi vrut să-l audă spunând ceea ce el nu era sigur că era adevărat.

Eu nu sunt deloc ca Valentine.

Nu ești? Întrebarea păru să fi venit adusă de aerul rece, o șoaptă numai pentru urechile lui. *Tu n-ai cunoscut-o niciodată pe mama ta. Nu l-ai cunoscut niciodată pe tatăl tău. Ți-ai dăruit inima lui Valentine când erai copil, așa cum fac copiii, și te-ai făcut o parte din el. Nu poți extirpa asta din tine acum, cu o singură tăietură de pumnal.*

Mâna lui stângă era rece. Privi în jos și văzu că, spre stupoarea lui, fără a ști cum, luase de jos pumnalul — cuțitul tatălui său adevărat, gravat cu argint — și îl ținea în mână. Lama, deși fusese roasă de sângele lui Lilith, era din nou întreagă și strălucitoare ca o promisiune. O răceală care n-avea nici o legătură cu vremea începu să se răspândească prin pieptul lui. *De câte ori nu se trezise așa, gâfâind și nădușind, cu cuțitul în mână? Și Clary, mereu Clary, moartă la picioarele lui.*

Dar Lilith era moartă. Se terminase. Încercă să vâre cuțitul la cingătoare, dar mâna lui părea să nu asculte de comenzile pe care i le dădea mintea. Simți o fierbințeală înțepătoare peste pieptul lui, o arsură dureroasă. Uitându-se în jos, văzu că linia însângerată care spintecase pecetea lui Lilith pe din două, unde Clary îl lovise cu cuțitul, se vindecase. Pecetea lumina roșiatic pe pieptul lui.

Jace se opri din încercarea de a-și vârî cuțitul la cingătoare. Nodurile degetelor lui se albiră când strânse mai tare de mâner, încheietura lui răsucindu-se, în timp ce se străduia cu disperare să întoarcă lama spre el însuși. Inima îi bătea cu putere. Nu acceptase nici o *iratze.* Cum de se vindecase pecetea atât de repede? Dacă ar fi putut s-o cresteze din nou, s-o desfigureze, măcar temporar...

Dar mâna nu voia să i se supună. Brațul îi rămase rigid pe lângă corp și el se întoarse, în pofida voinței lui, către piedestalul unde zăcea cadavrul lui Sebastian.

Sicriul începuse să lumineze, răspândind o lumină cețoasă, verzuie — aproape ca aceea a unei lămpi a vrăjitoarei, dar era ceva dureros în această lumină, ceva care părea să sfredelească ochii. Jace încercă

să facă un pas înapoi, dar picioarele nu voiau să se miște. O năduşeală de gheață îi șiroia pe spinare. O voce îi șoptea în străfundul minții.

Vino aici!

Era vocea lui Sebastian.

Ai crezut că ești liber pentru că Lilith s-a dus? Mușcătura vampirului m-a trezit; acum sângele ei din venele mele te comandă.

Vino aici!

Jace încercă să se ancoreze în loc, dar corpul îl trădă, împingându-l înainte, deși mintea lui conștientă se împotrivea din răsputeri. Cu cât încerca să stea departe, picioarele lui îl purtau înainte pe alee, către sicriu. Cercul pictat licări verzui când păși în el, iar sicriul păru să-i răspundă cu o a doua străfulgerare de smarald. După care, el stătea lângă sicriu, privind în jos.

Jace își mușcă tare buza, sperând că durerea l-ar putea trezi prin șoc din starea de vis în care se afla. N-a mers. Simți gustul sângelui în timp ce se uita în jos, la Sebastian, care plutea ca un înecat în apă. Acelea erau perle care fuseseră odată ochii lui. Părul lui era ca algele decolorate, pleoapele lui închise, albastre. Gura lui avea linia rece, dură a gurii tatălui său. Era ca și când s-ar fi uitat la un Valentine tânăr.

Fără voia lui, absolut împotriva voinței lui, mâinile lui Jace începură să se ridice. Mâna lui stângă puse lama cuțitului în interiorul palmei sale drepte, unde linia vieții și a inimii se intersectau.

Cuvinte îi ieșeau de pe buze. Le auzea ca de la o imensă distanță. Nu erau în nici una dintre limbile pe care le știa sau le înțelegea el, dar știa ce erau — incantație ritualică. Mintea urla la corpul lui să se oprească, dar se părea că nu-l influența cu nimic. Mâna lui stângă se lăsă în jos, strângând tare cuțitul. Lama îi pătrunse în palma dreaptă, făcând o tăietură curată, sigură, nu prea adâncă. Aproape instantaneu începu să sângereze. Încercă să se dea înapoi, încercă să-și tragă brațul în spate, dar era ca și când ar fi fost turnat în ciment. Sub privirile lui îngrozite, primele picături de sânge se sparseră pe fața lui Sebastian.

Ochii lui Sebastian se deschiseră brusc. Erau negri, mai negri decât ai lui Valentine, la fel de negri ca ai demonului care spusese că era mama lui. Ei se fixară asupra lui Jace, ca niște grozave oglinzi negre,

reflectându-i fața, schimonosită și de nerecunoscut, gura lui rostind cuvintele ritualului, turuind într-o bolboroseală de neînțeles, ca un fluviu cu ape negre.

Sângele curgea mai puternic acum, transformând lichidul din interiorul sicriului în roșu din ce în ce mai întunecat. Sebastian se mișcă. Apa sângerie se legănă și stropi când el se ridică în capul oaselor, cu ochii lui negri ațintiți asupra lui Jace.

A doua parte a ritualului, vorbi vocea lui în capul lui Jace. *E aproape complet.*

Apa șiroia pe el ca lacrimile. Părul lui, lipit de frunte, părea să nu aibă nici o culoare. Își ridică o mână și o întinse, iar Jace, împotriva strigătului dinăuntrul propriei minți, îi dădu cuțitul, cu lama înainte. Sebastian își trecu palma peste lama rece, ascuțită. Sângele țâșni în crestătura din palma lui. El lovi cuțitul, dându-l la o parte, și luă mâna lui Jace, strângând-o într-a lui.

Era ultimul lucru la care se așteptase Jace. Nu se putea mișca, nu reușea să se smulgă din loc. Simți fiecare dintre degetele reci ale lui Sebastian cum îi înfășoară mâna, apăsând tăieturile lor sângerânde una de alta. Era ca și când ar fi fost strâns de o menghină de metal rece. Gheața începu să se răspândească din mână în sus, prin venele lui. Un fior îl străbătu, apoi încă unul, puternice cutremurări fizice atât de dureroase, încât corpul parcă îi era întors ca o rufă pe partea cealaltă. Încercă să țipe...

Și țipătul muri în gâtul lui. Se uita în jos, la mâna lui și a lui Sebastian, încleștate una într-alta. Sângele curgea printre degetele lor și pe încheieturi, elegant ca o dantelă roșie. Sclipea în lumina electrică rece a orașului. Nu se mișca precum lichidul, ci cum s-ar mișca niște sârme roșii. Le înfășura mâinile amândurora într-o legătură stacojie.

O stranie senzație de liniște se strecură în Jace. Lumea păru să se micșoreze, până când el ajunse să stea pe un pisc de munte, cu lumea întinsă înaintea ochilor săi, totul fiindu-i pus la dispoziție. Luminile orașului din jur nu mai erau electrice, ci erau licărul a o mie de stele ca diamantele. Razele lor păreau să coboare asupra lui, învăluindu-l într-o strălucire binevoitoare, care spunea: *Asta e bine. Asta e drept. Asta e ceea ce și-ar fi dorit tatăl tău.*

O văzu pe Clary cu ochii minții, fața ei palidă, valurile de păr roșu și mișcarea gurii când spusese cuvintele: *Mă întorc. Cinci minute.*

Și apoi vocea ei slabă se stinse, când o altă voce vorbi peste ea, acoperind-o. Imaginea din mintea lui se destrămă, dispărând imploratoare în beznă, la fel cum dispăruse Euridice când Orfeu întorsese capul ca să se mai uite la ea o ultimă oară. O văzu, cu brațele albe întinse către el, după care umbrele se închiseră peste ea și n-a mai fost.

O nouă voce vorbea în capul lui Jace acum, cândva urâtă, acum ciudat de bine-venită. Vocea lui Sebastian. Părea să-i curgă prin sânge, să-i curgă prin sângele care trecea din mâna lui Sebastian într-a lui, ca un lanț arzător.

Acum suntem unul, frățioare, tu și cu mine, zise Sebastian.

Suntem unul.

CASSANDRA CLARE

s-a născut la Teheran, în Iran, din părinţi americani. O mare parte din copilărie şi-a petrecut-o călătorind împreună cu familia; până la împlinirea vârstei de zece ani, a locuit în Anglia, Franţa şi Elveţia. Cum părinţii săi îşi schimbau tot timpul domiciliul, cărţile au fost prietenii ei cei mai buni — oriunde se ducea, avea cu ea o carte. Anii de liceu şi i-a petrecut la Los Angeles, perioadă în care scria povestiri ca să-şi amuze colegii, inclusiv un roman intitulat *The Beautiful Cassandra* (*Frumoasa Cassandra*), inspirat de povestirea cu acelaşi titlu de Jane Austen (de unde şi-a luat mai târziu şi pseudonimul literar). După încheierea studiilor, Cassie a locuit la Los Angeles şi New York, unde a lucrat la diverse reviste. În 2004, inspirată de peisajul urban al Manhattanului, locul ei favorit, a început să scrie primul său roman, *Oraşul Oaselor*, iar din 2006 s-a dedicat exclusiv scrisului.

www.cassandraclare.com

New York Times Bestseller

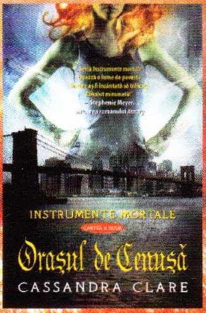
USA Today Bestseller • *Wall Street Journal* Bestseller
Publishers Weekly Bestseller

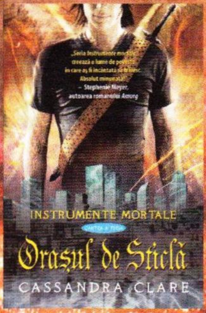
Dragoste. Sânge. Trădare. Răzbunare.
Miza este mai mare ca niciodată în *Orașul Îngerilor Căzuți*!

„În cartea a patra își fac apariția numeroase personaje familiare, inclusiv câteva din romanul *Îngerul mecanic*. Suspansul din final îi va face pe fanii seriei *Instrumente mortale* să-și dorească cu nerăbdare o continuare!"
– *Booklist*

NU RATAȚI PRIMELE VOLUME DIN SERIA
INSTRUMENTE MORTALE:

Pentru a afla mai multe despre seriile *Instrumente mortale* și *Dispozitive infernale*, vizitați mortalinstruments.com și infernaldevices.com

LEDA, *marcă înregistrată a* **GRUPULUI EDITORIAL CORINT**

Imaginea copertei: Cliff Nielsen
Designul copertei: Andreea Apostol

FANTASY
ISBN: 978-606-93685-9-6
www.ledabooks.ro
www.grupulcorint.ro